

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

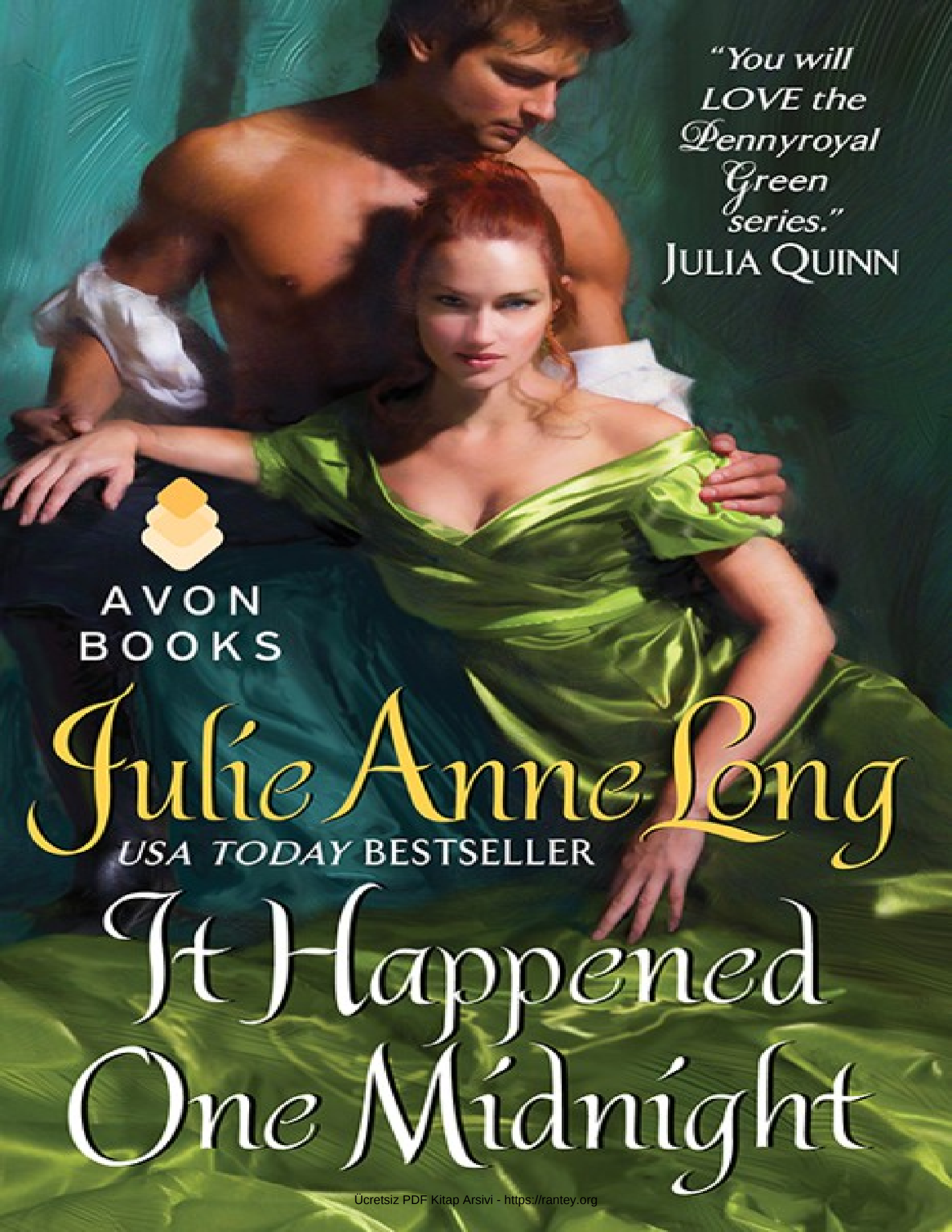
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a painting of a man and a woman in historical clothing. The man is shirtless, muscular, and has dark hair. He is looking down at the woman. The woman has red hair and is wearing a bright green, off-the-shoulder dress. She is looking directly at the viewer. The background is a dark, textured green.

*"You will
LOVE the
Pennyroyal
Green
series."*
JULIA QUINN

AVON
BOOKS

Julie Anne Long
USA TODAY BESTSELLER

*It Happened
One Midnight*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*"You will
LOVE the
Pennyroyal
Green
series."*
JULIA QUINN

AVON
BOOKS

Julie Anne Long
USA TODAY BESTSELLER

*It Happened
One Midnight*

Julie Anne Long

It Happened
One Midnight

HazperCollinsfribfiylJcn'in Ati Baskısı

Adanmışlık

*Sevdikleri bir kitabı duyuran her okuyucuya, eleştirmene ve blog yazarına...
Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.*

Teşekkür

Birlikte çalışmakla kutsandığım harika insanlara: muhteşem editör May Chen'e; Avon'daki yetenekli, çalışkan personele; sevgili menajerim Steve Axelrod'a; beyin fırtınasını eğlenceli hale getiren kız kardeşim Karen'a; ve sevdikleri kitapları duyuran her okuyucuya, eleştirmene ve blog yazarına KALP DOLUSU TEŞEKKÜRLERİMİ sunarım.

İçindekiler

Adanmışlık

Teşekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30 Epilog

Yazar Hakkında

Julie Anne Long'un romanlarına

övgülerLong'dan Julie Anne

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

AY atılmış bir kazma gibi yan yatmış, yıldızların elmas parçaları etrafına saçılmıştı. Thames Nehri'nden esen sert bir süpürge rüzgârı sayesinde ender rastlanan berrak bir Londra gecesi idi ve Tommy'nin gideceği yere giderken gördüğü her şey -buzla ince ince kaplanmış eski yağmur dolu variller, kuyruğunu soru işareti şeklinde havada tutan dar bir kara kedi, az önce içinden geçtiği alçak ferforje çitin her bir çubuğu- geceye kazınmış, yapboz parçaları gibi belirgin, alamet, güzellik ve tehlikeyle parlıyordu.

Başka bir deyişle, tam da onun sevdiği gibi.

Tıpkı *onun* gibi, Ton'un bazı kanları diyebilir.

Ve ah, kendi *konuşmalarını* dinlemeyi ne kadar da seviyorlardı. Bunu engellemek için çok az şey yapmıştı. Her birinde hoşuna gidecek bir şeyler bulabilirdi, ama onlarda bir aynılık vardı, bencilliklerinde, iltifatlarında ve onları yönetme becerisinde. Hiçbiri görmek istediklerinden fazlasını görmüyordu. Ya da *onun* görmelerini istediğinden.

Yine de eğlenmediği .

İnciler gelene kadar işlerin *biraz* fazla ileri gittiğini fark etmemişti.

İnciler bir yana, sahip olduğu en değerli şey, altın geniş kollu bir haçın asılı olduğu kısa ve geniş bir kurdeleydi. Hayatının en önemli sözleri bu kurdeleye kazınmıştı. Şimdi onu o kadar sıkı tutuyordu ki, sıcaklığın onları avucuna kalıcı olarak kazınmış olduğunu görse şaşırmasdı.

Sadece uygun olurdu. Vücudu, hayatının hikayesini yara izleriyle anlatıyordu.

Hafifçe çömelerek teraslı bahçelerdeki gölgelerin arasında gezindi. Fransız kapılar, devasa pencereler ve sadece kısık yanan bir ateşle aydınlanan bir odadan oluşan kusursuz bir manzarası vardı. Tipik bir sıra ev değil, hayır; sadece bir rekreasyon

bir Fransız sarayının ihtişamı, onu yıllar önce inşa etmiş olan sahibinin ihtişamına yakışırdı.

Odaya bir adam girdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Vücudundaki her hücre kendini *görmeye* borçlu gibiydi. Adam geçerken yutkundu. Burnu bir geminin pruvası gibiydi: dikkat çekici, kibirli, ama keskin kenarları ve geniş düzlemleri olan yüzüne uygundu. Bir yüz yapısı.

Tommy dalgınca elinin tersini kendi yanağının pürüzsüz dayadı.

Sanki asırların ayrıcalığından yontulmuş gibiydi. Durduğu yerden bunun ağırlığını neredeyse hissedebiliyordu. Odaya giriş şeklinden, kitaplığa doğru ilerlerken bir savaş gemisinin kararlı güveniyle odayı yarmasından anlaşıyordu.

O yaptı. Oydu. Bunu *biliyordu*.

Pencereye doğru bir parça döndü ve işte o zaman acımasızca kırılmış saçlarının ağardığını gördü. *Daha, daha, daha*. Daha fazlasını bilmek istiyordu. Gözlerinin rengini, ellerinin şeklini, sesinin tonunu. Sabırsızlık içinde uğulduyor, sinirlerini arp telleri gibi geriyordu.

Bu yüzden hemen arkasında çakmak taşına vurulduğunda çıkan hafif "çıt" sesini duyduğunda neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Kan anında kafasını boşalttı. Neredeyse bayılacaktı.

Yine de sürprizlere yabancı değildi. O kadar hızlı döndü ki pelerini baldırlarına çarptı ve kolundaki bıçak avucuna batmak için aşağı kaydığını ama saklı kaldı. Sapını kavradı.

Emilen bir cheroot alevlendi ve ışığının etrafında bir adam odak noktasına geldi.

Adamın duruşu çok netti. Bu öğleden sonra kuaförde istemeden de olsa bunu ezberlemişti, çünkü adam zamanının çoğunu karşısındaki duvara yaslanıp kapüşonlu gözlerle onu izleyerek geçirmişti.

Sanki özel bir şakanın içindeymiş gibi belli belirsiz gülümsüyordu. Sanki daha yeni tanışmış olmalarına ve o ilk tanışmadan sonra hiç konuşmamış olmalarına rağmen onu tanıyormuş gibi. Bir de damarlarında kan dolaşan hiçbir kadının bir kez gördüğünde unutamayacağı türden bir adam olduğu gerçeği vardı. Şimdi merak uyandırıcı bir şekilde gölgelenen yüzü, insanın hafızasına kazınıyordu. Gerçekten de çok az erkek insanın nefesinin kesilmesine neden olurdu.

Ününe bakılırsa, bundan sonuna kadar yararlanmış.

Bunların hiçbirisi Tommy için önemli değildi. Bir unvanı yoktu ve bir çapkındı ve herkes onun bu konularda kuralları olduğunu biliyordu.

Ancak ironik bir şekilde, tüm öğleden sonra onu gerçekten ilgilendiren tek şeyi söylemişti. Kulak misafiri olmuştu.

"Bu ünlü Bayan Thomasina de Ballesteros değil mi? *Sizi* buraya ne getirmiş olabilir-" Pencereden içeri baktı. "-evli ve güçlü bir dükün penceresinin önünde çömelme pozisyonu mu?"

Sesi çok sessiz, çok bariton ve dayanılmaz derecede eğlenceliydi.

Buz gibi bir zarafetle, "Düşündüğünüz gibi değil, Bay Redmond," dedi. Ya da bir zamanlar fısıldarken toplayabildiği kadar zarafetle. "Aynı şeyi sizin için de sorabilirim."

Başlarının üstünde, Fransız kapılarının kare şeklindeki ışığında çerçevelenmiş olan adam başka bir lambayı yakmak için hareket etti ve odaya daha da fazla gaz ışığı yayıldı. Artık sahnedeki bir oyuncu gibi aydınlanmıştı. Ne kadar yardımcı oldu.

Şimdi tek yapması gereken bu ani yeni izleyiciden kurtulmaktı.

"Bir cheroot içiyorum. Davet edildiğim bu konuttaki bir akşam yemeği partisinden en son ben ayrıldım. Evin *içinde* gerçekleşti. Ancak söylemeliyim ki, benim ne düşündüğümü önemsedığınız için çok duygulandım."

"Ah, yok," diye telaşla vazgeçirmeye çalıştı. Dikkati dağılmıştı çünkü Greyfolk Dükü şu anda kitaplıktan bir kitap seçiyordu. Hangi kitap? Ne *okuyor*? "Sadece yalanları düzenli tutmak çok zor ve ben

Zaten yeterince meşgulüm. Şimdi beni işimle baş başa bırakırsanız, işte iyi bir delikanlı, Bay Redmond ve iyi geceler."

Jonathan Redmond duman çıkardı. Kibarca, ondan uzağa, gökyüzüne doğru.

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz. Yalan söylemek," dedi bir süre sonra. Hâlâ sessiz konuşuyorlardı.

Ona doğru bir bakış fırlattı. Gözlerinin pencereden dışarı bakmadığı her saniyeye içerliyordu. Dük içeride, elinde bir kitapla bir sandalyeye yerleşti ve kalçaları için doğru pozisyonu bulmak için zaman harcıyor gibiydi. Yeni bir sandalye mi? Yoksa onun damgasını taşıyan ve sadece düzgün bir şekilde içine girmeye çalıştığı bir sandalye mi?

Kitabın adını *nasıl* da bilmek istiyordu.

"Doğal olarak. Herkes yalan söyler. Siz bile, garanti ederim. Belki *de özellikle* siz Bay Redmond, ününüze ve arkadaşlarınıza bakılırsa. Burada durmamın nedeni kesinlikle düşündüğünüz gibi değil, bu yüzden imalarınızı varlığınıza onurlandırmayı seçtiğiniz bir sonraki moda salonuna saklayabilirsiniz."

Sanki söylediği her şey bir senaryoya uyuyormuş gibi sadece başını salladı. Bu kabalık ona hiç yakışmıyordu ama insan köşeye sıkıştığında çocukluk savunmalarına geri dönmeye meyilliydi.

Başlarının üzerinde Dük ayağa kalktı, altına uzandı ve pantolonunu çekiştirdi; otururken kalça yanaklarının arasına sıkışmıştı. Kendini yeniden yerleştirdi.

"Burada ne işiniz olduğunu bana hâlâ söylemediniz, Bayan de Ballesteros."

Ona doğru döndü ve ne yazık ki onunkinden bir adım ya da daha az olan tam boyuna doğru doğruldu. Sessizce ona kadar saydı. Öfkesinin iç termometresinde yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu öfke, onun emirlerini yerine getirmek için yarışan erkeklere ne kadar alıştığının bir kanıtıydı.

"Neden bana eziyet ediyorsun?" diye sordu, neredeyse hafifçe.

"Neden elinde bıçak tutuyorsun?" diye sordu, onun ses tonunu taklit ederek. Şok görüşünü bulanıklaştırdı.

Duruşundaki rahatlık kaybolmuştu. Birdenbire onun gerektiğinde atılmaya hazır bir adam olduğunu anladı. Başından beri bunu amaçlıyordu.

Boğazını temizledi. "Oh ... bu mu?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Bu."

Sessiz kaldı. Bıçağın ucunu parmağının ucuyla boş boş test etti. Çok keskindi. Mükemmel derecede ölümcül.

"Dur tahmin edeyim. Düşündüğüm gibi değil."

Düşün, Tommy, . "Bıçak taşıyorum," dedi yavaşça, "çünkü
... Benim tabancam yok."

Bu saçmalığa düşünceli bir şekilde başını salladı. "İnsan her zaman bir tabanca taşımalı. Aslında ben şu anda bir tane taşıyorum."

Öyle de oldu. İşte oradaydı, elinde parlıyordu. *Bunu nasıl yapmıştı?*

Ona baktı.

"Çok güzel bir tabanca," diye yorumladı kibarca, onu tabancadan mahrum bırakmanın ya da gerekirse kaçmanın yollarını düşünüyordu. Mücevherlere bir diz mi? Kan donduran bir çığlık mı?

"Evet, öyle. Teşekkür ederim."

Daha fazla sessizlik. Elindeki şeyi tam olarak ona *doğrultmamıştı* ama onu da چراغı tuttuğu gibi rahat bir şekilde tutuyordu. Adamın onu nasıl kullanacağını bildiğinden hiç şüphesi yoktu. Manton'da hedeflerin kalplerini sıkıcı bir öngörülebilirlikle, sözüm ona, kayıtsızca nasıl vurduğunu duymuştu.

"Bay Redmond, niyetimin gerçekten öldürmek olduğunu mu düşünüyorsunuz? Eğer öyle olsaydı, *sizi* temin ederim ki sadece manzarayı seyretmek yerine şimdiye kadar *sizi* ya da onu öldürmüş olurdum."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Seni temin ederim ki bana bunu yapma şansını asla elde edemezdin. Gel. Daha iyisini yap."

Derin bir nefes aldı.

"Pekâlâ. Gece dışarı çıktığımda korunmak için bıçak taşıyım. Nasıl kullanılacağını biliyorum. Şu anda buradayım çünkü kasabaya yeni döndüğünü öğrendim ve hakkında o kadar çok şey duydum ki neye benzediğini görmek istedim. Tahmin edebileceğiniz gibi, aynı çevrelerde pek dolaşmıyoruz. Annemin hatırası üzerine yemin ederim."

Niyet ettiğinden daha dindar çıktı. Gerçi doğru değildi.

"İspanyol prensesin annesi mi? Oh, iyi, o zaman. Ben hayal edemiyorum

küfür bundan daha kutsal olamaz."

İrkildi. Kızgın olmalıydı - kızgın olmak *istiyordu*. Farkındalığının çevresinde bir yerde hafif bir cızırtı hissetti.

Sorun şu ki, onu ilginç bulmaya başlamıştı. Ve söz konusu erkekler olduğunda bu çok nadir görülen bir duyguydu.

"Onu neden görmek istediğimi size söyleyemem ve söylemeyeceğim de. Ama sadece ünlü Greyfolk Dükü'nü görmek istediğim kesinlikle *doğru* ve onun bu akşam burada olacağını biliyordum. Yemin ederim. Buna merak diyebilirsiniz. Artık bu işin peşini bırakacak mısınız?"

Başlarının üzerinde, merakının nesnesi büyük burnunu kaşıdı ve bir sayfa çevirdi.

Tanrım, onun ne okuduğunu *nasıl* da bilmek istiyordu. Işık, taktığı devasa bir mühür yüzüğünden parlıyordu.

"Dük'ün iyiliği için neden bu kadar endişeleniyorsunuz Bay Redmond? Saf kahramanlık mı?"

Tereddüt etti.

"Projelerimden birine yatırım yapması için onu ikna edene kadar öldürüldüğünü görmek istemem."

Ondan bir kahkaha kopardı. Kendini küçümseyen mizah onu şaşırtmıştı.

"Bu gece başarılı olamadın mı?"

Düşünceli bir tereddüt. Bir cheroot emme.

"Diyelim ki yapacağım."

Sessiz kibir hoşuna gitmişti. Palavra yok, sadece bir tür sakın kesinlik. Bu ona kendisinininkini hatırlattı.

"Gidelim mi?" Jonathan bir süre sonra tabancasıyla işaret etti.

Aynı anda silahlarını sakladılar.

"Karanlıkta beni tanımanıza şaşırdım," dedi. "Kedi gibi gözleriniz olmalı, Bayan de Ballesteros."

"Bu öğleden sonra gözlerini benden ayırmayan birini tanımamak çok zor."

Yine ilginç bir sessizlik oldu. Açık sözlülüğünün onu hayranlıktan susturduğuna yemin edebilirdi.

"Seni çekici bulup bulmadığıma karar veremedim," dedi sonunda.

Kızın çenesi düştü. Şok olmuş bir kahkaha attı.

"gerektiğini biliyorum," diye ekledi neredeyse özür dilercesine. Ve tamamen

hınzırca. "Diğer herkes öyle. Ne de olsa, şu anda oldukça önemli bir şeysin, değil mi?"

Adamın, onun rahatsızlığının tadını çıkardığını *hissedebiliyordu*.

Birdenbire onun bu saf küstahlığı karşısında bir zevk dalgası hissetti.

"Gördüğünüz gibi... *Senin* ne düşündüğün de umurumda değil. Tommy."

Piç şimdi usulca gülüyordu. Ama kaba bir şekilde değil. Onu da kendisine katılmaya davet ediyordu. Onu yenmeye.

Birbirlerinin ölçülerini yeniden aldıkları gergin, canlandırıcı küçük bir sessizlik oldu. Bu sırada birbirleri hakkında sessizce bazı şeylere karar veriyorlardı.

Ve sonunda güvenle öne doğru eğildi. "Oldukça özgürleştirici, değil mi?" diye fısıldadı.

Ve bir an sonra hınzır sırtışı geceyi aydınlattı. O da kendi sırtışıyla karşılık verdi.

Bu alışveriş bir el sıkışma kadar iyiydi. Birbirimizi sevmek için bir anlaşmaydı.

Ve daha sonra bu özel gece yarısını hatırlayacaktı: karanlıkta sırtışının hınzır parıltısı, o ayın çok daha güzel ve tehlikeli bir ikizi gibiydi.

Uyarılması gerekirdi.

Bölüm 2

HOW DROLL.

Sadece Greyfolk Dükü, diye düşündü Jonathan kuru bir sesle, *droll* gibi mükemmel bir kelimeyi mahvedebilirdi. Bu kelimeyi her duyduğunda hayatının geri kalanı boyunca vücudundaki tüm kasları refleks olarak sıkacağından şüpheleniyordu.

Stratejik bir şekilde, büyük bir incelik ve kurnazlıkla, güçlü Greyfolk Dükü'nün uzun bir Amerika turundan dönüşü şerefine verilen bir akşam yemeğine davet edilmişti. Yemekten sonra, puro ve konyak eşliğinde sohbet erkekçe şeylere dönmüş ve Jonathan stratejik bir şekilde, yine büyük bir incelik ve kurnazlıkla, bir satranç oyunu kadar planlı ve zarif bir dizi hamleyle konuyu at yarışlarından at satın almaya ve genel olarak yatırım yapmaya getirmişti.

Dük, Jonathan'a spekülatif bir şekilde bakmış, ifadesiz ama anlamlı bir şekilde gözünün altındaki o lanet çürük üzerinde durmuştu. Küçüktü ama hızla itibarsız bir mora dönüşüyordu ve olduğu gibi görünüyordu.

Göründüğü gibi değil, Jonathan protesto etmek istedi.

Daha doğrusu, *göründüğü gibi değildi*.

Dük başını arkaya eğmiş ve yukarı doğru nefes vererek ağır, yakışıklı başını dumanla gizlemişti. Jonathan, şeytan muhtemelen bu şekilde örtülü olarak odada belirecek, diye düşündü.

"Matbaacılık... ne kadar komik, Bay Redmond. Sanırım her genç adamın bir ... yapıcı ... hobiye ihtiyacı vardır." Gözlerini çürüğe çevirdi. Kaşlarından biri yukarı doğru bir seğirme yaptı.

Bar kavgalarını alışkanlık haline getirdiğinden değil.

"*Renkli* seri üretim." Jonathan konyak bardağını o kadar sert tutuyordu ki kalbinin elinde attığını hissedebiliyordu. Sesini sabit tuttu; ne çok hevesli ne de çok vurguluydu. Şüphesiz *herkes* bu fikrin potansiyelini anlayabilirdi. Özellikle de Dük gibi sözde bilgili bir adam.

Dük bir saniye daha kayıtsızca ona baktı. Sonra yanındaki adama döndü. "Şimdi, şu Lancaster Pamuk Fabrikası... Lanet olası avukatın satış için sadece kendisinin bildiği şartları var gibi görünüyor. Satın almayı onaylamadan önce ek mali detaylar talep edip duruyor. Ah, ama elbette eninde sonunda bana satacak."

Dağınık kıkırdamalar oldu. Çünkü Dük her zaman istediğini alırdı.

Birisi ona "Yarış atını almaya karar verdin mi?" diye sordu.

"Birkaç gün içinde Holland Park'ın dışında doğaçlama bir yarış düzenleyecekler. Onun için istedikleri paraya değip değmeyeceğine o zaman karar vereceğim. Son on yılda görülen en hızlı at olduğunu söylüyorlar."

Böylece konu değişmiş ve Jonathan unutulup gitmişti, çünkü Dük'ün istediği her şeyi unutup gitme ayrıcalığı vardı.

Elbette iki gün sonra Holland Park'ın dışındaki at yarışında tekrar deneyecekti.

Jonathan da en az bir sonraki adam kadar atlarla *ilgileniyordu* ve eğer Şu anda harcayacak sermayesi olsa o da bir tane alırdı.

Ama babası Isaiah Redmond hakkında çok şey söylüyordu, dükü fethedilmesi gereken iki devden daha kolay olanı olarak görmüş ve bu yüzden oradan başlamıştı.

Çünkü Sussex'te yapmak istediği şey buydu: fethetmek.

Tuhaf. Thomasina de Ballesteros'u dükün penceresinin önünde elinde bir *bıçakla* bulmak geceye uygun bir son gibi görünüyordu. Bir an için cinayet gibi görünen niyete sempati duymuştu.

Yavaşça gülümsedi. Arkadaşı Argosy'nin onu Kontes Mirabeau'nun salonuna sürüklemesinin tek nedeni olan, tonlarca kanın fantezilerine musallat olan kadını, dükün yüksek pencerelerinin önünde vahşi bir kedi gibi çömelmiş ve gergin bulduğunu hayal edin. Bir an bile inanmadı

Orada bulunması boş bir meraktan ya da saf bir dürtüden kaynaklanıyordu. O baktı

sadece gölgelerde biraz fazla rahat.

Onu gece yarısı Greyfolk Dükü'nün evinin önünde gizlenirken hiç görmemiş olsa bile, *gece dışarı çıktığımda korunmak için bıçak taşırım* dememiş olsa bile. *Nasıl kullanılacağını biliyorum*, Tommy de Ballesteros'un başının belada olduğunu bilirdi.

Bu, ondan hoşlanmasını engellemedi.

Tüm tanıdıkları arasında böyle bir şey söyleyen tek kadındı ve bunu yaparken de mantıklı görünmeyi başarmıştı. Aptallara tahammülü yoktu, bu da onu eğlendiriyordu. Aslında onunla konuşmak, uzun bir günün sonunda dar botları çıkarmak gibi bir şeydi: diğer kadınların aksine, tuhaf bir şekilde rahat, tuhaf bir şekilde *ferah* hissettiriyordu.

Ve onun gülüşünü seviyordu. Oldukça. Bunu ona tekrar yaptırmaktan çekinmezdi.

Paltosunu ve şapkasını uşağa verdi ve şimdi Redmond Evi'nin salonunun kapısında durmuş, kocası Londra'da isteyken anneleri tarafından bakılan kız kardeşi Violet'i gizlice izliyordu. Violet kanepeye uzanmış, örgü şişlerini tıkırdatıyor, şişlerin ucunda atkıya benzer bir şey açıyordu. Parlak, koyu renkli başı konsantrasyon içinde eğilmişti ve pencereden giren serin, soluk ışıktaki İngiliz kadınlığının dingin, örnek bir temsilcisi gibi görünüyordu. Birisi onu bu şekilde resmedebilir ve adını da *Sussex Madonnası* koyabilirdi.

Sonra Redmond'lar tabloyu salona asabilir ve ailesi de tablonun etrafında toplanıp kahkahalarla gülmeye başlardı. Böyle bir tablo için daha doğru bir isim "*Görünüşler Aldatıcıdır*" olurdu.

"Ne yapıyorsun?"

Döndü. "Jonathan!" Yüzü aydınlandı. "Orada dikilip aval aval bakma. Biraz tozlu da olsa muhteşem görünüyorsun. Bana nasıl görüldüğümü söyle."

"Radiant. Ama biraz daha büyürsen seni sedan sandalyeyle taşımak zorunda kalacağız. Ya da belki sana şık bir araba alırız ve onu küçük beyaz bir eşeğe çektiririz."

Öfkeyle ciyakladı ve ona mavi bir yün yumağı fırlattı.

Ya da denedi. Kolu şişkin karnına takıldı ve yün güçsüzce yere düştü.

İkisi de Jonathan'ın ayaklarının dibinde cansız bir şekilde durmasını izlediler.

Ona geri uzattı, gözlerini kapadı, ona doğru eğildi ve itaatkâr bir şekilde kıpırdamadan oturdu, böylece ona tekrar fırlatabilirdi.

Göğsünden güçsüzce sekti.

İkisi de pencereden birkaç metre ötede sallanarak durmasını izlediler.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu ona.

"Hayır. Ama şimdi onu benim için getirecek misin?"

"Elbette." Mektubu aldı ve ona geri verdi.

"Şimdi bana biraz badem ezmesi getirir misin? Ve belki biraz ahududu?"

Adam ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Kadın, bana sahipsin

Gönüllü kölen Ardmay Kontu ile karıştırdın. Hem yılın bu zamanında ahududuyu nereden bulacağız ki? Tanrım, ağlamayacaksın, değil mi?"

Bunu düşündü. "Bu sefer olmaz," diye karar verdi düşünceli bir şekilde. "Ama sanırım bebeğin ahududuya ihtiyacı var."

"Umarım bir kızın olur ve *tıpkı* senin gibi olur." Bunu bir beddua gibi söyledi ve kendini onun yanındaki sandalyeye attı, kamburunu çıkardı ve çizmeli ayaklarını küçük döşemeli bir taburenin üzerine kaldırdı. Annesi görmediği sürece bu yanına kâr kalacaktı.

"Asher da öyle," dedi Violet hülyalı bir sesle.

"Seninle birlikte büyüseydi ve seni dirseklerinden tutup kuyulardan çıkarmak zorunda kalsaydı farklı şeyler dilerdi." Violet bir keresinde bir talibiyle tartıştığı için kendini kuyuya atmakla tehdit etmiş ve bir bacağı

dirseklerinden tutulup geri çekilmeden önce bitmişti ve İngiltere'deki herkes bunu biliyor gibiydi. "Çocuğunuz iki yaşına gelene kadar o koca yeleli saçlarının ağaracağını garanti ederim. Ne de olsa o bir kont. Bir erkek çocuk isteyecektir."

"Gerçekten. Hepiniz *kuyu* hakkında konuşuyorsunuz. Kuyuya hiç girmedim ve girmeye de niyetim yoktu. Ayrıca Asher benim için bundan çok daha fazlasını yaptı." Yine hülyalı hülyalı gülümsedi. "Bir erkeğin yapabileceği şeyler ..."

Jonathan ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Hayır! Bir kelime daha etme." Kadın güldü.

"Ama çok iyi görünüyorsunuz ve o kadar ışıltılısınız ki klişe olmanın ötesine geçiyorsunuz, Violet, kocaman olsan bile."

Doğrusu, Jonathan'a biraz yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki soluk lavanta hilalleri onu endişelendiriyordu. Canlı bir yük ve muhtemelen kontun varisini taşıırken rahat uyumanın zor olduğunu tahmin ediyordu. Violet için kolay bir hamilelik olmamıştı ama zaten Violet *hiçbir şeyi* kolaylaştırmasıyla tanınmazdı.

"Teşekkür ederim. Biraz şu tarafa doğru eğilebilir misiniz lütfen? Duman kokuyorsunuz ve duman hala midemi bulandırıyor ve hesaplarımı burada, salonda yapmak istemem. Pig & Thistle'da dart mı oynuyordun? Beni bir yolculuğa çıkarabilir misin Jonathan?"

O da mecburen onun aksi yönünde biraz sıraladı. "Dün gece geç saatlerde bir cheroot içtim." Violet'e Tommy ile karşılaşmasını anlatmayı düşündü ama bunu bir sır olarak saklamaya karar verdi. "Hâlâ ceketimin üzerinde duruyor olmalı. Yolculuk mu dedin? Bu halinle mi? Delirdin mi sen? Bahçenin dibine kadar gitmezsen, gidip senin için bir eşek ve araba getireyim. İkisini birden almak ahududu almaktan daha kolay."

"Oh, lütfen, söyle! Aklımda kısa bir yolculuk var ve Asher kralın emriyle Londra'da. İhtiyacım olduğu bir zamanda kralın onu çağırması çok bencilce. Çingene kadın Leonora Heron'u ziyaret etmek istiyorum."

ve kızı, şu kız, Martha Her-oh, aman Tanrım! Yüzünü görmeliydin! Bembeyaz olmuşsun! Hesap mı vereceksin?"

"O kızıdan hoşlanmıyorum." O kız bir keresinde onu iliklerine kadar ürperten bir tahminde bulunmuştu. "Ve nedenini biliyorsun. Neden Çingene kızı görmek istiyorsun?"

"Çünkü ona bebek hakkında soru sormak istiyorum."

Endişeli bir elini kızın koluna koydu ve sesini alçalttı. "İnsan olmayabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Onun elini itti. "Ona bebek hakkında soru sormak istiyorum, çünkü o ..." konusunda haklıydı. Durdu. Dudağını ısırdı. Gözleri telaşla hızla parladı.

Artık çok geçti. Jonathan onu tanıyordu ve daha hızlıydı. "Hemen hemen Ne var Violet?"

Violet ağzını kapalı tuttu. "Doğru.

Hakkında. Ne hakkında?" diye sordu.

"Şeyler. Bazen bazı konularda haklı olduğumu duymuştum."

İğrenmiş bir ses çıkardı. "Tekrar dene. Hatırladığım kadarıyla Cynthia'yla birlikte oraya yaptığımız ziyaret sırasında, Bayan Heron sizin su üzerinde bir gezintiye çıkmanızla ilgili bir şeyler söylemişti. Sonra da kızı Martha, 'Lavay' kelimesini ağzından kaçırdı. Ve . . . şey, bir bakayım. Baloda, 'Lavay'ın Ardmay Kontu'nun gemisinin ikinci kaptanı olduğunu öğrenince çok heyecanlandınız. Bunun Lyon'un Le Chat adında bir *korsan* olduğu anlamına geldiğine ikna olmuşunuz. Kont'a kral tarafından bu korsanı avlama görevi verilmişti. Ve sonra," dedi yavaşça, "ve sonra bir ev partisine gittiniz. İki hafta boyunca. Ve söz konusu ev partisinden döndükten kısa bir süre sonra, Ardmay Kontu burada belirdi ve işte! Birkaç hafta içinde onunla evlendin."

Violet bunu dinledi. "Olaylar böyle gelişti, evet," dedi. temkinli bir şekilde izin verdi.

Jonathan ona ters ters baktı.

Madonna'yı andıran, dalgın bir ifade takındı ve bir elini dalgınca karnının üzerinde gezdirdi, bu onun kendini suçlu hissetmesini sağlamak için bir taktikti.

Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydi. Jonathan'ın üzerinde böyle bir şey hiç işe yaramadı.

"Bu 'ev partisi' acaba bir gemide mi gerçekleşti?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Ağzı kapalı kaldı.

"Tanrı aşkına, Violet." Dehşete düşmüş, iğrenmiş ve oldukça öfkelenmişti. "Ne oldu ki? Tek söyleyebileceğim, Ardmay Kontu'nun artık sana bakıyor olmasına sevindiğim. Başına bir şey gelmediği için çok şanslısın. Bu ailedeki *sırlardan* bıktım usandım. O yün yumağını bana ver. *Şimdi*."

Violet, gerçek bir tövbekâr gibi, büyük bir korkuyla ona uzattı, gözlerini sıkıca kapadı ve omuzlarını kamburlaştırdı.

Hamile kız kardeşinin üzerine atlamayacaktı. Onun yerine etkileyici bir güçle odanın diğer ucuna fırlattı.

Tam zamanında annelerini pahalı giysilerinden vurdular. koynunda.

Ondan sıçradı ve halının üzerinde yuvarlandı, yolda mavi bir flama açtı ve sadık bir evcil hayvan gibi Violet'in ayaklarının yakınında durdu.

Jonathan ve Violet donup kaldılar, yarı dehşete kapılmış, yarı, doğrusu, sevinmişlerdi.

Anneleri bir an hareketsiz kaldı. Sonra kıpırdandı. "Evin içine bir şeyler atman konusunda sana ne demiştim Jonathan?" diye sordu sakın bir sesle.

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Hiç ıskalamadın mı?"

Güldü. Fanchette Redmond en küçük oğlunun gevezeliklerine karşı her zaman hoşgörülüydü. Muhtemelen en büyük kardeşi Lyon ortadan kaybolduktan sonra uzun bir süre annesi hiç gülmemişti. Ve sonunda güldüğünde bunu ona yaptıran da Jonathan olmuştu.

"Baban seninle konuşmak istiyor Jonathan. Henüz gelip gelmediğinden emin değildim ama eğer yukarı çıkmak istersen şu anda kütüphanede."

"Ah," dedi.

Tek heceyle ne çok şey anlatılabilirdi. Babası Jonathan'ın gevezeliğine annesinden çok daha az hoşgörülüydü.

"Teşekkür ederim," diye eklemeyi unutmadı. "Bu sadece bir *kelime*, cümle değil, sevgilim."

Bir an düşündü. "Bir hapishane şakası, anne! Oh, !" onu tebrik etti.

Parlıyordu. Annesi belki de doğal olarak Jonathan'ın bir tür kazaya uğradığını düşünmüştü. Daha sonra açıklamak için bolca zamanımız olacaktı.

Ayağa kalkıp gerindi ve bunu yaptığında annesinin yüzünde hızlı bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra kayboldu. Ve bunun sebebinin, diğer pek çok kişi gibi onun da Lyon'a ne kadar benzediğini fark etmesi olduğunu biliyordu.

Bloody Lyon.

Kardeşini seviyordu. Ama Lyon'un bir aziz olmadığını çok iyi biliyordu, ki bu diğer insanların unutmak istedikleri bir şeydi, tabii bunu bilseler bile. Ve Lyon kimseye tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu, iddiaya göre Olivia Eversea onun kalbini kırmıştı. Tüm İngiltere'nin bildiği gibi, kadim bir laneti yerine getirmişti: Her nesilde bir Eversea'nın bir Redmond'a aşık olması ve bunun feci sonuçlar doğurması. Eversea'lar ve Redmond'lar arasındaki köklü düşmanlıklar bu yüzyılda bir nezaket örtüsü altında kaynıyordu (başka bir yüzyılda, 1066 civarında, birbirlerinin kafataslarını baltalarla parçaladıkları söyleniyordu), ancak Lyon'un ortadan kaybolması yaraları deşmiş ve bu nezaketi bile tehlikeli bir şekilde daha zor hale getirmişti.

Jonathan yün yumağını aldı ve hiç konuşmadan kız kardeşine uzattı. Yanından geçerken annesini yanağından öptü ve onu ikna etmek için yukarı çıktı.

Babası, uygunsuz *aşkla* ilgili bir lanete kurban gitmeyi, ortadan kaybolmaya bile niyeti olmayan bir oğluna yatırım yaptı.

Hayır, *o* fethedilmekten ziyade fethetmeyi amaçlıyordu.

Redmond'ların her zaman fethettiği gibi, eşsiz bir zenginlikle.

Bölüm 3

BABASININ KÜTÜPHANESİ BİR SENFONİ OLSAYDI, BACH TARAFINDAN YAZILMIŞ OLURDU -Zevkli, kontrollü, erkeksi, düzenli. Kahverengiler ve kremler ve zengin yoğun kumaşlar-kadife, yün, krep. Isaiah'ın kurbanlarının çığlıklarını bastırmak için daha iyi, diye düşündü Jonathan, eğlenerek. Çığlıkları bastırmak kesinlikle gerekli değildi. Babası bir kurbanı -belki de inatçı bir oğlu ya da kötü performans gösteren bir icra memurunu- iyi seçilmiş bir kelime ve yeşil camdan parıltılı gözlerinden çıkan bir ışınla felç edebilirdi. Tıpkı zehirli bir okla silahlanmış bir yerli gibi.

Jonathan yerliler, zehirli oklar ve benzerleri hakkında

Kardeşi Miles, Güney Denizleri'nde neredeyse yamyamlar tarafından yenen ünlü bir kaşıftı. Jonathan doğal olarak bellerinin üzerinde hiçbir şey giymeden dolaşan sevecen koyu tenli kadınların hikayeleriyle daha çok ilgilenmişti, ancak başka şeylerle ilgili kalan gerçekler, bu iç gıcıklayıcı fikre, düşen bir şekerlemeye yapışan tüyler gibi yapıştı. Ve Jonathan öğrendiği hiçbir şeyi unutmadı.

Öğrendiği bir şey varsa o da Isaiah'ın hedefini asla ıskalamadığıydı.

Ama Jonathan da bilmiyordu. Pennyroyal Green'deki herkese sorabilirsiniz. Dört Pig & Thistle dart turnuvası kupasını evine götürmüştü ve birkaç Sussex atıcılık kupasına da sahipti.

Ve hiç kimse tahtaya giren her dartın mecazi bir hedefi vurduğunu bilmiyordu.

Ayrıca, babasını artık okları önceden sezecek ve saptıracak kadar iyi tanıyordu. En genç olmanın avantajları vardı. Neyi yapmamanız gerektiğini, neyi yapmanız gerektiğini ve tam olarak ne istediğinizi nasıl yapacağınızı öğreniyordunuz. Bunların çoğu babasının meşhur görüş alanından uzak durmayı içeriyordu, böylece babasının meşhur aklından da uzak kalabilirdi.

"Jonathan!" En azından onun adı sıcaklık ve zevkle doluydu.

"Sizi görmek çok güzel, Peder."

Isaiah ona konyak teklif etmedi, ki bu da alametli görünüyordu -konuşma hızlı ve acı verici mi olacaktı? Jonathan'ın çoktan sarhoş olduğunu mu düşünüyordu? Ama sinirleri ud telleri gibi çalınabildiğinde her şey alametli görünmek zorundaydı, o kadar gergindiler ki.

"Otur evlat." Masasının üzerine dizilmiş belgeleri işaret etti. "I Lancaster Pamuk Fabrikası'nın sahibi Bay Romulus Bean'den gelen yazışmaları gözden geçiriyordum. Değirmeni bana satması için onu ikna etmeye çalışıyorum ama sürekli ek mali detaylar istiyor. Şu anda çalıştırdığım hizmetlilerin sayısı, yaşları, ücretleri.

. . . "Adamın keyfine kalmış ama olsun. Eminim ki Son."

Ah, babasının sarsılmaz kesinliğine sahip olmak.

Jonathan gelişigüzel bir şekilde babasının ayaklarının dibine bir bilgi bırakmaya karar verdi, bu onu gelecek konuşma için yumuşatacak bir teklifti.

"Greyfolk Dükü de Lancaster Değirmeni'ni satın almakla ilgileniyor."

Isaiah sandalyesinde yavaşça arkasına yaslandı ve Jonathan'a baktı. "Öyle mi?" düşündü bir süre sonra. "Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Onun evinde akşam yemeği yerken." Bir duraklama.

"Davet edildiniz," diye sordu babası

"Gerçekten de öyleydim." Jonathan daveti nasıl aldığını açıklamaya gerek görmedi.

Babası bunu sözsüz bir şekilde yuttu, anlaşılmaz zihninin çarkları şüphesiz dönüyordu. "Evde uzun süre kalacak mısın Jonathan?"

"Bir iki gün içinde Londra'ya döneceğim, çünkü bazı davetleri kabul ettim. Kasaba. Öncelikle seninle konuşmak istedim. Ve tabii ki Violet'in nasıl görmek için."

"Kız kardeşin iyi durumda." Kulağa dikkatli geliyordu.

Jonathan, Violet'in hamileliğini, babası da dahil olmak üzere herkesin onun emirlerini yerine getirmesi için bir bahane olarak kullandığından şüpheleniyordu.

"Işıl ışıl parlıyor," diye onayladı Jonathan. Bunun hamile bir kadına yapılabilecek en güvenli iltifat olduğunu öğrenmişti.

Babasının bir sonraki sözlerini biraz sessizlik bastırdı.

"Merkür Kulübü'ne katılma teklifin hakkında Jonathan." Ah.

O zaman çabuk olacaktı.

"Evet, efendim?"

"Tüm üyeler katılımdan ve başkalarının gelirlerinden büyük fayda sağladığı için neden kulübün saflarına katılmak istediğinizi anlasam da, saygın ve son derece başarılı bir yatırım grubuna hangi nitelikleri getireceğinizi göremiyorum."

Jonathan'ın zihni kısa bir süre boş kaldı. Beklediği ve hazırlandığı tüm yanıtlar arasında bu yoktu.

"İşte ... soyadım, başlangıç için." Espri olsun diye söyledim.

Çünkü kulübü Isaiah kurmuştu. Ve Isaiah tam olarak kontrol etmediyse Bu yatırım grubu, üyelerin yanı sıra kulübün faaliyetlerini de güçlü bir şekilde etkiledi.

Babası gülmedi.

Jonathan boğazını temizledi. "Birçok fikrim var, sağlam fikirler ve sanırım siz ve diğer yatırımcılar bunları duymakla çok ilgileneceksiniz. Ve siz her zaman fikirlerin sermaye olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Bir fikrin var mı o zaman?" dedi babası, bundan çok şüphe duyduğunu ima eder bir şekilde. "Beni dinleyeceğini hiç düşünmemiştim."

Sadece küçümseyici değildi. *Şok edici derecede* küçümseyiciydi.

Sanki Jonathan yıllar boyunca hiçbir noktada kendi adına düşünmeye başlamamış gibi.

Yeterince yumuşak bir şekilde toparlandı. "Bay Klaus Liebman adında bir beyefendiyle tanıştım, kendisi çok sayıda renkli baskı yapmak için bir yöntem geliştirdi ve bunun mükemmel bir yatırım olacağına inanıyorum."

Babası bunu ifadesiz bir şekilde kabul etti. "Baskı bir ..." babası bir kelime bulmak için durakladı. "Küçük bir fikir Jonathan. Ve Liebman . . . oyun cehenneminde tanıştığın Bavyeralı adam değil mi o?" Babası bu son iki kelimeyi belli belirsiz ama açık bir alaycılıkla söylemişti.

"Bir oyun cehenneminin *dışında*," diye düzeltti Jonathan. Bu da muhtemelen şu anlama geliyordu

Babasının gözünde neredeyse aynı şeydi ama arada bir fark *vardı*. Klaus Liebman'ı da haydutların elinden kurtarmış, ona biraz borç para vermiş ve bir içki ısmarlamıştı; Jonathan bu parlak fikri o zaman duymuştu. Klaus, Jonathan'ın Sussex'ten iyi haberlerle döneceğine güveniyordu. "Kulağa bir pamuk fabrikası kadar dramatik gelmediğinin farkındayım ama potansiyel çok büyük."

"Elbette, elbette," diye şımarttı babası. "Dışarıda kavgaya karıştığın oyun cehennemi bu mu? İddiaya göre sokakta küfürler savurduğunuz?"

Şu lanet çürük. Şimdi ona dokunmamak için elinden geleni yapıyordu. Babası bunu nereden *biliyordu*?

"Bir oyun cehennemi değil, bir pub olan Boar & Bear'ın *dışında* saldırıya uğrayan bir adama yardım etmek için müdahale ettim. Tesadüfen o civarda bulunuyordum. Üç adam çantasını almak için ona saldırdı. *Bıçaklarla*. Şanslıydım ki sadece mendilimi kaybettim, hayatımı değil."

Bağırdığı şey, özellikle, "Bırakın onu, sizi kokuşmuş piçler!" idi. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Tabii ki," dedi babası, sanki Jonathan'ın Bir adamı kurtarmak için çatışmanın içine atlayabilirdi, ama sırf ilkel bir zevk için sokaktaki bir çatışmanın içine atlaması görünüşe göre karakterine uygundu.

Şimdiye kadar, diye düşündü Jonathan kuru bir sesle, Samaritan'ı oynamanın çok az yararı varmış gibi görünüyordu. Refleks olduğu için lanetliydi. Elbette, Argosy'nin onu sürüklediği o salon olmasaydı Boar & Bear'ın yakınından bile geçemezdi.

"Ve Hanover Meydanı'nda yaşayan tanınmış bir fahişenin evine sık sık gittiğiniz dikkatimi çekti."

İti an çomağı hazırla.

"O bir ... değil."

Cehenneme kadar yolu var. Az önce ihanet ettiği o üç kelimeyle tam olarak kime ihanet ettiğini biliyordu.

Yani.

Onu neredeyse hiç tanıımıyordu ve yine de burada, onca insan arasında *babası* tarafından bir sohbet konusu olarak tanıtılmıştı ve açıkça onun sözde karakter başarısızlıklarını göstermek için kullanılmak üzereydi. Onun bir sorun olduğunu biliyordu.

"Korkarım 'sık sık' demek biraz abartılı olur, baba. Arkadaşlarınızın oğullarının yanı sıra bir dizi yazar, şair, sanatçı ve benzerlerinin uğrak yeri olan bir salona *katıldım* ve evet, Kontes Mirabeau adına belirli bir kadın ev sahibesi olarak görev yapıyor. Söz konusu genç kadın aristokrasinin bir üyesi değil ve anladığım kadarıyla evde de yaşamıyor. Ama eğer bir fahişe ise, bundan tamamen habersizim. Onun hakkında çok az şey biliyorum."

Jonathan "şairler" ve "sanatçılar" sözcüklerine geldiğinde babası yüzünü buruşturdu, bu sözcükleri "fahişe"den daha rahatsız edici buluyor gibiydi. Doğrusu Jonathan da şairler ve sanatçılar hakkında aynı şekilde düşünüyordu. Somut şeylerle ilgileniyordu, soyut şeylerle değil. Bu tür insanların yaptığı gibi bir fikrin ilğini emmek yerine, o fikri hayata geçirmeyi, eylemi tercih ederdi.

"Ne tür bir genç kadın genellikle erkeklerden oluşan bir toplantıya ev sahipliği yapar Jonathan?"

"Emin değilim efendim. Neden beni aydınlatmıyorsunuz?"

Sessizlik.

Yani babası bugün hiç glmeyecekti. Bu çok açıktı.

"Annesi savaştan sonra İngiltere'ye kaçan bir İspanyol prensesiydi." Efsane buydu zaten.

"Tabii ki. Anneleri her zaman İspanyol prensesleridir."

"Ve Kontes Mirabeau'nun emriyle davet edildi. salonun *gerçek* ev sahibesi."

"Kontes Mirabeau yüz beş yaşında, eğer bir gnlkse. Sanırım bu yılların yaklaşık nde saygın davranmış olabilir ve elli yıl boyunca aptallık etti."

Aptaldı, ama bu Jonathan'ın hoşuna giden bir şeydi. Kontes içinde bulunduğumuz on yılı unutmaya meyilliydi ve bir toga ya da ortaçağ tuniğiyle mi, peruk, telaş ve yamalarla mı yoksa modanın ilk bakışıyla mı görüneceğini asla bilemezdi.

"Anladığım kadarıyla yetmiş yedi yaşında. Haftalık toplantı tamamen onun fikriydi ve orada bulunan herkes onun emriyle orada bulunuyor."

Babası küçümseyen bir el kaldırdı. "Salondan bağımsız olarak Leydi Winslow meselesi."

Jonathan hareketsiz kaldı. Gerçekten ve iğrenç bir şekilde şaşırmıştı. Ve bu şaşkınlık kaynayan bir öfkeye dönüştü.

O yetişkin bir adamdı. Yaptığı kaamaklar ihtiyatlıydı; pervasız değildi ve ailesine utanç getirmemişti. Dul bir kadın olan Leydi Philippa Winslow istediğini yapmakta tamamen özgürdü ve Philippa'yla ne yaptığı tamamen onu ilgilendiriyordu.

Peki babası onu nasıl duymuş olabilir? Her yerde kanlı gözleri olmalı.

"Evlendiğinizde bakire miydiniz, Peder? Nedense bundan şüpheliyim."

Ya da en azından söylemek istediği buydu. Onun yerine şöyle dedi: "Korkarım bunların Merkür Kulübü'ne katılma teklifimle ne ilgisi olduğundan emin değilim efendim."

"Yatırım konusunda hiç tecrüben yok Jonathan. Oyun cehennemlerinde dayanıklılık ya da belirli bir kadın türü için hediye satın alma ya da Beş Kart Loo veya dart turnuvalarında zaman yatırımı sayılmazsa. Kulübün erkekleri size karşı kibar ve nazik davranırlardı, ancak zenginliğin artmasına gerçekten katkıda bulunacak kişisel gelire veya bilgi derinliğine sahip olmamakla kalmayıp, diyelim ki bazı karakter kaprisleri gösteren birinin varlığına içerlerlerdi. Orada bulunmanıza müsamaha gösterdiğim için bana güceneceklerdir."

Karakter kaprisleri mi? Ne zamandan beri genç ve yakışıklı olmak, zengin ve erkek bir karakter kaprisi mi oluşturuyordu?

Hem dartta hem de beş kartlı lotoda çok başarılıydı.

Bunun yerine, "Yatırımcılık konusunda yetenekli olduğuma inanıyorum. Ne de olsa ben senin oğlunum."

Dalkavukluk: katı kalpliler için çok eski bir yumuşatıcıdır. Bir ile teslim Cazibe çorbası.

Babası onun aslında yetenekli olduğunu bilmiyordu.

Oldukça yetenekli.

Sadece bir yetenek değil, buna karşı bir açlık, bundan derin bir zevk, bunun bir sanat olduğu duygusu. Babasını ve babasının babasını, Isaiah Redmond'un bugün ailesini ve birçok yönden İngiltere'nin büyük bir bölümünü kontrol etmek için kullandığı serveti toplamaya iten de aynı türden bir açlıktı. Diğer oğullarından hiçbirinin daha önce göstermediği bir açlık. Ve bu Jonathan'ı bile şaşırtmıştı.

"Peki bu yeteneğini ne şekilde gösterdin?" Babası bunu neredeyse hoşgörüyle söylemişti. Bu da Jonathan'ın "Ben on iki yaşında değilim" diye bağırarak istemesine neden oldu.

Tabii ki bu da onu on iki yaşında gibi gösteriyordu. İroni onun gözünden kaçmamıştı.

Kendini tutmak için parmaklarının tırnaklarını avucunun içine soktu. "Ben yatırım yaptım ve yatırımımı ikiye katladım."

"Ah. Peki kârınızdan geriye ne kaldı?"

Jonathan tereddüt etti. "Şu anda. . ."

Gerçekte, cevap "hiçbir şey" idi. Ama babasının varsaydığı nedenlerden dolayı değil.

Babası kendisine söylenmeden cevabı biliyordu. Ve Jonathan babasının yüzündeki alaycı memnuniyeti gördüğünde, yalvaracaksa lanetleneceğine karar verdi. Ya da daha fazla açıklamaya.

"Eğer paran yoksa Jonathan, ve Merkür Kulübü'ne katılmak istemenin nedeni buysa, uygun bir şekilde evlendiğin anda payına düşeni ve daha fazlasını alabilirsin. O zamana kadar olmaz. Yine de geleceğin için her zaman bir kartın dönüşüne güvenebileceğini düşünüyorum."

"Evlenmek" kelimesi kulaklarına bir cenaze marşının ilk notası gibi geldi. *Şimdi* iyi ve ihtiyatlıydı.

Babasının aslında bir şeylere öncülük ediyor olabileceği aklına geldi. Beklenmedik.

"'Uygun şekilde' ne demek?"

Babası içini çekti. "Böyle bir soru sormana neden şaşırmadım ki?"

"Bağışlayın beni. Belki de şunu : 'uygun' ne demek?
size ne ifade ediyor, Peder?"

Jonathan sesini yükseltmedi, yüzünü olabildiğince soğukkanlı tuttu.

Ama soru dikenliydi.

Ve babası aptal değildi. Bir isyanın kokusunu bir tilkinin çalılıktaki kemirgenin kokusunu alması gibi alabilirdi. Jonathan'ı soğuk bir bakışla süzdü.

Jonathan şimdi hem çok kızgın hem de korkutulamayacak kadar meraklıydı.

Çünkü soru geçerliydi. Ağabeyi Miles (Isaiah Redmond'a göre) son derece uygunsuz bir kadın olan Cynthia Brightly ile evlenmişti ve Miles'ın dünyanın en doğru şeyini yapmış gibi görünmesini sağlayan o çok emin, çok *değişmez* tavrıyla, muhteşem bir mutluluktan başka bir şey dair hiçbir belirti göstermiyordu. Ve sonra Violet

Beklenmedik bir şekilde bir kontla evlenmişti, bu da çoğu anne babayı kendinden geçirirdi, tabii evlendiği kontun Ardmay Kontu Yüzbaşı Asher Flint olması dışında... Flint'in yarı Kızılderili olduğu, "Vahşi" lakabıyla anıldığı, ailesinin kim olduğu bilinmeyen, Amerika'da yetişmiş ve aralarında şiddetin de bulunduğu bir dizi çirkin becerisini kullanarak kraldan kontluk unvanı aldığı söyleniyordu.

Babası hayatı boyunca bir unvana hasret kalmışken.

İnsan düşününce komik geliyordu. Küçük bir çocukken Jonathan babasının siyah aygırını dünyadaki her şeyden çok arzuları ve geceleri ona binmeyi hayal etmek için çok uğraşırdı; bunun yerine, herhangi bir şeye binmeyi hayal ederse, katırlara, testere atlarına ya da ağaç dallarına binmeyi hayal ederdi.

Babası için çocuklarını uygun kişilerle evlendirmek de böyle bir olmalı. Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Yine de kimse Ardmay Kontu'nun Violet'i evcilleştirebilecek ve onu mutlu bir şekilde, mide bulandırıcı ve zalimce de olsa, çocuk sahibi yapabilecek tek erkek olmadığını iddia edemezdi.

"Uygun bir şekilde, onayladığım, iyi bir aileden gelen, tercihen bir unvanı olan bir kadın anlamına gelir. Eminim bu kadarını sormadan da tahmin edebilirdiniz."

Ağır bir şekilde durakladı.

Jonathan bunun, hâkimin mahkemede kararı okumasından önceki anla eşdeğer olduğunu fark etti.

"Aslında benden alacağınız her türlü ek fonun yıl içinde uygun bir şekilde evlenmen şartıyla."

Jonathan kıpırdamadan durdu. Sanki doğa bilimci kardeşi Miles'ın keşfetmiş ya da adını biliyor olabileceği iğrenç, çok ayaklı ve zehirli bir yaratık üzerine çöreklenmişti ve kıpırdarsa ısıracaktı.

Nasıl oldu da bunun olacağını hiç tahmin edemedim?

Yine de babasının dart konusunda, en azından mecazi anlamda, kendisinden birkaç on yıl daha fazla deneyimi vardı.

Ölümçül bir darbe alan adamların düşmesi genellikle bir an alır. O anda kendini askıya alınmış hissetti.

"Eğer istediğin şey kulüp üyeliği ise ve dediğin gibi yatırım yapmaya 'yatkın' olduğuna inanıyorsan, Mercury Kulübü'nün beyefendilerinin evli bir adamın kararlarına güvenmeye daha eğilimli olacağını düşünüyorum Jonathan. Ne de olsa evlilik, kişinin sorumluluk üstlenmeye ve bir evi idare etmeye istekli olduğunu gösterir ve belirli bir karakter sağlamlığı gerektirir."

Bu o kadar *saçmaydı* ki Jonathan çenesinin açılmasını engellemek için arka dişlerini ısırarak zorunda kaldı. İçki ve kumar, evli erkeklerin karılarını unutmalarına yardımcı olmak için *icat* edilmişti. Bunu herkes biliyordu.

Babam gerçekten de benim aptal olduğuma inanıyor, diye düşündü biraz da şaşkınlıkla.

Ya da en iyi ihtimalle, benim beceriksiz bir çocuk olduğumu düşünüyor.

Ve bir an için kendini garip bir şekilde boşlukta hissetti, sanki birisi bir kaşık almış ve onu bir kavun gibi oymuş gibi.

Miles'a rağmen mutluluk hakkında ne kadar az şey biliyor. Violet'e rağmen. Violet'e rağmen.

Lyon. Hâlâ mutluluk *üretebileceğini* düşünüyor. *Kendi mutluluğunu.* Çocuklarının hayatlarından. Isaiah'a göre kontrol ve mutluluk arasında gerçekten çok az fark vardı.

"Yıl sonuna daha altı ay var."

"Mükemmel bir aritmetik, evlat," dedi Isaiah kuru bir sesle. "İyi bir aileden ve servetten gelen genç bir kadınla anlaşmayı başarabileceğine eminim. Seni tavsiye edecek belli bir miktarın var - soyadın, paran, soyun, yakışıklılığın. Her gün düzinelerce güzel kız seçiliyor. Mükemmel bir aileyle ittifak kurabiliriz. Leydi Grace Worthington var mesela. Ve elbette güzel bir kızla evlenmek hiç de zor olmayacaktır."

Belli *bir miktar mı?*

Beni tavsiye edecek "*belli bir miktarım*" var mı?

Ve gerçekten, eğer bu başka birinin başına geliyor olsaydı, son derece komik olabilirdi. Ancak Jonathan, babası tarafından sözde mal varlığının envanterinin çıkarıldığını duyduğunda, neredeyse vücudunun dışına çıktığını hissetti ve sanki havada süzülüyormuş gibi işlemleri izledi. O bir isim ve bir yüzdü, öyle değil mi? O en küçük oğuldu ve sanki gereksiz bir vazoymuş gibi onun için bir yer bulunması gerekiyordu. Dünyaya sunabileceği tek şey bu muydu?

Ah, ama Lyon ve Miles'a lanet olsun, ikisi de Isaiah Redmond'un demir pençesinden kurtulmuştu. Bedelsiz değildi elbette. Lyon, altın çocuk, varis, yakışıklı, popüler, karizmatik, parlak, babasının meşhur yumurtalarını koyduğu sepet, tamamen ortadan kaybolmuştu. Miles hâlâ bir sonraki seferi için yeterli finansman bulmakta zorlanıyordu, çünkü babası uygunsuz evliliği nedeniyle ona yardım etmeyi reddetmişti. Ve tabii ki, evlerinde hoş karşılanmayan Cynthia Brightly ile evlendiği için babası tarafından hâlâ tam olarak sıcak karşılanmıyordu.

Onları cezalandıramamıştı ya da cezalandırmak istediği kadar iyi cezalandıramamıştı.

sevdi, bu yüzden Yeşaya açıkça Yonatan söz konusu olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmamayı amaçladı.

Ve bu konuşmanın asıl konusunun bu olduğunu fark etti.

"Henüz ortadan kaybolmadığımı belirtmek zorundayım, Peder. Şüphesiz bu gerçek de benim erdemlerim arasında yer alıyor."

Isaiah başını kaldırdı. Onu sakinleştirici bir bakışla kıstırdı.

Belli ki *hiç* eğlenmemişti. Özellikle "*henüz*" Jonathan'a iyilik yapmadı.

Ama Tanrım, bunu söylemek son derece tatmin ediciydi. Çünkü babasının herhangi bir zayıf noktası varsa, o da Lyon'la ilgiliydi. Aşil'in topuğu.

Jonathan babasının bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı.

Göz kırp, seni piç, vasiyet etti.

"Görevini yapacağından eminim Jonathan."

Bunu neredeyse nazikçe söylemişti. Ama bu koşullar altında Jonathan muhtemelen daha önce hiç bu kadar aşağılayıcı sözler duymadığını düşündü.

Gerçekten de tam olarak söylediği şeyi yapacağını düşünüyor, diye düşündü.

Yüce Tanrım. Beni *hiç* tanımıyor. Ne kadar ezici.

Ne kadar aydınlatıcı.

Ne kadar ... potansiyel olarak çok faydalı. "Brandy, evlat?

Ve Jonathan babasının konuşmanın *bu* noktasında bir içkiye ihtiyaç duyacağını tahmin ettiğini düşündü karanlık bir eğlenceyle. Her zaman stratejisttir, Isaiah Redmond.

"Hayır, teşekkürler baba. Ben en iyisi potansiyel gelinlerin listesini çıkarmaya gideyim.

Altı ay çabuk geçiyor, biliyorsunuz."

Abartılı bir göz kırpmayla ayrıldı. Göz kırpmak, tam da babasının nefret ettiği türden bir şeydi.

Bölüm 4

TOMMY, boyundan büyük bir işe kalkışmıştı.

Bu farkındalık, kapısının altından atılmış bir başka mesaj bulduğu anda daha da pekişti. Başka biri için bu mesaj, sokaktan birinin ayakkabısıyla getirdiği bir çöp parçası gibi görünebilirdi. O daha iyi biliyordu.

Tereddüt etti. Sonra onu parmaklarının arasına aldı ve masasına götürdü. Kayıtsızca bir lamba yaktı, alevlenmesine ve odasını aydınlatmasına izin verdi ve sonra masaya yerleşti, çenesini ellerinin arasına aldı ve ona baktı.

Bir karar vermesi gereken anı erteliyordu.

Genelde boyundan büyük işlere kalkışmayı pek umursamazdı. İşler basit olduğunda genellikle karaya oturmuş bir gemi gibi çırpınır, sinirli, amaçsız ve paniğe kapılırdı. Ve eğer hiçbir zorluk bulamazsa, bir tane yaratma gibi şüpheli bir yeteneği vardı. Başka bir yol bilmiyordu, gerçekten. Direnç, içine doğru yelken açtığı bir rüzgârdı.

Thud! Thud! Thud!

Bir attı. Tüm bina, olduğu gibi çiradan yapılmıştı, sallandı, titredi ve gıcırdadı. Lambasının masadan fırlamasını engellemek için hamle yaptı.

Gümbürtü durdu.

Gülümsedi. "Selamlar, Rutherford!" diye bağırdı tavana doğru.

"Selamlar, Bayan Tommy!" diye gürledi.

Rutherford onunkinin üst katındaki bir odada yaşıyordu ve çok iriydi. O hareket ettiğinde bütün bina fırtınalı bir denizin göğsündeki bir gemiymiş gibi titrer, gıcırdar ve inlerdi. Ama genelde evde olmazdı. Bazen rıhtımda, bir gemide ya da inşaatçı olarak iş buluyordu,

ve çoğu zaman haftalarca uzakta, çok daha ilginç ve şüpheli bir şeyle meşgul oluyordu.

Örneğin, en son onun için çalıştığında olduğu gibi.

Aslında şüpheli meslekler, onun apartmanında yaşayan insanların birleştirici bir özelliği gibi görünüyordu. Burası annesinin genç, hasta ve beş parasız bir şekilde öldüğü yerdı ve Tommy'nin, annesini sevdikleri için, oraya geri dönmenin yolunu bulduğunda, bir çeşit karmakarışık aileyi bir araya getirdiği yerdı. Odaları küçük ve bir ayakkabı kadar rahattı, annesinin öldüğünde geride bıraktığı birkaç güzel şeyle doluydu ve etrafı hayatın sesleriyle çevriliydi, ki bu sesler bu binada öncelikle gümbür gümbür geliyordu: Rutherford odanın bir ucundan diğerine yürüyor, Maggie'nin yatağı gelen beyefendileri ağırlarken duvara çarpıyor, dört Beatty çocuğu merdivenlerden gürültüyle inip çıkıyordu. Bu tür şeyler.

Sonuçta kendini yalnız hissetmek için çok az zamanı vardı. Yine hava karardığında, lambasını söndürdüğünde ve gümbürtüler gece boyunca kesildiğinde, bazen denizde tek başına bir salda olduğunu hisseder ve panik içinde yatağının kenarlarına tutunarak uyanırdı. Yalnızlığın bir sesi vardı ve o da gümbürtünün yokluğuydu.

Hâlâ mesajdan kaçınarak madalyayı yavaşça masanın üzerine koydu ve cesaret için parmaklarını ona dokundurdu. Greyfolk Dükü'nün evinde geçirdiği dün gece henüz cesaretinin kırıldığı anlamına gelmiyordu. Bu sadece bir başlangıçtı, dedi kendi kendine - çünkü dürüst olmak gerekirse, cesaretinin kırıldığını bir düşünsenize! Gökyüzü daha çabuk düşerdi. Jonathan Redmond onun sözünü kesmişti, hepsi bu.

Derin bir nefes aldı ve ellerini alnında kavuşturarak kâğıt parçasının üzerine eğildi.

Birisi tarafından eski bir kitaptan koparılmış gibi görünüyordu. ne de mürekkebi kolaylıkla temin edebiliyordu. Dar kenar boşluğunda, büyük olasılıkla yanmış bir çubukla izilmış, özenle yazılmış küçük harflerle şu sözcükler yer alıyordu

Konuştığımız yerde, konuştuğumuz günde, saatlerden birinde bekliyor olacak.

Lord Feckwith'in aşçısının dikkatli ve düzgün yazısını tanıdı. Elbette imzalamamıştı. İmzalamak onun ölümü anlamına gelebilirdi. Tommy'ninkinden bahsetmiyorum bile.

Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes aldı. Lambasının alevini dalgalandırarak .

Tekrar yapar mıydı?

Tekrar yapabilir mi?

Çünkü son sefer ... şey, tam olarak umduğu gibi gitmemişti.

Dalgınca kolunu ovuşturdu. Artık acımıyordu ve yakında küçük bir yara izi kalacaktı -Doktor'dan başka bir isimle anılmayan ve bu nedenle herkes kadar şüpheli olan Doktor, yetkin bir iş çıkarmıştı. Yine de vücudunun taşıdığı izlerden biriydi bu.

Ancak bu, gurur duyacağı tek yara izi olacaktı.

İşin ironik yanı, muhtemelen çok daha büyük ve dikkat çekici bir hedef olan Rutherford'u hedeflemiş olmalarıydı. Peki onu ıskalamışlarsa *bu nasıl bir atıştı?* Ona sorarsanız, oldukça üzücü bir atıştı.

Şimdi Jonathan Redmond ... büyük olasılıkla, onun hakkında bildiklerine bakılırsa, hedefini ıskalamayacaktı.

Yüzünde küçük bir yarım gülümseme belirdi. Adamın *yanına*.

Arsızlığı severdi. Kendisiyle sanki bir insanmış, eşitmiş, şakanın içindeymiş gibi konuşan erkekleri seviyordu. Birbirlerinden bir şey *istememekte*, kadınlarla erkekler arasında nadiren yaşanan bir özgürlük vardı.

Onun hakkında da dikkatli olunması gereken çok şey vardı. Örneğin, o geniş omuzlar ve siperleri çağrıştıran elmacık kemikleri, öylesine yontulmuşlardı ki, hepsi de kadınların başını pergel iğneleri gibi döndürmeye yarıyordu. Ama başka bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Sanki başkalarının görmediği şeyleri görmüş, başkalarının bilmediği şeyleri biliyormuş gibi... Bu da kadınları, kalbinin sözde kayalıklarına kendilerini atmaları için cezbediyordu.

O değil tabii ki.

Biraz temkinli olmayı severdi. Adamların geri kalanı çok tahmin edilebilirdi. Ve Jonathan Redmond'da kalabalık, dumanlı bir odadan çıktıktan sonra alınan ilk nefes gibi hissettiren bir şey vardı. Ondan hoşlanıyordu. Bundan daha karmaşık bir şey olmadığını sanıyordu.

Mirabeau Kontesi ona, "Bu annenle paylaştığın bir yetenek, canım," dedi. "Erkekler senin yanındayken kendilerini daha çok severler, bu kadar basit. Ve Carolina, sevgili annenin ruhu şad olsun, bir dükü çekmesinin bir nedeni vardı. Belki sen de aynısını yaparsın."

Tommy'nin annesi tarafından kendisine yapılan iyiliğin karşılığını, Tommy'nin annesi öldükten sonra sahip olduğu son derece zeki, hayat dolu, yarı vahşi kız parçasını eline alarak ödeyen ve onu parlatmak için elinden geleni yapan kibar ve fakir kontes haklı çıkmıştı. Tommy kısa sürede kontesin Hanover Meydanı yakınlarındaki Çarşamba salonlarının başlıca cazibe haline gelmişti. Tommy salonlardan ve erkeklerin ilgisinden hoşlanmıyor değildi. Arada sırada şehvetli merakını ve sıcak kanlılığını tatmin etmemiş de değildi. Ama bekâretini hemen ortadan kaybolan muhteşem bir oğlana kaptırdığında, Tommy'nin doğal pragmatizmi

-belli ki *bu* ona annesinden miras kalmamıştı- daha fazla şımarmaya bir son verdi. Bir arzu akıntısına kapılmak korkunç derecede kolaydı. Ve annesinin yaşadığı gibi yaşamaya ya da annesinin kaderini yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Yine de ara sıra, mütevazı, tesadüfi bir iskambil oyununda kazandığı paralar ve kontesin ara sıra avucuna sıkıştırdığı bir iki şilin hızla azalıyordu. Zorluklara alışkın olmasına rağmen, hayatta kalma mücadelesi durmak bilmiyordu ve yıpratıcıydı.

Ve sonra inci hediyesi geldi. Boyundan büyük işlere kalkışmasının bir başka yoluydu bu. Tüm sorunlarının cevabını temsil ediyor olabilirlerdi. Kesinlikle vermesi gereken başka bir kararı temsil ediyorlardı. Ve yakında. Vermekten hoşlanacağı bir karar değildi.

O an için bundan kaçındı.

Çünkü Jonathan Redmond'un söylediği bir şey sayesinde başka bir seçenek daha *olabileceğini* fark etmişti.

Küçük karakalem harflere baktı ve onları tekrar okudu; midesindeki kas bantları gerildi ve kalbinin ritmine ek bir vuruş katılır gibi oldu.

Ah, lanet olsun. Bunu yapacaktı. Bunu yapmak için doğduğuna hiç şüphe yoktu. Bunu yapmazsa kendisiyle yaşayamazdı.

Bununla birlikte, her şey başladığından beri ilk kez biraz korktuğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Sorun şu ki, bunu *düşünmeye* başlamıştı. Ve bunu bir kez yaptığında, battığını biliyordu. Daha çok küçükken, tam da bu binanın dar merdiven korkuluklarında yürüyebilmişti; minik ayaklarından birini dikkatle diğerinin önüne koymuş, kollarını bir sirk göstericisi gibi dengede tutmak için açmıştı. Başarısından dolayı sevinmeye, bunu gerçekten *düşünmeye* başladığı an, devrildiği ve çenesini kırdığı andı. Hâlâ küçük bir yara izi vardı.

Tehlikeden kurtulmanın ardından gelen heyecandan *hoşlanmadığından* değil. Sadece, şimdiye kadar hayatındaki hemen hemen her şey gibi, bunun da sonunda zorlukla kurtulduğu bir felakete dönüştüğünü kolayca hayal edebiliyordu.

Kâğıt parçasını yere bıraktı ve madalyayı eline aldı.

"Bütün bir tabura komuta ettiniz," dedi madalyaya. "Muhtemelen yüzlerce olmasa da onlarca kez vuruldunuz. Ya bana yardım edebilseydin? Yardım edebileceğini *biliyorum*. Yoksa deli olduğumu ve bir yere kapatılmam gerektiğini mi düşünürdünüz?"

Yıllar boyunca bu madalya ile sayısız konuşma yapmıştı. Bazen onu azarlamış, bazen de ona sadece gününü anlatmıştı. Her seferinde madalyanın sevgi dolu, pişmanlık dolu ve duygusal olduğunu hayal etmişti ki bunların muhtemelen pek mümkün olmadığını içten içe biliyordu. Yine de, pragmatizminin yükünü bir anlığına bırakmanın ne zararı vardı? Bu bir hoşgörüydü, onun çok ama çok az hoşgörüsünden biriydi.

"Dinlediğiniz için teşekkürler ..." Nefes aldı. ". . . Baba."

Bu kelimeyi kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu.

o.

Çingeneler, Çingene oldukları için, başıboş dolaşmaya meyilliydiler, bu yüzden

Her zaman Pennyroyal Green'in eteklerinde kamp kurmuş olarak bulunurlardı ve özellikle Cambridge At Fuarı zamanı geldiğinde onları yakalamak cıva kadar zor olurdu. Ama Jonathan uzaktan aşçı ateşinden çıkan dumanı görmüştü ve bu yüzden büyük bir isteksizlik gösterisinden sonra, Violet'in Londra'ya dönmeden önce dileğine kavuşmasına karar verdi. Ertesi sabah Violet'i üflenmiş cam gibi paketlediler ve sanki romatizmalı ve topalmışlar gibi büyük bir incelikle çekilen dört atın çektiği iyi yaylanmış bir arabaya taşıdılar.

Uzun bir yolculuktu. En azından Jonathan için.

Leonora Heron, arabanın tekerlek seslerini duyunca kamptaki çadırından çıktı, ellerini önlüğüne sildi, gülümseyerek selam verdi ve sonra reverans yaptı.

Çingenelere çingene denebilirse, o da bir çingene kızı olmaya hevesliydi; arkasından baktı ve yuvarlak, hasat ayı rengindeki gözleri büyüdü. Her zamanki dudak büküşü boğucu bir hale dönüştü ve kıvrırcık siyah saçlarından bir tutamı bir parmağına doladı.

Jonathan onun bakışlarından özenle kaçındı.

"Dukker fer you, brother?" dedi yine de ve falına bakmak için tarotu kullanmayı teklif etti.

"Ben sadece kız kardeşime eşlik ediyorum. O yüzden lütfen kirpiklerinizi başka bir yöne doğru kırpın."

"Jonathan!" Violet azarladı.

"Martha!" Leonora Heron azarladı. Her iki durumda da boşuna.

"Ama bugün bunun için geldik Bayan Heron. Kontes için çay yapraklarını okuma nezaketini gösterir misiniz?" diye sordu Bayan Heron'a.

"Bunu yapmaktan memnuniyet duyarım." Bayan Heron içeri girmeleri için eliyle işaret etti. Çadırın içinde her zamanki temiz ve keskin bitki kokusuyla karşılaştılar. Bayan Heron gıdaklayarak Violet'in rahatça oturabileceği bir sandalye buldu ve hepsi Violet'in sandalyeye yerleşmesine yardım etti. Martha çadırın arka tarafında durmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, öyle ki göğsü neredeyse köprücük kemiğine kadar yükselmişti.

Violet için çayı demledi, Violet bir yudum içti. Sonra Leonora çayı evirip çevirdi, kalanını yavaşça bir tabağa boşalttı ve sonunda dibinde yüzen yapraklara bakarak rüya gördü.

"Yaprakların bir arp şeklini aldığını görüyorum. Bu sizin için uyum ve mutluluk anlamına geliyor." Leonora gülümseyerek başını kaldırdı. "Bunu size söylemekten memnuniyet duyuyorum."

Violet tam ışıldamaya başlamıştı ki, "Kalpleri kıracak!" Martha aniden ağzından kaçırды, sesi irkilmiş gibiydi. Sanki başka biri izinsiz olarak ağzını ödünç almış gibi gözleri irileşmişti.

Violet dönüp ona baktı. "Kız mı? Sence bir kızım mı olacak? Kızım mı olacak?"

Martha tek omzuyla omuz silkti.

Violet'in yüzü zevkle doldu ve bunu görmek harikaydı. Jonathan'ın hoşuna gitmişti. Ve sonra tahmin edilebileceği gibi Jonathan'a "Ben sana söylemiştim!" ifadesini takındı.

Martha sanki transa geçmiş gibi, "Kalpleri kıracak," diye tekrarladı. Ama değildi. Sadece tahmininin dramatik karşılığının tadını çıkarıyordu. Bu arada büyük eliyle Jonathan'ın tüm vücudunun hatlarını çizmişti.

Yuvarlak gözleri adamın dikkatinden kaçmadı ve fark ettiğinde de dilini nazikçe dudaklarına götürdü.

Jonathan ona kaşlarını çatmaya çok yaklaştı. Sadece kaşlarını çatmakla yetindi ve dikkatini Violet'e geri verdi.

"Şey ..." Violet bu bilgiyi aldı. "Bu mantıklı, değil mi? Kalp kırma kısmı? Redmond'lar böyle yapar."

"Evlenmeden önce kalpleri kırmaktan çok, onları köleleştirip korkutuyordun. Bu doğru değil mi, Violet?"

"Şşşt," dedi, hiç rahatsız olmadan. "Ve tüm gördüğün bu mu? Bayan Heron?"

Martha o anda Jonathan'a döndü, Jonathan da daha sonra Violet'ın, kardeşleri Miles ve kocası Kont'u eğlendirmek ve güldürmek için taklit edeceği için çok üzüleceği bir şekilde, kollarını savunmacı bir şekilde yüzüne attı. Sanki bu şekilde Violet'ın ruhuna bakmasını engelleyebilirmiş gibi.

"Siz . . . çocuklar her yerde." Martha'nın sesi hayretle çıkıyordu. Sonra da "her yerde" kelimesi yeterince dehşet verici değilse diye kollarıyla büyük bir daire çizdi.

Jonathan yavaşça başını çevirdi ve kız kardeşine cızırtılı bir "sana söylemiştim" bakışı gönderdi. "Hiç yardımcı olmuyor. Gidelim mi?"

"Jonathan, bekle." Violet tatmin olmamıştı. "İzin verin yardım edeyim. *Kaç tane* çocuklar, Martha?"

"Belki on. Belki yüz." Kız kayıtsızca omuz silkti. Adam gözlerini devirdi. "*Sayabiliyor musun bari?*"

"Martha, bu kaç tane?" Violet on parmağını şıklattı. "Bu adam Bu kadar çocuk mu? Ya da belki bu kadar?" Onları tekrar parlattı.

"Bence daha bu kadar." Martha parmaklarını bir düzine kez şıklattı.

"Durdurun şunu! Derhal durdurun!" Jonathan dehşet içinde talep etti.

Violet kahkahalara boğulduğunda, Martha cesaretlendiğini hissederek bunu yapmaya devam etti, bu kadar eğlendirici olmaktan memnundu. On, yirmi, otuz, kırk,

elli, altmış . . .

Jonathan boş çay fincanına bir şilin fırlattı, fincan birkaç kez döndükten sonra yankılanarak çınladı ve Çingene kahkahaları kulaklarında çınlayarak, nefes nefese çadırdan fırladı.

Sonra kız kardeşinin yardım almadan ayağa kalkamadığını hatırladı, bu da çıkışını mahvetti, ama hışımla geri döndü, sandalyeden kalkmasına nazikçe yardım etti ve ona bağırmaya başlamadan önce onu görkemli bir adımla çadırdan çıkardı.

Çıkarken "Teşekkür ederim!" diye şarkı söyledi.

Jonathan arabaya yaslanıp kollarını vücudunda kavuşturdu ve ona döndü. "Benim sıkıntım seni neden bu kadar *eğlendiriyor*?"

"Jonathan... sadece... neden bu kadar üzgünsün? Bir gün bir şeyi önemsemen gerekecek. Neden çocuklar olmasın?"

Adam ona bakakaldı, gerçekten dönmüştü. Ağzını açtı. Kuru bir gıcırdama sesi çıktı.

Ve nihayet kelimeleri oluşturabildiğinde, hepsi boğuktu.

"Önemsemem mi gerekiyor? *Önemsemem mi* gerekiyor? Beni tanıyan var mı? Söylediğiniz gibi, gerçekten bazı şeyleri *önemsemediğimi* mi düşünüyorsunuz?"

Violet yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Özür dilerim. Aman Tanrım! Özür dilerim! Sus! seni felç etmek istememiştim. Hamilelik beynimi uyuşturdu."

Durdu ve bir nefes verdi, şapkasını çıkardı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve tekrar taktı.

"Bunun her küçük şey için bir bahane olmasını özleyeceksin," dedi sonunda karanlık bir sesle.

"Başka bir bahane bulurum," diye cevap verdi sakın bir şekilde.

"Ve böğürdüğüm için özür dilerim," diye ekledi sertçe ve sonra eğilip karnına doğru konuştu: "Senden de özür dilerim. Ben sözde neşeli Redmond'ım. Jonathan Amcan. İsteddiğine sor."

"Sadece ... sonsuza kadar böyle devam edemezsin Jonathan. Oyunlar, balolar, avlar, yarışlar, şu itibarsız salon sen katılıyorsun . Sonsuz

ciddiyetsizlik. Bunu gerçekten tatmin edici buluyor musunuz?"

Adam ona kuşku dolu bir bakış fırlattı. "Neden olmasın ki? Ve evet, bunu 'tatmin edici' buluyorum! Hiçbir zarar vermiyorum-"

"Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı. Marianne Linley, için örnek."

"-Hâlâ gencim. Her şeyi olduğu gibi seviyorum. Bu kadar basit. Ve etrafımda evlilikle ilgili büyük bir mutluluk göremiyorum. Sence annem ve babam mutlu mu? Lyon aslında bir aşk ilişkisi yüzünden kanlı bir şekilde ortadan kayboldu. Aşk adına bir sürü kargaşa, savaş ve mücadele görüyorum. Ve Marianne Linley iki konuşmayı ve iki dansı -ayrı durumlarda, dikkatinizi çekerim- bir tür tutkulu bağlılık olarak yanlış yorumladı. Ama öncelikle beni Leydi Grace Worthington ile eşit sayıda dans ederken gördü ve tüm genç kadınların Leydi Grace hakkında ne düşündüğünü bilirsiniz. Sizi temin ederim, *hiçbir bağlılık* yoktu ve ben de hiçbir şey ima etmedim."

"Belki de itiraz gücünüzü hafife alıyorsunuz."

Jonathan şaşırmişti. "Bu aslında bir iltifat mıydı?" "Sanırım daha çok bir uyarı olarak söyledim."

"Ben daha çok Leydi Grace Worthington ile ilgileniyorum. biliyorum."

"Herkes bu mevsimde değil mi? Senin de olman gerekmiyor mu?"

Jonathan durakladı ve sonra yarı gülümsedi. *Bunu yapmam gerektiğini biliyorum*, Jonathan Dük'ün büyük pencerelerinin önünde Tommy'ye onu çekici bulup bulmadığına karar veremediğini söylediğinde -neredeyse ama tamamen şeytanlıktan değil- söylediği şey *buydu*. Önce şaşırmış, sonra da gerçekten eğlenmişti. Tanrı adına, bu hoşuna gitmişti. Her kim olursa olsun, kendi derisinin içinde rahattı ve bu onun herhangi bir insanda en sevdiği özelliklerden biriydi.

"Herkes Leydi Grace ile iyi bir nedenle ilgileniyor. O, diğer kızların kendilerini kıyasladıkları kız. Her birini

onları rakip haline getirir, hatta uysal olanları bile."

Her zaman bir kız vardı. Her mevsim. Violet omuz

sıltı. "Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan."

Mavi gözler, altın sarısı saçlar ve cameo gibi yüz.

Ona kuru bir bakış fırlattı.

"Bu arada bugün neden bu kadar bağırıp çağırıyor ve küfür ediyorsun?"

Tereddüt etti. "Ben de sana söyleyebilirim. Babam harçlığını vermedi."

Sessizlik.

"Oh, hayır." Violet uygun bir şekilde şok olmuştu.

"Durum daha da kötüleşiyor. Altı ay içinde evlenmek zorundayım - ya da en azından nişanlanmak- yoksa tüm fonları sonsuza dek kesecek. *Uygun bir şekilde evlenin.*"

"Oh, *hayır.*" Şimdi dehşete kapılmıştı.

Bir an için Violet'in gerçek sempatisinin tadını çıkardı. Gerçi muhtemelen içinde bir parça neşe de vardı, çünkü Violet tartışmaları severdi.

"Buna ne sebep oldu Jonathan?"

Ona Mercury Kulübü'nden, Klaus Liebman'dan ve renkli matbaadan, hatta belki Tommy de Ballesteros'tan bahsetmeyi düşündü ama en azından sonuncusu hariç hepsinin gözlerini kamaştıracağından şüpheleniyordu.

Ve özellikle sonuncusunu, nedense tamamen kendine saklamak istiyordu.

"Sanırım ... hakkında sahip olabileceğim fikirleri engellemeye çalışıyor. Aşk için evlenmek." Şakacı olmayan bir kahkaha attı. "Dul bir kadınla tek bir cilveleşme - ki bunun sadece beni ilgilendirdiğini de eklemeliyim - ve benim mahvolma yolunda olduğumu düşünüyor."

Başka dullarla da cilveleşmeleri olmuştu ama Violet için bunların çetelesini tutacak değildi.

"Biliyor musun, babamın öğreneceğini düşünüyorsun. Her zaman bir şeyleri yasaklıyor ya da kurallar koyuyor ve herkes onun isteklerinin tam tersini yapıyor ya da en azından onlara boyun eğmiyor."

"Bir ömür boyu, Violet. Evliliğin bir ömür boyu sürmesi gerekir. Şimdi mutlu olabilirsin. Miles şimdi mutlu olabilir. Ve *ben de* mutluyum. Ve uzun bir süre daha yaşamak niyetindeyim. Bırakın on çocuğu, bir eşe bile ihtiyacım yok. Bunun mutluluğuma nasıl bir katkısı olacağını gerçekten anlamıyorum."

"Bir ahır kedisi değilseniz, çocuklar nadiren aynı anda olur."

Jonathan homurdandı.

"Bir zamanlar çocuk olduğunuzu anlıyor musunuz?"

"Evet, ama büyüüp bugün olduğum muhteşem erkeklik örneğine dönüşecek kadar sağduyuluydum."

Gözlerini devirdi. "Ve bir çocuk sahibi olacağımı anlıyorsun."

"Buna tahammül etmeye çalışacağım."

Gülümsedi, "tahammül etmek" yerine "üzerine titremek" kelimelerini kullanabileceğini ve bunun gerçeğe daha yakın olacağını biliyordu. "Mutlu olduğunu nereden *biliyorsun* Jonathan? Evlenmeden önce mutlu değildim Jonathan. Bunun farkında bile değildim. Nedenini zar zor anlayabiliyordum. Sadece ... gibi hissediyordum."

Durdu.

"Devam et."

"Sanki ben olmanın getirdiği kısıtlamalar yüzünden delirecekmişim gibi.

Ve sonsuza dek

izleniyor olmak. Üzgünüm, buna *senin* beni izlemen de dahil! Jonathan, bilmelisin ki şu anda mutluyum ve böyle bir mutluluğun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Ve kabul etmelisin ki, bu mutluluğun bir kısmı Asher benimle evlenmek için izin istediğinde babamın yüzündeki ifadeyi hayal etmekle ilgili. Ama ben mutluyum. Ve sanırım onu gördüğüm anda ona aşık oldum."

"Tahminimce sizin için doğru kişi olsa da olmasa da onunla evlenmeniz *gerekirdi*."

Sessizliği gerçekten hayret vericiydi. Çenesi düşmüştü.

"ok çirkin şeyler söyleyerek paayı kurtarıyorsun! Belki de annen seni çok fazla şımartmıştır."

Yine de ikisi de onun bunu inkâr etmediğini fark etti. Belki de gözlerinin altındaki leylak rengi hilaller yüzündendi ama kontu nasıl tanıdığını ve Lyon'un korsan olmasıyla ilgili bir şey öğrenip öğrenmediğini daha fazla merak etmekten kaçındı. Çünkü korsan olmak, Olivia Eversea'nın, o davaları benimseyen kişinin, bir erkekte isteyeceği her şeyin karşıtı gibi görünüyordu, elbette nedeni bu olabilirdi. Ayrıca, Violet Lyon hakkında bir şey öğrenmişse, Jonathan onun bu konuda sessiz kalabileceğinden şüpheliydi. Haklı olduğu için böbürlenmenin cazibesi onu mahvedebilirdi.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Tek söylediğim Jonathan, gerçekten önemsemiğinde farkı anlayacaksın."

Gerçekten pişmanlık duyuyordu. "Affet beni, Violet. Bu biraz fazla *oldu* benim için bile. Belki de babam haklıdır. Belki de dizginlenmeye ihtiyacım vardır. Mutlu olmana sevindim. Sanırım babamın belirlediği zaman dilimi içinde bir darbe yaşayabilirim. Çünkü kader her zaman bu kadar uyumludur."

"Hayır, babam yanılıyor," dedi sinirli bir şekilde. "Değişmeni istemem. Ben de senden daha fazla değişimden hoşlanmıyorum. Seni olduğu gibi seviyorum. Ve keşke burada, Pennyroyal Green'de daha uzun süre kalabilsen. Kalacak mısın?"

Violet'teki bu ani duygusallık ve ihtiyaç gösterimi endişe vericiydi. Ama hamileliği bahane olarak kullanıyordu.

"Tabii ki benden hoşlanıyorsun. Beni nasıl sevmezsin? Keşke kalabilseydim, ama bir Bavyeralıya başarısızlığımı itiraf etmek zorundayım. En kısa zamanda döneceğim."

Onu yanağından öptü ve şaşkınlık içinde kollarını ona dolayarak sarılabildi. Üstelik suçlayacağı bir hamileliği de yoktu.

Bu.

Bölüm 5

TOMMY ONU ÇABUK BULMUŞTU: Dük tabii ki yarış pistinin parmaklıklarının yanında duruyordu, Weston'ın giysilerini giymiş birkaç yardımcısı tarafından neşeli ve gürültülü kalabalığın geri kalanından korunuyordu; bu kişiler görünüşe göre Majesteleri'nin ne söylediğine bağlı olarak ara sıra ciddiyetle başlarını sallıyor ya da başlarını geriye atıp gülüyorlardı.

Tommy onun ne söylediğini nasıl da merak ediyordu.

Sadece tek bir yarış olacaktı, tamamen doğaçlama olarak düzenlenen bu etkinlik Greyfolk Dükü'nü atlardan birini satın almanın akıllıca olduğuna ikna etmek için düzenlenmişti. Pist kısa, düz ve gayri resmiydi; ve resmi olarak yarış sezonu olmamasına rağmen, bahis oynama fırsatından bahsetmeye gerek bile yok, yeni bir eğlence haberi etkinliğin hızla yayılmasını sağladı ve memnun ve sosyal açıdan çeşitli (ayaktakımı ve aristokratlar eşit oranda temsil ediliyordu) bir kalabalık toplandı. Hatta bir pahalılık tüccarı el arabasıyla kalabalığın arasına dalmış ve hızlı bir şekilde iş yapmaya başlamıştı.

Tommy uzun zaman önce neredeyse görünmezlik sanatında ustalaşmıştı. Ufak tefek ve hızlıydı; kalabalığın arasından bir esinti ya da gölge gibi dikkat çekmeden geçebilirdi. Geçen sezonun huni şeklindeki yüzünü gizleyen hasır şapkası, saygın ve unutulabilir kahverengi elbisesi ve peleriniyle bu durum için de giyinmişti ve kimsenin ona iki kez bakmayacağından emindi. Kırmızı kurdele ve madalya parçasını avucunun içine aldı ve tam düke yaklaşmak üzereydi ki, gözlerini dükten ayırmasını sağlayacak tek kişi ortaya çıktı.

Yavaşça gülümsedi. Sadece izlemek bile ürpertici bir zevkti.

Jonathan Redmond hareket etti. Boyu, duruşu, kıyafetlerinin şıklığı... Bu biraz da kendi habitatında yakışıklı bir vahşi hayvana rastlamak gibiydi. Ve tam olarak az önce yaptığı şeyi yapmasını izlemek de eğlenceliydi.

Dük'ten en fazla üç metre , yarış pistinin kenarına yerleşin.

Dük'ün konuşma menziline girene kadar ustaca ve stratejik bir manevra yapacağından şüpheleniyordu.

Ve *bu* onun duymak istediği bir konuşmaydı.

Kalabalığın arasından sıyrılarak geri döndü ve aniden öfkeli bir kükreme duyduğunda pahalının arabasının etrafından dolaştı.

Fıçı şeklindeki pahalılık tüccarı cılız bir çocuğu elinden yakalamıştı. Ön kolundan tutup kaldırdı ve çaldığı elma yumruğundan düşene kadar salladı.

Ve sonra piç onu sallamaya *devam* etti. Sanki cılız bedenindeki tüm hırsızlık dürtülerini silkeleyebilirmiş gibi.

Tommy onlara doğru hamle yaptı. Ama kadın aniden durdu.

Çünkü oraya önce başka biri varmıştı. "Neden onu şimdi çözmüyorsun?"

Jonathan'ın sesi hoş, neredeyse nazik, çok ama çok kontrollüydü.

Bununla ilgili bir şey ensesindeki küçük tüyleri diken diken etti. Mal sahibinin bu sözlerdeki ciddi tehdidi fark edip etmediğini merak etti.

"O küçük bir hırsız, öyle!" Mal sahibi bir kez daha salladı. Çocuk ciyakladı ve gözleri yuvalarından fırladı.

"Evet, ama elmayı düşürdü, bu yüzden onu sallamayı bırakabilirsin. Şimdi." Jonathan'ın sesi aniden kadifemsi ve uğursuz bir hal almıştı.

Sallanan çocuk talihsiz bir yutkunma sesi çıkardı.

Manifaturacı alt dudağını isyan edercesine uzattı. Ve bir kez daha salladı.

Kimsenin nefesi kesilmeden Jonathan'ın kolu fırladı ve adamın elini yakaladı.

ve sertçe bükte.

Adam şok ve acı içinde ve küçük bir örümcek gibi kalabalığın arasından kaçan çocuğu yere düşürdü.

Bunun üzerine öfkeden çılgına dönmüş pahalılık tüccarı Jonathan'ın üzerine atıldı ve bir yumruk savurdu.

Jonathan geri sıçrayınca Tommy'nin nefesi kesildi. Yeterince hızlı değildi; kafası ani bir darbeye biraz geriye savruldu.

Dengesini kolayca toparladı. İki adam göğüslerini kabartarak birbirlerine baktı.

O zaman Jonathan bükülmüşün geri almak ve Elma, ve teslim edildi o için sessizce. Oldukça konuşkan.

Tommy perçinlenmişti. Jonathan Redmond az önce Bir sokak faresini kurtarmak.

Büyüleyici.

Ve potansiyel olarak yararlı.

Sonunda Jonathan uzaklaşmak için döndü.

Ve at yarışının çoktan yapıldığını, dük ve maiyetinin az önce yaşanan küçük dramdan habersiz ayrıldığını fark edince durdu.

"Lanet olsun. Lanet olsun," dedi duygusallıkla.

Tommy kayıtsızca mendilini uzattı. "Biraz kanaman var gibi görünüyor." Ağzının köşesini işaret etti.

Teklif edilen mendili aldı, onu gördüğüne şaşırmamış gibiydi. "Samaritan olmanın para getirmediğini *ne zaman* öğreneceğim?" Sonra durdu ve Tommy'yi inceledi.

Ve yüzü bastırılmış bir neşeyle doldu.

"Şu halinize bakın, Bayan de Ballesteros. Tüm bunların içinde ..." Yüzünü neredeyse sarmalayan bonesini ve hacimli kahverengi şalını inceledi, ifadesi giderek daha eğlenceli hale geldi ve sonra şu kelimedede karar kıldı: "... *kahverengi*, insan neredeyse tanıdığınız hiç kimsenin sizi tanımasını istemediğinize inanacak."

Çok kuru bir şekilde söyledi.

Sadece anlamlı ve ısrarlı bir şekilde kendi ağzının kenarını işaret etti. "Müdahale etmen büyük cesaret. Bu arada hala kanaman var."

Omuz silkti. "Ya da aptalca. Sıfatınızı seçin. O tuhafiyeci çocuğun üç katı büyüklüğündeydi." Ağzının kenarındaki mendili sildi, incelemek için çekti.

"Ah, çok iyi. Sadece bir iki damla kan. Dudağımın iç kısmında küçük bir kesik var. Bu arada bunu ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Kız kardeşim genelde bana işlemeli mendiller verir ama ben kendiminkini geçenlerde verdim."

"Kız kardeşim" demesi hoşuna gitmişti. Sevecen, tescilli, uzun acılar. "Kanaması olan birine mi?"

Adam kısa bir kahkaha attı. Başparmağını mendilin köşesinde, baş harflerin işlenmiş olması gereken ya da işlenmiş olduğu yerde dalgınca gezdirdiğini çok geç fark etti.

Tam olarak *donmadı*. Bunun için çok dikkatliydi. Ama kayda değer ölçüde hareketsiz kaldı.

Çünkü başparmağı, Tommy'nin baş harfleri yerine *başka* birinin baş harflerinin kazındığı iğne delikleriyle karşılaşmıştı.

Sonunda bakışlarını onunkilere çevirdiğinde, yüzü dikkatle ifadesizdi. Ama gözlerinde biraz fazla spekülâtif bir şey belirmişti.

Lanet olsun.

Mendili yıllar önce, farklı zamanlarda St. Giles'daki Bayan Bandycross'tan almıştı. Bayan Bandycross çalıntı çamaşır ticareti yapıyordu. Mendil başına bir penny. Yankesiciler onları getirir, Bayan Bandycross da dikişlerini söküp yeniden satardı.

Jonathan'ın şüphelendiğinden emindi. Ve bu ona mali durumu hakkında *kimsenin* bilmesini istemediği kadar çok şey anlatıyordu.

"Yarış için bahse girdin mi?" diye sordu yumuşak ve hızlı bir şekilde. Ama kalp atışları hızlanmıştı. Bu kadar *gözlemci* olduğu için adamın canı cehenneme.

"Dük ile konuşabileceğime dair bahse girdim. Ve kaybettim." Sesi biraz soyutlanmış gibiydi. Hâlâ düşünceli bir şekilde onu izliyordu. "Neden onu gözetliyordun?"

"Değildim." Bunu refleks olarak söyledi ve sesinin bir çocuk gibi çıktığını çok geç fark etti.

İç çekti. "Öyleydin. Seni ona oldukça hevesli bir şekilde bakarken gördüm. O çirkin başlığın altında. Ona baktığını hissedebiliyordum."

"*Yapamazsın-*"

"Oh, Tanrı aşkına. *Vazgeçin*, Bayan de Ballesteros." "En azından bu sefer elinde bir silah yok."

Ona gülümsememek mümkün değildi. Adamın *yanagı*.
çünkü bu sefer arkamdan sinsice yaklaşmadın."

"Hayır, bu sefer tam tersi oldu, değil mi? Arkamı döndüm ve siz de arkamda, manav arabasının yanında duruyordunuz. Sanki tam olarak nerede olduğumu biliyormuşsun gibi. Tıpkı sizi görmeyi beklediğim için gördüğümünden şüphelendiğim gibi."

Bunu belirsiz, ilginç, yüklü bir sessizlik izledi. Bu sessizlik, her ikisinin de kalabalığın içinde birbirlerini bulmak için gerçekten *çaba sarf* ettiklerine dair zımni bir anlayışla çalkalanıyordu. Aslında kalabalığın içinde birbirlerinin *oldukça* farkındaydılar.

Sözsüzce birbirlerinin ölçüsünü aldılar, iki kendinden emin, güzel İnsanlar, ikisi de düşüncelerinden hiçbir şeyi diğerine vermiyordu.

O bir göz kırpıcı değildi, Jonathan Redmond. Daha da acısı.

Bir kadın yanından geçti, Jonathan'a baktı ve sonra aval aval bakmak için başını o kadar şiddetli çevirdi ki ayakları takıldı ve neredeyse düşüyordu.

Jonathan fark etmemiş görünüyordu. Muhtemelen bu onun başına her gün geliyordu.

Muhtemelen bu onun dünyasında o kadar sıradan bir şeydi ki

Herkes.

"Dük zengin biri," dedi Jonathan kısa süren sessizliğin ardından, sonunda ondan uzaklaşıp piste doğru bakarak. Kalabalık hızla dağılıyor, yanlarından geçip gidiyordu. "Bu *kıtadaki* en zengin adamlardan biri. Böyle bir adamın istediği her şeyi alabileceğini hayal edebiliyorum. Olağanüstü şeyler. Mesela, operadaki en iyi loca. En iyi atlar ve arabalar. En iyi metresler. Bu tür şeyler." Ona sinsice yan yan baktı.

Redmond'un bilgi edinme çabasına gözlerini devirerek karşılık verdi. "Dük'ün neye yatırım yapmasını istiyorsunuz Bay Redmond?"

"Bir iş girişimi." dedi kısaca. Ona geri döndü. "Neden? Sizin de yatırım yapmak istediğiniz gereksiz bir yığın paranız var mı, Bayan de Ballesteros?"

Bu işaretti. Kötü, kötü adam. Onun için çok zekiydi-ve kendi iyiliği için. Suçlayıcı, üzgün, küçük, kanlı mendili avucunun içinde kaldı. Yine de söylediklerinde en ufak bir suçlama yoktu.

"Para kazanma sanatıyla ilgileniyorum." Bu kadarı doğrudu.

"Bu bir tesadüf değil mi?" diye söylendi. "Başka bir ortak noktamız daha var. Bu ve Greyfolk Dükü'nü takip etme hobimiz."

Güldü.

O zaman yüzü aydınlandı, sanki onun kahkahası kazandığı bir ödölmüş gibi. Ama içinde bir huzursuzluk hissediyordu; doğal temkinliliği canlanıyor, içinde bir yay gibi kıvrılıyordu. Bu konuşmaya *gerçekten* bir son vermeliydi. Fazla dürüst ve tehlikeli derecede rahattı.

Hareket etmek için gerildi.

Yine de Jonathan'ın yüzü hâlâ belli belirsiz aydınlıkken bunu yapamıyor gibiydi. Aniden ayaklarına doğru baktı. "Az önce bir şey düşürdün. Kırmızı bir şey mi?"

Madalyası!

Adam almak için eğildiği sırada o da kapmak için hamle yaptı. Ve şimdi kalbi çarpıyordu.

Tekrar ona baktı, gözlerinin arasında belli belirsiz bir kaş çatma vardı.

"Ho! *Redmond!*" Azalan kalabalığın arasından neşeli bir erkek sesi yükseldi.

Jonathan refleks olarak ona doğru döndü.

Ortaya çıkıp kaybolmak için mükemmel bir fırsat yakalamakta usta olan Tommy, o sokak çocuğunun bir elmayı kaptığı gibi hızla uzaklaştı.

Bölüm 6

ERTESİ SABAH JONATHAN yazı tura atarak önce Klaus'a gidip sermaye kazanamadığı haberini verip onun umut dolu yüzünün düşmesini mi izleyeceğine ve duygusal Alman yağmuruna mı dayanacağına, yoksa öğleden sonrayı Argosy'yi kendinden kurtararak mı geçireceğine karar verdi.

Argosy atış atışını kazandığında özel bir sevinç duymadı.

Argosy, babasının servetinin sonsuz gibi görünen fiçılarına özgürce daldığı ve sözde istediği kişiyle evlenmesine izin verildiği için; doğrudan Klaus'a gitmiş olmayı diledi. Yine de, şu anda başının üzerinde sallanan Demokles'in kılıcı göz önüne alındığında, Londra'nın herhangi bir yerinde çok az rahatlık bulabilirdi.

Yine de Jonathan ve Argosy birlikte bir odaya girdiklerinde, kadınlar göçmen kazlar gibi ikisine de akın etme eğilimindeydi. Argosy açık tenliydi, yontulmuştu, sadece güzel insanlarla çiftleşen nesillerin üretebileceği şekilde yakışıklıydı ve bir vikontun varisiydi. Ennui sanatını mükemmelleştirmişti, öyle ki kadınlar sonunda onu tutkuyla canlandıran kişi olmak için can atıyor ve bunu yapmak için oldukça riskli erotik uzunluklara gidiyorlardı, Argosy de asla cesaretini kırmıyordu. Tommy, Greyfolk Dükü'nün evinin önünde, *"Nasıl bir arkadaşın var,"* demişti ve şüphesiz kastettiği kişi tam olarak Argosy'ydi.

Ve Tommy, Argosy'nin şu anki uygunsuz takıntısının nesnesiydi.

Bir yıl önce Mirabeau Kontesi yalnız olduğuna karar vermiş ve çoğu akıllı başında aristokratın yapacağı gibi insanları çağırmak ya da akşam yemeği partileri vermek yerine, kendisini eğlendiren insanları davet etmeye başlamıştı - hayranı olduğu bir şair ya da onu eğlendiren bir ressam, ünlü bir ya da iki düşünür (gerçek düşünürler kısa sürede salonda şairlerle konuşmaktan bıkmış olsalar da), ünlü bir eski

Fahişe (bu Tommy olacaktı) ve çok geçmeden etkinlikleri moda oldu. Bu da tüm gençlerin araŝtırması anlamına geliyordu.

Ve Tommy ile karŝılaŝtıklarında, tekrar tekrar geri döndüler. Kontesin büyük bir unvanı ama mütevazı ve azalan bir serveti olduğu için yanlarında daha iyi içkiler de getirdiler.

Ve böylece haftalık salon doğdu.

Jonathan'ın bugün salona gitmeye hevesli olmamasının bir diğer nedeni de buydu; Tommy yeterince ilgi çekici olabilirdi ama onun ne olduğunu biliyordu: bela.

Bariton sesler ve yumuşak kadın kahkahaları birbirine karıŝıyordu. Byronik ŝöhret peŝinde koşan bir şair bir köşede durmuş, çılgınca el kol hareketleri yaparken, saçları çok uzun, sanki hiç kesmeyecek kadar derin düşüncelere dalmış bir tür romancı olan başka bir adam dinliyor ve başını sallayarak onaylıyordu. Tommy'nin bir portresini yaptığı söylenen, ama Jonathan'ın esas olarak Kadife Eldiven adlı bir genelev için son derece renkli ve fesat sanat eserleri ürettiğini bildiği Wyndham adlı bir ressam, sıkılmış ve kuşkulu görünmekten başka bir şey yapma zahmetine girmeden yanlarında duruyordu, bu da Jonathan'ın ondan hoŝlanmasına neden oluyordu.

Bir de Lord Prescott vardı, otuz yaşlarında olduğu söylenen bir vikont. Orada bulunan herkesten daha yaşlı, bünyesine göre çok zayıf olan bu adam duvara yaslanmış, tek başına ve gözleri dışında hareketsiz duruyordu. Gözleri Tommy'yi odanın içinde takip ediyordu.

Ve şu ana kadar titizlikle görmezden geldiği tek kişi oydu.

Çok ilginç.

Prescott bir vikonttu. Zengin. Bekrdı. Argosy bir keresinde onunla sosyal bir ortamda tanıştığında onu, "Oldukça kuru bir adam," diye tanımlamıŝtı. Gerçekten de bir itham.

Mirabeau Kontesi başka bir köşede, Jonathan'a gereksiz yere melek gibi görünen büyük mermer şöminenin yanında oturuyordu.

süslenmişti. Küçük şişman yanakları ve kalçaları köşelerden şişiyor ve büyük bir sefahat kavisi çizerek duvara kadar tırmanıyordu. Bugün kontes bir toga giymişti, başında bir çelenk, ayaklarında sandaletler vardı.

"Bugün Yunan günüyüz, değil mi leydim?"
sormuştu ona. "Carpe diem, Bay Redmond.
Carpe diem."

"Özen göstermeye çalışacağım, teşekkür ederim. Seni böyle iyi görmek çok güzel."

"Aynen öyle, genç adam. Ama sen fazla giyinmemiş misin? Olmaz mıydın toga içinde daha mı rahat?"

"Hiç şüphesiz," diye kabul etti. "Belki bir dahaki sefere."

Argosy, "Yarın benimle Tattersall'a gel Redmond," dediğinde Kontes'in iyi huylu çılgınlığı ruh haline uyduğu için onunla sohbet etmeyi düşünüyordu. Yeni bir kısrak konusunda tavsiyene ihtiyacım var."

Argosy onun dikkatini yavrularından uzaklaştırmaya çalışıyordu ve o da bu işe yeni yeni alışmaya başlamıştı.

"Tattersall'ın artık bir zevkten ziyade bir eziyet olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, lanet olası bir sou'm yok."

"Bu da sizin kadar beni de rahatsız ediyor. Kararınız beni aniden en katlanılabilir arkadaşşımdan mahrum bıraktı."

Jonathan . "Acınız çok dokunaklı, gerçekten."

"Neden *tüm* kazancını başka bir gemicilik girişimine yatırdın Redmond?"

"Çünkü zaman doğruydı ve bence yatırımımın iki katını, hatta daha fazlasını, hem de çok yakında kazanacağım. İpek kargosu muhteşemdi. Ve bu arada harçlığımı kullanabileceğimi tahmin ettiğim için. Bir daha yapmayacağım bir yanlış hesaplamaydı."

Argosy tüm olurken kaşlarını hafifçe çattı. "Öncelikle, nasıl oluyor da bu tür şeyleri biliyor musun? Bu kadar karlı ya da öngörülebilir olmaz mıydı?"

kazancınızı bir oyun cehennemindeki masalara mı yatıracaksınız? İkinci olarak, bir *erkeğin* ipeklileri muhteşem olarak tanımlaması gerektiğinden emin değilim. Üçüncüsü, baban zengin. Binicilik, atıcılık ve dans dışında özel bir şey bilmene gerek yok, ki bunları zaten çok iyi yapıyorsun."

"Öncelikle, kâr getirecek neredeyse her şeyin muhteşem olduğunu düşünüyorum. İpekler muhteşemdir. Gaz lambası muhteşemdir. Pamuk üretimi muhteşemdir. Finanse etmek istediğim yeni renkli baskı makinesi? Muhteşem. İkinci olarak, sahip her türlü yeteneğin babamdan miras kaldığından şüpheleniyorum, onun ruhunu çürütüyor. Ama artık bu işin tadını aldım, bu işte çok iyiyim ve hoşuma gidiyor. Üçüncüsü, bir erkeğin başka bir erkeğin dans becerilerine iltifat etmesi gerektiğinden emin değilim ama bunu fark etmeniz çok nazık bir davranış."

Argosy sırtıttı. "Size neyin muhteşem olduğunu söyleyeyim. Daha doğrusu kim olduğunu." İnce çenesiyle, kendilerinden uzakta duran ve bir misafirle ilgilenen Thomasina de Ballesteros'u işaret etti.

Jonathan sesini biraz yükseltti. "Trouble de Ballesteros? Şu çok sıradan kızıl saçlı kadın mı?"

Konuşmayı kesmedi. Ama ağzı köşeden kıvrıldı ve omzu bir rüzgar gülü gibi hafifçe onlara doğru döndü.

Onun dinlediğini *biliyordu*.

Argosy ona doğru döndü. "*Delirdin* mi sen?" dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Cildine bir baksana. Kehribar ve krem gibi! Ve saçları ... Tanrım, başka bir şey söyleme, geliyor, buraya geliyor, geliyor, geliyor ..."

Gerçekten de nezaketle konuşmasını kesmişti ve şimdi onlara doğru süzülüyordu.

Onlar ona eğildiler, ve o reverans yaptı zarafetle bir ipek

mendili yere düşüyordu. Bugün beyaz muslin giymişti, saçları Grek stilindeydi ve yakası her zamanki gibi sadece maceracı olarak tanımlanabilirdi, ki bu da odadaki her erkeğin minnettar olduğu bir şeydi.

Dünkü büyük Őapkas ve sade Őalndan çok ama çok farklı.

"Bay Redmond. Eğer daha fazla kara kara düŐünürseniz sizi dışarı atmam gerekebilir, yoksa bir güneş tutulması gibi odadaki tüm ışığı sndrrsnz ve insanlar kehanetlerden bahsetmeye başlar. Gerçi bazı kadınlar kara kara düŐünmeyi pitoresk bulur, belki de bu yüzden yapıyorsunuzdur? Belki de gizeminizi korumakla ilgili bir Şeydir? Ya da belki de spor yaptığınız o küçük çürük ile ilgili olabilir mi?"

Jonathan bunu hafif bir gülümsemeyle dinledi. Stratejik bir sessizliğin geçmesine izin verdi. "Son zamanlarda hiç dk gördünüz mü, Bayan de Ballesteros?"

Sanki adam tuhaf bir Şey söylemiŐ gibi hoşgörüyle gülümsedi. Ancak gözlerinde bir uyarı parladı.

Gülümsemesi, onun uyarılarını ne kadar az önemsediğini göstermek için geniŐledi.

"Belki de yeterince imediğiniz içindir, Bay Redmond?"
nerdi. "Daha erken ama Şampanya biraz güneş ışığı içmeye benziyor. Size ve size bakmak zorunda olan bizlere iyi gelecektir."

Argosy araya girdi. "Arkadaşım Bayan de Ballesteros'u affetmelisiniz, ama harçlığından mahrum bırakıldı, görüyorsunuz, bu da her erkeğin ruh halini karartır. Cazibenizin tadını çıkaracağı bir iki dakikanın onu dzelteceğine eminim. Varlığınız her erkeğe sıkıntılarını unutturabilir."

Tommy sözünü sakınmadan Argosy'nin ağzının hareketini izledi.

İŞi bittiğinde, "Ah... *sen*," dedi sonunda ve yelpazesinden bir dokunuş hediye etti ona.

Jonathan bir kahkaha attı.

 eyrek dönüş yaptı ve kendini ona doğrulttu. "Sanırım 'ipek' kelimesini duydum. "

Sesi Şok edici bir Şekilde iş gibi geliyordu.

"İpekleri sever misiniz? Senin için bir gemi dolusu alırım," dedi Argosy gönülsüzce.

"Evcil bir hayvan ol ve bunu yap," diye onu omzunun üzerinden aynı rahatlıkla teşvik etti.

Jonathan yumruğunun içine bir kahkaha attı. "'İpekleri' duydunuz Bayan de Ballesteros, çünkü onlardan bir yüke yatırım yaptım."

"Ve . . . ? Eminim hikaye böyle bitmiyordur. Eğlendirin beni, Bay. Redmond. Beni güldür ya da ağlat." "Ve

kârımı ikiye katladım."

İç çekti. "Mutlu sonlara bayılırım."

"Bunun hikâyenin sadece ortası olduğundan şüpheleniyorum. Bu kârı başka bir ipek kargosuna yatırdım."

"Ve şimdi . . . ?" Tommy gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde sordu En sevdiğim

masallardan biri.

"Ve şimdi bekliyoruz."

"Başka bir deyişle, bu hiç bitmeyen bir hikaye haline gelebilir. Mesela *Şehrazat* ve *Binbir Gece Masalları*."

"Çabuk kapılıyorsunuz. Yatırım o kadar büyüleyici ki. Bir peri masalı canlanıyor."

Güldü. Şimdi geri kalanı huzursuzca yer değiştiriyordu çünkü kahkahası boğuk ve içtendi ve çanları, baharı, çiftleşmeyi ve bir erkeği heyecanlandıran her türlü şeyi akla getiriyordu ve hepsi ona bunu yaptıran kişi olmak istiyordu.

"Buraya son geldiğinizde, Bay Redmond, sanırım renkli bir baskı makinesinden bahsetmiştiniz."

Sabit bir bakışı olduğunu fark etti. Oldukça yeşil bir bakış. Yakın mesafede, iris gümüşten bir daire çiziyordu. Çekik küçük kara kaşların altında badem biçimli gözler, bir Çingene ya da İranlı gibi. Argosy buna bir peri ya da büyücü yüzü derdi, ama o da derdi. Jonathan kadınlarını sarışın ve havalı tercih ederdi. "Sıra dışı" her zaman "karmaşık" ile eşdeğerdi ve "karmaşık" da "anathema" ile eşanlamlıydı.

Argosy, onlarda parlayan pragmatizmi ve zekayı *tamamen* kaçırdı.

Mesele şu ki, *ona* matbaadan hiç bahsetmemişti ve bu çok etkileyiciydi. Görünüşe göre kadın sadece güçlü düklerin evlerinin önünde pusuya yatmakla kalmıyor, konuşmaların bir kısmına da seçerek kulak misafiri oluyordu. Tek bildiği, bu salonların tek amacının kadının istihbarat toplaması olduğuydu.

Dün de Dük'ün parasına neden ihtiyacı olduğunu sormuştu.

"Şu anda Londra'da yaşayan Alman bir beyefendi olan bir arkadaşım, kromolitografi adı verilen, kitlesel miktarlarda renkli baskı yapma becerisini geliştirdi. Bunun olanaklarının sayısız olduğuna inanıyorum. Renkli baskı yapmayı uman tek litografi ustası o değil ama Londra'da bildiğim tek kişi o."

Argosy'nin başı pandomimsel bir horlamayla geriye düştü. "Redmond *da buna* yatırım yapardı ama şu anda konuşacak bir körlüğü olmadığından bahsetmiş olabilirim." Umutsuz ve kendisine yakışmayan bir rekabet dalgası içinde bir an için durgun olmayı unutmuştu. "Hepsini ipeklilere yatırdı. Parası var. Parası yok. Hem de hiç."

Jonathan başını yavaşça Argosy'ye doğru çevirdi ve onu kuşku dolu siyah bir bakışla kıstırdı.

Argosy neredeyse çaresizce ona baktı, gözlerinde bir özür vardı, sanki kendine engel olamıyordu. O böyle bir kadındı. Özellikle bunu yapmaya çalışmıyordu, ama Jonathan erkeklerin onun için yumruklarını -ya da tabancalarını- patlatmalarının meselesi olduğundan şüpheleniyordu.

Elbette onlardan biri olmayacaktı ama Argosy'nin de onlardan biri olmasını özellikle istemiyordu.

Tommy, Argosy'ye karşı sağır gibi görünüyordu. "Bay Redmond, sizin ... diyelim ki ... müstehcen resimler içeren renkli oyun kartları basarak bir servet kazanabileceğini düşündü mü?"

Jonathan hareketsiz kaldı.

Öneri, dilek kuyusuna atılan bir kobay gibi zihninin derinliklerine doğru ilerlerken kısa süreliğine gözlerini kapattı.

Harikaydı. Yasadı.

Ama zekiceydi.

"Ya da belki ... mevcut sarayın üyelerini mi tasvir ediyor? Ya da yüksek sosyete üyelerini?" diye düşündü, yarı kendi kendine. Fikirler fikirlerden dalgalandı, fikirler fikirlerden dalgalandı.

"'Üyeler' derken üstü kapalı mı konuşuyorsunuz, yoksa ... ?
Çünkü eminim ikisi de popüler olacaktır."

Bu mükemmel bir çift anlamlıydı ve adam bunu hak ettiği hınzır sırıtışla ödüllendirdi, kız da ona sırtıttı ve etraflarını saran hava bir an için tehlikeli bir şekilde coşkulandı, ta ki adam parası olmadığını ve yıl sonuna kadar evlenmesi gerektiğini hatırlayana kadar.

"Söyleyin bana Bay Redmond." Yelpazesini öne doğru sarkarak adamın göğsüne dokundu, okşamaya çok yakın bir şeydi bu. "Bu tür işlerde iyi misiniz? Yatırımcılıkta?"

"Evet," dedi kısaca.

Argosy'nin gözlerinin yelpazesinin göğsüyle buluştuğu yere sabitlendiğini ve hiç de hayra alamet olmayan bir şekilde kızardığını yeni fark etmişti.

"Belli bir baştan çıkarıcı kadının saçındaki alevlere uyan yakut kolyelere yatırım yapmayı seviyorum," diye gönüllü oldu Argosy. Ağırbaşlı olmayı unutmuş ama abartılı da olmamıştı.

Tommy tekrar Argosy'ye döndü. "Öyle mi? Sanırım Rundell ve Bridge günün bu saatinde hâlâ açık olabilir, ama acele etmeniz gerekebilir," dedi hızlıca.

Jonathan kendini tutamadı. Güldü. Ödenek duyurusu göz önüne alındığında Argosy'nin hak ettiği tek şey buydu. Ama sonra ona acıdı. Bayan de Ballesteros'un ilgisini özellikle istediği söylenemezdi.

"Neden ev sahibemize özel yeteneklerinin neler olduğunu *söylemiyorsun* Argosy, bizden sıkılıp başka bir polen tarlasına gitmeden önce?"

konuşma."

Tommy Jonathan'a keskin, okunamayan, dar gözlü bir bakış gönderdi. Sonra parlak ve beklenti dolu bakışlarını Argosy'ye çevirdi.

"Halka açık bir toplantıda *düzgün* bir şekilde tartışabileceklerimden," diye başladı,

Zeki bir öğrenciye sahip bir öğretmen gibi, imalı bir şekilde başını salladı: "Ben *çok* iyi bir dansçıyım. Yüksekten uçan uçağımın şeritlerini sanki Apollo'nun dünyaya güneşin doğuşunu getirmesi gibi tutarım. Bir kadının ihtiyaçlarını tahmin etmekte üstüme yoktur. Dikkatinizi çekmek için bir düzine başka erkekle rekabet etmediğim zaman, yatırım yapmasam da *birçok* konu hakkında sohbet edebilirim. Rekabet ettiğim zaman, korkarım ki abartılı konuşma eğiliminde oluyorum."

Tommy güldüğünde Argosy yumuşamış görünüyordu. Elindeki boş şampanya kadehiyle bir işaret yaptı. "Şu anda duyduğum ihtiyacı tahmin edebiliyor musunuz, Lord Argosy?"

"Dileğiniz benim için emirdir." Argosy alçak sesle ve kaprisli bir şekilde eğildi ve hemen onun için şampanya aramaya başladı.

Bununla birlikte, şüpheli bir uyarının izini sürmeden Jonathan.

"Bu gece yarısı Covent Garden'da, Half Moon Tiyatrosu'nun önünde buluşalım," dedi hemen Jonathan'a, susarak.

"Ne? Hayır."

"Düşündüğünüz gibi değil, Bay Redmond."

Gökyüzüne doğru bir bakış fırlattı. "Yüce Tanrım, bunu tekrar söylemediğini söyle bana. Hayır. Karmaşık, ihtiyatlı, kızıl saçlı kadınların işleriyle ilgilenmiyorum. Hayır."

"Ve şu anda beş parasız olan çapkınların işleriyle ilgilenmediğimi çok iyi biliyorsun."

Pekala.

"Ah demeliydim," dedi nazikçe.

"Yaparsınız ama benim ne düşündüğüm sizin ne düşündüğünüzden daha fazla umurunuzda değil. Ortak bir ilgi alanımız olduğu için, sizinle paylaşmak istediğim bir iş teklifinin ilginizi çekeceğini düşünüyorum."

"Ve sahip olduğum her akıl zerresi bana bunu söylediğini hiç duymamış gibi davranmamın akıllıca olacağını söylüyor."

"Sende kaç tane akıl var?"

"Bir bakayım... son sayıma göre üç tane. Eskiden dört tanem vardı ama Argosy'ye bu salonda eşlik etmeyi kabul ettiğimde bir tanesini kaybettim. Yine."

"Çok yazık! Üç tane, ihtiyacınız olandan bir tane daha az. gece yarısı Half Moon Tiyatrosu'na gitmenizi engelleyecektir."

Jonathan güldü. Elinde değildi.

Eğer ikisi bir daha gülecek olursa, tüm salonun onu çağırması muhtemeldi, stratejik olarak ayrılmış dikkati ve stratejik olarak dekolte bedeniyle oluşturduğu hassas gerilim böyleydi. Ve tabii ki burada, onunla konuşup konuşmamasını gerçekten umursamayan tek kişiyle konuşuyordu, tıpkı bir kedinin odadaki kedilerden nefret eden tek kişiyi seçebilmesi gibi.

"Hadi ama Bay Redmond," diye ısrar etti, sesini alçaltarak. "Zamanınızı başka ne yaparak geçireceksiniz? Oyun masalarına gidecek değilsiniz ya, eğer duygunuz varsa ve anladığım üç tane malınız var. Harçlığından mahrum bırakıldın ve yanlış anladıysam beni düzelt, ama baban parasız oynaman durumunda sana seve seve para ödeyecek türden biri değil. Gece yarısı Half Moon Tiyatrosu'nun önünde buluşalım. İlginç bir şeyler duyacaksın. Ve tabancanı da getir."

Ve böylece dönüp tüm dikkatini, kraliçesinin düşmanının kellesini taşıyan bir savaşçı edasıyla elinde şampanyayla geri dönen Argosy'ye yöneltti.

"Lord Argosy," diye sevinçle selamladı onu. "İhtiyaçlarımı karşılayan bir adama karşı koymak ne kadar da imkânsız."

İşte böyle, Argosy'nin üzerine güneş ışığı ve mücevherlerden örölmüş bir ağ attı. Argosy, Jonathan'a duyduğu kıskançlığı unutmuş, büyülenmiş bir halde güneşin tadını çıkarıyordu ve birkaç dakika içinde, sadece ilgisinin niteliğinden dolayı onun gözdesi olduğuna ikna olmuştu. Jonathan, onun büyüleyici olduğunu gözlemledi. Görünüşe göre zahmetsizce çekiciydi. Büyöleyici olmaktan *hoşlanıyordu*. Bu çok açıktı.

Ayrıca bunların hepsi bir gösteriydi, en azından Jonathan için bu kadarı *da* açıktı. Ama seyirciler arasında güvenli bir şekilde kalabildiği sürece takdir ettiğı bir gösteriydi. Başka bir konuğı büyülemek üzere uzaklaşmadan önce Argosy'ye birkaç şampanya yudumu daha pohpohlama ve sıcaklık tahsis ederken, eğlenerek ve tamamen görmezden gelindiğı için biraz rahatlamış bir şekilde izledi.

Gece yarısı o kadınla *hiçbir yerde* buluşmayacaktı.

Ama hareketleri hoşuna gitmişti, diye düşündü Jonathan dalgın dalgın, onun uzaklaşmasını izlerken. Şampanya bir kadın olsaydı nasıl hareket ederse öyle hareket ediyordu, hafif ve akıcı bir zarafet.

Bölüm 7

Güneş gökyüzünde çok alçalmadan önce umut dolu Argosy'yi salonunda bıraktı, bu akşam White's'ta görüşmek için belli belirsiz bir söz verdi, ama sadece Argosy satın alırsa. Bond Sokağı'na kadar yürüdü, temiz ve soğuk havayı derin derin içine çekerek durakladı.

İtalyan şekerlemelerinin satıldığı bir dükkanın önünde esir tutuldu.

Çünkü orada, tam vitrinde, bir dizi farklı hamur işinin arasına yerleştirilmiş, badem ezmesinden kalıplanmış bir meyve yığını vardı.

Ve bir de ne görsünler, aralarında bir ahududu kümesi varmış.

Gülümsedi. Bu bir alametti, bundan emindi. Babasının tehditlerine rağmen işler yolunda gidecekti.

Ceplerini karıştırdı, kız kardeşinin iyiliği için birkaç peni feda etmeye karar verdi. Violet onları gördüğünde gülecekti. Birkaç tane seçti ve dükkân sahibi onları yumurta gibi şefkatle paketledi. Jonathan küçük bohçayı paltosunun iç cebine soktu ve yüzünde bir gülümsemeyle gitmek için döndü.

Ve gülümseme dondu, çünkü orada, elini dükkânın kapısına dayamış, şık kırmızı yünler giymiş güzel Leydi Philippa Winslow duruyordu.

Ancak şu anda gözleri ve ağzı dar yarıklar halindeydi. Ki bu da Her ikisi de genellikle büyük, cömert ve ... açık olduğu alışılmadık bir durumdu.

Şu anda ağzı bir tür sözlü depremi engelleme çabasıyla titriyor gibiydi.

"Philippa!" Sesi anılar ve coşkuyla titriyordu. "Seni görmek ne büyük bir zevk-"

"Bana söyleyebilirdin," diye tısladı. Ve o *daha* gözünü kırpamadan ya da eğilmeden elini kaldırıp yanağına vurdu.

Bu onu bir adım geriye doğru sendeletti.

"Lanet olsun. ?"

Ama kadın arkasını dönmüş ve çoktan gitmiş, tekrar arabasına binmiş, omzunun üzerinden melodramatik bir kalp kırıklığı bakışını takip ediyordu.

Tüm bu şahit olan dükkân sahibi başını iki yana sallıyordu ve fro, ve tsking.

"Kadınlar, onlar deli, değil mi?"

"Evet," dedi Jonathan hararetle. Elini yanağına dayadı. Gözlerini dikmiş, hızla gözden kaybolan arabanın ardından bakıyordu. Aklına korkunç bir şüphe düştü.

"Aşk, buna değer, değil mi?"

"İşte bu noktada korkarım ki fikirlerimiz ayrılıyor, sayın bayım," dedi karanlık bir sesle.

Şaşkın ve öfkeli bir halde eve kadar yürüdü, bir yandan havanın yüzünü serinletmesine izin verirken, bir yandan da saldırıya uğramayı hak edecek ne yapmış olabileceğini anlamak için anılarını, görevlerini ve onu iki hafta önce son gördüğünden beri yaptığı her hareketi gözden geçirdi.

Kadınlar çılgın ve kaprisli yaratıklardı; bulabildiği tek açıklama .

Kehanetler buraya kadarmış. Bunu Violet'e anlatacak ve sonra da her şeyin onun suçu olduğunu söyleyecekti.

Günün teması kaba sürprizler gibi görünüyordu; eve vardığında anne ve babasını beklenmedik bir şekilde Londra'daki evlerinde buldu.

"Anne. Baba. Ne büyük bir zevk." Bu cümleyi kurmaya çalıştı ama başaramadı.

cümle. "Bir süre Pennyroyal Green'de kalmayı planladığınızı sanıyordum."

Annesinin yanağına bir öpücük kondurmak için kıpırdamadan durdu; babası gazetesini indirdi, ona başıyla selam verdi ve tekrar kaldırdı.

"Violet şehirde biraz alışveriş yapmam için ısrar etti ve bensiz bir iki gün daha iyi olacağını söyledi, ben de ona eşlik etmeye karar verdim. Sadece bir günlüğüne."

Eminim ısrar etmiştir, diye düşündü Jonathan, kasvetli bir şekilde eğlenerek. "Ve babanın Greyfolk Dükü ile bir görüşmesi var."

Ah. Greyfolk Dükü. Jonathan kuru bir gülümsemeyi bastırdı. Demek babası onu dinliyordu.

Babasının sinsi zihnini okumak için gazetesine bakmaya çalıştı ama babası en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi.

Greyfolk Dükü aniden Mercury Kulübü'ne katılmaya davet edilseydi Jonathan buna hiç şaşırmaıdı. Çünkü babası ve Dük gibi adamlar istediklerini mümkün olan her şekilde elde etme eğilimindeydiler ve ikisi de Lancaster Mill'i istiyordu.

Saat sekizde anne ve babasıyla birlikte kuzu pirzolası ve bezelyeden oluşan akşam yemeğine oturdu. Annesinin babasına karaciğer rahatsızlığı olan bir akrabasından bahsetmesini dinledi. Babası gerçekten de ilgilenmiş . Yine de, istediğini elde etmek için her türlü şeye ilgi duyuyormuş gibi davranmakta ustalaşmak için yıllarını vermişti.

Bu konuşma *Jonathan'ın* karaciğerinden şikayet etmesine neden oluyordu. Dalgın bir şekilde evlenmenin mükemmel bir fikir olacağını düşündü, sadece çocuk doğurmak ve sonra onlara karaciğer şikayetleri hakkında konuşmalarla işkence etmek için.

Yıllar içinde biraz şarabın genellikle hayatın diğer şikayetlerine cevap olduğunu öğrenmişti, bu yüzden doyurucu bir yudum aldı.

"Baban bana yıl bitmeden evlenmeye niyetli olduğunu söyledi, Jonathan."

Jonathan boğuldu.

"Daha küçük yudumlar canım," dedi annesi, sanki dokuz gibi.

Biraz soğukkanlılıkla toparlandı ve kadehini yavaşça yere bıraktı. "Tam olarak öyle demedim anne," diye dikkatle başladı.

"Babanın yanlış duyma gibi bir alışkanlığı yok Jonathan. Bence bu son derece olgun bir karar ve onayladığımı söylemeliyim." Kadın ona sevgiyle gülümsedi, her şeye rağmen. Çok *mutluydu* ve bu çok nadir görülen bir şeydi. "Bebeklerinizle kısa sürede bir çocuk odasını dolduracağız. Girişte bekleyen yığınla fark etmişsinizdir. İçeri girer girmez haber verdim.

Ne kadar şanslısınız ki bu sezon bu kadar çok güzel kız reşit oldu."

Ve annesinin deyiimiyle bu "ortaya atma", büyük olasılıkla Philippa'yı ve yanağına yapılan hakareti açıklıyordu. Bu tür haberler Londra'da kolera gibi yayılırdı.

Jonathan bunu anladı, başını salladı ve spekülâtif bir şekilde çatalına baktı. Gördüğü kadarıyla iki seçeneğı vardı: Çatalı kendi kalbine saplayabilirdi. Ya da doğrudan babasının küçük siyah kalbine fırlatabilirdi. Belki de darta olan yeteneğı bu an için bir hazırlıktı.

Isaiah'ın gözleriyle karşılaştı. Babası yumuşak ve hoşgörölü bir şekilde gülümsüyordu.

Hayır, onun kalbi benim gibi bir nişancı için bile çok küçük ve pörsümüş bir hedef, diye karar verdi Jonathan kara kara.

Yine de bu mevsimde güzel kızların bol olduğı doğruydı. Ama güzel kızlar çiçekler gibiydi; onları sulamaktan, bakımlarını yapmaktan, canlı ve mutlu tutmaktan ve karaciğer şikâyetlerini dinlemekten sorumlu olmadığı için onlardan bu kadar keyif aldığından emindi.

Ayrıca birkaç güzel kız daha olacaktı, bazıları onun katıldığı balolara asla davet edilmeyecek türden, potansiyel olarak ona bir şeyler fırlatabilecek, hıçkırıra hıçkırıra ağlayabilecek ya da onlara nasıl haksızlık ettiğini anlatabilecek türden. Sürekli bir metresi yoktu. Ama birkaçı tabiri caizse bu rol için seçmelere katılmıştı. Philippa da dahil.

Tanrım. En sevdiği yer olan Londra, önümüzdeki birkaç hafta boyunca gerçek bir meydan okuma olacaktı.

Yemek odasının duvarları aniden üzerine kapanıyor gibiydi.

O bir kalp kırıcı *değildi*. Daha doğrusu, bunu yapmak için hiç *yola* çıkmamıştı. Kadınların bunu nasıl bu kadar özgürce yaptıklarını, bir erkeğe bunu yaptıklarını söylemeden kalplerini sunduklarını ve sonra bir erkeğı sahip olduğunu bilmediğı bir hediyein üzerinde tepinmekle suçladıklarını asla anlayamıyordu. Ne kadar *tehlikeli* bir iş olduğunu bilmiyorlar mıydı?

aşk mıydı? Aşık olmak ne kadar pervasızcaydı? *Tek başına* aşık olmak deliliğin kanıtıydı.

Kuzu pirzolasından aldığı son birkaç lokmada talaş tadı vardı. Onları yuttu, şarabını bitirdi ve kendini masadan uzaklaştırdı.

"Ben bir ilmik yapmaya gidiyorum," dedi suratsızca, kendini mazur göstermek için.

"Ha ha!" Annesi hoşgörüyle güldü.

Babası genel olarak gülümsedi. Büyük olasılıkla hiç dinlemiyordu.

Üç saat sonra Jonathan, Argosy ile White's'ta buluşmak yerine kendini Covent Garden'daki Half Moon Tiyatrosu'nun önünde buldu.

Eğer mahkûm edilmiş bir adamsa, doğrusunu söylemek gerekirse, kaybedecek neyi vardı ki?

Bölüm 8

VE YİNE DE, birkaç asık suratlı sarhoş ve ara sıra sanki işe giden işçilermiş gibi kasıtlı bir şekilde yanından geçen fareler dışında sokakta tek başına duruyordu. Yarım Ay Tiyatrosu karanlıktı; görünüşe göre bir süre önce tahtalarla kaplanmış ve kepenkleri indirilmişti. Karşısında gürültülü bir bar, düzenli aralıklarla sendeleyerek eğlenenleri içeri alıyordu; durgun bir fahişe ona kendisiyle ilgilenmek isteyip istemediğini sordu. Adam kibarca reddetti.

Ay daha da parlaklaştı, gece nöbeti "Geceyarısı" diye bağırdı ve Thomasina de Ballesteros'tan hâlâ bir iz yoktu. "Bu taraftan."

Tanrım!

Bir an orada değildi, bir an sonra oradaydı.

Ve onun irkildiğini görmüştü, çünkü şimdi ona sessizce gülüyordu.

"Seni vurmadığım için kendini şanslı say."

"Eğer işime yarayacaksanız daha uyanık olmanız gerekecek Bay Redmond."

Yine koyu renk bir pelerine bürünmüştü ama sesindeki boğukluk seçiliyordu. Gözleri de kedi gibiydi, çünkü Tommy hemen onu ara sokaklardan, dar yollardan, bir parkın içinden, bir merdivenden yukarı, bir binanın tepesinden diğerine, bir merdivenden aşağı labirent gibi bir yolculuğa çıkardı ve her şeyi tekrar yapmak için bir kez geri döndüklerine yemin edebilirdi.

"Bu, cüzdanımı elimden almak için beni şaşırtmaya yönelik ayrıntılı bir oyun mu? Çünkü Argosy harçlığımdan mahrum bırakıldığımı söylerken şaka yapmıyordu. Ve gerçekten, iki pound için öldürmeye değer mi? Çünkü üzerimdeki tek şey o."

"Bunu hayal bile edemem. Beni tabanca ile vurursun."

"Oh, evet. Bu."

Dar bir sokaktan sola döndü.

"Gecenin bu saatinde Londra'da tek başınıza dolaşmak için çok küçüksünüz, Bayan de Ballesteros."

"Korunmaya mı çalışıyorsun?" "Hayır."

"Sahiplenici mi?" Sesinde bir uyarı tonu vardı. "Tanrım, hayır. Sadece bir gözlem yapıyorum."

"Londra'nın her yerinde ...'da iş yapmak için ortaya çıkan arkadaşlarım var. Günün farklı saatlerinde. Çıgıllıklarımı fark edecekler ve ihtiyaç duyduğumda beni kurtarmaya gelecekler."

Birkaç adım boyunca sessizlik içinde yürüdüler.

"Sen çalışıyor için karar vermek olup olmadığını Ben
Şaka yapıyorum, değil Sen, Bayım.

Redmond?"

"Ne yazık ki ifadenizin en azından bir kısmının doğru olduğundan oldukça eminim."

"Güzel olduğu kadar zeki de!" dedi kuru bir sesle. "Bu taraftan!"

Keskin bir sağa dönüş yaptı ve hemen ardından sola döndü. Londra'nın büyük ana caddelerinin bu kadar çok sayıda bakımsız küçük ara sokak ve yan caddeden beslendiğini kim bilebilirdi? Görünüşe göre biliyordu, çünkü bir sokakta duvara yaslanmış bir sarhoş, "Selamlar, Tommy," diye seslendi.

"Selamlar, Jasper!"

Bu değişim pek de güven verici değildi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye homurdandı. "İninize giden bu dolambaçlı yol?"

"Sabır. Gizemim her şeydir, Bay Redmond. Dolambaçlı olduğunu düşündüren ne? İnine giden en kısa yol olabilir." Bu kelimeyi sevdiği belliydi.

Ve onları uzun, dar, sıradan bir binanın yan tarafındaki sıra dışı bir kapının önünde durdurdu.

karanlıkta sıradan bir yer olarak tanımlanıyordu. Dibinde bir dükkân olduğundan şüpheleniyordu ama pencereler gece için kapatılmıştı. Nerede olduklarını bir tek Tanrı biliyordu ama kadının onu son on dakikadır Covent Garden'ın etrafında stratejik bir şekilde sekiz şeklinde dolaştırdığından emindi ve muhtemelen başladıkları yerden sadece birkaç metre uzaktaydılar.

Dikkatle dinledi; sarhoş bir koro yükseldi ve aniden kesildi, sanki bir barın kapısı ardına kadar açılmış ve tekrar kapanmış gibi. Şarkı "Colin Eversea'nın Baladı "na benziyordu.

Bir anahtar çıkardı, kapı gıcırdayarak açıldı, onu içeri çağırdı ve kapı arkalarından geri dönülmez bir şekilde kapandı.

"Tabancama ihtiyacım olan yer burası mı?"

"Saçmalama," dedi dalgınca. Kapının hemen iç tarafındaki bir kancaya yanan bir lamba asılmıştı ve belli ki onların gelişini bekliyordu. Kadın lambayı kaptı ve bir sincap gibi dar ahşap merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı, adam da onu takip etti, ellerini denge için duvarlara dayadı. Kısa, karanlık, dar bir koridordan geçtiler.

Çıtırdayan bir ateşin aydınlattığı, çok küçük, güzel döşenmiş bir odaya. Hayretler içinde kapı aralığında durdu.

Odanın ısıltısı ve sıcaklığı vardı ve bir kadeh konyağın zarafetini taşıyordu. Mercan kadifesinden püsküllü bir kanep, okşanmış bir kedi gibi bir duvara yaslanmıştı; halı krem rengi, kahverengi, kayısı rengi ve çiçekliydi; mercan kadifesinden büyük, ağır sütunlar halindeki perdeler çekilerek kapatılmıştı. Mobilyalar belli ki özenle seçilmişti - Chippendale ve bir Fransız perdesini tanıdı - ve zevkle ve stratejik bir şekilde buraları yaldızlanmış, buraları cilalanmıştı. Ateş her şeyi aydınlatıyordu. Arka duvar, alışılmadık bir şekilde, siyah beyaz kâğıtlarla kaplanmıştı.

Jonathan'ın kalbi yerinden fırladı. Kanlı duvar az önce *yerinden oynamıştı*.

Philippa'nın darbesiyle beynine gerçekten zarar vermiş olabileceği ihtimalini düşünmeye başlamıştı ki, rahatladı ve ardından

Alarm, bunun bir duvar olmadığını fark etti.

Bir adamdı. İnsanın kolayca duvar sanabileceği türden bir adam.

Tavana yakın olan başı kel ve porselen gibi parlaktı ve alnında bir müzik asası gibi dört çizgi vardı. Omuzları neredeyse bir kanepe kadar genişti, çevresi bir kanepeyi *yemiş* olabileceğini düşündürüyordu ve bir kulağında parlayan altın bir korsan çemberi .

Bir üniforması olan siyah beyaz, tertemiz giyinmişti. "İyi akşamlar, Rutherford."

"Pelerininizi taşımanıza yardım edebilir miyim, Bayan Tommy? Ve ceketinizi, efendim?"

Jonathan'a derin bir selam verdi. Sesi Poseidon'un sesine benziyor olmalı, diye düşündü Jonathan. Sanki yüzeye ulaşmak için onun içinden kilometrelerce yol kat etmesi gerekiyormuş gibi kulaçlarca derinden geliyordu. Bu adamın nasıl bir *yaratık* olduğuna dair hayranlık içinde kaybolmuştu. Yavaşça arkasını dönerek Rutherford'un nazikçe ceketini çıkarmasına yardım etti. Ve omzunun üzerinden ona bakmaya devam etti.

Rutherford hem pelerini hem de şalı düzgünce kanepenin arkasına serdi.

"Rutherford, misafirimizi getirirsen ..." Jonathan'a döndü.

"biranız." "İki bira, lütfen."

"Rutherford onun gerçek adı mı?" Jonathan fısıldadı o ayrıldığı anda bir sonraki oda için. Jonathan o odada ne olabileceği konusunda büyük bir merak içindeydi.

"Hayır, ama ona böyle hitap etmek bizi eğlendiriyor. Ya bu ya da en iyi yaptığı şey olduğu iddia edilen Necksnapper. Gerçi itiraf etmeliyim ki onu bunu yaparken hiç görmedim."

Büyüleyici. "Neden, o söylediğinde gözlerini kapattığın için mi?"

"Bunun sadece bir efsane olduğuna eminim," diye yatıştırdı. "O bir krema kadar yumuşaktır."

"Evet. Gerçek adının Perceval olduğuna eminim." Güldü.

"O sizin çalışanınız mı?"

"Hayır. Yakınlarda yaşayan ve ara sıra bana yardım etmekten çekinmeyen bir arkadaşım. Annemin özel bir arkadaşıydı."

"Annen, sürgündeki İspanyol prensesi."

Ancak İspanyollar onun rengini açıklayabilir.

"Evet," dedi hiç ironi yapmadan. "Neden buraya oturmuyorsunuz?" Zevkli, pırıl pırıl küçük bir kart masasına yaslanmış pelüş bir şam sandalyesini işaret etti.

"Burada mı yaşıyorsun?" Rutherford'un kaybolduğu koridora bakmaya çalışarak başını iki yana salladı. Buraya sık sık erkek getirir miydi?

Sevgilileri var mıydı? Kimse kesin olarak bilmiyor gibiydi. Bu doğrudu.

"Neden buraya oturmuyorsun?" diye tekrarladı, sandalyeyi işaret etti ve her kelimeyi çok net bir şekilde telaffuz etti.

"Belki şuraya oturabilirim," diye öneride bulununca gülümsedi.

Ama önce sandalyesini çekti ve ona oturmasını işaret etti. Kadın, bir gülün gonca vazoya kayması kadar zarif bir şekilde sandalyeye kaydı.

Rutherford bir tepsi içinde iki bardak birayla döndü ve onları büyük bir hevesle servis etti.

"Ben yan odada olacağım, Bayan Tommy," dedi anlamlı bir şekilde, eğilerek çıkarken.

"Şerefe," dedi Jonathan ve kadehini ona doğru

kaldırdı. O da aynı şekilde ona kadeh kaldırdı.

Yudumladılar.

Ve birbirlerine baktıklarında bir anlık sessizlik oldu. Aklına, kadının mücevher, odanın da onun dekoru olduğu ve muhtemelen bunu bu şekilde planladığı geldi. Elbisesi soluk bir renkteydi.

Şampanya rengi satenle süslenmiş, kolları uzun ve vücuda oturan, pürüzsüz, soluk altın rengi omuzları ve boğazı elbiseden yukarı doğru yükselerek en ufak bir çıplaklık izlenimi veriyordu ve bu etki kesinlikle yok değildi. Kalçaları, bir çift güzel küçük göğsü derin yakasının sınırına kadar itiyor ve bir erkeğin içine bir parmak sokabileceği cazip küçük bir yarık yaratıyordu. İkna etmek için giyinmişti.

"Elinizi uzatın Bay Redmond." Bunu küçük bir gülümsemeyle söyledi.

O da öyle yaptı.

Küçük kadife bir çanta çıkardı ve avucunun içine koydu.

Olağanüstü bir inci ipi döküldü.

Görünüşe göre bir mil uzunluğundaydılar; uzayıp gittiler ve avucunun içinde parıldayan bir havuzda son buldular.

Şaşkınlıkla onlara baktı.

Sonra tekrar ona baktı.

Belli ki *onun* cevabını bekliyordu.

"Tartışmasız muhteşemler," diye başladı, "ama ben daha incelikli bir şekilde kur yapmayı tercih ederim. Belki de The Row'da bir gezintiyle başlamalıyız?"

Çarpık bir gülümseme verdi.

Yine de kadının onları neden eline döktüğünü *biliyordu*. Gerçek incilerin ete yakın sıcaklığına sahiptiler; iç içe geçiyorlardı. Onları bir kez tuttuğunuzda bırakmak istemezsiniz. Onlar . . .

Muhteşemlerdi.

"Bunlar ... yakın zamanda elime geçti," diye söze başladı.

"Onlar gerçek." Kız kardeşi ve seçici bir neredeyse metres sayesinde mücevherlerini tanıyordu.

"Bu yüzden onları size sunarken gösterişli davrandım."

"Onlar bir hediyeye miydi?"

"Evet. 'Mücevher hırsız' benim yeteneklerim arasında değil."

"Yine de," diye eklediler ikisi de aynı anda, ortak eğlencelerine. Kadın durakladı.

Elindeki incilerle bir işaret yaptı. "... ve?" dedi, günün erken saatlerinde kuaförde yaptığı konuşmayı taklit ederek.

"Ve onları satmak istiyorum. Çabucak çok paraya ihtiyacım var. Ama incilerden kazandığım parayı iki katına, hatta üç katına çıkarabilirsem..."

Ah. Anlamaya başladı.

Jonathan yavaşça, yavaşça sandalyesinde geriye doğru çekildi, aldatıcı bir şekilde rahat bir duruş sergiledi ve parmaklarını bir ölüm yürüyüşü gibi ölçülü bir şekilde masaya vurdu ve uzun, sessiz bir an boyunca gözlerini kırpmadan onu inceledi. Bunu bilmiyordu, ama iyi düşündüğü zaman babasının bakışlarına sahipti; masum insanların işlemedikleri suçları itiraf etmelerine neden olacak, sadece yoğunluğundan biraz rahatlamak için kıvranmaya neden olan, neredeyse suçlayıcı bir niteliği vardı. Jonathan normalde Pennyroyal Green'deki Pig & Thistle'daki dart tahtasına nişan alırdı, bu yüzden Pennyroyal Green'de henüz kimse onu yenememişti.

Tommy'nin sert olduğu belliydi.

Yine de, sonunda onun bakışları altında sandalyede kıpırdandı.

"Neden hemen çok paraya ihtiyacınız var? Bir devrimi mi finanse etmeye çalışıyorsunuz? Bir yetkiliye rüşvet mi vermeniz gerekiyor? Bir sevgiliden fidye mi alacaksınız? Gırtlığınıza kadar kumar borcuna mı battınız, ki kuşkusuz küçük olduğunuza göre çok da yüksek değil?"

"Tahminlerinizin zengin çeşitliliğini takdir ediyorum, ancak 'hayır'.

Ve yasadışı amaçlar için buna ihtiyacım

yok." Bekledi.

"Şey, amaçlarım *kesinlikle* yasadışı değil," diye biraz zayıf bir şekilde izin verdi.

Kederle iç çekti. Sanki bu tam da beklediği şeymiş gibi.

"Peki bu inciler... onları kazanmak için ne yaptınız?"

Tanıdığı her erkek Thomasina de Ballesteros'un seçilmiş aşığı olmak istiyordu. Bu bir spordu, Ton'un kanlıları arasında bu çok önemliydi.

her zaman yapacak yeni bir şeyler arıyorlardı ve bu salonlarda pozisyon kapmak için koyun gibi davranmaya çok istekliydiler. Ve doğal olarak White'ın Bahis Defterleri de tüm yansıtıyordu. Sadece kimse onun bir sevgilisi olup olmadığını ya da daha *önce* bir sevgilisi olup olmadığını bilmiyor gibiydi. Elbette spekülasyonlar dönüyordu ve yetenekleri hakkında umut verici abartılar boldu.

Jonathan onun masum olmadığına dair gelecekteki tüm kazancına bahse girerdi. Öyle olsa bile hiçbir kadın kendinden bu kadar emin olamazdı. Ve gözlerinde sadece deneyimle gelen bir derinlik, bir kopukluk, bir *bilme* vardı.

tür bir sevgiliydi? Düşünceleri o yöne doğru süzüldü
Kısaca. Doğru fiyat için itaatkâr olur muydu? Saçları gibi ateşli miydi? Soğuk ve kibirli, çok özel bir tür baştan çıkarma mı gerektiriyordu? Bir şeyler fırlatacak türden miydi? Kuralları var mıydı?

Eğer bu kadar tahmin gerekiyorsa, istediği türden bir değildi.

"Bunun ne önemi var anlamıyorum," dedi sonunda. Yeterince diplomatik bir şekilde. "Pekâlâ. Eğer onları Rundell ve Bridge'de satmaya çalışsaydım Örneğin, mal sahibi bunları hemen tanır ve asıl alıcıyı bilir mi?"

"Onları Rundell ve Bridge'de satmaya çalışmayın," dedi aceleyle.

Başka bir deyişle, cevap "evet "ti.

"Bunun senin için sonuçları olur mu?"

"Sonuçları beni ilgilendirir, değil mi? Ve sizi temin ederim, *her türlü* sonuçla başa çıkabilirim." Bunu soğukkanlılıkla söyledi.

Bundan şüphe etmedi. Sessizliğe gömüldü, düşüncelere daldı.

"Benim için bir soruya cevap verin Bay Redmond," dedi aceleyle.
"Buradaki koşullar ne olursa olsun, ne olsun ... paramı benim için iki katına çıkarabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?"

Sadece bir kalp atışı kadar tereddüt etti.

"Paranı üç katına çıkarabilirim," dedi sessizce. Biraz kibirliydi ama o bir Redmond'dı ve kibir kararlılık için, kararlılık da başarı için bir yakıttı. "Yasal olarak. Ve çabucak. Birkaç hafta içinde."

Başıyla kısa bir selam verdi. "İncileri tekrar almaya yetecek kadar, eğer istersem

Bu

mu "Evet."

"Çok iyi. Özellikle arkadaşınızın baskı işine yatırım yapmak istiyorum. basın."

Adam onun onayının tadını çıkaramadan, "Ancak, birlikte işe başlamadan önce bir şartım var" diye ekledi.

"Ben de öyle."

"Yatırımım karşılığında, paraya neden ihtiyaç duyduğumla ilgili bir konuda yardımınıza ihtiyacım olabilir. Bu gece ihtiyacım olacak. Ve belki başka durumlarda da."

Tabii ki. İşte buradaydı. Bela. Geldiğini duyabiliyordu, tıpkı çok çok uzaklardan gelen bir at sürüsü gibi.

Bölüm 9

"BU YARDIM NEYİ İÇERİYOR?" dedi, çok ama çok kuru bir şekilde.

Bunu düşündü. "Mükemmel refleksler. Karanlıkta görebilme yeteneği. Bir tabanca."

Gerginlik çenesinde toplandı. Oyunlardan hiç hoşlanmazdı.

"Sabrımı gözünüzde büyötmeyin, Bayan de Ballesteros."

"Sırf zevk için kaçamak cevaplar vermiyorum," diye itiraz etti. "Bu Kendi iyiliğiniz için mümkün olduğunca az şey bilmeniz en iyisi, Bay Redmond. Karanlıkta iyi gördüğünüzü deneyimlerimden biliyorum. Ve çok iyi bir tabancanız var. Ayrıca Rutherford'dan daha az göze çarpıyorsunuz ve onda olmayan ve muhtemelen çok yararlı olacak başka niteliklere de sahipsiniz. Doğrusu, bu gece yapmam gereken şey çok uzun sürmeyecek ya da çok zor olmayacak," diye parlak bir şekilde sözlerini tamamladı.

Bunu cesaretlendirmek için söylediğini düşündü.

Bekledi.

"Geçen seferkinden farklı olarak," dedi, kendinden biraz daha az emin bir şekilde. Adam biraz daha bekledi.

"Geçen sefer biraz ... yaralanmış olabilirim," diye zayıf bir sesle onayladı.

"Şimdi de *şövalyelik* duygularıma mı hitap ediyorsun? Çaresiz olmalısın."

"Ben küçüğüm. Çok küçük ve narin. Dünya benim gibiler için tehlikeli bir yer."

Gözlerini devirdi. Göz devirmesi bakışlarını tekrar avucuna indirdi. İnciler orada doymuş bir aşık gibi uzanıyordu. Pırıl pırıl, sıcacık ve potansiyel kârla titreyordu. Şu anda kendisine bu kadar kolay para verebilecek başka birini tanıımıyordu. Tam da ihtiyacı olduğu anda, ihtiyacı olan *her şeydi*.

"Bu konuyu daha fazla tartışmadan önce, Tommy, sana hükmümü söylememe izin ver. şöyle: Paranın yatırımı için bir komisyoncu ücreti talep edeceğim."

Yavaşça omurgasını dikleştirdi. Birden kibirli bir kuşkuya kapıldı. "Size yatırım yapmanız için bu çok güzel incileri *veriyorum*."

"Ben bir iş adamıyım. Lanet bir din adamı değil. Ya da bir sap. Ve ne olduğunu görüyorum

şimdi burada deniyorsun, *şimdi* gözlerini çok geniş, gevşek ve *yalvarır* hale getirdin, ama işe yaramayacak, bu yüzden bir tanesini burkmadan önce dur. Bu incileri ya da satışından elde edeceğiniz kârı profesyonel bir komisyoncuya götürürdünüz, eğer bu işlemi tamamen sub rosa, amaçlarınızı ya da gelirinizi sorgulayabilecek herkesten uzak tutmak gibi bir yatırımınız olmasaydı."

Kaşları burnunun köprüsünde mükemmel bir öfke V'sinde buluştu. Ve bir süre ona buz gibi baktı.

Jonathan parmaklarıyla davul çaldı. Sonra tırnaklarını inceledi. Saate bakıyormuş gibi yaptı (ormolu, Fransızca). Esnedi.

Ta ki birdenbire duruşundaki gerginlik, sanki erimeye başladı ve bakışları soğuk ve spekülatif bir şeye dönüştü.

Ve sonunda ağızının bir köşesinden diğerine yavaşça bir gülümseme yayıldı, ondan tamamen memnun bir gülümseme. O da onun gibi arkasına yaslandı.

"Pekala, Bay Redmond. Küçük bir yüzde."

"Bana neden güveniyorsunuz?" dedi hemen.

Sanki bir vermiş gibi parmaklarıyla saymaya başladı. Bunu titizlikle düşündüm. "Çünkü sen aptal değilsin, kanıtlayacak bir şeyin olduğunu düşündüren bir enerjin var, dünyadan kopuk olduğunu ima eden bir bakışın var ve paraya da ihtiyacın var. Sen benim senin hakkında ne düşündüğümü umursamıyorsun, ben de senin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum, yani birbirimize karşı dürüst olmaktan başka bir bahanemiz yok. Arkadaş olmakta özgürüz."

Küçük bir sessizlik oldu. Jonathan'ın etkilendiği bir sessizlikti ama bunu belli etmeyecekti.

"Oh, ve senin hakkında bir önsezim var. Sezgilerim genellikle mükemmeldir."

Hiç kimse ona "kıllı" dememişti. Herkes onun neşeli Redmond olduğunu düşünüyordu. Kıllı lafının hoşuna gidip gitmediğinden emin değildi. Bunun doğru olup olmadığını düşünmek istiyordu. Ve eğer öyleyse, bunu doğru kılmak için hayatında ne değişmiş olabilirdi. Peki ya dünyadan kopuş? Bu ne zaman ve nasıl olmuştu?

Kendini ara sıra yeni insanların gözünden görmenin değerli olduğunu düşündü. Sizi neredeyse her gün gören ve bu nedenle sizi asla *gerçekten* görmeyenlerin değil.

"Arkadaşız, değil mi?" diye sordu.

Tek omzuyla omuz silkti. "Elbette. Neden olmasın?" "Neden olmasın, gerçekten."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ben tam olarak bir tırmık değilim, biliyorsun."

"Oh, beni bağışlayın. Kesintisiz bir fetihler dizisine sahip olduğu iddia edilen bir adama *tam olarak* ne denir?"

Fetih" kelimesi büyük bir çaba gerektiriyor. Yardım edebilir miyim? öylece ayaklarımın dibine mi düşecekler?" Kuşkusuz hoyratça bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "Her zaman böyle değildi. Ve sadece bir aptal böyle tesadüfi bir lütuftan arada sırada pay almaktan kaçınır."

"Ayaklarının dibine mi düşüyorlar? İncil'deki meşhur veba salgınında kuşların gökten düşmesi gibi mi?"

Islık çaldı, etkilenmişti. "Kız kardeşim bile henüz bana İncil'deki veba demeyi akıl edemedi"

"Kuşlar yerine sarışın kadınlar olması dışında."

"Sarışın" kelimesinin etrafında en ufak, en ufak bir yargılama kokusu algılamış olabileceğini düşündü.

"Evet. Sarışın kadınları, bahar günlerini kış günlerine tercih ettiğim gibi, basit kadınları karmaşık olanlara tercih ettiğim gibi ve sorunsuz bir hayatı sıkıntılı bir hayata tercih ettiğim gibi tercih ederim. Bunlar erdem olmayabilir ama kesinlikle kötü alışkanlık da değiller. Erkekler söz konusu olduğunda sizin de tercihleriniz vardır herhalde?"

"Zengin ve unvanlı." Çok hızlı söyledin.

Pekâlâ.

Garip bir şekilde, biraz acıttı.

İyileşti. "Anlıyor musunuz? Bir bakıma, ikimiz de basit zevkleri olan yaratıklarız. Ben kalp kırmak için yola çıkmadım. Bazıları ben farkına bile varmadan elime tutuşturuluyor ve ben de zaman zaman bu konuda belki de tercih ettiğimden daha az zarif ya da anlayışlı oluyorum. Aynı anda bir düzine ya da daha fazla kalbi ustalıkla hokkabazlık yaparak bir tanesini bile düşürmeden ya da ona bağlanmadan idare edebilen bazılarının hünerine sahip değilim."

Kıpırdamadan durdu, aniden şüpheli bir tavır takındı.

"Ah, evet," diye devam etti, "söz konusu hokkabaz bir hata yapsa ya da ayağını yanlış yere koysa ya da hokkabazlık yaptığı kol yüküne bir tane fazla kalp eklese ortalığın karışacağını hayal ediyorum. Ya da belki *yanlış* kalbi eklerdi. Hatta tehlikeli bile olabilir."

Bunun üzerine gözlerini kıstı.

Saat birkaç saniye ileri gitti. "Ve sen *bana* tırmık diyorsun," dedi usulca.

Karşılıklı bakışmalar birkaç saniye daha devam etti.

Sonunda bir süre soluk aldı, sonra usulca bir nefes verdi.

"Bazen..." diye temkinli bir şekilde başladı, "bazen hokkabazlar... diyelim ki, sirke... gerçekten ne gerektirdiğini bilmeden önce askere alınırlar. Ve sonra çok geç oluyor ve bu işte çok iyi oluyorlar ve asla bir kalbi düşürmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar, yoksa dediğiniz gibi kaos çıkabilir."

Göz göze geldiler.

Bunun, şu anda Thomasina de Ballesteros hakkında başka herhangi bir adamın bildiğinden daha fazla olduğundan şüpheleniyordu. Olduğu gibi dolaylı.

Günaha girdiğini hissetti: *Sor*. Daha fazla sormak. Kapalı kapılarla dolu, merak uyandıran bir koridora bakmak gibiydi. Arkalarında ne yatıyordu? Keyifli sürprizler mi? Ya da Redmond'ların evinde bir kapıyı açtığında, bir uşağın bir hanımefendinin moda tabağı gibi görünen bir şeyin üzerinde kendini tatmin ettiğini gördüğünde olduğu gibi, görmemiş olmayı dilediğın türden şeyler mi? Ama daha fazla soru sormayacaktı, çünkü bir sorunun başka bir soruya, başka bir soruya ve başka bir soruya yol açacağını biliyordu, ta ki lanet kadın onu kısıkırak yakalayana kadar.

"Gördün mü? Benim suçum olmadığı kadar senin de suçun değil."

Haklı bir suç ortaklığı anında oturdular. Son derece çekici olanın lanetini paylaştılar.

"Söyle bana Tommy, sana Tommy diyebilir miyim? Çok fazla de Ballesteros'un hiç de kurgusal olmayan ismindeki heceler. Thomasina da oldukça ağız dolusu bir isim."

Kadının yüz hatlarında eğlence ve kızgınlığın titreşmesini izledi. "Ben Babamın adı. Soyadım oldukça gerçek. Ben size nasıl hitap etmek istersem siz de bana Tommy diyebilirsiniz."

"Bitti. Söylesene, hokkabazlık yaptığın tüm o kalplerle ne yapmayı planlıyorsun, Tommy?"

"Onlardan biriyle evleneceğim, Johnny."

"Johnny değil. Ya da John. O zaman sanki kutudaki yer mantarlarıymış gibi sadece birini mi seçeceksiniz? Yine de, sanırım her tırmıkçı bir gün emekli olmalı."

Sessiz kaldı.

"Emekliliğinizin yakın olduğunu duydum," dedi sonunda, sinsi bir gülümsemeyle.

Oh, Tanrım. Bütün Londra biliyordu.

"Göreceğiz," dedi anlaşılmaz bir şekilde.

Bunun üzerine gülümsedi.

Jonathan sessizliğin uzamasına izin verdi. Odanın sıcaklığı sakinleştirici ve sessizdi.

Tepemizde patırdayan ayak sesleri dışında sessizdi. Ufaklıklar.

Bakışlarını yukarı doğru çevirdi. "Fareler mi?" diye merak etti yüksek sesle. "Obez olanlar mı?" "Mmm," diye cevap verdi başını kaldırmadan. Tepedeki patırtı ters yöne doğru yöneldi ve ardından bir gümbürtü geldi. Birasını kayıtsızca yudumladı.

"Saçlarım kızıl değil bu arada," dedi aniden. "Ah, biliyorum. Daha çok öküz kanına benziyor."

"*Oxblood!*"

Sessizce güldü. "Pekâlâ. Maun diyelim o zaman. Zencefil dememin nedeni Argosy'yi sinirlendirmektir, kendisi sizden ancak bir kadını etkilemek istediğinde ortaya çıkan bir hastalık olan rapsodik metaforlar kullanarak bahsedebilir. O gerçekten iyi biri ve umarım ona karşı nazik olursunuz. Ve bunu seni eğlendirmek için söyledim. Her iki açıdan da işe yaradı. Bana güzel dedin."

Son cümleyi o kadar hızlı ve gizlice konuşmaya dahil etmişti ki, kadın neredeyse fark etmemişti.

Sonra sanki bir şeker çalarken yakalanmış gibi kaskatı kesildi.

"Ve Londra'da güzel erkekler çoktur, Bay Redmond," dedi kibirli bir tavırla.

"Öte yandan, işe yarar olanlar dürüst olanlardan daha azdır."

"Mmm," diye yanıtladı. Hafif bir gülümsemeyle.

Acaba biliyor mudur, diye düşündü boş boş, teni o incilerle ne kadar mükemmel uyuyor. Bir erkeğin bunları ona vermek istemesine şaşmamalı. Onları tam da bu nedenle seçmiş olmalıydı. Ve umut dolu hediyesi kalpsizce tekrar paraya çevrilmek üzere olan adama bir an için acıdığını biliyordu.

Saate baktı. "Yararlı demişken, Bay Redmond, incilerinizi kazanma zamanı geldi! Beni takip edin."

Adam sandalyesini geriye itemedi, ona yardım etmeyi teklif edemedi ya da çoban köpeklerinin koyun gütmek için yetiştirildiği gibi, beyefendilerin yapmak için yetiştirildiği herhangi bir şeyi yapamadan sandalyesinden fırladı ve pelerinini giydi.

Bölüm 10

ONLARI bir kez daha dolambaçlı, labirent gibi bir rotaya yönlendirdi ve bir şekilde ikisi Drury Lane'de durdular.

Ve yol boyunca, gizlice, elinden geldiğince sık, Jonathan pembe badem ezmesi ahududu kümelerinden küçük parçalar koparıp sokakların ve binaların duvarlarına bastırdı. Onları ceketinin cebinde sarılı halde bulmuş ve en azından bir tanesini feda edebileceğine karar vermişti. Badem ezmesi işaretleyicilerinin hepsi ertesi güne kadar hayatta kalamayacak, hatta gece boyunca yerinde kalamayacaktı. Ama yeterince kalacağından şüpheleniyordu. Yarın onları arayacaktı.

"İşte tüm bunların" - Jonathan'ın önünde elini havada bir aşağı bir yukarı gezdirdi - "gerçekten işe yarar hale geldiği yer burası."

"*Bu* mu? diye sordu kuru bir sesle.

"Hoby'nin çizimleri, Weston'ın ceket, aksan, gözeneklerinden St. Giles'ın ayak pedinden çıkan cin gibi yayılan ben çok zenginim ve vicdanlı bir şekilde yetiştirildim havası. Bir korsana ihtiyacımız olacak," dedi kararlı bir şekilde. "Birinin sizin için hemen duracağını garanti ederim."

Kadın haklıydı. Soğuk bir akşamdı, ama neyse ki Jonathan'ın dikkat çekici boyu, duruşu, giysileri ve Londra'da gecenin bu saatinde bir aristokratta ender görülen bariz ve şaşırtıcı ağırbaşlılığı, birkaç dakika içinde bir kesici bulmalarını sağladı.

"Grosvenor Meydanı, lütfen," diye yönlendirdi taksi şoförünü. Belli ki ayık *değildi*. Ama donarak ölmek istemiyorsa, içki içmek işinin bir gereği idi.

"*Tabii ki* Grosvenor Meydanı," diye mırıldandı kuru bir sesle ve Kurdeleler.

Arabada Tommy kadar uzun bir süre sessiz kaldı ve sinirleri o kadar açık bir şekilde gerildikçe gerildi ki Jonathan

"Boo!" diye bağırmaktan başka bir şey yapamazdı. Bunu yaparsa başının tavana şüpheleniyordu.

"Boo," dedi yumuşak bir sesle ama büyük bir duygu patlamasıyla. Memnuniyetle zıpladı.

Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Sen bir *çocuksun*," dedi sinirli bir şekilde.

Kulübenin gölgeli ışığında iri yeşil gözleri neredeyse hayalet gibi parlıyordu. Daha az cesur ya da ayık bir adamı ürkütebilirlerdi. Bunu onunla paylaşmaktan kaçındı.

"Eğer doğru tahmin edersem, bana ne hakkında olduğumuzu söyleyecek misin?" "Asla tahmin edemezsin," dedi dalgınca

"Bir şey çalmaya mı niyetlisin?"

Sessizlik.

Neredeyse onun zihnindeki *cehennem* azabını duyabiliyordu.

varsayım.

"Bir uyarı: Bana yalan söylersen anlarım, Tommy. Tavsiye etmiyorum o."

Sanki yeni gelmiş gibi pencereden Londra'ya bakmaya başladı. yabancı bir ülkeden. Ya da onu son kez görüyordu.

"Bunu hırsızlık *olarak görmüyorum*," dedi sonunda, dikkatlice. Oh, muhteşem.

"Yani bir şey yapıyoruz."

Tereddüt etti. "Bir şeyi özgürleştiriyoruz."

Ve oldukça şaşırtıcı bir şekilde, burada ona döndü ve sırtıttı, saf bir serseri sırtışı, pervasız bir kabadayılık niteliği taşıyan bir sırtış. Ya yap ya öl türünden bir sırtış.

Oh. Lanet olsun. Lanet olsun. Başı beladaydı.

Ve yine de bir parçası şöyle düşündü: *Elbette çaldığımız her neyse onu çalmakta başarılı olacağım*, çünkü başarısız olmayı reddetti. Belki de babası onu çalışmakta haklıydı.

İnciler onu bu kadar kolay yoldan çıkarabilirdi. Son zamanlarda kendisi hakkında öğrendiği yeni şeyler hızla akıp gidiyordu.

Newgate'ten, "Beni burada ziyaret etmek istemiyorsan, harçlığımı kesmemeliydin, baba," dediğini hayal etti. Redmond'ların Everseas'lara üstünlük sağlayabilecekleri tek şey, içlerinden birinin henüz hapse girmemiş olmasıydı.

"Bu arada çizme topuklarınızı bir mendile ya da kravatınıza sarmak isteyeceksiniz," diye ekledi dalgınca. "Kediler gibi sessiz olmamız gerekecek."

Şaşırtıcı bir şekilde, kendisine söyleneni sorgulamadan yaptı.

Grosvenor Meydanı sessizdi. Tüm aristokratlar yataklarına çekilmiş ya da evleri kış için kapatılmıştı. Kimsenin gelip gittiğine tanık olmamışlardı. Elbette bu her an değişebilirdi. Ve birden Tommy tavana vurarak şoföre durmasını işaret etti.

Jonathan başını pencereden dışarı uzattı ve işlerin daha da kötüye gittiğini fark etti.

Çünkü tam olarak nerede olduklarını biliyordu. "Burası Lord Feckwith'in kasaba evi."

"Evet," dedi, sanki adam apaçık ortada olan bir şeyi söylüyormuş gibi belli belirsiz şaşırmış bir sesle. "Neden şoföre bizi beklemesi için para vermiyorsun ve ona mutlak sessizlik ihtiyacını vurgulamıyorsun? Ve lambalarını söndürmesini ya da örtmesini söyleyin. Bir ya da iki dakikadan fazla sürmez. Daha uzun sürerse ..." Uğursuzca sözünü kesti.

Jonathan, kanını kaynatan bir sesle tabancasını kurdu, arabanın kapısını iterek açtı ve aşağı indi. Hemen döndü ve Tommy itiraz edemeden onu yere indirdi. Kaldırması oldukça kolaydı, örneğin sağlam bir sandalyeden daha ağır değildi. Hoşnutsuz bir kedi gibi kendini hafifçe salladı ve hemen mews'e giden dar geçide doğru fırladı.

Şoförle hızlıca konuştuktan sonra onu takip etti, bandajlı botlarının topukları taşa boğuluyordu, terlikleri fısıltıdan öteye geçmiyordu

Sürtünmeler. Sessizce koşmaya alışkın biri gibi koşuyordu. Bir hayalet gibi. Pelerini gölgeden kesilmiş bir şey gibiydi, arkasında dalgalanıyordu.

Eninde sonunda bir şeylere çarpacaklardı, bunu biliyordu. Onlara aydan ya da lamba penceresinden ışık ulaşmıyordu. Bu bahçelerdeki çalılıklar genellikle haince alçaktı. Ayağı takılırsa muhtemelen kendini ya da Tommy'yi vuracaktı.

"*Tommy*," diye tısladı.

Kadın o kadar hızlı durdu ki, adam ona çarparak sendelemesine ve bir adım daha ileri savrulmasına neden oldu. Kadın yüz üstü devrilmeden önce pelerini bir avuç yakaladı. Görünüşe göre bir kedinin gözlerine tam olarak sahip değildi, çünkü daha ileri gitmedi. Bunun yerine, ikisi de kendilerini evin duvarına yasladılar ve beklediler. Kısa süre içinde karanlıkta şekiller belirginleşti ve alçak, yuvarlak bir çalılık halkası, mutfağa açılan kapı ve başka bir çalılık yığınının arkasına az çok gizlenmiş bir hizmetçi tuvaleti olduğu anlaşıldı.

Sessizlik hissediliyordu. Sanki tüm dünyanın üzerine karanlık bir pelerin örtölmüş gibiydi. Daha yavaş nefes almaya başladı ve bir nefeste tatlı bir şeyin kokusunu içine çekti. *Tommy'nin Fransız değirmi ni sabunu kullandığını* biliyordu. Bir kez daha gizlice koklamak için öne doğru eğildi, merakla-

BAM!

Tuvaletin kapısı çarparak açıldığında ikisi de ayakkabılarından birkaç santim havaya fırladı, etrafa pis bir koku ve bir ışık patlaması yayıldı.

Işık duruyordu; bu bir fenerdi. Ağır bir ses duydular.

Sanki iri yarı biri ayaklarını kaldırmakta zorlanıyormuş gibi ayak sesleri. Sendeleleyen, muhtemelen sarhoş bir hizmetkâr tarafından taşınan bir fener.

Ne yazık ki, sallanan ışık yoldan geçen bir ışını doğrudan Jonathan'ın yüzü.

Tanrım! Jonathan şapkasını yüzüne indirdi, Tommy'yi yakaladı ve arkasına itti.

Hizmetçi ağır adımlarını durdurdu ve lambayı yükseğe kaldırarak karanlığa baktı.

"Bu Lord Feckwith mi?"

Jonathan sesini kravatının içinde boğarak soğuk bir sesle, "Evet," diye cevap verdi.

Lamba sallanmaya devam etti. Neyse ki adam lambayı sabit tutamadı.

"Bir doxy ile mi?" İlginçtir, hizmetçinin sesi hiç şaşırmamış gibiydi. "Evet. Bir-doksi ile. Şimdi seninle gidiyorum."

Tommy'nin öfkeyle mi yoksa neşeyle mi kaskatı kesildiğini anlayamadı.

"Pekala, efendim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece akşam yemeği için sığır eti almıştık ve gördüğünüz gibi sığır eti bozuldu ve ..."

Sığır etinin dönmesinin sonuçları aslında kendi kendini açıklıyordu, eğildi, lamba şingirdadı ve onunla birlikte aşağıya doğru sallandı ve dönüp eve girdi.

Beklediler. Jonathan, kapı hizmetçinin arkasından kapandıktan sonra ona kadar saydı. Tommy'nin soluk alıp verışı artık endişe verici derecede hızlanmıştı. Ve sonra kadın onun arkasından sürünerek ilerledi.

Takip etti.

Ve gözlerini sulandıracak kadar tuvalete yaklaştıklarında fısıldadı: "Sally?"

Saniyeler sonra bir hışırtı duyuldu.

Jonathan'ın ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu. Tuvaletin yanındaki çalılığın arkasından küçük bir figür çıktı. "Tommy?"

Ve Tommy her neyse ona doğru hamle yaptı, onu , kuyruğunu çevirdi ve geçitten geri koştu. "Şeytan-

"

Jonathan onun peşinden fırladı. Onunla çok hızlı hareket edemiyordu. demet, ancak korku genellikle aşırı durumlarda gücün yerine geçer.

Arabacı, kendisine doğru koştuklarını görünce arabanın kapısını yavaşça açtı. Tommy elindeki bohçayı kolunun altına aldı,

Jonathan kışına bir omuz atarak onu tamamen içeri soktu ve sonra tabancasını kilitledi ve şoföre "Bizi bulduğun yere geri dön ve şeytan gibi gidersen bir şilin daha" diyerek arabaya atladı.

Araba öne doğru savruldu ve yolcular biraz yuvarlandı. Hızla kendilerini düzelttiler.

Tommy onun karşısında kendini geriye doğru attı ve derin bir oh çekti. Rahatladım. Bohçayı yavaşça yanına, koltuğuna yerleştirdi, okşadı ve yatıştırdı.

Jonathan bakakaldı. "Bu bir *çocuk*."

Hiç kimse, ama hiç kimse, o anda Jonathan kadar dehşete düşmemişti.

Tommy etkilenmemişti. "Tanrı aşkına. Bunu başka birinin söyleyebileceği gibi söylüyorsun, "Bu *çiçek hastalığı*!"

Tam o sırada küçük kız -ki öyleydi- fark eder gibi oldu Jonathan.

Ve çığlık attı. Ve

çığlık attı.

Ve çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı.

Olağanüstü kalitede bir çığlıktı. Sinir bozucu, kulak zarını parçalayan, kanını kaynatan, hayatından yıllar eksilten, onu koltuğunda geriye doğru savuran ve neredeyse altına işemesine neden olan bir çığlık. Kendini vagonun duvarlarını tırmalarken buldu, sanki bu kaçmasına yardımcı olabilirmiş gibi.

Tommy de panik içinde çırpınıyordu. Pelerinini çıkarmıştı ve Jonathan kısa bir süre için o şeyi peleriniyle boğabileceğine dair mantıksız bir umut besledi.

Onun yerine, küçük kızın omuzlarına attı ve durmadan yatıştırıcı tek taraflı konuşma. "Sally, her şey yolunda. Her şey yolunda. Şimdi sus. Sus. *Sus*."

Oh, *yeter*.

"BU GÜRÜLTÜYÜ BİR AN ÖNCE KESİN!" diye bağırdı.

Sally olağanüstü bir soğukkanlılıkla durdu ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Belli ki ciğerlerinin gücünden etkilenmiş.

Oh, mutluluk. Sessizliğin mutluluğu. Bunu daha önce nasıl takdir etmemişti? Bir daha asla bunu hafife almayacağına yemin etti.

"Kahrolası ... *cehennem* ..." dedi belli belirsiz.

Tommy'nin henüz konuşmadığı
belliydi. Tuz kokusuna ihtiyacı varmış
gibi hissediyordu.

Korkunç ses kulaklarının çınlamasında yaşamaya devam etti. Bir parmağını sanki işitme duyusunu eski masum haline döndürebilecekmiş gibi içeri soktu ve бүktü. Yanında bir şişe viski taşıyan gençlerden biri olmayı diledi.

Konuşurken Tommy'nin sesinde hâlâ belli bir titreme vardı. "Sally, bu ... şey ... Bay Friend. O iyi bir adam ve ona güveniyorum.
ve o burada çünkü sana yardım etmek istiyor. Size *asla* zarar vermeyecek. Çılgılık atmana gerek yok."

"Bay Friend şu anda *canınızı* yakmayı çok istiyor."

Jonathan sıkılmış dişlerinin arasından Tommy'ye kara kara mırıldandı.

Tommy onu görmezden geldi.

Sally iri gözlü bir soğukkanlılıkla ona bakıyordu. Yavru köpeklerin ve yunusların sahip olduğu türden gözleri vardı. Parlak, kocaman ve masumiyetle dolu. *Kötülüğü gizlemek için daha iyi*, diye düşündü Jonathan karanlık bir şekilde.

"Aşçı, yabancı erkeklerle konuşursam başımın döneceğini söyledi. Aniden birini görürsem çılgılık atmam gerektiğini söyledi."

Jonathan, "Collywob-OW da neyin nesi!" diye hırladı. Tommy onun kaval kemiğine tekme attı.

Ona zehirli bir şekilde baktı.

Kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırdı.

Uzun bir nefes çekti, açıkça bir tımarhaneye dönüşmüş olan havadan sabır çekmeye yönelik sembolik bir girişimdi bu. Nefes verdi.

Kendini sabit tut.

Sadece kendini suçluyordu. Bunu biliyordu. Bu tür şeyler için altıncı hissi vardı çünkü bunların hiçbirini, Tommy gibi kadınların temsil ettiği sinir bozucu karmaşaların hiçbirini istemiyordu. Haklı olduğunu, hem de çok haklı olduğunu bilmek kasvetli bir tatmin duygusuydu.

"Aşçı sana yabancı erkeklerle konuşmamanı söyleyerek akıllıca davranmış, Sally.

Neyse ki ben çok gençken, uzun zaman önce bu sallantıları geçirdim ve güzelce iyileştim, bu yüzden benden kapamazsınız."

Tommy öksürerek güldü.

"Oh." Görünüşe göre bu Sally'yi tatmin etti.

Kirpik kaşlarının altından küçük kıza baktı. Gerçekten de küçük bir şeydi, çok solgundu, beyaz şapkası yamuktu. Koyu renk bukleler başlığın altından yay gibi fırlıyordu. Belli ki bir hizmetçiydi. Büyük ihtimalle bir bulaşıkçı. Ve yedi yaşından büyük olamazdı. Boyuna bakılırsa muhtemelen daha küçüktü.

Utangaç bir şekilde ona baktı, şimdi meraklıydı. Ve sonra gülümsedi. Adam neredeyse gözlerini devirecekti. Küçük bir çapkındı bu, tıpkı sarıldığı büyük çapkın gibi kaprisliydi. Büyülenmeyi reddetti.

Ve işte o zaman alnında, kasketinin altındaki beyaz bandajı gördü. Üzerinde küçük olmayan koyu bir leke vardı.

Ve kan olduğundan şüpheleniyordu.

"Başına ne oldu, Sally?"

"Efendi William bana koz verdi," dedi usulca. Peltek konuşacak kadar gençti. "Ve o yaptığında düştüm ve tacımı kırdım."

"Efendi Willi. ."

Efendi William, genç Lord Feckwith'ti. Jonathan'ın yaşındaydı.

Ve Sally'nin üç katı büyüklüğünde. Bu doğru olabilir mi?

Tommy'nin gözleri Jonathan'ın üzerindeydi. Nefesini tutuyor gibiydi.

"Neden?" diye sordu Sally sonunda. Sözcükler biraz boğuk çıkmıştı.

Gerçi cevabın "çünkü yapabiliyordu" olduğundan şüpheleniyordu. Çünkü küçük bir kız çocuğuna vuran koca adamlar ... bırakın onu yere düşürecek kadar sert vurmayı ...

Tommy sert bir sesle, "Şşşt, Sally, tatlım, işte iyi bir kız," diye araya girdi. "Artık her şey yolunda. Şimdi bunu konuşmamıza gerek yok."

Her şey
yolunda
mıydı?

Her şey
yolunda
mıydı?

Jonathan ona öyle cızırtılı bir inançsızlık bakışı yöneltti ki Şoför tavandan gelen sıcaklığı poposunda hissetmiş ve sıcaklığa minnettar olmuş olabilir.

Ama Tommy onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti. Hemen ya unuttu ya da orada olduğunu bile unutmuş gibi yaptı. Sally'ye usulca bir çocuk şarkısı söyledi, o da ona yaslanmıştı, tuhaf koşullara rağmen rahat ve tamamen evinde gibiydi, göz kapakları iniyordu.

Tommy muhtemelen burada Sally'yi susturmuştu çünkü Jonathan ne kadar çok şey bilirse, bu her neyse o kadar çok içine giriyordu.

Kafası sorularla doluydu. Ve cevaplarını alacaktı.

Alacaktı.

Şimdilik ceketini silkti ve Tommy'ye doğru itti.

Boş boş baktı. Sonra ona baktı, açıkça meydan okuyan bir bakış hazırlıyordu.

Ama hareketinin aniliği ve sessizliğinin karanlık niteliği onu reddetmemesi konusunda uyarmıştı.

Ondan aldı ve omuzlarına yerleştirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı asilce.

Homurdandı. Yavaşça, küçük canavarı uyandırmamak için.

"Senin için de bir şeyim var," diye fısıldadı.

Çocuğu kucağında kaydırdı ve sonra bir süre korse içinde bir şeyler karıştırmasını hayranlıkla izledi.

Elinde bir şişeyle çıktı ve şişeyi uzattı.

Göğüslerine yaslandığı için hâlâ sıcak olduğunu fark etti. Bir an için düşünce, his ve hayal gücü lehine yok oldu. Ne de olsa o her şeyden önce bir erkekti.

O çok fazla sorun çıkarıyor, Redmond.

Ve sonra sessizce ona kadeh kaldırdı ve yarıya kadar fırladı. BİRKAÇ DAKİKA sonra arabanın tavanına çarptı ve Sally, Uyuyan kadın ona doğru kıpırdandı.

"Kendim inebilirim ama onu bana verir misin?" dedi sessizce. "Bay Friend sana yardım edecek, Sally, tamam mı?" Jonathan'a fısıldadı, "Değil mi, Bay Friend?"

Ne cevap verebilirdi ki? Çocuğu sanki bir un çuvalıymış gibi çizmesinin ucuyla arabadan güçlükle dışarı itebildi.

Başıyla kısa bir selam verdi.

Sally uykulu bir şekilde kollarını yukarı uzattı. Jonathan garip bir şekilde onların arasına eğildi ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş, her zaman yaptığı bir şeymiş gibi kollarını onun boynuna doladı.

Onu kaldırdı. İronik bir şekilde, bir çuval un ağırlığındaydı.

Kendi boyunda bir adam kafasına vurmuştu ama güvendiği biri *ona* güvenmesini söylemişti ve o da güvenmişti. Sanki binaların arasına gerilmiş bir telin üzerinde yürüyormuş gibi kısa süreli ani bir baş dönmesi, neredeyse dehşet hissetti. Tanrım, çocuk olmak ne tehlikeli bir şeydi. Tek bir hackney yolculuğu sırasında çılgılık atan bir serseriden, sorgusuz sualsiz güvenen bir masuma dönüşmek. Ve bunun son derece tipik bir çocuk davranışı olduğundan şüpheleniyordu.

"Teşekkür , Bay Friend," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Bir şey değil Sally," dedi sert bir sesle.

Şu anda ya onun omzuna sokuluyor ya da akan burnunu paltosuna siliyordu. İkincisinden çok şüpheleniyordu. Çılgın iğrenç yaratıklar.

Tamamen cazibesiz değil. Ama sadece biraz.

"İncileri yarın sabah evinize göndereceğim." Tommy bunu fısıldadı.

Yarın sabah olmuştı ama ikisi de bunu .

Solgun bir ışık Londra'nın kömür isı pusunu delip geçiyordu ve Covent Garden'da sıcaktan olmasa da ışıktan dolayı her yerde sarhoşlar uyanmaya başlamıştı.

"Cevaplara ihtiyacım olacak," dedi daha çok tehdit içeren bir ses tonuyla.

"Onları istemezsin, inan bana."

Bu ifade etmemişti ama Jonathan bir suçlama gibi duymuştu.

Ve muhtemelen haklıydı. *Onun* hakkında tamamen haklıydı, bu kesindi. Muhtemelen labirent gibi bir kadındı ve gerçek geçmişini ya da tercihlerini sadece Tanrı biliyordu. İncilerini kapıp o geceyi unutması daha iyi olurdu.

"Onları alacağım." Her kelime korkunç bir sözdü.

Birbirlerine çıkmaza girmiş gibi baktılar.

"Bu arada, bu gece meselelere nasıl yardımcı oldum?" diye fısıldadı.

"Bu sefer daha iyi geçti," dedi Tommy. "Kimse vurulmadı."

Tanrım. "*Sen-*"

Sally kıpırdandı ve Tommy'nin bacağına doğru bir şeyler mırıldandı, bu da Tommy'ye aşağı bakmak için bir bahane verdi.

Başını hemen tekrar kaldırdı ve açıkça .

"Üzgünüm Bay Redmond, ama bir oyuncacı var, küçük bir bebek... gerçekten sahip olduğu tek şey ve sanırım onu arabanın içinde bıraktık. Bir bakabilir misiniz? Koltuğumuzda mı? Bunu bizim için yapmanızı rica edebilir miyim?"

Güzelce yalvardığı *bu* küçük rahatsızlık mı?

Jonathan tekrar at arabasına atladı, parmaklarını koltuğun üzerinde gezdirdi ve botunun topuğuyla zemini yokladı. Hiçbir şey bulamadı. "Korkarım göremiyorum-"

Tommy arabanın yan tarafına yumruğuyla sert bir darbe indirdi, şoför kurdeleleri kırdı ve takım ileri atıldığında, arabanın kapısı kapandı ve Jonathan koltuğun üzerine geriye doğru devrildi.

Arkasındaki kahkahaları hayal etmiş *olabilirdi* ama bundan şüpheliydi.

Bölüm 11

ÜÇ KISA RAP. Bir duraklama. İki kısa vuruş. Duraklama. Dört kısa vuruş.

Tommy hızla girişe yöneldi, sürgüyü kaydırды ve Doktor hızla içeri girerek onu merdivenlerden aşağıya, karanlık koridora kadar takip etti.

Doktor'u başka bir isimle tanıımıyordu, bu da mesleğinin apartmandaki diğer herkes kadar şüpheli olduğunu gösteriyordu, ancak kimse tam olarak nerede yaşadığını bilmiyordu. Söylentilere göre diriltme uzmanı olarak canlı bir iş yapıyordu. Solgunluğuna bakılırsa, işi özellikle geceleri yapılıyordu. Ne yazık ki Doktor'u ceset satarken hayal etmekte zorlanmıyordu ama yaşayanları iyileştirme konusunda yeterince yetkin görünüyordu. Rutherford onu onun için bulmuştu; Doktor'u tanıyan birini tanıyan birini tanımak gibi bir şeydi bu. Doktor'un soyağacını eleştirecek durumda değildi, özellikle de hesaplı çalıştığı ve kaynakları gerçekten de az olduğu için.

"Geldiğiniz için teşekkürler. O burada." Sally'ye, Bay Friend gibi Doktor'un da huzurlu bir muayene sağlamak için uzun zaman önce sancılandığını söylemişti ve neyse ki yeni olan her şeyden ve herkesten etkilenen Sally, tek parmağı ağzında, gözleri fal taşı gibi açılmış, sessiz oturuyordu. Bir gece önce eve geldikleri andan itibaren taş gibi, daha doğrusu bir çocuk gibi uyumuştı.

"ağrıyan başınıza bir bakalım, olur mu?"

Doktor uzun ince beyaz parmaklarıyla Sally'nin başındaki sargıyı sıyırdı ve altına bir göz attı. "Dikiş atılması gerekirdi," dedi. Sesi kurak ve kumlu bir tondaydı ve neredeyse hiç tonu yoktu. Küçük bir gülümsemeyle ona döndü. Tommy onun bir balığa benzediğini düşündü suçlulukla. Sulu mavi gözleri küçük ve yuvarlaktı, ağzı nemli, pembe ve etliydi. "Ne yazık ki artık bunun için biraz geç. Bir yara izi kalacak."

Sally Tommy'nin elini tuttu ve sertçe sıktı. "Sen çok cesur bir kızsın. Büyük bir yara izin olacak. Yara izleri çok gösterişlidir. Bende çok sayıda var."

"Bay Friend'in yara izleri var mı?"

"Şüphesiz birçoğu. Gerçekten gösterişli insanların hepsi öyledir." Tommy, büyük olasılıkla bu sabah kulak zarına girmiştir, diye düşündü.

Sally bu sabah yarım düzine kez Bay Friend'den söz etmişti. Jonathan Redmond yeni bir fetih daha yapmıştı. Dün gece gerçekten yakışıklı bir adamı böyle rezil bir şekilde gönderdiği için kendini biraz suçlu hissediyordu ama pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmiş, incileri bu sabah göndermişti.

Doktor Sally'nin yarasını temizlerken Tommy Sally'nin elini tuttu, Başını düzgün ve etkili bir şekilde bağladı ve kalıcı bir hasar olup olmadığını görmek için görüşünü ve reflekslerini inceledi.

"Başka bir yerin acıyor mu, tatlım?" Tommy ona nazikçe sordu.

"İşte." Omzunu işaret etti. Vurulduğunda bir odun sobasının yan tarafına çarpmıştı. Doktor şöyle bir baktı. "Sadece biraz zedelenmiş ve biraz dinlenmeyle birkaç gün içinde kendini iyi hissedecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Sally tatlı bir sesle. Tommy'ye baktı, o da Sally'nin nazik davranışını onaylarcasına göz kırptı.

"Rica ederim," dedi Doktor kesin bir ifadeyle. "Şimdi, Bayan de Ballesteros, rica etsem bana kapıya kadar eşlik eder misiniz?"

"I . . ." Tommy tereddüt etti. Doktor'la olan hesabını kapatmıştı, Geçmişte ödeme için bekleme nezaketini göstermişti. Aklında başka bir şey olmalı. "Elbette. Bir dakika." Raftan eskimiş ama özenle bakılmış bir resimli kitap çıkardı; alfabenin renkli harfleri, canlı çizimler eşliğinde.

"İyi bir kız olup beni bekler misin? Uzun sürmez. İşte küçük bir kızken çok sevdiğim resimli bir kitap."

Sally onu iki elinin arasına aldı ve huşu içinde oturdu. masaya koydu ve içgüdüsel bir dikkatle açarak Tommy'nin ellerini sıktı.

Kalp.

"Gidelim mi?" dedi Doktor'a. Tuhaf bir sessizlik içinde merdivenlerden çıkıp loş koridorda ilerlediler. Doktor kapıyı açmak yerine kapının yanında durduğunda, bu kadar dar bir alanda Doktor'un yakınlığından birden son derece rahatsız oldu. Kapının yakınlığı onu rahatlattı ve bir elini kapı koluna koyarak yarım tur çevirdi.

Fark etti.

Adam, kadının ensesini huzursuzca karıncalandıran küçük bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Bildiğiniz gibi Bayan de Ballesteros, bir süredir belirli bir anlaşmamız var."

"Keyif almak" kesinlikle ilginç bir ifade tarzıydı. Tommy ona bir dizi hasta getirmiş ya da o hastaları görmeye gelmiş, o da onlara dikiş atmış, kemiklerini düzeltmiş ya da gerektiğinde toz vermiş ve gitmişti. Birden fazla kez hesabına çalışmış olsa da, kısa süre önce ona borcunu ödemişti.

"Bizi terk mi ediyorsunuz, Doktor? Buna pişman olurum. Yakın zamanda hesabımızı kapatmaktan memnuniyet duydum," dedi hafifçe.

"Ah, evet. Bu konuda. Korkarım ücretini arttırmak zorundayım, canım, çünkü kendi masrafları geçen yıl arttı. Anlaşmamızın gizli niteliği göz önüne alındığında, bu konudaki sessizliğimin ek tazminat gerektirebileceğine inanıyorum."

Hareketsiz kaldı. Gülümsemesi sabit ve dostça kaldı. *Bir yandan da, "Tek bir kelime yeterli olacakken ne kadar çok kelime kullanmışsın: gasp"* diye düşünüyordu.

O anda adamın göz kırptığını hiç görmediği aklına geldi.

"Hadi ," diye hafifçe çalıştı. "Yaptığınız işin karşılığını fazlasıyla aldığınızı kabul ettiğinizi sanıyordum."

"Aklımda başka bir tazminat türü vardı."

Açıkça söyledi. Eşit bir şekilde. Bir an bile tereddüt etmeden.

Ne demek istediği çok açıktı.

Bu tozu günde iki kez alın. Pansumanları günde bir kez değiştir.

Benim için bacaklarını aç.

Ses tonu o kadar kuru ve işgüzardı.

Sıcak, küçük tiksinti kurtları teninde gezinmeye başladı. Nefes almak aniden daha da zorlaştı.

"Sizi şaşırttığımı görüyorum. Ama sanırım ikimizin inkar edilemez bir şekilde özel bir yakınlık paylaştığımızı kabul edeceksiniz. Bana olan ilginizi açıkça ortaya koydunuz."

Gözlerini kırıştırdı. Bu konuşmayı *rüyasında gördüğüne* emin miydi?

"Doktor," dedi nazikçe, dikkatle, "eğer nezaketimi ve takdirimi daha fazlası olarak yorumladıysanız, gerçekten özür dilerim. Bu sadece iyi bir davranıştı."

"Yine de. Beni titiz ve düşünceli bir aşık olarak bulacağınızı düşünüyorum, Bayan de Ballesteros."

Bu kelimelerden hangisinin onu daha çok dehşete düşürdüğüne karar veremedi. O zaman ürperdi.

"Ve eminim ki sosyal programınızda beni ağırlamak için yer bulabilirsiniz. Mantıksız davranmayacağım. Yarından itibaren haftada bir kez yeterli olur, değil mi?"

Çantasını kapattı. Sıkı, kibar ve profesyonel bir gülümseme verdi. "Elbette. Doktor, ciddi olamazsınız?"

Şaşırmıştı. "Ben asla şaka yapmam."

Buna inanıyordu.

"Ama karın ..." Evli miydi?

"Artık asla bilemeyecek, değil mi? Ve senin gibi bir kadın için bir erkek daha kesinlikle zor olmamalı."

Tüküren bir kobra gibi kendini tam boyuna çekti. Ondandır öyle bir öfke dalgası yayıldı ki Doktor sonunda gözlerini kırıştırdı.

"Korkarım 'benim gibi bir kadın' derken neyi kastettiğinizi bilmiyorum," dedi sertçe. "Ve böyle bir şey söylemeniz beni hiç tanımadığının kanıtı, hele de özel bir yakınlığımız olduğunu varsayacak kadar iyi tanımadığının."

Sanki ikisi de onun yalan söylediğini biliyormuş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çocuk yarın da burada olacak, Doktor."

"Ben bir hayvan değilim, Bayan de Ballesteros. Odasının kapısında kilit var. Uzun sürmez. Çok çabuk olacağını umuyorum, çünkü bunu uzun zamandır hayal ediyordum ve beklentinin bu tür şeylerin sonucunu hızlandıran bir yolu vardır."

Bu ifade daha ziyade dehşete bir pencere . Dondu kaldı, çaresiz hayal etmesini hayal edemiyorum.

"Alacağımı tahsil etmek için yarın geri döneceğim ve mantıklı bir kadın olduğunuzdan şüphelendiğim için içeride olacağınızı umuyorum. Öyle ya da böyle, Bayan de Ballesteros, benim ayrıcalığım olacak. Düşündüğünüzde, hizmetler karşılığında takas yapmanın çok adil bir düzenleme olduğunu ve sizi istenmeyen bir mali yükten kurtardığını kabul edeceğinizi düşünüyorum."

"Evet. Siz tam bir yardımseversiniz, Doktor, benim çıkarlarımı gözetiyorsunuz."

"İyi günler."

Şapkasını takıp selam verdi ve o gittiğinde, kadın kapıyı sürgüledi ve vücudunu kapıya dayadı.

Düşünsene.

Yine boyundan büyük işlere kalkıştığı bir başka yol.

Ertesi sabah Jonathan, annesinin gülümseyerek ve kaşlarını kaldırarak işaret ettiği, aniden ortaya çıkan uğursuz davetiye yığınlarının yanı sıra, kahverengi kâğıda sarılmış ve iple bağlanmış, "Thomas B." adında birinden kendisine gönderilmiş bir paket buldu.

"En şaşırtıcı görünümlü adam bunu kapımıza teslim etti. Anladığım kadarıyla sabah," dedi annesi ona. "Uşak oldukça

korktu." Rutherford,
şüphesiz.

Bir eline aldı. Ve çenesini ayarladı.

Eğer o kadın onu alt ederse lanetlenenecekti. Dün gece ne yaptığını bilmek istiyordu.

"Sıraya binmek için çok güzel bir gün," dedi annesi dikkatle. "Ve Leydi Worthington'dan duyduğuma göre kızı Grace bir kısrağa çok güzel biniyormuş."

"Çok güzel bir gün," diye kabul etti. "Ancak planlar yaptım ve günüm dolu."

Özellikle inci satmak, bir Almanı neşelendirmek ve bir badem ezmesi izini takip etmek.

Exley & Morrow adında küçük bir kuyumcu tanıyordu ve incileri bir tüccar yerine Jonathan'ın fiyatına almaktan mutluluk duyacaktı.

İşlem sorunsuz geçti ve hem Jonathan'ı hem de Bay Exley'i memnun etti, kökenleri hakkında rahatsız edici sorular sormadı. Elinde rahat bir miktar para olan ve yeniden nefes alabileceğini hisseden Jonathan, Klaus'un Bond Sokağı'ndaki matbaasının gecikmiş kirasını ödemek için avukata uğradı.

Klaus'la birkaç ay önce bir oyun cehenneminin dışında karşılaştığında tanışmış, daha doğrusu onu bulmuştu. Klaus sarhoş bir şekilde olmasa da sessizce hıçkırarak ağlıyordu ve Jonathan (Klaus hikâyesini Almanca ve İngilizcenin keyfi bir karışımıyla anlattığı için yavaş ilerliyordu) masalarda neredeyse tüm parasını kaybettiğini ve ayrılırken bir haydut çetesi tarafından geri kalanının soyulduğunu öğrendi.

Jonathan onu bir bara götürmüş, ona bir içki ısmarlamış ve birkaç sterlin borç vermişti. Bira ve nezaketle yeniden canlanan Klaus, o neşeli haline bürünmüş ve tüm hikâyesini çok iyi bir İngilizceyle anlatmaya başlamıştı: Birkaç ay önce Bavyera'dan Londra'ya göç ettiğini, ucuza renkli ve büyük hacimli baskı yapmak için bir yöntem geliştirdiğini ve

Bond Caddesi'nde bir dükkan kiralamıştı ve ender rastlanan bir sağduyu hatası nedeniyle (oyun cehennemine ilk ve son girişı) artık parası yetmiyordu.

Ve Jonathan duyduğu anda anlamıştı. İyi fikirler böyleydi. Tarif etmesi zordu ama sanki bir tanesi aklına düştüğünde içsel bir zil çalıyordu.

Ve Klaus'a müjdeli haberi vermek üzere Bond Sokağı'na doğru yola çıktı.

Önce Klaus'a pornografiden bahsetti. Sadece onu memnun etmek için.

Klaus pornografinin *harika* bir fikir olduğunu düşünüyordu, ama Jonathan, biraz da kendisini şaşırtarak, üzülerək ama kararlılıkla karşı çıkıyordu.

"Kaliteli ürünlerle anılmak istiyorsunuz. Bir şey istiyorsunuz
Özel veya benzersiz olarak görülen, tüm hanımların satın almak veya sahip olmak isteyeceğı, bir beyefendinin onlar *için* satın alabileceğı bir şey. Gıpta edilecek, takas edilecek ve sipariş edilecek bir şey istiyorsunuz. Ve *yüksek* ama çok da yüksek olmayan bir fiyat istiyorsunuz. Liebman, hazır mısınız?

Klaus hevesle öne eğildi.

"Üzerinde mahkeme üyelerinin yazılı olduğu kartları oynayarak başlayacağız."

Klaus'un gözleri kocaman oldu. Bir an bakakaldı, ağzı küçük bir "O" harfine dönüştü. Sonra kolu fırladı ve fikrin görkemine karşı kendini sabitlemek için Jonathan'ın omzuna vurdu.

Sonra ellerini birbirine kenetledi ve Almanca coşkulu bir şeyler geveledi. Jonathan'ın Fransızcası, İspanyolcası ve İtalyancası fazlasıyla yeterliydi ama Almanca ona hâlâ birbirine vurulan tahta parçaları gibi geliyordu.

"Klaus! Alman! *Klaus!* İngilizce konuş! Lütfen!"

"Oh, üzgünüm, dostum. Bu harika bir fikir. Herkes onları isteyecek."

Klaus uzun süredir Londra'daydı ve buradaki çarkların nasıl döndüğünü anlayabiliyordu: dedikodu, statü ve gösteriş. "Bir sanatçıya ihtiyacımız olacak."

Jonathan, Klaus'un pratik biri olduğunu öğrenmişti. Ve bir daha asla başka bir oyun cehennemini ziyaret etmemeye yemin etmişti. Bir iş ortağı için mükemmel bir özellik.

Jonathan bir dakika düşündü. Ve sonra parmaklarını şıklattı. "Tam aradığım kişiyi tanıyorum."

Nihayet Tommy de Ballesteros'un salonu hakkında işe yarar bir şey! Wyndham, The Velvet Glove adlı genelev için müstehcen portreler çizen ve Tommy'nin portresini yaptığı iddia edilen ressam. Çalışmaları renkli baskı için basit levhalar oluşturacak kadar yetkin.

Onu kârın belli bir yüzdesi karşılığında çalışmaya ikna etmesi gerekiyordu. "Ve ... belki de modellere ihtiyacımız olacak." Bu farkındalık Klaus'un

yüzü yine neşeyle aydınlandı. "Düşünsene Redmond, bir oyunda gömleğimi kaybettim

ve şimdi kartlar geleceğimi bana geri verecek. Ve modeller." Jonathan

hareketsiz kaldı. Klaus'a şaşkınlıkla bakma sırası ondaydı. *Geleceğin için bir kartın dönüşüne güvenebilirsiniz*, demişti babası. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Babası için hiç de iyi olmayan bir gülümseme.

"Klaus. Klaus, Klaus, Klaus. Ben bir dahiyim," diye bağırdı usulca. "Zekiyiz. Modellerinizi alacaksınız. Ve muhtemelen en az onun kadar popüler olacak bir deste daha yapacağız. Argosy ve White's'taki Bahis Kitapları'ndan ve hepimizi besleyen o nehirden biraz yardım alarak. Dedikodu."

Bölüm 12

Penceresinin küçük dikdörtgenine bir parça güneş girerken ve Sally peynir ekmekle yaptığı kahvaltıya kıkırdarken -kayıtsız bir çocuğun kıkırdaması güneş ışığının sesiydi- Tommy kendini Doktor'un ciddi olduğuna inandıramıyordu. Bir kere Rutherford'la gerçekten *tanışmıştı*. Elbette böyle bir devin yakınlığı bir adamı duraksatmaya yeterdi.

Bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar çok başka bir potansiyel haline geliyordu.

Aşılması gereken engeller vardı ve hayatı sadece üstesinden gelmekle kalmayıp zafer kazandığı bir dizi engelden başka neydi ki?

Belli ki başka bir doktor bulması gerekecekti.

Ancak Sally'ye ne olacağı sorusu belki de daha önemli bir soruydu. Küçük kız bacaklarını salladı.

Öğleden sonra saat üçte Sally'yi Rutherford'a emanet ederek biraz ekmek, peynir ve belki, sadece belki, biraz da sığır eti için pazarlık yapmaya gitti; Rutherford'un Doktor'un gelmesi halinde onu göndereceğinden emindi.

Gümbürtü binayı salladı. Meryem Ana, sadece bir şey böyle bir ses çıkarabilirdi. Kapıyı kapatmaya bile gerek duymadan içeri daldı ve koridordan aşağıya, merdivenlerden yukarıya ve odalarına doğru koşmaya başladı.

İlk bakışta hiçbir sorun yoktu.

Sonra Doktor'un kanepede rahatça oturduğunu, elinde bir bardak konyak tuttuğunu gördü.

Büyük bir deniz memelisi gibi yere yığılmış, bir kolunu Rutherford'du.

Kalbi durdu. Elindeki bohçaları bıraktı ve sendeledi, sonra onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elleri yüzüne doğru gitti.

Tekrar ayağa fırladı, kelimeleri dehşet içinde soluyordu. "O mu? Sen mi? . . ?"

"Hayır, hayır. Ben öldürme işinde değilim. Ben öldürme işindeyim. *iyileşme.*"

"Ah, ne aptalım," dedi acı acı. Şimdi görebiliyordu: Rutherford'un göğüs kafesinin yükselip alçaldığını. "O zaman ona ne *yaptın*? Sally nerede?"

"O sadece Morpheus'un kollarında. Ve uzun bir süre de öyle kalacak. Bizim zevk almamıza yetecek kadar uzun bir süre. Birlikte bir içki içtik, o ve ben - hangi erkek bir parça iyi brendiyi reddedebilir ki? Oldukça makul, teslim olmuş ve anlayışlıymış gibi davrandım, affetmesi için yalvardım, ayrılığımıza kadeh kaldırmak isteyip istemediğini sordum. *Onunkine* bir pudra attım. Ona ne kadar vermem gerektiğini hesaplamak için bir atın ağırlığını kullandım. Yere düştüğünde çıkardığı *ses*. Çocuk sadece uyukluyor, çocukların yaptığı gibi. Ona baktım ve oldukça iyi görünüyor. Yatak odana gidelim mi?"

Kravatını gevşetiyordu.

"Biz ?" diye boğuldu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Burada mı yapmayı tercih ediyorsun?" Odayı gözden geçirdi. "Belki seni bu küçük masanın üzerine çıkarabilirim ve tamamen soyunmana gerek kalmaz. İkimiz için de daha verimli olur ve Rutherford'un uzunca bir süre hiçbir şeyin farkında olması mümkün değil. Ya da kanepesi var, üzerime çıkabilirsin. Belki ikimizin de zevk alabileceği yeni ve ilginç yöntemler biliyorsundur?"

Pantolonunun düğmelerini açmaya başlamıştı.

"Dünyadaki son insan olsaydınız, Doktor."

Umutsuzca, umutsuzca, umutsuzca bir daha bakmak istemedi. adamın solucanı.

Biraz yaralanmış gibi durakladı. "Oh, şimdi, kesinlikle bu bir abartı. Tamamen itici değilim. Uslu bir kız ol, arkana yaslan ve eteklerini kaldır.

Sen farkına bile varmadan bitmiş olacak. Bir saat kadar sonra bir randevum var, o yüzden hemen gideceğim."

Yansımasız kurak sesi onu daha da iğrenç kılıyordu.

Adam şimdi ona doğru ilerliyordu. Refleks olarak geri çekildi ama Rutherford'la karşılaştı, ayağı takıldı ve ondan sekerek kendini duvara yaslanmış halde buldu.

"Mükemmel. Mükemmel bir fikir. Tam burada, duvarın karşısında olacak."

Süs eşyalarına bir diz. Ayağına bir . Bunlar bir adamı caydırmanın en eski yollarıydı.

Ama hızla, her şeyi yaptığı gibi hızlıca, her iki bileğini de bir eliyle tutup duvara yapıştırdı.

Bir hayvan gibi alçak sesle hırladı. *Tanrım*, bileklerine sarılan her şeyden nasıl da nefret ediyordu.

Dizini kaldırmaya çalıştı ama adam bunu önceden tahmin etmişti. Onu Vücudu. Yumuşak karnı ona doğru bastırıyordu ve kadın onun aletinin şişmeye başladığını hissedebiliyordu. Karnı şişti.

Elleri soğuktu ve tuhaf bir şekilde nemliydi.

Her şeyden çok çığlık atıp istemesine neden olan şey buydu. Gerçekten de yarı balık olduğunun teyidi.

Ve boştaki eliyle kızın eteklerini beceriksizce yukarı çekmeye başladı.

Eğer kollarını bükerse, muhtemelen bileklerini kıracaktı.

Güzel. Isırdım o zaman.

Babasının madalyasının bedeninin içinde yandığını hissetti ve ondan cesaret ve koruma diledi. Dişlerini onun eline geçirmeye hazırlanmak için başını döndürdü.

Birden gözleri büyüdü. Ağız açık kaldı. Ellerini boğazına götürmek için bıraktı ve korkunç bir şekilde öğürmeye başladı.

Ve sonra aniden havalandı.

Dehşete düşmüş gözlerinin önünde, sarkan ayakları tekmeliyor, sallanıyor ve vücudu kavis çiziyordu. Sanki bir balık oltasına takılmış gibiydi.

Sonunda gözlerini adamın yüzünün ürkütücü görüntüsünden ayırabildiğinde, daha yukarılara baktı.

Doktor'un Jonathan Redmond'ın yumruğunun ucunda çırpındığını keşfetmek için. Jonathan onu yakasından yakalamıştı.

Doktor'un gözleri tehlikeli bir şekilde şişiyordu. Yüzü hızla morarıyordu.

"Onu hemen bıraksanız iyi olur," dedi belli belirsiz.

Jonathan yaptı.

Doktor kötü bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine düştü. Öğürüyor, hırıldıyor ve nefes almak için mücadele ediyordu.

Jonathan, sanki orman zeminindeki kaynağı bilinmeyen bir mantarmış gibi, botuyla onu nazikçe, spekülatif bir şekilde yokladı.

Sonra ona baktı.

"Sağ salım misin?" Ne kadar korkunç bir ifade takınmıştı.

". . zarar görmemiş mi?" dedi belli belirsiz. "Evet. Teşekkür . Mükemmel bir zamanlaman var."

Sonra ikisi de Doktor'a baktı.

Jonathan yerdeki yaratığa, "Şimdi seni öldürüp öldürmemeye karar veremiyorum," diye söylendi. "Ya da seni sokakta zevk için avlayayım."

Doktor'un sesi küçümseyici, acı dolu bir törpüydü. "Sen ... asla ... Beni bul. Ve senin gibiler cinayet işlemez. Yapacak olsaydınız şimdi yapardınız."

"Benim türüm mü?" Jonathan eğleniyordu. "Korkarım ki daha önce Bugünkü programımda bir cesetten kurtulmak için zamanım yok. Tommy, Doktor'un çantasını bana verir misin?"

O yaptı. Jonathan içeride şeyler aradı ve bir makas çıkardı. Onları birbirine vurdu, ucunu parmağının ucuyla test etti.

Doktor ayağa kalkmaya çabaladı, şimdi gerçekten sinirlenmişti. "Şimdi, Lord Hazretleri, ya da her kim olursanız olun..."

Jonathan bacağını kaldırdı ve botuyla Doktor'u rahatça tekrar diz çökme pozisyonuna getirdi.

"Odadaki bir şeyi gösterin Doktor. Dekorun bir parçası.
Ne olursa olsun. Yap şunu."

Doktor soru sormadı. Odaya baktı. Sonra titreyen parmağıyla Tommy'nin yeşiller giymiş ve odaya cesurca bakan çerçeveli küçük bir portresini işaret etti. Dar bir kurdeleyle kanepenin üzerine asılmıştı. On beş metre kadar uzakta.

Jonathan ona baktı. Tommy hiç kimseyi bu kadar hareketsiz görmemişti. Sonra bileğini oynattı ve makas odanın diğer ucuna fırladı. Tablo yere düştü.

Makas duvara gömülü kalmış, titriyordu. Şeridi koparmışlardı.

Tommy yavaşça dönüp hayretle ona baktı.

Jonathan dalgın dalgın, "Çerçeveyi
değiştireceğim," dedi. Doktor'un ağzı açık kalmıştı.

"Gördüğünüz gibi gizlice cinayet işlemeyi çok kolaylaştırıyor, Doktor. Size fırlattığımda, dartın ucu zehre batırılacak ve o sümüklü sıska beyaz boynunuzda zonklayan damara girecek. Asla ıskalamam. Başka bir gösteri ister misin? Sana bir avans vereyim ve sonra dartla seni takip edeyim mi?"

Doktor yeşilin tuhaf bir soluk tonuna bürünmüştü. "Bu gösteri yeterli olacaktır, teşekkür ederim," demeyi başardı.

"Ayağa kalk," diye emretti Jonathan.

Doktor önce ellerine ve dizlerine, sonra da ayaklarına doğru debelendi. Sefilce öksürdü.

"Gitmeden önce senin için onun korkak kemiklerinden birini kırayım mı Tommy, böylece doktorluk yapamaz. Bir kemik seç," dedi, sanki bir tatlı tabağı sunuyormuş gibi.

Adam şimdi terliyordu. "Gideceğim. Gideceğim. *Lütfen* bırak gideyim. "

"Gerçekten mi? Şimdiden yalvarıyor musun? Henüz gitmene izin vereceğimden emin değilim. Genelde ben

Kurbanlarıma önce altlarını ıslatana kadar işkence ediyorum. İsteyenler

yani kadınlara zarar verir."

Doktor şimdi dehşete düşmüştü. Gözlerini sıkıca kapattı ve içinden dua gibi bir şey hırıltıyla çıktı.

Jonathan iç çekti. "Kes şunu. Önce hanımefendiden özür dileyeceksin."

"Özür dilerim," diye fısıldadı kısık sesle. "Aslında seni gördüğüm güne pişman oldum."

Tommy bunun Jonathan'ın duygularını da yansıttığından kuşkulanıyordu.

"Ve bir daha asla onun yanına adım atmayacaksın, yoksa ölümün hiç de hoş olmayacak." Jonathan tabancasının horozunu kaldırdı. Eli dışarı fırladı ve onu bir kez daha yakasından tutup silah zoruyla koridora doğru itti ve tekrar dışarı çıkardı.

Tommy donup kalmış, şaşkına dönmüştü.

Jonathan tabancasını ceketinin içine sokarak geri döndü. Sanki bu tür şeyler onun her zaman yaptığı bir şeymiş gibi.

Durdu, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ve başını yavaşça sağa sola salladı. Dudakları düşünceli bir şekilde sıkıştı.

Önce o konuştu. "Nasıl buldun ..."

". . . senin evin mi? Marzipan ahududuları," dedi dalgınca. Hâlâ öfkeden yüzü bembeyazdı.

Ondan açıklama yapmasını istememenin daha akıllıca olacağını düşündü.

"Kapı açıktı, bu bana yanlış geldi ve kapınıza yaklaştığımda Doktor'la olan konuşmanızı duyabildim." Ona şöyle bir baktı ve zarar görmediğinden emin oldu. "Size zarar vermediğinden emin misiniz?"

"Evet. Teşekkür ," dedi belli belirsiz. "da."

Bunun üzerine adamın çenesinin düştüğünü gördü. Duvara doğru yürüdü ve makası duvardan aldı. Onları düşünceli bir şekilde elinde tuttu.

"Bir açıklamaya ihtiyacım olacak. Şimdi."

Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Saçmalamaya başladı. "O bir doktor. Onu Sally'ye bakması için getirdim. Her zaman profesyoneldi, gizemli olsa da ... O *gerçekten* bir doktor," diye topallayarak sözlerini tamamladı. "Farklı bir tazminat türünü tercih etmeye karar verdi."

"Açıkça," dedi Jonathan kesin bir ifadeyle.

Dudağını ısırды ve bakışlarını Sally'nin kapısına yöneltti. Kapı hâlâ kapalıydı. "*Dün gece* ne oldu böyle? Bir çocuk mu kaçırdık? Ve ben sizi uyarıyorum. Kaçmaya müsamaha göstermeyeceğim."

Bu uyarı gereksizdi. Jonathan Redmond'un bu özel versiyonunun önünde kaçamak cevaplar vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve yüksek sesle bir şey söylemeye .
yeryüzünde hiç kimseye yüksek sesle, bütünüyle söylenmemiştir.

"Çalışma evinden, bulaşıkçı olarak sözleşmeli hizmetçiliğe satılan çocuktı. Lord Feckwith'in yirmi bir yaşına kadar ona sahip olduğunu belirten bir kağıt imzalaması için bir şilin verildi. Bu kararı altı yaşındayken vermiş Jonathan. *Sen* altı yaşında böyle bir karar verebilir miydin? Bu çocuklar tek kullanımlık."

"Yani bana Feckwith'in hizmetçisini çaldığınızı mı söylüyorsunuz?"

Başını şiddetle salladı. "Sence yirmi bir yaşına kadar yaşayabilir miydi? Lord Feckwith onu dövdü. Şiddetle. Birden fazla kez. Bir keresinde uyumaya çalışırken kömürlüğü düşürdüğü ve tıkırdadığı için, bir diğerinde de koridorda kazara ayak altında kaldığı için. İşte o zaman bir kolunu ona doğru savurdu ve onu yere düşürdü. Alnında bir dikiş olması gerekirdi. Omzu-" Bir sonraki kelimeyi bulmakta zorlandı. Silik çıktı. "Yerinden çıkmış."

Sanki bir darbe almış gibi başı biraz geriye gitti. Bunu sözsüz olarak kabul etti. Tekrar konuşmadan önce bir an geçti.

"nereden biliyorsun?" Sesi kararlıydı. Ama bastırılmıştı. "Bunu sana söyleyemem."

"Yani senin dışında başka insanlar da işin içinde."

Sessizdi.

"Bunu daha önce de
yapmıştın." Uzun, çok uzun
bir sessizlik.

Birdenbire, hiçbir uyarıda bulunmadan uzandı ve hafifçe kolunu yakaladı
ve hafifçe çevirdi.

Kurşun yarası. Keskin gözleriyle onu görmüş ve ne olduğunu anlamıştı.
Ve elbisesinin kolları yarayı ortaya çıkaracak kadar kısaydı.

Uzun bir süre ona baktı. Uzaklaşmadı. Yüzü
kararmıştı, okunmuyordu, dalgındı.

"Oh, Tanrım," dedi kendi kendine usulca. "Başımın belada olduğunu
biliyordum."

Yavaşça, yavaşça kolunu bıraktı.

Jonathan'ın midesi sıkıştı. Neredeyse eliyle onun kolunu kaplayacaktı.
Teni savunmasız bir şekilde ipeksiydi. Ve biri ona ateş *etmişti*.

Yine de kendini tehlikeye atma konusunda bir yeteneği varmış gibi
görünüyordu.

"Onlara *başka* kim yardım edecek?" Acı içindeydi. "Her şey
tamamen tesadüfen. Evet, birkaç kişinin daha işbirliğiyle, küçük bir çocuğun
kötü muamele gördüğü yerden uzaklaşmasına ve ona Londra'dan uzakta yeni
bir ev, bir meslek öğreneceği ve iyi muamele göreceği bir yer bulmasına
yardımcı olabildim."

Olayın büyüklüğünden konuşamıyordu. Elleri saçlarını karıştırmak için
yukarı kalktı.

"Bu delilik, Tommy." Sesi yıpranmıştı. Bu *kadar büyük* bir
gerçekten çılgın ve tehlikeliydi.

Çılgın ve tehlikeli ve . . .

. . . büyük ve *asil* ve çılgınca beklenmedik.

Onun hakkında böyle bir şeyi asla hayal edemezdi. İnce zarif Tommy de
Ballesteros, parlak giysileri ve coşkulu cazibesiyle. O bir çeşit Robin Hood'du.
Kanlı bir dişi aslan.

Ve bir an için güzel, kırılgan, uzaktan çekici Olivia Eversea'yı ve onun kölelik karşıtı broşürlerini ve ciddiyetini düşündü. Ve şüphelenilen tutku onu yönlendiriyordu. Ve Lyon'un bu tür şeylere nasıl kapılabileceğini, ellerini üzerinde ısıtmak isteyebileceğini biraz olsun anladı.

"Hayır. Çocukları incitmek ve kullanmak deliliktir. Buna bir şekilde izin veren uygulamalar deliliktir. Yasalar yetersiz ve asla uygulanmıyor ve tek bir politikacı bile bunu değiştirebilecek gibi görünmüyor. Ben hiç kimseyim, gerçekten, ama yardım edebilirsem, her seferinde sadece bir çocuk olsa bile ... ve çok fazla var, Jonathan. Çok *fazla*. Söyle bana-" Sesini sert bir sessizliğe indirdi ve çenesini salladı. "-Ona vurur muydun?"

Sally kapı aralığında durmuş, gözlerini ovuşturuyordu. Her şeyi uyuyarak atlatmıştı ve bu bir lütuftu.

"Bay Friend!"

Hayatında daha önce sadece bir kez karşılaştığı birini gördüğüne çok sevinmişti.

Jonathan ona baktı. O kadar *küçüktü* ki. Güvenmeye çok istekliydi. Yaşadıklarına rağmen insanların en iyisine inanmaya. Basit bir şeyden zevk almaya.

Soğuk bir yumruk kalbini sıktı. Ona *herhangi bir* nedenle vurmak düşünülemezdi. Bunun düşüncesi bile groteskti. O sadece bir çocuk değil, aynı zamanda bir hizmetçiydi. Kendini *asla* savunamayacak biriydi.

"Günaydın, Sally," dedi kibarca. Biraz soyut bir şekilde. Kadın ona utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hiç yara iziniz var mı?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Ben ?"

"Bana gösterecek misin?"

Anarşik parlak siyah lüleleri ve kocaman kahverengi gözleri vardı. Tanrı aşkına, kim bu gözlere "hayır" diyebilirdi ki? Korkunç derecede adaletsizlerdi.

Ve şimdi Tommy gülümsemesini bastırıyordu.

"Devam edin, Bay Friend. Ona en gösterişli insanların hepsinin yara izi olduğunu söyledim.

Alnında özellikle güzel bir tane olacak."

"Oh, yara izlerim var. Sadece aralarından seçim yapabileceğim o kadar çok yara var ki," dedi Jonathan.

"En cesur olanı," diye sordu Sally.

"En cesur olan ..." Nefes aldı. "Pekâlâ." Paltosunu silkeledi, kol düğmelerini çözdü, kolunu sıvadı ve kadının yanına diz çöktü.

Orada, ön kolunda, o çiğ kırmızı kesik vardı. En son birini kurtarmak için müdahale ettiği zamandan kalma.

"Henüz resmi olarak bir yara izi değil, Sally. Ama olacak, hem de büyük bir yara. Bir beyefendiye dışarıda bir grup serseri saldırdı" - "oyun cehennemi" yerine "kuruluş" kelimesini kullandı-"ve ben de ona yardım etmek için araya girdim. Bıçakla biraz yaralandım ama tüm iyi insanlar yara almadan kurtuldu."

Bu da "kötü insanlar "ın gerçekten de temizlendiğini ima ediyordu. Yerde derin bir uyku çeken Rutherford bir homurtu duydu ve döndü.

"Sadece uyuyor," dedi Jonathan yumuşak bir sesle ve Sally bunu kabul etti Görünür bir soğukkanlılıkla.

"Oooooohhhh." Yara izine hayranlıkla baktı, şiddet içeren hikâyeden hiç rahatsız olmamıştı. "Acıyor mu?"

"Artık o kadar da değil. Gördüğünüz gibi bu morluk da onunla birlikte gitti ve o da geçiyor." Gözünün altındaki soluk lekeyi işaret etti. Greyfolk Dükü'nün gözünde onu bir kabadayı olarak damgalamış gibi görünen lekeyi.

Tommy ikisini izliyordu ve başını kaldırıp baktığında kızın yüzünde çalışılmış bir masumiyet ifadesi buldu, bu ifadenin altında belli bir zafer yatıyordu. "Demek bir yanlış yapıldığını gördüğünüzde müdahale ettiniz, öyle mi Bay Redmond?"

"Nasıl yapamam?"

"Müdahale etmeyi alışkanlık haline mi getirdiniz? Bugün benim durumuma müdahale etmeyi tercih etmediniz mi?"

"Bu bir alışkanlık değil..." Sözüünü yarıda kesti.

Klaus Liebman'ı düşündü. Ve pahalıyı, çocuk hırsızı ve Tommy'nin ona üzgün mendilini nasıl verdiğini. Ve oyun cehenneminin dışında Jonathan'ın bıçaklı serserilerin elinden kurtardığı, sersemlemiş ve korkmuş bir halde gecenin karanlığına karışan, Jonathan'ın mendilini kanlar içinde bırakan ve teşekkürlerini mırıldanan gizemli beyefendi.

Ve sonra, tabii ki bugün, önünde duran kadın için cinayet işlemeye oldukça hazır olduğu zaman.

"Herkes müdahale edemez, Bay Redmond. *Sizin* başka seçeneğiniz yok. Bu senin doğanda var."

"Başka seçeneğim yok," diye tekrarladı belli belirsiz. Acımasız bir teslimiyetle. O zaman ne demek istediğini anlamıştı.

Tam olarak aynı şey değildi ama şimdi bunu tartışacak değildi. Ayrıca, onun yardımını isteyerek bu özelliğinden ustalıkla yararlanmıştı ki, sapkın bir şekilde buna hayranlık duydu ve neredeyse pişmanlıkla gülümsedi. Kadın son derece kurnazdı.

İç çekti. Yüce İsa. Yaptığı şey savunulamaz ve çılgıncaydı ve onu çok sinirlendirmişti. Kanunsuzluğu ve tehlikesi. İhtişamı ve kahramanlığı.

Bu onu iliklerine kadar dehşete düşürdü.

Ve açıkçası, bu onu heyecanlandırdı.

Tanrı onu karmaşık kadınlardan korusun.

Bunu yapmaya devam edemezdi. Yakalanacaktı. Bu gerçekten sadece bir zaman meselesiydi.

Vücudundaki her kas protesto için kasıldı. Hayır. Hayır.

Tommy de Ballesteros'un kurtarıcısı olmak için. Örneğin Leydi Grace Worthington'ın deli bir adamdan kurtarılmaya ihtiyacı olacağından oldukça şüpheliydi.

Doktor. Bir an onun sakın, öngörülebilir, zarif bir şekilde yetiştirilmiş sarışın güzelliğini hayal etti.

Tommy'den ayrıntıları istemişti. Tek suçlunun kendisi olduğunu düşünüyordu.

İç çekti. "Çayınız var mı?"

Çok az durum biraz çay ilavesiyle düzelirdi. "Bu çok iyi bir çay değil," diye uyardı.

"Yatırımınızın karşılığını aldığınızda, çayınız mükemmel olacak." Kadının yüzü anında aydınlandı. "Oh, yani planınız devam ediyor mu?"

"İncileri Exley & Morrow'da sattım, birkaç dakika önce Klaus'tan geldim ve ardından plakalar için resimleri hazırlayacak olan Bay Wyndham'ı ziyaret ettim. Bir ay içinde plakaları hazırlamış ve desteleri basmış oluruz. Yatırımınızın karşılığını çok yakında alacağınızı tahmin ediyorum."

Gülümsedi ve hafifçe neşeyle hopladı ve bu onu saçma bir şekilde memnun etti ve sadece para kazanma konusundaki sevincini paylaşıyor gibi görüldüğü için değil. İçtenlikle gülümsediğinde yüzü ıslık ıslık oldu. Öyle bir gülümsemesi vardı ki, insan bunu solar pleksusunda hissediyordu.

"Çay o zaman!" dedi ve fincanların dizili olduğu yere doğru döndü. raflardan birine uzandı. Ve bir an için onun ince sırtını, tabakları seçen beyaz ellerinin hızlı ve becerikli hareketlerini izlemenin verdiği sessiz hazda kendini kaybetti. Zarafeti doğuştan ve incelikliydi, sanki sessiz bir müzik eşliğinde hareket ediyordu. Buna karşılık, onun renkleri - gür saçları, egzotik gözleri, siyah kaşları - kişiliği kadar canlı ve şaşırtıcıydı. Ve bir an için sanki daha önce hiç görmediği bir kadınmış gibi ona hayranlıkla baktı. Onun bu kadar çok erkeğin hayal gücünü nasıl büyüleyebildiğini anladı.

Yine de hiçbiri onu gerçekten tanımıyordu.

Yerde horlayan Rutherford'a baktı ve alaycı bir tavırla, gerçek Tommy'den habersiz olmalarını kışkırttığı genç adamları düşündü

de Ballesteros.

İnce, soluk kolunda bir kurşun izi olan kişi.

Vücudundaki her kasın yeniden gerildiğini hissetti, sanki onu çoktan olmuş bir şeyden korumak için sıçırıyormuş gibi. Sanki onun için ateş edebilirmiş gibi.

"Söyle bana, Tommy.." dedi yavaşça. "İncileri sana kim verdi?" Bu soruyu soracağının farkında değildi.

Dondu kaldı. Ve isteksizce döndü. Yeşil gözleri onu inceliyor, sabrının yeniden dolmaya başlayıp başlamadığını ölçüyordu.

"Bir centilmen. Size söyleyeceklerim bu kadar."

Görünüşe göre tekrar ihtiyatlı olmanın güvenli olduğu sonucuna varmış.

Kısa bir bakışmadan sonra omuz silkerek ve ağzının kenarını kıvrarak kabul etti. Sonunda bunun bir önemi olmadığını düşündü; kendi kendine umursamadığını söyledi. Sanki onun üzerinde bir hakkı varmış ya da White'ın Bahis Kitapları'nda onun hakkında saçma sapan şeylere bahse giren gözü dönmüş koyunlar arasına katılmak istiyormuş gibi değildi. Yine de, eğer arkadaş olacaklarsa, belanın hangi yönden geleceğini tahmin etmenin yararlı olacağını düşündü. Çünkü Tommy söz konusu olduğunda bela kaçınılmazdı.

Ayrıca, eğer gerçekten bilmek isteseydi, eninde sonunda bu bilgiyi ondan alacağına dair kendine güveni tamdı.

"Pekâlâ." Çenesi Sally'yi işaret etti. "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu sotto voce. "Burası onun için pek güvenli değil, değil mi? Onun için *ya da* senin için."

O anda gözlerinde bir şey parladı; yüzünde bir gölge belirdi. Gücünün yettiği odalarla, belki de Sally'yi güvende tutma yeteneğiyle ilgili yaralı bir savunmacılık.

Kendini çabucak toparladı.

"Onun için henüz bir yerim yok. Ve genellikle bir yerim olur... Sadece zamanlaması talihsiz oldu..."

"*Genellikle bir yeriniz var mı?*"

Bu kurtarmalardan kaç tanesi gerçekleşmişti? Ve sonra ona incileri gösterdiği gece başının üstünde duyduğu küçük güm­bürtü seslerini hatırladı.

"Buraya geldiğim ilk gece üst katta Rutherford'la birlikte bir çocuk var mıydı?" Yine inatçı bir sessizlik.

Başka bir deyişle, evet, vardı.

Başka bir deyişle, bu tür şeyleri *alışkanlık* haline getirmişti.

Onun yüz ifadesini okudu ve sesi yine sert, ikna edici, özür dilemeyen bir suskunluğa dönüştü. "Bu çocuklar kimsenin umurunda değil! Ortadan kaybolduklarında, bu bir kargaşaya ya da gazetelerde abartılı makalelere neden olmuyor. Onların aileleri yok. Onlar birer *mal*. Çırayı tükettiğinizde, neden gidip daha fazlasını almıyorsunuz? Çalışma evleri ve Feckwith gibi zenginler tarafından bu şekilde kullanılıyorlar."

Sözleri dehşet vericiydi. Ve doğruydı. Sadece bu açıdan düşünmemişti.

Sally'ye baktı, o da başını kaldırıp ona gülümsedi. Anlaşılmaz yetişkin sohbetlerine olan ilgisini kaybetmişti ve küçük bir resimli kitaba benzeyen bir şeyi yavaşça karıştırıyordu. Sally'nin sağ tarafında bir gamze, sol tarafında ise kırıntıya benzeyen bir şey olduğunu gördü. Refleks olarak cebinden bir mendil çıkardı ve kırıntıyı kuruladı.

"Teşekkür ederim, Bay Friend." Gülümsedi. Ve resimli kitabına geri döndü.

Kendine rağmen bir an için hareketsiz kaldı. Kibar çocuk, her şeye rağmen.

Tommy'ye dönüp baktığında onu bir av köpeği gibi donmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle buldu.

Adam kaşlarını hafifçe çattı. "Ve paraya daha çabuk ihtiyaç duymanızın nedeni ... bu girişimi finanse etmek mi?"

Daha fazla ihtiyatın habercisi olduğunu bildiği daha inatçı bir tereddüt ortaya çıktı.

"İnsan neden paraya ihtiyaç duyar ki? Belki de bundan daha fazlasını istiyordum." Odalarını işaret etti.

"Demek burada yaşıyorsun."

Onun Sessizlik, takip etti sonra a an tarafından a bağlayıcı değil tek omuzlu omuz silkme, daha ziyade bunu doğruladı.

"Ah, Bayan de Ballesteros. Ama ben *evleneceğinizi* sanıyordum. para."

"Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Tıpkı senin gibi."

Kendini tutamadı. Bunun üzerine sırttı.

O da ona gülümsedi.

Başını salladı ve ondan uzaklaşarak uzun uzun iç çekti.

Lanet olası kadın. Yine de ondan *hoşlandığına* şüphe yoktu. Sadece dünyasının, o girdiğinden beri olduğu kadar ilginç olması gerektiğinden emin değildi. Öte yandan, Argosy aynı zamanda onun arkadaşıydı ve Argosy de zaman zaman bir deneme olabilirdi.

Tommy fincanları ve tabakları şangır şungur sesler çıkararak indirirken, dikkatini yine kitaba dalmış, bacakları neşeyle sallanan Sally'ye çevirdi.

Kızın okuyup okuyamadığını ya da sadece resimlere mi baktığını merak etti. Ve bu düşünceden bir fikir doğdu.

Bunu söylediğine pişman olacaktı. Kendini Tommy'nin ikiyüzlü çılgınlığının daha da derinlerine gömecekti.

Ama gerçekte, bunu söylememesine imkân yoktu.

"Tommy ... Sally hakkında ... Bir fikrim var."

Bölüm 13

ARGOSY, kendini beğenmiş gizli bir gülümsemeyle WHITE'S'a girdi ve klübün içinde kasıtlı bir şekilde dolaşarak arkadaşlarını soyut bir şekilde selamladı, bu da elbette hepsini büyüledi.

Hedefi açıkça Bahis Kitaplarıydı; durgun Argosy'nin yüklü amacı böyleydi, tüm başlar onun ilerleyişini takip etmek için döndü.

İçine bir şeyler karaladı, sonra memnuniyetle ellerini sildi ve döndü.

Beş genç adamın sandalyelerinden fırladığını ve okumak için etrafında kümелendiğini gördü.

Jonathan Redmond'a yıl sonuna kadar Maça Kızı ile evleneceğine dair yüz pound bahse giriyorum.

Hepsi birden geri çekildi.

"Bu *da* ne demek oluyor Argosy?" Arayan Harry Linley'di, kız kardeşi Marianne Jonathan'ı özliyordu.

"Şey ..." Büyük bir isteksizlik gösterisi yaptı. ". Ben söyleyeyim. Redmond'un Five-Card Loo'da nasıl başarılı olduğunu biliyor musun?"

"Geçen ay beni on yedi sterline aldı," dedi içlerinden biri asık suratla.

Argosy başını salladı. "Kartların onun için bir gelin seçmesine izin verecek." Bir sessizlik.

"*Ne yapacak?*" Bu genel bir ünlemdi çünkü "gelin" ve "kartlar" kelimeleri nadiren aynı cümleyi, hatta aynı anda akıllarını meşgul ediyordu.

"Bir kart oyununda *gelin kazanmaya* niyetli olduğunu mu söylüyorsunuz? Eğer gelinler teklif ediliyorsa, yanlış oyun cehennemine gidiyorum demektir."

"Böyle bir seçenek var mı?" diye mırıldandı içlerinden biri. "Elimdekini takas etmek istiyorum."

Argosy sessizlik için elini kaldırdı. "Pekâlâ. Sana söyleyeceğim ama kimseye söylememelisin." Bu uyarı, dedikodunun hemen yayılmasını sağlamak için çok önemliydi. "Bond Caddesi'ndeki Klaus Liebman & Co. özel bir deste bastırıyor. *Hem de renkli olarak*. Muhteşem yeni bir baskı yöntemi. Ve takım elbiseler -hepsi- şehirdeki en güzel kadınlar tarafından resimli olarak temsil edilecek. Yalnızca Birinci Suyun Elmasları, yani en iyi soydan gelen en güzel kadınlar desteye girebilecek."

Bu durum küçük kalabalık arasında büyük tartışmalara yol açtı.

"Düşünün, bu sezonun en güzel kadınlarını ölümsüzleştiren bir kart destesi. Bunu kim istemez ki?"

"Kim Leydi Grace Worthington'ı bir iskambil masasına yatırmak istemez ki?"

Bu da onlara yakışmayan kıkırdamalara neden oldu.

"Seni Leydi Margaret Cuthbert olarak yetiştireceğim."

"Daha geçen gün vals yaparken beni kaldırdı." Dehşet ve sevinç dolu yuhalamalar başladı.

"Bunlar hanımefendiler, beyefendiler, bu yüzden bu tür konuşmalardan kaçınırsanız

. . biraz daha sarhoş olana kadar." "Ya da Olivia Eversea."

Bunu bir sessizlik karşıladı. Olivia Eversea'nın herhangi birinin tanımına göre güzel olduğuna şüphe yoktu. Sadece, bırakın onunla oynamayı, onu kazanmayı hayal etmek bile herkes için zordu.

"Redmond bana bir kartın dönüşünün gelin seçimini belirlemesine izin vermenin harika olacağını düşündüğünü söyledi. Bence Maça Kızı'nı çekecek. Her kim olursa olsun. Hepiniz başka türlü bahse girebilirsiniz. Ama lütfen ihtiyatlı olun."

Hepsi de bunu büyük bir şaşkınlıkla karşıladı.

"Redmond *gerçekten de* ayaklarından prangaya vurulmayı mı planlıyor?" Linley sordu.

"Her zaman şeytani bir gösterişi vardı," dedi içlerinden biri kıskançlıkla.

Bir başkası da "Kızlar nerede poz verecek?" diye sordu.

"Bir sanatçı bunları Bond Caddesi'ndeki Klaus Liebman Printing'in tesislerinde çizecek. Unutmayın, en iyi, en modern kromolitografi baskısı onda. Destede kimin yer alacağı konusunda son sözü Liebman'ın kendisi söyleyecek."

"Ama... kızların ona gitmesini nasıl sağlayacak?"

Argosy saatine bakarak bir gösteri yaptı. "Anladığım kadarıyla, genç bir kadının öne çıkma şansı elde edebilmesi için bir Almack'ın kuponunu kanıtlaması yeterli. Çünkü hepimiz bunun *gerçek* bir soyluluk işareti olduğunu biliyoruz. Sanırım sadece bir tanesini şahsen davet etmiş olabilir."

"*Kim?*" diye koro halinde sordular. Çünkü kesinlikle o, karşılarındaki standarttı.

diğerleri ölçülmüştür.

Argosy omuz silkti.

"Desteyi nereden bulabilirim?" Linley bilmek istedi. "Belki ben de içinden bir gelin seçmek isterim."

"Anladığım kadarıyla siparişlerinizi artık Liebman'ın kendisine verebilirsiniz. Bahislerinizi *de*. Desteler bir ay içinde tamamlanmalı ve en iyi tüccarlardan temin edilebilmeli. Ancak talep çok fazla olmalı, bu yüzden sonuçları ilk görenlerden olmak istiyorsanız siparişimi şimdi vereceğim."

Kenara çekildi ve kitabı işaret etti.

Fikir karşı konulmaz olduğu için de bahis oynamak için sıraya girdiler.

Görevini fazlasıyla yerine getiren Argosy, ıslık çalarak White's'tan çıktı.

Bayan Marietta Endicott uzun bir sessizlikten sonra, "Bu tür şeyler," dedi, "Denizaşırı ülkelerden de beklenebilir, eğer beni bağışlarsanız, Bay Redmond."

"O benim kız arkadaşım değil, Bayan Endicott. Yemin ederim."

Bu sözleri Bayan Marietta Endicott'a söylemek zorunda kalacağını hayatında hiç hayal etmemişti.

Redmond soyadı ve Bayan Endicott'un, Pig & Thistle'da ne zaman bir bira içse tanık olduğu Jonathan'ın darddaki becerisine duyduğu hayranlık, okul gününün ortasında onunla hemen görüşmesini sağlayan şeydi. Uzun koridorda Bayan Endicott'un ofisine doğru yürürken genç kızların başlarının dönmesini izlemişti. Kıkırdamalar, fısıldaşmalar ve azarlamalar onu takip ediyordu.

Tommy, Sally ve Redmond'un şoförüyle birlikte nehrin karşı tarafındaki köprüde kaldı, kimse fark edip de Redmond armalı bir arabanın neden orada olduğunu merak etmesin diye. Kesinlikle ailesinden hiç kimsenin okulla doğrudan bir işi yoktu.

Bayan Endicott hala hoş olmayan bir şekilde şüpheli görünüyordu.
" biliyor musun

Bu kızın ailesi, gerçek yaşı ve mizacı hakkında bir şey biliyor musunuz Bay Redmond? Okuyup yazabiliyor mu?"

Araba sırasında öğrendiklerini düşündü.

Altı yaşındakiler hiç durmadan hareket ederler. Sanki tüm uzuvlarını, el ve ayak parmaklarını ve dillerini yeni keşfetmişler ve yeni bir çift ayakkabı gibi onları alıştırmaları gerekiyormuş gibi. Konuşma şöyle bir şeydi:

Tekmeleme, Sally."

Tekmelemeyi bıraktı ve sanki ona bir şeyler söyletmek için özellikle tekmeliyormuş gibi ona gülümsedi.

Ve sonra parmağını burnuna soktu. "Parmağını
burnuna sokma," diye emretti.

Burnundan çıkardı ve elbisesine sildi. "Burnunu silme..."

Tüm çocukların sürekli kalibrasyona ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Bu, ne yapacağı belli olmayan atların çektiği yüksek bir uçağın şeritlerini yönetmeyi öğrenmek gibiydi.

Bir de "Baa, Baa, Kara Koyun" olayı vardı. Sally yalvarmıştı ve o kadar umutlu görünüyordu ki... ama adam kararlıydı. Ve

Sonunda o inanılmaz adaletsiz gözler onu bitirdi. Bir geyik tarafından silah zoruyla tutulmak gibiydi. O gözler . . .

Ve "Baa, Baa, Black " şarkısını söylemişti. İki kişilik. Kanlı. Saatlerce.

Boğazını temizledi. "O bir yetim. Yedi yaşlarında olduğunu sanıyorum. Neşeli ve yumuşak huylu bir çocuk, itiraz edilemez davranışları var. Resimli kitapları seviyor. Şarkı söylemekten hoşlanıyor. Bir gamzesi var."

Onu tarif ederken Bayan Endicott'un yüzü bir tablo gibiydi.

Ve sonra yüzünde yavaş, eğlenmiş, belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kızın çelik mavisi, hiçbir şeye benzemeyen okul müdiresi gözleri onu kıstırdı ve içinden kıvranmak geldi.

Kızardığını hissetti. Yutkundu. "Kötü muamele gördüğü bir durumdan kurtarıldı."

"Ne şekilde kötü muamele?" Bayan Endicott acımasızca netti.

Tereddüt etti.

Bayan Endicott soran bir kaş kaldırdı.

"Dövülmüştü Bayan Endicott," dedi sessizce.

Yüz hatları tamamen hareketsizleşti. Sonra başı geriye gitti ve anladığını belli eden bir baş hareketiyle aşağı indi. Bir süre gözlerini dikip bakma yarışına girdiler. Bayan Endicott'un dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüştü.

Soru sormaya can atıyordu, Jonathan bunu anlayabiliyordu. Ama aynı zamanda ailesinin akademinin hayatta kalmasında önemli bir rol oynadığını bilecek kadar da kurnazdı.

"Onunla tanışmak zorundayım."

"İstersen onunla bir saat içinde buluşabilirsin."

"Bu kabul edilebilir."

"Bununla birlikte, onun durumuyla olan ilişkimin tamamen gizli kalmasını talep etmek zorundayım."

"Sağduyulu değilsem hiçbir şey değilimdir, Bay Redmond."

Bu da onun başka ne kadar ilginç sırlar bildiğini merak etmesine neden oldu. Yine de, bir akademi aristokrat öğrencilerle dolu olduğunda, son derece ihtiyatlı olmak çok önemliydi.

"Ve sanırım bir kız için daha yer bulabiliriz. Ama onun oda ve yemek masraflarını nasıl karşılamayı düşünüyorsunuz?"

"Ailem ara sıra gelen bir kıza burs vermiyor mu? daha zorlu bir geçmiş diyebilir miyiz?"

"Bu burs benim emrimle veriliyor Bay Redmond ve kararlarımın kusursuz olması bekleniyor. Eğer çırağınız-"

"Umarım gelecekte ondan bu şekilde bahsetmeyi düşünmüyorsunuzdur, Bayan Endicott, çünkü benim bu işe dahil olduğumun bilinmemesi çok önemli. Ailem tarafından bile." *Özellikle* ailem için, demek istediği buydu ve zekâ timsali Bayan Endicott bunu kavramıştı.

Kısa bir sessizlik daha oldu. Bir başka kısa bakışma yarışması gibi.

"Pekâlâ, Bay Redmond. Söz konusu genç bayan uygun bulunursa, kabul edilecektir."

Bununla birlikte, Bayan Endicott'un çoktan onu bulduğuna dair bir şüphesi vardı.

Uygun.

Bölüm 14

Bayan Marietta Endicott ile uzun bir sohbetten sonra -Sally, Bayan Endicott'un "Baa, Baa, Black Sheep" şarkısının nasıl söylendiğini bilip bilmediğini öğrenmek ve hayretler içinde kalan kadın şarkıyı biliyordu- Sally, Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'nin öğrencisi oldu.

Sally önce Tommy'yi, sonra da onu yanaklarından öptü. Tommy onun yanağının hafifçe kızardığını gördü.

Hayal edin. Jonathan Redmond, onca insan arasında, bir kızın öpücüğü yüzünden kızarıyor.

Onun Bayan Endicott ile birlikte gidişini izlediler.

Başka genç hanımların arkadaş olması fikri ve çay kekleri vaadi.

Onlara bir kez bile dönüp bakmadı.

"Gözden ırak olan gönülden de ırak olur," dedi Jonathan hayıflanarak.

"Direnciler, ufaklıklar," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun için minnettar olun, Mr.

Dostum."

Ama elinden bir şey gelmediği için, Sally tamamen gözden kaybolana kadar onu izledi, sanki sonunda zarar görmeyeceğinden emin olabilirmiş gibi. Bu, ısınacak, beslenecek, güvende olacak ve bir gün, umarım, kendi ailesini kuracak bir çocuktü. Sadece bir çocuk. Ama yine de.

Tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. Bir anlamda, günlerdir tuttuğu bir nefesti bu. Hem kaybı hem de zaferi hissetti.

Döndüğünde Jonathan'ı kendisine bakarken buldu, yüzünde çözemediği bir ifade vardı. Buna şaşkınlık da diyebilirdi. Ya da şaşkın. Ya da düşünceli. Üçünün büyüleyici bir karışımı.

"Gidelim mi?" dedi basitçe. Ve topuklarının üzerinde döndü. O da onu takip etti ve serin, parlak güne daldılar. Havayı zevkle içine çekti

Taşra havasının nadir bulunan temiz kokusunu sanki ciğerlerinde depolayabilir ve Londra'da olduğu sürece tadını çıkarabilirmiş gibi.

"Geri için biraz hava sakla," diye yumuşakça emretti

Jonathan. Kadın güldü. "Ülkeyi sevdiğimi unutmuşum."

"Ben de öyle," dedi basitçe. Ama bu sözlerde bir dünya anlam vardı. Pennyroyal Green onun eviydi, atalarının yüzyıllardır yaşadığı ve öldüğü yerd. Eversea ve Redmond'un kemikleri muhtemelen tüm kırsal alanda toprağı döllüyordu.

Kendini bir şeyin parçası gibi hissetmek nasıl bir şey olmalı?" diye

merak etti. "Bay Arkadaş ... bana 'Baa, Baa, Kara Koyun' şarkısını söyler misiniz?"

Soğuk bir sessizlik oldu. "Bu konu hakkında asla konuşmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

tekrar."

Tommy güldü, o da küçük bir sıçrayış yaptı. "Ah, ton seni duyabilseydi. Çok güzel bir sesin var."

"Bunu kabul ediyorum," dedi kolayca. "Sana arabaya kadar eşlik edeceğim Tommy, ama şoför seni Londra'ya geri götürecekt. Kız kardeşimi görmek için uğramak istiyorum, belki yarın Londra'ya geri dönerim."

Gülümsedi. "Kız kardeşine çok düşkünsün."

"Kız kardeşim bir deneme. Ve şu anda son derece ." "Başka bir deyişle, kız kardeşinize düşkünsünüz."

Güldü.

Onunla gülmek garip bir şekilde şampanya içmek gibiydi. Daha fazlasını istiyordu ve daha fazlasını içtikçe kendini daha da sersemlemiş hissediyordu.

Jonathan Redmond'un şu adam olduğunu kesin olarak bilmek ilginç doğal olarak *önemseyen*. Bir tür ahlaki refleksle kendini yumrukların önüne atan. Sally hakkında Bayan Endicott'a giderek itibarını ve ailesinin adını riske atan. Hem Tommy hem de burnunu karıştıran, elbisesine silen, onu tekmeleyen, ona gülümseyen ve neredeyse iki saat boyunca "Baa, Baa, Black Sheep" şarkısını söylemeye zorlayan küçük bir kız için elinden geleni yapmıştı.

Boğazını temizledi. "Sally için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim." Bunu yumuşak ve oldukça sert bir şekilde söyledi, çünkü minnettarlığı çok büyük ve alçakgönüllüydü ve alçakgönüllü olmaya alışık değildi.

Bunu anlamış gibi görünüyordu. "Dostlar ellerinden geldiğince birbirlerine yardım ederler, öyle değil mi Bayan de Ballesteros? Bana borcunuzu nasıl ödeyebileceğinizi düşünmek için geceleri uykusuz kalacağım."

Ona hınzır bir yan bakış fırlattı.

Ağzı buruştu. "Harika bir amca olacaksın. Çocuklarla aran çok iyi."

"Dilini ısır." Nedense sözleri inandırıcılıktan yoksundu. Bir kuş sarmal bir şarkı gönderdi arkadaşça sessizliğe.

"Sen de onlarla iyi anlaşıyorsun, Tommy. Ya da en azından bana öyle geliyor." Omuz silkme sırası Tommy'deydi.

Uzandı ve elini yavaşça alçak bir ağacın yaprakları arasında gezdirdi. Şube. "Onlar senin için neden bu kadar önemli? Bir aile mi istiyorsun?" Boş boş söyledi.

Sanki bu muazzam önemde bir soru değilmiş gibi. Sanki cevap onun hakkında önemli olan her şeyi ortaya çıkarmayacaktı. Sanki dünyadaki her şeyden daha çok istediği şey bu değilmiş gibi.

"Çocukları severim," dedi kayıtsızca. Kendisini daha fazla soruya, daha fazla savunmasızlığa açık bırakan bir cevaba kendini adamaktan çekiniyordu.

Sırlarını ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Belki bunu biliyordu. sonunda.

Bir kaçamağın farkına varmış, ama şimdilik bunu görmezden yetinmiş bir tavırla ona baktı.

Çünkü bu serin ve güneşli günde, tıpkı kendi ailesini sevdiği gibi tanıdığı ve sevdiği bu köyde onunla yürümeyi sevdiğini fark etti. Gecenin köründe, sadece tanıdık ağaçlardaki rüzgârın sesini, nehrin tınısını dinleyerek arabaya dönüş yolunu bulabilirdi.

Belirli bir taş parçasının üzerinde acele etmek, ayaklarının altındaki zeminin yükselip alçalması ve dokusu.

Dünya, içinde o varken bir şekilde daha büyük, bir şekilde daha parlak ve daha kolay hissediliyordu.

Belki de Violet dışında, yanında kendini tamamen kendinde hissettiği tek kadındı. İronikti ve kaos için bir kanal gibi görüldüğü göz önüne alındığında, bu onun hakkında ne söylüyordu. Yine de şu anda o da huzurlu ve sadece onun yanında olmaktan memnun görünüyordu.

Nehrin üzerindeki küçük köprüden geçtiler ve suya bakmak için eğildikleri sırada durakladılar.

"Çocukken bu köprüden balık tutardım. Nadiren yakalardım. Elimden daha büyük bir şey. Babam hepimizi buraya getirdi; beni, Miles'ı, Lyon'u."

"Babanla yakın mısınız?"

Bu kolay bir soru olmalıydı ya da hoş bir şekilde cevaplayabileceği bir soru olmalıydı.

"Babam zor bir adamdır," dedi onun yerine, tereddütle. İstememek ona yalan söylemek için.

Ona baskı yapmadı. Bu basit kelimelerden çok şey anlamıştı. "Peki ya kardeşin Miles?"

"En büyüğümüz Lyon'du ama tavsiye almak için hep Miles'a başvururduk. O her zaman istikrarlı biriydi, oysa-"

"BOKTAN!"

Zıpladı ve arkasını döndüğünde Tommy'nin ayakkabısının bağcıklarını kopardığını gördü. elbisesini çıkardı. Elbisesini başının üzerinde savurdu, sadece bir vardiya halinde duruyordu. Bacaklarını bir Lippizaner aygırı gibi savurdu ve -bir! İki!- terlikleri saten füzeler gibi adamın kafasının yanından uçtu.

Ve o daha kolunu uzatmadan ya da itiraz eden bir ses çıkaramadan, Tommy köprüünün duvarına tırmandı.

"Orospu çocuğu-" Parmaklığa doğru hamle yaptı.

Sıçramayı duymak için tam zamanında.

Geriye kalan tek şey, bedeninin battığı yerden yayılan su dalgacılarıydı.

Her şey durdu. Kalbi. Zaman. Nefesi.

Sonra sıçrayarak, sallanarak, çırpınarak yüzeye çıktı ve vücudunu beceriksizce ileri doğru savurdu, vardiyası köpük gibi etrafında yüzüyordu, ince beyaz kolları suyu çalkalıyor, kararlı bir şekilde ama zarifçe ilerliyordu.

Önünde, elinin ulaşamayacağı bir yerde, tembel akıntının amansızca sürüklediği o parlak şerit ve metal parçası sallanıyordu.

Şimdi suyun içindeydi. Oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. kendi botlarını fırlatıyor. Sadece soğuk, etrafı saran yeşil.

Yüzeye fırladı ve kızın peşinden atıldı. Mükemmel bir yüzücüydü ve küfürlü bir dil ve kabaran bir öfkeyle hızla onu geçti.

"Seni *lanet deli kadın*. Sen kanayan *Bedlam*'a aitsin, seni kanlı
-"

Kolunu kızın kollarının altından geçirdi ve onu kendi bedenine çekti. ve bankaya doğru tekmeledi.

"Nesin sen, bırak beni! Bırak beni, seni *sefil*-"

Bu cümlelerin sonunu duymayacaktı, çünkü kadın kollarında kıvranıyor ve bükülüyor, ikisini de yüzeyin altına sürüklüyordu. Nehir suyu burnuna doldu, ama ikisini de tekrar yukarı çekti, sıçrayarak.

Kadın kollarını savurdu ve adamın kulağına bir darbe indirdi.

Adam yakıcı ve iğrenç bir küfür savurdu.

Elini ısırmaaya çalıştı.

İşte o zaman kolunu kızın göğüslerinin altında cezalandırıcı bir mengene gibi sıkıştırdı ve ikisini de kıyıya doğru geriye itti. O daha güçlüydü ve kız daha küçüktü. Ne yaptığıının bir önemi yoktu.

Dua. Kadın tekmeledi ve küfretti; adam bir gemi enkazından çıkarılmış yük gibi, onu nazikçe dar kıyıya bıraktı.

Kendini ayağa kaldırdı.

Kelimeleri nefes nefese söyleyip duruyordu. "Suya doğru *bir santim* geri çekilirsen boynunu kırarım, yemin ederim Tommy, yapmayacağımı sanma."

Elleri beyaz düğümler halindeydi. Dizlerinin üzerine çökmeye çalıştı ve tekrar tökezledi, öksürüyor ve hıçkırıyordu. "*Lanet olsun* sana. . . cehenneme . . ."

ızdıraplı öfke sesinde dondurdu onun iliklerinde. O neredeyse kekeleydi.

"Tommy ... ne ... ne olduğunu söyle ..."

"Kaçıyor! *Lütfen*. Jonathan, *lütfen* al onu-"

Ve titreyen eliyle o lanet kırmızı kurdele parçasını işaret etti.

Ve kendini tekrar suya attı. Neyse ki, her neyse, su savaşlarına rağmen nehirde nispeten sakın bir şekilde sürüklenmenin tadını çıkarıyordu. Güçlü bir yüzücüydü ve onu gözünün önünden ayırmadı; yüzen bir dalla pas de deux yaptı, bazı yapraklarla flört etti ve onu yakaladığında bir çift kayanın arasında sallanmak üzereydi.

Suya basarak onu bir meşale gibi havaya kaldırdı ve şimdi ne kadar uzakta görüldüğüne hayret ederek ona doğru salladı. Kadının ellerini dua eder gibi birleştirdiğini ve alnını ellerinin üzerine koyduğunu, sonra da dizlerinin üzerine gördü. Uzaktan bakıldığında tamamen mermerden oyulmuş gibi görünüyordu -beyaz kolları, vardiyası, ayak parmakları- şehit bir azize. Tokalarından ayırdığı saçları hariç tabii. Saçları koyu bir nehir gibi önünden aşağı dökülüyordu.

Ayaklarıyla kayayı itti ve ona doğru geri dönmeye başladı. Şimdi mesafeyi kollarında ve bacaklarında hissediyordu; metreler uzadıkça uzuyor gibiydi. Ouse Nehri'nde yüzmeyeli yıllar olmuştu ve bunu daha önce hiç pantolon ve ketenle yapmamıştı. Kıyıya kadar yürüdü ve durdu, ciğerleri kabarıyor, keten, nanken ve saçlarından su akıyordu.

Ona baktı.

Kendine hakim ve pragmatist bir tavırla, adam ona doğru yüzerken, o da bir tür kamp kurmaya başlamıştı. Saçındaki tüm tokalar küçük, pırıl pırıl bir yığın halinde duruyordu. Çoraplarını soymuş ve yeni tutulmuş balıklar gibi kurumaları için düz bir yere sermişti. Islak giysilerinden tek bir parçayı bile çıkarmamıştı. Her şey vücuduna yapışmıştı ve adam onun minyon hatlarını, kalçalarının ve bacaklarının her kıvrımını, ince kollarını görebiliyordu.

Başka koşullar altında daha fazla ilgisini çekebilirdi. Bunun yerine, gömleğinin yapışan ketenini ona fırlatmayı arzuluyordu.

Onun yerine dizlerinin üzerine çöktü.

Ona umutla baktı. Ve sonra büyük olasılıkla yüzünde gördüğü şeyle telaşlandı, gözlerini hızla indirdi ve ellerini aradı. Metal parçasını ve kurdeleyi avucunun içinde sıkıca tutuyordu.

Dudakları morarmış, ince kollarında tüyler diken diken olmuştu. Giysilerinin her parçasını çıkarması gerekiyordu ama bunu önermeyecekti ve zaten onu saracak hiçbir şey yoktu. Bu önerinin nasıl karşılanacağını hayal edebiliyordu.

"Kollarını böyle ovala, Tommy," dedi sertçe. Kendi kollarını ovarak gösterdi.

Adabın canı cehenneme. Hava ikisini de kurutacak kadar sıcaktı ve gömleğinin düğmelerini sert ve yorgun elleriyle açıp omuzlarından sıyırdı. Kadına döndü ve gömleğini bir çalılığa bağladı, kadının hem ona baktığının hem de bakmamaya çalıştığının farkındaydı. Bırak baksın. Ne kadar ince yapılı olduğunu biliyordu.

Sonra elindeki kurdele ve metal parçasına baktı.

Her şeyden önce, bir Peninsular Madalyasıydı. Hatasızdı. Altına basılmıştı ve dört kısa kol bir haç oluşturuyordu. Nadir bulunurlardı ve sadece taburlara komuta eden adamlara verilirdi.

Elinde çevirdi ve okudu:

Thomas Cantor Moretyon

6. Greyfolk Dükü.

Hiç mantıklı değildi.

Dükten *çalmış* mıydı?

Kız onun tepkisini beklerken ve o da bu bilgiyi kavrarken yaşanan sessizlik derindi. Kafasına aldığı bir darbe gibi.

"Hiçbir kadının bu kadar çabuk soyunduğunu görmemiştim," dedi dalgınca.

Ona bakmadı. "Eğer bu, 'kaç kadın *oldu*' sormamı sağlamak için bir numaraysa, tahmin edilebilirlik konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Normalde söyleyeceği şey buydu, ancak konuşması kesinlikle bastırılmış. Ve temkinli. Öyle de olmalı.

Öfkesi muhtemelen içinden buhar gibi yükseliyordu. Çoraplarını *onun* üzerine koyabilirdi ve saniyeler içinde kururlardı.

"Elli altı buçuk," dedi kısaca. Hâlâ dalgındı. Dalgınlık her ikisi için de bir refleksti, öyle görünüyordu.

"Ben yarısı olmalıyım."

Başka bir zaman olsa, "Neden şimdi bunu tam elli yedi yapmıyoruz?" derdi ve onlar da bunun olanaksızlığına gülerlerdi.

Ama öfkesinin saflığı karşısında şok olmuştu. Her nefes alışında öfkesini içine çekiyordu. Üzerinde Dük'ün adının yazılı olduğu bir sefer madalyasını neden elinde tuttuğunu ya da bu madalyayı kaybetmenin zorlu Tommy de Ballesteros'u neden titreyen, yalvaran bir çocuğa çevirdiğini düşünemiyor, bir araya getiremiyordu.

Boğazını temizledi.

"Eşyamı geri getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi alçakgönüllülükle ve sertçe. Belli ki "alçakgönüllülük" ona pek doğal gelmiyordu. "Şimdi alabilir miyim lütfen?"

"Hayır," dedi hemen.

Başını hızla ona doğru çevirdi. Sonra aynı hızla geri döndü. Dizlerini örten ıslak şalvarı endişeyle çekiştirmeye başladı.

Ona döndü ve çok yavaş bir sesle, "Eğer geri istiyorsan, bir açıklama yapman gerekecek, Tommy. Ve lütfen doğru ve basit olsun yoksa bunu nehre geri fırlatırım."

"Kızgınsın." İtiraz etti. "Ani köprü dalışım hakkında mı?" Adam ona yakıcı, kuşkulu bir bakış fırlattı.

"Yüzebilirim. Yıllar önce öğrendim."

"Oh. Peki o zaman," dedi yumuşak bir sesle. "Bu her şeyi daha iyi yapar. Ders aldın mı?"

"Şey, evet, bir bakıma-"

"Mükemmel. Sanırım sana bir anda on fit yüksekliğindeki bir köprüden nehre atlayıp lanet olası bir ELBİSE ile yüzmemen gerektiğini söylemeyi unuttular?"

Pekâlâ. Elbisenin son kelimesi bir balta darbesi gibi çatladı. Kuşlar telaşla çalılıklardan fırladı.

Elbise . . . elbise . . . elbise . . .

Korku dolu bu alaycı söz, her yerde çok tatmin edici bir şekilde yankılandı.

Gözleri bir geyik yavrusu gibi açılmıştı ve gerçek bir endişe içinde donup kalmıştı. Özür dilemedi. Derin bir nefes aldı, nefesini yavaşça bıraktı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. Sesi yorgun çıkıyordu. "Vardiyana dolanıp *boğulabilirdin*. Ya da ... lanet kafanı bir kayaya çarpabilirdin. Suyun derinliği hakkında hiçbir fikrin yoktu."

"Bir fikrim vardı."

Adam döndü ve kızın arkasını dönüp tekrar vardiyasını karıştırmaya başlamasına yetecek kadar uzun süre ona baktı.

"Sadece... Jonathan, elinde tuttuğun nesne benim için çok önemli."

"Açıkça." Bunu açıkça söyledi.

"Peki ya en değerli varlığınız nehre düşseydi ne yapardınız?"

En sevdiği eşyası mı? O zaman *manevi* değeri vardı. Sadece parasal değeri değil.

"Pekala, bir bakalım. Eğer bir kadın olsaydım -*aklı* başında bir kadın, dikkatinizi çekerim- yanımda duran adama döner ve onu geri almak yardım isterdim. Öte yandan, deli, inatçı, umursamaz, zor, kaprisli, domuz kafalı bir kadın olsaydım, muhtemelen elbiselerimi yırtar ve arkadaşşıma hiçbir uyarıda bulunmadan kendimi bir köprüden aşağı atardım."

Gittikçe pembeleşmişti ve şimdi çileden çıkmış bir renk almıştı. Ama aynı zamanda bu ezberden dolayı şaşkın olduğu da açıktı.

Bu onun öfkesine hiçbir şey yapmadı.

"Bu ne *cüret* Jonathan. Bu I . . . I . . . Kasıtlı, kaprisli ya da umursamaz olmaya çalışmıyordum. Sana yemin ederim. Ben asla bunların hiçbirini değilim. *Asla*."

Bu o kadar açık bir şekilde hayal ürünü görünüyordu ki, bu konuya değinmedi.

"O zaman bu suya düştüğünde neden işaret edip 'Olamaz!' demedin? O zaman peşinden giderdim, çünkü ben bu nehirde yüzerek büyüdüm, ya da onu almak için akıllıca ve erkekçe bir şey yapardım, mesela bir sopa ve saat kösteğinden bir olta yapmak gibi."

Sanki daha önce hiç duymadığı bir dili konuşuyormuş gibi ağzının hareketini izliyordu. Aman *Tanrım*.

"I . . . Bunu yapacağımı düşünmemiştim." Sesi artık yıpranmıştı. O artık merakla ona bakıyordu. Sonra omurgasını dikleştirdi ve omuzlarını geriye attı, onun öfkesinin kendisini bir çivi gibi yere çakmakta olduğunu fark etti. "Ben sadece ... sadece ... hayatım boyunca, eğer bir şey yapılması gerekiyorsa, Jonathan ... o zaman her zaman basitçe yaptım. Madalya uçup gidiyordu ve bunu tartışacak zaman yoktu, bu yüzden bu konuda sohbet etmek aklıma gelmedi. Gördüğünüz gibi, benim böyle bir alışkanlığım yok... yani, hiç kimse ..."

Aniden durdu. Ağzını kapattı.

Ve Şimdi ona bakıyordu. Pembeleşmişti, kekeliyordu, savunmacı ve öfkeliydi. Soğukkanlılığı ve kendine güveni sarsılıyor, sanki adam bir Şekilde onun en derin utancını ortaya çıkarmış gibi kenarları kıvrılıyordu.

Oh, Tanrım.

Ve sessizce onun yerine cümlesini tamamladı: *Hiç umursayan biri olmamıştı.*

Ve burada Tommy'ye sanki *bu* bir suçmuŐ gibi bağırıyordu.

"Seni üzmek istememiştim Jonathan, yemin ederim."

Kızarmış yüzüne karşı gözlerini kapattı. Kendini tam bir pislik gibi hissediyordu.

"Seni gerçekten üzmek istememiştim Jonathan," dedi usulca. İçinde bir yalvarış vardı. Onda bir rahatlama hissetmiŐti ve bu avantajını kullanacaktı. "Ve bunu yaptığım için özür dilerim. Bana inanıyor musun?" Elini hafifçe kaldırdı, sanki onu yatıştırmak ister gibiydi; adam ona baktı. Kadın elini tekrar bıraktı.

O, uğruna sorgusuz sualsiz öleceğinden Őüphelendiđi (ve Violet'i tanıdığından, bir gün bu noktaya gelmeyeceğinden hâlâ emin değildi), ama kontla evlenmeden önce kendini kuyulardan aşağı atmakla ve benzeri Şeylerle tehdit eden kız kardeşi Violet değildi, çevrede birinin, bir tür erkek kardeşin onu her zaman kendinden kurtaracağını biliyordu. Artık Ardmay Kontu'nun ilgi alanındaydı. Ve muhtemelen gezegende onunla başa çıkabilecek tek adam oydu.

Ama Tommy hakkında bunu nasıl bilebilirdi ki? Onun hakkında daha fazla Şey öğrenmek üzereydi ve bunu isteyip istemediğinden emin değildi ama yine de içindeki her Şey, başka hiç kimse onu mecazi dirseklerinden tutup geri çekmediği için kendini bir köprüden aşağı atması fikrine isyan ediyordu. İçine bir inanç yerleşti.

Derin bir nefes aldı ve bir nefes verdi.

"Şu andan itibaren, yapmak üzere olduğunuz Şeyin tehlikeli olup olmadığını değerlendirmek için üç saniyenizi ayıracaksınız. Eğer cevabın 'evet' ise, senden

ve eğer kesinlikle yapılması gerekiyorsa, onun yerine ben yapacağım. Bunu yapacağım konusunda bana güvenebilirsiniz. Anlaştık mı?"

İsyân çıkmasını bekliyordu.

Onu inceledi, ifadesi soğuktu, şimdi değerlendirdiyordu.

"Pekâlâ," diye kabul etti usulca, sanki ona bir hediye veriyormuş gibi.

Garip bir şekilde, hissettiği rahatlama sanki bir hediye almış gibi neden oldu. Şüpheli bir hediye olsa da.

Onun kendisiyle dalga geçtiğinden şüpheleniyordu ama kendini daha iyi hissediyordu. Bir süre sonra başıyla onayladı.

"Bu seferberlik madalyasını nereden aldın Tommy?"

"Annem ölmeden hemen önce bana vermişti. İspanya'dan gelmişti. Prenses olmasa bile. Savaş sırasında kaçtı." "*Onu* nereden bulmuş?"

"Benim" Boğazını temizledi ve sonra kelime ortaya çıktı Sanki buna hakkı yokmuş gibi yıpranmış bir sesle. "... babam." "Peki baban kim?" Soruları kesik kesik ve hızlıca geldi. O hassas davranmakla ilgilenmiyordu.

Yavaşça ona döndü. İnanamama sırası ondaydı. Ve sonra onu taklit etti, hınçtan çok bezginlikle. "Oku şu lanet olası madalyayı."

Bölüm 15

Beklentiyle ona baktı.

Adam ona baktı, gerçekten şaşırmıştı. "Küfür etmene gerek yok," dedi sonunda hafifçe. Bu da onu güldürdü.

Oh, Tanrım. Neredeyse gözlerini kapatıyordu. Sanki o ana kadar suyun altında tutulmuş gibiydi. Kadının kahkaha sesi, saatlerdir aldığı ilk oksijen gibi aklına geldi.

Ve şimdi biliyordu: Başının nehrin yüzeyinin altında kaybolduğu, tüm renklerin, ışığın ve sesin bir anda dünyanın dışına çıktığı bir an olmuştu.

Kendi ölüm tecrübesi gibiydi.

Ona karşı duyduğu haklı öfkenin aslında bir tür dehşet olduğunu bilmek hoşuna gitmiyordu.

Bu iki yeni bilgi parçasıyla oturup onları özümserken bir yandan da onun bir şey söylemesini bekledi.

"Hakaret etmek istemem ama... baban senin baban olduğunu biliyor mu?"

"Seni nazik olma ihtiyacından muaf tutuyorum Jonathan, çünkü bu gerginliğe dayanabilir misin bilmiyorum. Annem onun metresiydi. Onu sevdiğini ama genç karısıyla evlenince onu terk ettiğini, karısının da annemi bir şekilde öğrenince çok kıskandığını söylüyor. Ve annem ona benden bahsettiğini söyledi. Hatta ben bebekken beni ona getirdiğini iddia ediyor. Bizimle hiçbir şey yapmak istemedi. En azından öyle.

... Neden bana bu kadar garip bakıyorsun?"

"İkinizin de çenesinde küçük bir çukur var." Kendi çenesini işaret etti.
"Sen ve Dük."

Onun nefesinin kesildiğini gördü. Aklı başından gitmiş gibiydi. Dalgınca, merakla parmağını çenesine bastırdı.

Sanki yakmış gibi, sanki onu izlediğini yeni hatırlamış gibi bıraktı.

"Buna çukur deniyor Jonathan. Tanrı aşkına, çukur değil. Bazı erkekler buna en çekici özelliğim bile diyor."

"Onlar ... kör ?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadın sevinçle güldü ve gözlerinin kenarları kıvrıldı. Garipti ama böyle yapmalarını seviyordu, çünkü bu onları yıldız gibi gösteriyordu.

"de gözleriniz var..." dedi dalgınca.

Gerçekte, Greyfolk Dükü'nün yüzü Westminster Abby'de kuklası bulunan herhangi bir ölü önemli kişi kadar soğuk, belirgin ve inatçıydı. Tıpkı kendi babası ya da diğer insanların babasına bakışı gibiydi.

"Onun gözlerine sahip miyim?" Sesi çok rahattı. Dalgınca koparan parmakları vardiyasında donup kalmıştı. Açlık kelimelerden ve gözlerinden okunuyordu.

Dünyada başka kimsenin gözleri seninkiler gibi değil.

Bu düşünce zihninde patladı ve yoluna çıkan diğer tüm düşünceleri yok etti. Bir an için konuşamadı.

Adam ona boş boş bakıyor olmalıydı, çünkü kadın belli belirsiz kaşlarını çattı.

"Gözleri yeşil," diye onayladı yumuşak bir sesle. "Annene ne oldu?"

"Ben yedi yaşındayken öldü. Bana tüm bunları anlattı ve ölmeden hemen önce madalyayı bana verdi."

Yedi yaşındaydım. Yedi yaş çok ama çok küçük bir yaştı. "!"
Yedi yaşındayken ..."

"Kardeşlerine dehşet saçtığından hiç şüphem yok."

"Ben en küçükleriydim. *Bana* eziyet ettiler. Ama kısa sürede oyunun ustası oldum."

Ama dikkati dağılmıştı. Ne kadar küçük, buyurgan bir ateş topu kız olmalıydı. Kahkahalarla dolu, ayakları yere hızlı basan ve kıvrak zekâlı. Annesini kaybettiğinde çok korkmuş muydu? Yalnız mı kalmıştı?

"Sana ne oldu? Başka bir ailen var mıydı?" "Bethnal Green'e gönderildim."

Bunu oldukça açık bir şekilde söyledi.

Kelimeler için tamamen hazırlıksızdı. Bir örs gibi üzerine düştüler.

İslahevine. Bethnal Green'deki islahevine gönderilmişti.

Yetimler genellikle böyle olur. . . .yani, eğer şanslılarsa. Bu çocukları da böyle öğrenmişti.

Redmond'un şaşkınlığının tadını çıkararak ona sırıttı. "Eton ve Oxford'dan çok uzak, öyle mi düşünüyorsunuz Bay Redmond?"

"Öyle olduğundan şüpheleniyorum," dedi kibarca.

"*Sakin* benim acınacak biri olduğumu düşünme Jonathan," diye uyardı onun sessizliğini okuyarak. "*Asla* öyle biri olmadım. Orada pek çok dost edindim ve hâlâ da dostlarım var."

"Minyonlar demek istiyorsun."

Ağzının bir köşesinden başlayıp diğer köşesine yayılan bir gülümseme, gülümseme sona erdiğinde büyük bir mutluluk duydu.

"Bahse girerim korkunç bir çocuktun," dedi şefkatle.

"Öyleydim. Tamamen imkansız, ama oldukça sağlam, zeki ve iradeli."

"Ve üstün."

"Ve üstün," diye onayladı. "Ve arsız. Her zaman öyle. Şüphesiz Hayatın içinden aldığım eğitim, hayatta kalmam açısından *çoğu* genç kızın aldığından çok daha faydalı oldu."

Ve ona inanırdı, her şey tarafından ikna edilirdi.

Onu herhangi birine bağlayan o kırıntı uçup gittiğinde onun ıstırabını görmemiş ve duymamış olsaydı, bu kabadayılık ve hazırlıksız pragmatizm.

Onu hayata bağlayacak, hem ona işkence edecek hem de bir güvenlik ağı sağlayacak koca bir ailesi vardı. *Onun* ise bir kampanya madalyasına zayıf bir tutunuşu vardı. Ve eğer ona inanılacaksa, korkunç bir babası da vardı.

Korkunç babalar hakkında az da olsa bir şeyler biliyordu. "Ve madalya ..."

"Annemin bir arkadaşında saklı tutmayı başardım. onu geri almak için. Bu benim söylediğim kişi olduğumun tek kanıtı, çünkü onu daha iyi zamanlarda anneme vermişti ve ona en değerli varlığı olduğunu söylemişti. Bunca zamandır onun için sakladım. Annem, ihtiyacım olursa onu bulmamı ve madalyayı göstermemi söyledi."

"Ve şimdi ona ihtiyacın var."

Ve burada, dalgın bir şekilde dizlerinin üzerindeki kıyafetini düzeltmeye başladı. "Belki de."

Bir sessizlik oldu.

"Jonathan ... sorabilir miyim ... onu tanıyor musunuz? Nasıl biri?"

Tereddüt etti. "Onun hakkında ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bana karşı dikkatli mi davranıyorsun?" Sesi kızgındı.

"Pekâlâ. Onun yerine açık sözlü olayım mı? O tamamen soğuk, acımasız, zor, güçlü ve zengin bir adam. Çekicilikten yoksun, en azından benim bakış açıma göre. Benden hoşlanmıyor. Babamdan hoşlanıyor, ki o da aslında ona çok benziyor. Ve siz de ona biraz benziyorsunuz."

"Ve çok yakışıklı bir adam," dedi birden. "En azından benim görebildiğim kısımları öyleydi."

"Oh, evet. Görünüştünüz, muhtemelen birilerinin size tahammül etmesinin tek nedeni."

Yine güldü. Ve sonra ani bir hareketle Güneşin altında dalgalanmaya, kıvrılmaya ve kabarmaya başlayan saçlarını bir avucunun içine aldı. Ense kökünde bir düğüm haline gelene kadar büktü, büktü, sonra da zarif, sabırsız, becerikli ve gizemli bir kadın

Moda. Kadınlar bu jestlerle tüm benliklerine ne kadar sık ihanet ettiklerini, aynı anda ne kadar dokunaklı, sevimli ve sinir bozucu olabileceklerini bilmiyorlardı. Böyle şeyler bir erkeği sadece hesaplamaadan daha fazla tuzağa düşürebilirdi.

"Kalmayacak," diye mırıldandı. Saçı kastediyordu.

O zengin maun renginin avucunda nasıl bir his uyandıracağını merak etti. Dokunulduğunda her zaman sıcak olacakmış gibi görünüyordu, sanki kısık ateşte yanıyormuş gibi.

"Hiçbir şey asla yapmaz," dedi filozofça. Onları haklı çıkarırcasına, bir saç teli küçük düğüm hapishanesinden fırladı ve kalpleri yakalamaya çalışan bir olta gibi kulağının etrafında dolandı.

Ve şimdi her zamanki makul öfkesine geri döndüğünden, diğer duyuları haklarını şiddetle savunuyordu. Saçlarıyla ilgilenmek için kollarını kaldırdığında, nemli elbisesinin altından meme uçlarının koyu renkli tepelerini görebiliyordu -çünkü doğal olarak bakıyordu-. Bu görüntü çiğ bir viski gibi doğrudan kafasına gitti. Göğüsleri küçüktü ve yukarı kavis yapıyordu ve birdenbire bir tanesini ağzına almanın nasıl bir şey olacağını canlı bir şekilde hayal edebildi ve bu düşünce kasıklarıyla hemen iletişim kurar gibi oldu. Omuzları kremi, pürüzsüz ve dardı ve omuzlarından küçük beline, kalçalarına ve uyluklarına, çıplak ayak bileklerine ve ayak parmaklarına kadar vücudunun çizgisi aniden unutulmaz derecede şehvetli görünüyordu.

Tommy havada bir değişiklik sezmiş gibiydi. Sorgulayan bir kaşla ona doğru baktı. Sonra da yavaşça çarpık bir gülümseme takındı.

Wench *tam olarak* ne yaptığını biliyordu. Etkili olduğu düşünülüğünde bu onu eğlendiriyor ve etkiliyordu.

Islak saçlarını bir eliyle bilinçsizce geriye doğru süpürdü.

Saçları süpürdüğü yerde kaldı.

Sonucu inceledi. "Çekici." Belli ki tam tersini kastetmişti.

Sadece gülümsedi ve kayıtsızca gerindi ve dirseklerinin üzerine yaslandı. Bunu yaparken gözlerinin vücudunun çizgisini takip ettiğini biliyordu, sanki bakışları ona bağılıymış gibi emindi ve

durum böyle değilmiş gibi davrandı. Ne kadar ince yapıldığını çok iyi biliyordu. Kendine has bir kibir ölçüsüne sahipti.

Ve onun da kendine has kurnazlıkları vardı.

O da aynı şeyi yaptı. İkisi de kıyıya, kuma, keçeleşmiş sazlara ve düzleşmiş kır çiçeklerine yaslandılar ve güneşin onları kurutmaya başlamasına izin verdiler. Güneş şimdi sıcak ve yüksekti, merhametli bir şekilde tam onları hedef alıyordu.

Küçük bir kibir egzersizinin ne zararı vardı? diye düşündü Jonathan. Yarı çıplak ve yalnızdılar ve güneş üzerlerinde sıcak ipekten yumuşak bir tabaka gibi uzanıyordu. Kendi cazibelerinin kolay suç ortaklığı içinde dinleniyorlardı, birbirlerinin kurnazlıklarından güvende olduklarını biliyorlardı, çünkü elbette neredeyse herkesten daha zekiydiler ve birbirlerinin istedikleri gibi değillerdi.

Kadın ayaklarını kaydırđı ve adam tam zamanında ayaklarına bakarak birinin etrafında parlak pembe deriden düzgün bir bilezik gördü.

Bir yara izi. Belki de bir yanık.

Onun hakkında bilmediğı o kadar çok şey vardı ki. Onunla ilgili o kadar çok şey onu çok daha önce uyarmış olmalıydı. Ama yine de buradaydı.

Kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. Ufak tefek bir baştan çıkarıcı olabilir. Ama o

güçlü olduğundan bir anlığına şüphe duydu.

Ama bu, ona hizmet edebilecek ya da onu mağlup edebilecek bir yoldu. Elinden tonlarca kan yiyebilirdi. Ama Greyfolk Dükü gibi biriyle tanışmamıştı.

Yuvarlandı, dirseğinin üzerine çıktı ve ona baktı.

Tekrar ona baktı, güneşten biraz uyuşmuş olan gözlerinde bir sorgulama vardı.

"Greyfolk Dükü hakkında, Tommy ..."

"Evet?"

"Düzenli varlığının beklenmedik bir kızın ortaya çıkmasıyla kesintiye uğraması hoşuna gitmeyebilir."

Jonathan için bu, ihtiyatlı davranmak anlamına geliyordu. "Bir kızı geri çevirir misiniz?"

Şaşırtıcı bir düşünce, bir kızı olduğu kısmı. Sally'yi düşündü.

Birinin kızıydı. Ailesine ne olmuştu?

"Ben serveti olan bir dük değilim," diyerek bu soruya cevap vermekten kaçındı.

"Ben yönetmek o ve yol I yönetmek her şey başka," o dedi kayıtsızca.

"Ben de korkuyorum. İşleri idare ettiğini sanmıyorum, Tommy, sana doğru gelen olayları savuşturuyor ya da geri fırlatıyorsun, biraz çim tenisi gibi."

Hafifçe homurdandı.

"Henüz zengin bir adamın metresi değilsen parayı nereden buluyorsun?"

Bunun doğru olup olmadığından henüz emin değildi. İçinden bir ses doğru olduğunu söylüyordu, ve yine de nefesi kesildi.

Tereddüt etti. "Ara sıra kağıt oyunlarında kazanmak. Kontesin arada sırada verebileceği bir şilin. Hepsi bu, yemin ederim. Bir arkadaş olarak."

Nefes verdi. "Ne istiyorsun, Tommy?" dedi yumuşak bir sesle, ama sertçe.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugünden beş yıl sonra ... gününüz neye benziyor? Covent Garden'daki o odalarda mısın? Hâlâ kurşunlardan, şehvet düşkünü doktorlardan kaçıyor ve çocuk çalışıyor musun? Unvanı olan sıkıcı bir adamla mı evlisin? Ne istiyorsun?"

Durakladı.

"Neden sıkıcı olmak zorunda?" "Her zaman öyledirler."

"Dedi olmayan adam."

"Her zaman vardır," dedi kısaca.

Tembelce gülümsedi. Ve sonra uzun bir nefes verdi. ". Hep istedim ..."

"Evet?"

"Gölmeyecek
misin?" "Söz
vermiyorum."

İç çekti. "Ben çok küçükken, bir at arabasıyla
bir evin önünden geçiyordu. Neresi olduğunu hatırlamıyorum. Sıralı bir evdi.
Küçük bir kız merdivenlerden koşarak babasının kollarına atlıyordu, annesi
kapıda durmuş gülümsüyordu, penceredeki kutuda çiçekler vardı ve ... hepsi
bu." Biraz mahcup bir kahkaha attı.

Gölmedi. Az önce mutluluk için gerekli tek malzemeyi tarif etmiş
olabileceği gerçeği karşısında hareketsiz kaldı.

Bir aile istiyordu.

Pek çok açıdan ne kadar şanslıydı.

Tam o sırada kulağının üzerindeki bir tutam saçını geriye itti ve adamın
gözleri ıslak kalçalarına doğru yaylanan göğsünün hareketini izledi.

Ve bir an için nefes alamadı.

Tanrı aşkına, o taştan yapılmamıştı. de örtbas etmeli.

Hareket etmedi.

"Başka bir rüya düşünmek için fazla zamanım olmadı," dedi savunmacı bir
tavırla.

Hâlâ nemli beyaza karşı meme ucunun gölgesini düşünüyordu.

"Güzel bir rüya," dedi dalgınca. "Ama orada bir unvanla evlenmekle ilgili
bir şey duymadım," dedi sonunda.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ve tereddüt etti. Ve sonra: "Sadece ... şey,
sırrımı tona ifşa etmeyecek misin?"

"Hangi sır? Onlardan bir *lejyonun* var."

"Bu: Ben sadece hayatımı seçmek istiyorum. İlla biriyle evlenmek
istemiyorum."

"Sapkınlık! Ah, gördünüz mü? Ortak bir hayalimiz var. Ben istemiyorum biriyle evlenmek *zorunda* da değilim." Güldü.

"Baban neden böyle bir ferman yayınladı Jonathan?"

Sonra ondan uzaklaştı. "Babam," dedi kuru bir sesle, "benim hakkımda pek iyi düşünmüyor. Mahvolma yolunda olduğumu ve bir evliliğin beni düzelteceğini düşünüyor."

"Elbette bu doğru değil!" dedi gururlu bir şaşkınlıkla.

"Tam olarak doğru şekilde ifade edemedim. Benden hiçbir şey beklenmiyor. Her zaman yaptığımın dışında benden hiçbir şey beklemiyor. Onu utandıracak bir şey yapmadan önce benden kurtulması gerekiyor."

Bunu kasvetli bir şekilde düşündü. "Seninle gurur duymayacağını hayal etmek zor."

Ciddiydi. O da bunu biliyordu.

Ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Ve o sessizlikte kadının sıradışı güzelliği onu sükûnete kavuşturdu, tıpkı güneşin yaptığı gibi, daha önce izin vermeye cesaret edemediği bir şekilde iliklerine işledi. Büyücü gözlerinin hafif çekikliği, yanaklarının soluk altın rengi eğimi, zarif ince uzuvlarının hatları, nefesinin aniden sığlaşmasına neden oldu. Birden onu vücudunda ilkel bir şey olarak hissetti, tıpkı havaya ya da suya ihtiyaç duyduğu gibi ve huzursuzca yer değiştirdi. Burada çok uzun kalmışlardı, çok az giyinmişlerdi ve çok yalnızdılar.

"Tommy ..." diye başladı, sesi artık yumuşaktı. "... vurulmaktan kurtulmuş olman ve bu kadar uzun süre yaşamış olman ..."

"Yenilmez" demek üzereydi. Ve bunun muhtemelen bir önemi olmayacağını fark etti. Ve ondan almak istemediği bir şey vardı: kendine olan inancı.

Ayrıca, nihayetinde onun yenilmez olmadığını nereden biliyordu?

Bir dahaki sefere kendini tehlikeye karar verdiğinde orada olmasını ummak zorundaydı. İster bir çocuğu çalmak için bir gece yarısı olsun,

ya da bir dükle karşılaşmak.

Birden ağzı dalgalanmaya ve köşeleri yukarı kalkmaya başladı. Bir kahkahayı bastırıyordu.

"Ne?" dedi sinirli bir şekilde.

"Sadece Jonathan öyle görünüyorsun ki... *yüz ifadeni* görmelisin. Yanıcı olmamdan korkuyormuşsun gibi bana bakıyorsun. Ya da her tarafım tüylerle kaplı."

Gözleri daha koyuydu, bir tüfekçinin gözleri gibi kırışmıyordu. Duvara makas fırlatırken takındığı bakışa pek benzemiyordu. Ama yakındı.

Yine de tek kelime etmedi.

O zaman aralarındaki atmosferin inceden inceye değiştiğini fark etti.

İçinde bir yerlerde hafif bir uyarı çanı çaldı, durgunlukları ve yakınlıklarıyla ilgili bir uyarı. *Adamın gözleri mavi*. Bunu bu kadar kesin olarak bildiği için birden telaşlandı. Jonathan'ın gözleri maviydi. Peygamber çiçekleri, deniz ya da güvenli ve sıradan herhangi bir şey gibi değil. Daha çok gün batımından hemen sonraki gökyüzüne benziyorlardı. Sonunda geceye teslim olan gündüzün o mavi-mor rengi.

İnce bir renk.

Komikti ama kurnazlık Jonathan Redmond'la hiç bağdaştırdığı bir sözcük değildi.

Hâlâ konuşmadı.

"Ben ne o kadar tehlikeli *ne* de o kadar kırılganım Jonathan." Nedense bu sözleri sanki bir kilisedeymişler gibi fısıldadı. Adamın bakışlarındaki ciddiyet böyleydi.

Tereddüt etti. Ve sonra:

"Hayır mı?" dedi sonunda. Yıkıcı bir yumuşaklık ve büyük, çok büyük bir şüphecilikle.

Sonra usulca elini kızın yanağına koydu.

Bir güve gibi hafifçe oraya kondu. Ve usulca, usulca parmaklarının arkasını kızın elmacık kemiği boyunca sürükledi, kızın o belirgin çizgisini izledi

Babasıninkine çok benzeyen bir çene. Yavaşça, kasıtlı olarak. Sanki zarif bir silahın bıçağını test ediyormuş gibi.

Sanki parmakları ruhunu saran zincir zırhın gevşek halkasını bulmuş ve çekiştirerek yavaş ve tehlikeli bir çözülme başlatmıştı; bunu bacaklarının arasından başlayıp omurgasına doğru ilerleyen ısı iplikçiklerinde hissetti.

"Çünkü korkuyorum," diye mırıldandı düşünceli bir sesle, kadından çok kendi kendine, sanki sıkıntılı bir sonuca varmış gibi. "İkiniz de Tommy'siniz."

Parmaklarını yere doğru kıvırdı, kendini bir yere sabitlemeye çalıştı.
Toprak.

Beni öpecek, diye fark etti, şok olmuştu. Yerçekiminin ve ikisinin de her zamankinden daha çıplak olmasının suçu olduğunu düşündü ve iki çift dudak birbirine bu kadar yakın durursa, bir öpücüğün gerçekleşmesi kaçınılmazdı.

Çok uzun zamandır öpülmemişti.

Ve yaptı da. Dudakları bir kez hafifçe
onunkilere çarptı. Düpedüz iffetliydi.

Tam bunu çok komik bulmanın eşiğindeydi ki, adamın ağzı yavaşça, bir nefes kadar hafif bir şekilde onunkine sürtünmeye başladı.

Test.

Lulling.

Mmmmmmmmm.

Şeytan aldı, ama şimdi merak ediyordu.

Merakın pek çok kadının sonunu getirdiğini düşünmek için durmadı.

Onun bir alıcı olduğunu düşünebilirdi. Ama bu öpücük incelikliydi, gözleri gibi incelikliydi. İkna etti. Cezbediyordu. Kasıtlı bir incelikle, sadece dudaklarındaki his dünyasını ona gösterdi. Her nasılsa Jonathan sadece dudaklarıyla vücudunun çok uzak yerlerindeki sinir uçlarını bir araya getirmiş, onları teker teker alevlendirmiş ve üzerinde dik durabilen neredeyse her şeyi

vücudunu dik bir pozisyona getirdi. Ensesindeki ve kollarındaki ince tüyler, meme uçları -sanki hepsi bu telaşın nedenini görmek istiyormuş gibi.

Bir zamanlar bildiği dünya, sıcaklık ve çökmekte olan dokudan oluşan yeni bir dünyaya dönüşüyordu. Bal. Saten. Zengin bir erkek tatlılığı. Damarlarını ince bir likör gibi istila etmiş ve düşüncelerini renklendirmişti. Ve tüm bunları biliyordu çünkü ağzı onunkinin altında güneşe açılan bir çiçek gibi açılmıştı, çünkü neden açılmasındı ki? Çoktan sarhoş olmuştu. Titremeye yakındı.

Dilleri sonunda buluştuğunda, kadın rahatlayarak inledi.

Bu sesin vücudunda bir şimşek gibi yayıldığını hissetti.

Nefesi kesildi ve gerildi. Sonra avantajını gördü ve hemen kullandı; öpücük talepkâr, arayıcı bir hal aldı ve kadın onu açlıkla karşıladı. Kollarının üzerinde yükseldi, vücudunu kendi vücuduyla birleştirdi, sonra aşağıya, aşağıya, yavaşça aşağıya indi. İşte tam bu sırada kendini koruma içgüdüleriyle ellerini onun göğsüne dayadı ama bu bir hataydı. Saten kaplı sıcak bir *duvara* dokunmak gibiydi. Adamın teninin altında uğuldayan saf şehveti hissedebiliyordu, bir gelgit gibi tehlikeli, öngörülemez. Kalbi avuçlarının altında gümbürdüyordu. Neredeyse ihanete uğramış gibi hissediyordu, sanki bu sert, güzel, tartışmasız erkek vücudu, bu bataklık gibi öpücük, Jonathan'ın ondan sakladığı silahlardı.

Farklı bir içgüdü dedi ki: *Ne istiyorsa ver. Ne verirse al.*

Adam ağzını kadının boğazına götürdü ve kadın onu desteklemek, daha aşağıya itmek için eğildi. Adamın orada nabzının atışını hissetmiş olması gerektiğini biliyordu. Daha aşağıya, daha aşağıya, şimdi göğüslerinin arasındaki vadiye... Ağzının meme ucunu sıyrıp geçmesi için dua etti. Ve onu yerine, parmakları omurgasını saran kasların oluşturduğu muhteşem derin oluktan aşağı indi, pantolonunun belindeki boşluğa kayd, kalçalarının üzerinden geçti. Bir santim ilerlediğinde parmakları, pantolonunun üzerinde etkileyici bir şekilde kabaran sikini nazikçe sıyıracaktı.

"Tommy." İsmi, nehrin derinliklerinden tekrar yüzeye çıkıyormuş gibi gelen bir soluğa dönüştü. Hareketsiz kaldı, aniden geri çekildi.

Bir an için sersemlemiş bir halde ona baktı. Ve sonra bir kereste gibi ondan uzağa düştü.

Ve şimdi tek duyabildiği nefes alış verişiydi. Onun ve onun. Nefes yakalamada bir düet.

Bir patlamanın ardından yaşananlara benzediğini tahmin etti. Herkes şaşırmış, çığlık attığı ve gibi koşuşturduğu için biraz utanmış ama canını kurtardığı için rahatlamıştı.

Tanrım. Gerçekten *inlemişti*.

Hatırladıkça neredeyse yeniden inliyordu. Utancından kolunu gözlerinin üzerine atmaktan büyük bir çabayla kaçındı.

Jonathan *Redmond*.

Ve bunu sonlandıracak kadar mantıklı olan da *oydu*.

"Yani . . . Sanırım daha önce öpüştünüz?" İroni yapmaya çalışıyordu. Ama sesi tuhaf geliyordu. Kalın ve dalgın. Sanki kafasına bir darbe almış gibiydi.

"Sanırım sen de öyle." Onun sesi de kendi kulaklarında onunkine çok benziyordu. İkisinin de vücutlarındaki tensel çalkantı yüzünden konuşmakta zorlandıklarından şüpheleniyordu. Kendisini bir tür dalganın üzerinde hoyratça savrulmuş ve kabaca kıyıya atılmış gibi hissediyordu.

Bir duraklama oldu.

"Görünüşe göre değil," dedi sonunda yarı kendi kendine yarı gizemli bir şekilde. Sesi hâlâ şaşkın geliyordu.

Ona ne demek istediğini sormadı. Zaten bunun ardından konuşmak gereksiz görünüyordu.

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın onu gizlice yan gözle süzdü. Bakış.

Düz bir şekilde yatıyor, sanki yeryüzüne yeni düşmüş gibi gökyüzüne bakıyordu. Bir eli sanki oradan vurulmuş gibi göğüs kafesinin üzerinde duruyordu. O

Elin yükselip alçalmasını, her nefeste yükselip alçalmasını, hâlâ derin ama yavaş yavaş sakinleşmesini izledi. Adamın kalbinin dörtlüla koşan sesini bastırmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Tam da bunu yapmak istiyordu, çünkü kendi kalbinin sesini hâlâ kulaklarında duyabiliyordu. Kanın vınlaması saniyeler gibi gelen bir sürede kaynama noktasına geldi.

Adamın profilini sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceledi. Aslında görmemişti de. Koyu renk kirpikleri yanağına küçük bir gölge düşürmüştü. Mavi gözlerinin köşesinde, yıllarca at sırtında güneşe bakmaktan oluşan belli belirsiz bir çizgi vardı. Yanağının çukuru gölgeyle doluydu ve bu büyüleyici ve yeni görünüyordu. Bütün gün burada uzanıp gölgelerin yüzünün kıvrımları ve açıları üzerinde nasıl oynadığını izlemeyi umursamayacağı geldi. Birden onu her türlü ışıktaki görmek istedi.

Bu düşünceyle kendini açıkta hissetti ve titremeye başladı. "Benim giysiler," dedi aniden.

"Ben onları yakalarım!" Fırlayan bir tuzak gibi ayağına fırladı, nehir kıyısına tırmandı, çalılıklara çarptı ve neredeyse kızın gözünü kırpmasına fırsat kalmadan gözden kayboldu.

Kaçmak için bir bahanesi olduğu için kendinden geçmiş bir adam gibi.

Tommy'yi düşünceleriyle baş başa bırakmak, nadiren hoş bir durumdur.

Ve sonra köprüde göründü. Çok daha küçük. Oldukça Hem gerçek hem de mecazi anlamda geldikleri mesafe görünüyordu.

Onu uzaktan izlemek daha güvenli bir yol gibi görünüyordu ve kendini onu daha önce hiç görmediği yeni bir türmüş gibi hevesle incelerken buldu: zayıf, yapılı, siyah saçlı bir adam, kıyafetleri toplamak için eğiliyordu. Uzaktan olağanüstü görünmüyordu. Ne de tehlikeli.

Onun elbisesini nazikçe silkeleyip özenle katlamasını izledi ve nedense bu onu çok etkiledi. Terliklerini aldı, önce birini, sonra diğerini almak için eğildi, metrelerce ötede

ve onun büyük ellerinde ne kadar küçük ve saçma göründüklerini gördü. Ani bir baş dönmesi hissetti, onları tekmeleyip uçurumun kenarına gittiğinde adamın nasıl bir cehennem yaşamış olabileceğini anladı.

Elleri. Çenesini öylece kaydırdı. Başını sertçe salladı ve uzun, umarım temizleyici bir nefes alıp verdi. Neden *utansındı* ki? Daha önce de erkekleri öpmüş ve bundan zevk almıştı ama her şeyden önce pratik zekâlı olduğu için öpücüklerini kesinlikle ölçülü tutuyordu. Taştan yapılmış sayılmazdı.

Diğer erkeklerin hiçbiri onun ruhunu bir öpücükle mayınlamaya cesaret edememişti.

Düşüncelerinin karmaşasından kendini görevlerle uzaklaştırdı: o çoraplarını giydi. Karahindiba pufu eğilimleri gösteren gür saçlarını parmaklarıyla taradı, ustalıkla ördü, sonra da tutturdu.

Ve sonra Jonathan yine büyük bir canavar gibi çalıların arasından geçerek kıyıdan aşağıya doğru kaymaya başladı, inerken denge için yeşilliklerden avuç avuç tuttu.

Onu gördüğünde dondu kaldı ve bakakaldı. Sanki o da onu ilk kez görüyormuş gibi. Sanki onun avcı mı yoksa av mı olduğuna karar veremiyordu.

"Yakala." Bohçalanmış elbisesini ona doğru fırlattı.

Zahmetsizce yakaladı. Adam etkilenmiş bir çift kaşını kaldırdı.

Yavaşça silkeledi, sonra da bir yığın halinde terk edilmiş halde dururken herhangi bir böceğin onu keşfetme ihtimaline karşı bir kez daha salladı.

"Islak eşyalarınızın üzerine giymeniz gerekir mi?"

Ses tonu tamamen endişeliydi, ama yüzü donuktu ve *kesinlikle* Bu duraklama kasıtlı ve imalarla doluydu.

Kötü, kötü adam. O bunu söylediğinde stratejik yerlerinde bir sıcaklık hissedebiliyordu.

"Neredeyse kurudum," dedi dikkatle. "Ama teşekkür ."

Bir süre sonra omuz silkti ve çeyrek tur attı; kızın göğüs uçlarını vardiyaşının üzerinden gördüğü ama dokunmadığı için gereksiz bir nezaket gösterisiydi bu. Ama bu biraz da törensel bir görgü kuralıydı.

Elbiseyi başının üzerine düşürdü ve kollarını içeri itti.

Bağcıklara arkadan uzandı ve onları kadar sıktı.

Yardım etmeyi teklif etmedi.

Çoktan giyinmişti, gömleğinin düğmeleri iliklenmiş ve paltosunun arkasında güvenle saklanmıştı, muhteşem cilalı botları dizlerine kadar örtülmüştü ve yukarıdaki yaprakların salınımını yansıtıyordu ve saçları komiklik sınırında dalgalar halinde kuruyordu. Yarı beze, yarı Beelzebub.

"Neden gülümsüyorsun?" dedi sinirli bir şekilde.

"Bunu yap." İki eliyle saçlarını düzeltti.

Elleri kafasına doğru uçu. Okşamaya başladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Lanet olası Byron *saçmalığı*. Kafamı tıraş ettirmeliyim."

"Yapma!" Kendini durduramadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

Ellerini yavaşça indirdi. Spekülatif bir şekilde ona baktı.

Gözlerini ona dikti. Dudakları birbirine yapışmıştı.

Bir süre durakladıktan sonra, "Bukleleri seviyorsun, değil mi Tommy?" diye sordu. Ses tonu nötrdü. Yine de duruşunda bekleyen, temkinli bir nitelik vardı.

Muhtemelen şimdi ona yapışıp bayılacağımı düşünüyordur. Mesela geri kalan kadınlarla birlikte.

O kaçmaktan başka bir şey istemediği için *bu* pek mümkün değildi.

Yine de cevap verememişti. Aklı başından gitmişti ve belli ki bir türlü kendine gelememişti.

"Bunlara ihtiyacın olacak." *Bir! İki!* Terliklerini ona doğru fırlattı.

Çılgılık attı, eğildi ve kollarını başının üzerine attı. Ayakkabılar zararsız bir şekilde durduğu yerin hemen uzağında yere çarptı.

Piç kurusu usulca gülüyordu.

"*Bu*, köprünün ... tarafına geçerken onları tekmelediğinde neredeyse gözümü çıkardığın içindi." Buraya nasıl geldiklerini yeni hatırlıyormuş gibi kendi kendine inanamayarak tekrarlardı. "Köprünün kenarından. Elbiselerini yırtıp köprünün yanından *suya* atladığında. *Tanrı* aşkına," diye mırıldandı.

"Bunu aşmıştık," dedi kolayca. "Ve dürüst olmak gerekirse Jonathan, göze göz çocukça bir şey."

"Terliklerle gözlerini oymak isteseydim ," dedi.
boş boş konuştu. "İnan
bana." O da inandı.

Ayaklarını içine soktu, elbisesini düzeltti, saçlarını okşadı, omuzlarını dikleştirdi. "Eee?" Kollarını vücudunda gezdirdi.

Onu incelerken yüzündeki durgunluk kasıtlıydı. Saklanıyordu.
onun düşünceleri.

"İşe yarayacaksın," dedi huysuzca.

Yine garip bir sessizlik oldu.

Birbirimizle nasıl konuşacağımızı unuttuk. Bu düşünce onu panikletti.

"Hadi o zaman. Bu ayakkabılarla pek iyi tırmanamazsın. Seni bir mavna gibi setten yukarı çekmem gerekecek." Elini uzattı.

Ona baktı.

Eli, tuzaktan peynir çalmaya çalışan bir fare gibi onun eline doğru hareket etti.

Onun gülümsemesini ya da alay etmesini bekledi. Ama yapmadı. Sadece bekledi.

Ve kızın eli onun elinin içindeyken, her birini hissedebilmesi için parmaklarını kasıtlı olarak kızın parmaklarının üzerine kapattı. Onu bir an için geri dönülmez gibi hissettiren bir şeyle kavradı. Tuhaf bir şekilde yemin etmiş gibi hissettirdi.

Sonra başıyla kısa bir selam verdi ve çekıştirdi.

Bir çocuk gibi onu takip ediyor, yönlendirilmesine izin veriyordu. Garip bir duyguydu. Adam setten yukarı tırmanırken, yüzüne çarpmasın diye çalılırları yakalayıp geride tutarken, sadece en iyi yeri işaret etmek için konuşurken ne düşündüğünü söyleyemezdi. Hiç düşünmüyor ya da konuşmuyordu. Dünya, ellerinin birbirine dolandığı yere kadar daralmıştı. Nabzının orada attığını hissedip hissetmediğini merak etti. O anda onun tarafından herhangi bir yere götürülmeyi isteyecekken aynı anda neden geri çekilmek istediğini merak etti.

Ama çok geçmeden tekrar yola koyuldular ve adam kızın elini serbest bıraktı.

sağlığına kavuşturduğu bir kuşu serbest bırakıyordu. Bunu yaparken ona bakmadı.

"Bileğindeki yara izi nasıl oldu, Tommy?" Kız ona baktı, şaşkınlıktan zihni bomboştu.

Sesi eşitti. Ama gözlerini kırpmıyordu. Ve bakmıyordu

On

u. "Çocukluk talihsizliği." Sesi zayıftı. "Ah," dedi adam. "Devam edelim o zaman."

Bu, ikisinin de bir süre için söylediği son söz oldu. Güneş yaprakların kenarlarını altın rengine boyuyor, yere büyük konyak rengi ışık havuzları yayıyordu ve her şey konuşulamayacak kadar güzel ve tuhaftı ve Tommy yorgun düşmüştü. Jonathan'ı neyin susturduğunu merak edemeyecek kadar yorgun.

Madalya bir kez güvenli bir şekilde elindeydi ve sıkıca kavrıyordu.

"Bugün olanlar hakkında..." dedi ayrılmaya hazırlanırken.

"Köprü dalışı, ailenle ilgili ifşaatlar, ne kadar *kör edici bir şekilde* gerçekten soluksun- " "

kafalı olma."

". 'Bugün olanlar hakkında ...' "

"Bir daha olmayacak tabii ki." Bunu hafifçe ama kararlı bir şekilde söyledi. Yüzünde her zamanki uyumu arıyordu.

Bir an için konuşmadı. Oldukça hareketsiz görünüyordu. Alçalan ışığa lanet okudu, çünkü onun ifadesini tam olarak okuyamıyordu.

"Ah, Tommy," dedi sonunda. "Göründüğünden daha aptalsın."

Geriye doğru sarsıldı. Ve sonra öfke sesini ıslık çalarak yükseltti. "I-"

Yüzünü buruşturdu. "Gıcırdama."

"O zaman esrarengiz olma! Sana yakışmıyor."

"Pekala o zaman. Korkarım şöyle bir şey. İstersen Tommy, bir topun fitilini hayal et. Şimdi, biri fünüye alev dokundurduğunda ne olur? Biraz tüketilir ..." Ona doğru bir adım attı, o kadar yaklaştı ki çizmelerinin parmakları neredeyse terliklerinin parmaklarına değecekti.

Nefesini içine çekti. Ama adamın dizleri onunkilere değdiğinde kendini tuttu.

". . . azar azar . . ."

Sesi tehlikeli bir şekilde yumuşamıştı. "...yavaş yavaş. Ta ki ..." Nefesi kızın saçlarını dalgalandırdı.

Ağzı artık kızın kulağının yanındaydı. "Bum."

Aslında bir kelimedenden çok bir nefes vermedi. Yine de bu onu biraz zıplattı.

Yavaşça geri çekildi ve ona baktı. Kendini görebiliyordu. gözbebeklerinin büyük karanlık aynasında. Kendi gözbebeklerinin de aynı büyüklükte olduğunu ve o anda birbirlerine hiçbir şey belli etmeden sonsuz bir şekilde geri yansydıklarını hayal etti.

"Ama tabii ki bir daha olmayacak." Aniden sarsıcı bir şekilde netleşti. Bunu belli belirsiz bir alay ve garip bir şekilde öfkeye benzer bir şeyle söyledi.

Bu onda onu tekmeleme isteği uyandırdı. Cevap vermesini beklemedi.

"Londra'ya dönüş yolculuğunuzun keyfini çıkarın, Bayan de Ballesteros."

Şapkasını ona doğru uzattı ve "Colin Eversea'nın Türküsü" bir şarkıyı ıslık çalarak uzaklaştı.

Bölüm 16

Dükkânın zili çaldığında KLAUS elindeki presle uğraşıyordu. Boş boş baktı. Sonra hemen dik bir pozisyona geçti. Kapıda bir melek duruyordu.

Bir an aval aval baktı, kusursuz, dingin İngiliz Gülü güzelliğinin tadını çıkardı: altın rengi saçlar, yuvarlak mavi gözler, krem rengi ten.

İngiltere'deki kuşatılmış ilk birkaç ayı birdenbire buna değer göründü. Jonathan Redmond kesinlikle bir dahiydi.

Eğildi, alçak, zarif ve saygılı bir şekilde.

"İyi günler hanımefendi ve mütevazı müesseseme hoş geldiniz. İzin verirseniz bugün size hizmet etmekten memnuniyet duyarım."

"Ben Leydi Grace Worthington, Bay Liebman. Ve . . . Bir mesaj aldım.

O vardı Gerçekten de alındı a Mesaj, üzerinde Klaus Liebman & Co.

Kırtasiye:

İsminiz bize birden fazla beyefendi tarafından bir İlk Su Elmas'ında olması gereken her şeyin bir örneği olarak özel olarak sunuldu. Çok özel bir oyun kartı destesi için poz verme davetimizi kabul ederseniz onur duyarız.

Londra'nın en güzel genç hanımlarına saygı duruşu. Bu şekilde ölümsüzleştirilmek isterseniz, önümüzdeki Çarşamba günü saat ikide sizin için bir randevu ayarlanacaktır.

Durakladı ve kızardı, retikülüyle oynamaya başladı.

Ama bu ilk gelen, kızarmasına rağmen cesurdu. Görünüşe göre yanında kimse yoktu ve sürekli omzunun üzerinden bakıyordu.

"Ah, Leydi Grace. Başka söze gerek yok. Gözleri olan herkes için neden Buradasınız. Mütevazı teklifimizi kabul ederek Klaus Liebman & Co.

Davetiye. Eğer arzu ettiğiniz buysa, yetenekli portre sanatçımızın g zelliğinizin saflığını yakalaması çok uzun sürmeyecektir. Gerekli olan tek Şey bir taslak olacaktır. Lütfen pencerenin önünde, ışığın teninizi en iyi Şekilde göstereceği bir yere oturun, Bay Wyndham birazdan size katılacak. Size bir fincan çay getireyim mi?"

" ay iyi olur, teşekkürler."

Leydi Grace Worthington pencerenin yanındaki sandalyeye yerleŐip ellerini ağırbaşlı bir Şekilde kavuŐtururken, Klaus arka odaya daldı ve bir dizi kaş sallama ve çene dürtme hareketiyle gelişini, kârın bir yüzdesi karşılığında çizim yapmayı kabul etmiş olan Bay Wyndham'a iletti.

Dışarı baktı, Klaus'a döndü ve bir ıslık  alma taklidi yaptı ve Klaus sırttı.

Saat yarım olduğunda Bayan Marianne Linley, erkek kardeşi Bay Harry Linley ile birlikte yanlarından geçti. İkiisi de Lord Argosy tarafından tam o saatte matbaanın hemen yanındaki çay evinde buluşmak üzere davet edilmiŐlerdi.

Marianne Linley'nin kardeşi, Leydi Grace Worthington'ın penceredeki sandalyesinden kalkıp, bir haydutun gözlerine, bir tilkinin saçlarına ve bir ressamın gömleğine sahip olan bir adam tarafından tutulan bir taslağa hayranlılıkla baktığı görüntüyle aniden durdu.

"Argosy'nin bahsettiği yazıcı bu olmalı! İlk Su Destelerinin Elmasları."

Ufak tefek bir esmer olan ve koyu renk gözleriyle dikkat çeken Marianne hemen tetikteydi. *Kendini* tam olarak öyle görüyordu. Bu sezon pek çok erkek ona cömertçe iltifat ettiğinden, bunun için bir nedeni olduğu kesindi.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu. "İlk Su Destesi'nin Elmasları mı?"

"Liebman, tonun en güzel kızlarının takım elbise olarak yer aldığı kart desteleri basacak. Bilirsiniz, mesela . . . Lady Gra-er, sen, Maça Kızı olarak."

Gözleri kısıldı.

En güzel kızlar!

"*Leydi Grace Worthington* neden o sandalyede oturuyor?"

"Bilmiyorum. Belki de davet edilmiştir? Söylentiye göre Jonathan Redmond yıl bitmeden güverteden bir gelin çekecekmiş." Kısa bir kahkaha attı ve başını salladı. "Redmond."

Marianne'in nefesi kesildi. "Bunu gerçekten yapmak istiyor mu?"

Marianne kendini Jonathan Redmond'a aşık sanıyordu ve Redmond'un kendisine aşık olmadığı ortaya çıkınca çok acı çekmişti. Öncelikle Jonathan Redmond *fikrine* aşıktı, çünkü o çok ulaşılmaz biriydi ve herkes onu istiyordu. Özlem ve rekabet ona acı çektiriyordu ve kesinlikle acı çekmek aşık olduğu anlamına geliyordu.

Bu konuda hiçbir fikri olmayan erkek kardeşi omuz silkti. "Kim bilir? Ama Beş Kart Loo'da şeytani bir şansı var, o zaman *bu* oyunda neden şansı olmasın, her neyse- nereye *gidiyorsunuz*? Argosy ile birkaç dakika içinde buluşmamız gerekiyor."

Marianne, Klaus Liebman & Co. şirketinin kapısını iterek açtı. "Beni sonra getir, Harry. Portremi yaptırmak *niyetindeyim*."

Ve Leydi Grace Worthington ve Marianne Linley
Biri dükkâna girerken, diğeri çıkarken birbirlerinin gözlerine .

Ondan KESİNLİKLE kaçmıyordu, dedi Jonathan kendi kendine.

Redmond'daki evine çığ gibi davetiyeler yağmaya devam ediyordu; o da bunları kabul ediyor, rahatlıyor ve bir süreliğine de olsa, vurulmayacağından, tutuklanmayacağından ya da bir nehre dalmak zorunda kalmayacağından nispeten emin olduğu tanıdık eğlencelerin ve güzel, birbirinin yerine geçebilen sarışın kadınlarla değil de tamamen kendi başına yapabileceği kadar tahmin edilebilir sohbetlerin keyfini çıkarıyordu. Gerçekten de o hafta kuaföre gidecek vakti yoktu.

Yine de geceler farklı bir hikayeydi.

"! Hiç uyumamış gibi görünüyorsun," diye Klaus kitapları incelerken.

Çünkü yapmamıştı, pek sayılmaz.

Geceleri yatakta yalnız olmak bir şey -ki o da tam olarak öyleydi, yalnızdı- gözlerini kapattığı anda gördüğü tek şey Tommy'nin onu öptükten sonraki yüzüydü: yumuşak, sersemlemiş, savunmasız. Altında bir alev gibi kıvrak bir şekilde yükseldiğini, ellerinin vücudunu sıyırdığını ve ağzını hissetti.

Oh, onun ağzı. Harikulade.

Onu öpmek, onu tanımak gibi bir şeydi: Katmanlar üzerine katmanlar. Sadece bir öpücüğün kafasına inen bir yumruk gibi olabileceğini hiç hayal etmemişti. Mümkün olan en iyi şekilde.

Yıldızları görmüştü.

Ve daha önce hiç böyle olmamıştı. Samana tutulmuş bir meşale gibi, bu kadar hızlı. Öylesine tüketen ve ham bir şehvetti ki onu hem bedenlen sarsıyor hem de durması için sarsıyordu, çünkü başkaları ne düşünürse düşünsün Jonathan Redmond mantıklıydı. Ve kontrol hakkında az çok bir şeyler biliyordu. Ama onu hemen orada, nehrin kıyısında, hızla ve sertçe alıverecekti. Bunu çok iyi hayal edebiliyordu.

Nefesini içine çekti.

Hayır. Durmakla mantıklı davranmıştı. Korkmuyordu, *mantıklıydı*.

Sadece ... sadece ona yeterince dokunmamıştı. Belki biraz daha dokunmak ihtiyacını azaltabilirdi.

Bunun geleceğin afyonu gibi bir zihinsel konuşma olduğundan şüpheleniyordu.

Bağımlıların o ilk tattan sonra kendileriyle yaşadıkları.

"Geceleri işimiz hakkında derin düşüncelere dalıyorum, Liebman."

Tahmin ettiği gibi de geliyordu. Aceleyle basılan ve dağıtılan ilk mahkeme kartı desteleri, maliyetlerine rağmen (iki pound!) hızla tükendi ve Burlington Arcade'deki birkaç dükkan daha fazla sipariş verdi ve Almack's yüz deste sipariş etti, White's

yirmi beş, en az beş farklı oyun kuruluğu daha vardı ve Klaus ikinci bir yazıcı kurma hayalleri kurmaya, Jonathan ise kârı iki katına çıkarma hayalleri kurmaya başlamıştı.

Bu gidişle Tommy'nin yatırımının tamamını birkaç hafta içinde geri kazanacaklardı.

Klaus, "Ve gün boyunca bunun faydalarını görüyorum," dedi hülyalı.

Sürekli olarak güzel kadınlar resim çizdirmek için onun penceresine oturmaya geliyordu.

Londra'nın genç kadınlarının kaymak tabakası, hızla biraz ünlü olmaya başlayan Wyndham için vitrinde oturmak üzere Klaus Liebman & Co. mağazasına girip çıkarken, gerçek bir rekabet ve gösteriş çağlayanı, soğuk bakışlar ve soğuk omuzlar geçit töreniydi. Yoldan geçenler onları hayranlıkla seyretmek için yavaşlıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Argosy ticarete ilgi göstermeye başlamıştı. Bond Sokağı'ndaki dükkâna uğramasının nedeni kesinlikle buydu.

Onlar için siparişler . Şimdiye kadar yüzlercesi. İki tane. Klaus Liebman & Co. gazetelere ilan verdikten bir gün sonra.

"Takım elbiseler için son yüzleri nasıl seçeceğiz?"

"Oh, sanırım şapkadan isim çekebiliriz," dedi dalgın bir şekilde.

Tommy'nin ne tür bir desteye sığacağını hayal etmeye çalışıyordu. Belki de Londra'nın En Sorunlu Kadınları. Erkekler satın almak için akın akın gelir, uyarı için minnettar olurlardı. Tıpkı bir takvim gibi her yıl yeni yüzlerle yeni bir deste basabilirlerdi.

Jonathan kendi kendine gülümsedi. Fikirler sermayeydi.

"Gerçekten bu desteden bir gelin mi seçeceksin Redmond?" Liebman hüzünlüydü. O da benzer bir fırsatı çok isterdi.

Jonathan bu akşam katılacağı baloyu düşündü ve tüm dans etmek zorunda kalacağı güzel kadınlar.

"Ama tabii ki, sevgili Klaus. Gelin seçmek için daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?"

Bir Alman ve genel olarak iyimser olan Klaus, bu sözlerin etrafındaki ironi kokusunu tam olarak yakalayamadı.

BİR, İKİ, ÜÇ . . Bir, iki, üç. . .

Sussex Valsi'ni uykusunda bile yapabilirdi. Elini tuttuğu ve beline dokunduğu güzel sarışın kadın bunu bilmiyor gibi görünse de, şu anda neredeyse yapıyordu.

"Babam atışların mükemmel olduğunu söylüyor. Orman tavuğu elinize doğru uçuyor."

"Oh, bu utanç verici. Bunu bir spor yapan şey, denediğiniz hayvanların genellikle vurulmamaya çalışırlar." Leydi

Grace Worthington ironiyi fark etmemişti.

"Her zaman ata binmek de var. En güzel dağların yakınında yaşıyoruz. İngiltere'de ormanlık alan kalmadı. Savaşta gemi yapımı için nasıl kesildiğini biliyorsun. Babam bir *servet* kazandı."

Jonathan onun servetinin fazlasıyla farkındaydı. Babası onun için Babasıyla olan ilişkisi.

"Peki ata binmekten hoşlanıyor musunuz,
Leydi Grace?" "Oh, evet! Yürümek de çok
keyifli."

"Oh, fikirdeyim. Bir yerden başka bir yere gitmeye çalıştığım da genellikle tercihim yürümek ya da ata binmek oluyor."

Bu vınlama , kuşkusuz çok yakışıklı olan altın kafasının üzerinden geçen ironinin sesi olduğunu düşündü.

Jonathan eğleniyordu ama doğru nedenlerle değil. "Harabeler de var," diye heyecanla ekledi. "Oldukça güzeller."

"Eminim ." İngiltere'nin *her yerinde* kanlı kalıntılar var.

Bebeklerin sallandıklarında böyle hissedip hissetmediklerini merak etti. Bir valsini onu gerçekten uyutabileceğini hiç hayal etmemişti. Çok uzun zaman önce değil

Son derece skandal, vals. Erkekler ve kadınlar bütün bir dans boyunca birbirlerine dokunurlar. Ayakta seks gibi. Ne kadar şehvetli.

Ne kadar da yanılmışlar.

Yine de, hayattaki diğer her şey gibi, bu da muhtemelen kişinin partnerine bağlıydı.

"Ve piknik yapabileceğimiz bir köşk." Hâlâ konuşuyordu.

"Follies are jolly." Vay canına!

"Evet, öyle değil mi!" Gülümsedi. Dişleri inci gibi dizilmişti. Kısa üst dudağı, hafif dolgun alt dudağının üzerine oturuyordu. Ağzı bir tomurcuk gibi, diye düşündü biraz şaşkınlıkla. Şairler bu tür saçmalıklar yazarken *tamamen* deli değiller.

Tommy'nin ağzında yeni açılmış bir gülün cömertliği vardı.

Bunu düşündüğü zaman nedense hiç de saçma bir şeymiş gibi gelmiyordu. "Güzel günlerde nakışlarımı sık sık oraya götürürüm."

Kaşlarını hafifçe çattı. Nakışını nereye götürdü? . . ? Ah! Ne aptallık!

"Ne tür şeyler işliyorsunuz? Kelebekler de."

"Seviyorum!" diye gülümsedi. "Ve çiçekler ve arılar. Mendiller ve benzerleri."

Buna söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Tabi eğer öyle değilse: *Evet, ama bütün gün ne halt ediyorsun?*

Bunu söylemedi. Çünkü bu sadece açıkça haksızlık değil, delilikti de. Eğer bir İngiliz beyefendisi işini doğru yapsaydı, hayatındaki kadınların hiçbir şey *yapmasına* gerek kalmazdı. Nakış. Örgü örmek. Bir tabur hizmetçinin yardımıyla çocukları büyütmek. Evi idare etmek. Kahvaltı masasının karşısından kocasına hayranlıkla bakar.

Bir kadının ilginç sayılması için istismara uğramış yetim çocukları çalması gerekmemelidir.

Eğer Tommy de Ballesteros onun anlamsız konuşmalardan aldığı zevki elinden alsaydı, gerçekten çok mutsuz olurdu. Neredeyse kibarlığın kanıtıydılar. Kuştüyü yataklar kadar rahattılar.

Union Jack kadar İngilizdiler. Anlamsız konuşmalar, Sussex Downs kadar hayatının bir parçasıydı ve her zaman da öyle olmuştu.

Öte yandan, savaş gazileri genellikle savaş alanının gürültüsü, travması ve çeşitliliğinden sonra sıkılmış, kaybolmuş ve amaçsız bir şekilde İngiltere'ye dönerlerdi. Belki de Tommy onun metaforik savaş alanıydı.

Ama düşünceleri ona bağlanmış gibiydi ve ipucu kısaydı ve sürekli onun yanına çekiliyordu.

Elinin şimdi onun belinde nasıl hissedeceğini hayal etti - bir sinek kuşuyla dans etmek gibi olacaktı, tüm o hızlı, kıvrak sıcaklık - ve elinin onunkinde nasıl güvenle katlanmış hissedeceğini ve ağzının onun ağzına çok yakın, çok yakın olacağını

Tommy muhtemelen liderlik etmek isteyecektir. Ona izin vermezdi.

Kendi kendine gülümsedi.

Midesindeki kas bantları gerildi. İstemedi Leydi Worthington'ın elini sıktı.

Kadın da onu sıktı. Ve o kadar hüzünlü gülümsedi ki, adam ona kederle gülümsüyordu.

"Çocuk işçiliği hakkında ne düşünüyorsun?" dedi aniden. Sanki gözüne bir şey kaçmış gibi gözlerini kırptırdı.

Sonra gözleri büyüdü ve yanaklarını hafif bir pembelik kapladı. Adam aniden gürültülü bir şekilde rüzgârı kesmiş olsaydı bundan daha şaşkın görünemezdi.

İsterse geri alabilirdi. Konuyu değiştirebilirdi. Bu dansı yönettiği gibi konuşmayı da yönlendirebilirdi.

Bekledi.

Boğazını temizledi. "Çok sayıda genç hizmetçimiz var. O büyüklükte bir evde yapılacak çok iş var ve hizmetçilerin beslenmesi ve barındırılması çok pahalı ve çocuklar, neden, onları çalışma evlerinden çok ucuza alabilirsiniz. "

Çok ucuza. Sanki peynir ya da yumurtaymış gibi.

"Yapabilir misin?" dedi usulca.

"Elbette. Eminim babanız çocuk çalıştırıyordur."

"Hayır," dedi Jonathan. "değil. En azından en genç olanları. Sanırım bulaşıkçı kızımız on iki yaşında olabilir. Sizce çocuklar çok küçükken çalışmalı mı?"

Muhtemelen onu memnun etmek için bunu cesurca düşünmesini izledi. Bu onun düşünmesi gereken türden bir şey değildi. Hizmetçiler *öyleydi işte*. Evi işler halde tutuyor ve alışkın olduğu yaşam tarzını sürdürüyorlardı. Onlar hakkında an be an kendi karaciğeri ya da pankreası hakkında düşündüğünden çok daha fazlasını düşünmüyordu.

"Onlar da bizim gibi değiller, değil mi? Onlar hizmetçi çocuklar."

"Hayır, sanırım bizim gibi değiller. İki göz, dört uzuv, aynı tür, bu tür şeyler dışında."

Başını salladı, onların anlaşması olarak yorumladığı şey karşısında rahatlamış görünüyordu.

Bir iç çekişi bastırdı.

Artık resmileşmişti. Amaçsız konuşmalar yüzünden mahvolmuştu.

Bunu sürdürme çabalarından vazgeçti. Ve düşünceleri bir kez daha Tommy de Ballesteros'a döndü.

Leydi Grace onun sessizliğinden dolayı endişeli görünüyordu. Onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Endişelen.

"Bay Wyndham ışığın tenimi sevdiğini söyledi," diye ağzından kaçırdı. Sonra da çekici bir şekilde kızardı. "Beni İlk Suyun Elmasları destesi için resmetmişti, biliyorsun."

Jonathan anında uyandı. Sanatçılar böyle şeyler söyler.

"Ve kim senin tenini sevmez ki?" dedi ve gerçekten boğucu bir gülümseme sundu.

O bunu yaptığında balo salonu huzursuzlaştı ve yelpazeler tedirgin bir şekilde dalgalandı ve kadınsı kaşlar kaş çatma dürtüsüyle savaştı, çünkü kaş çatmak erken çizgiler getirdi.

Bunun, sonunda Leydi Philippa Winslow tarafından tokatlanmasına neden olacak türden bir şey olduğunu çok geç fark etti.

Bu onun *hatası* değildi.

Cildi kusursuz derecede güzeldi. Muhtemelen geri kalanı da öyleydi. Göğsünün zevkli bir kısmı o şık elbisesi tarafından sergileniyordu ve geniş, beyaz ve yumuşak görünüyordu. Yine de, daha bir hafta kadar önce bu konuda belirgin bir hayal kurmuş olmasına rağmen, elbisesinin altına bakmaya ilgi duymuyor gibiydi. Güvertesinin amaçları doğrultusunda istismar ettiği büyük ve anlaşılabilir bir kibir çizgisi dışında, son derece hoş bir insandı.

Gerçekten. Ona karşı nazik olmalı. Elbette bu büyük bir çaba gerektirmemeliydi. O kadar iyi yetiştirilmişti ki nazik *olmaktan başka bir şey* yapamazdı.

"Gerçekten o desteden bir gelin seçmeye niyetli misiniz Bay Redmond?"

Cesur bir soruydu bu. Hoşuna gitmişti. Zaten bundan sıkılmamıştı.

"bir şeyi nereden duymuş olabilirsiniz ki?" dedi boş boş. "Her yerden."

Gülümsedi. "Oldukça keyfi görünüyor, değil mi? Ve oldukça küstahça? Eğer güverteden bir gelin seçtiysem, neden onun bana sahip olacağını varsayayım ki?"

Kadının buna ne diyeceğini merak ediyordu.

"Sezonun en iyi avı olduğunuzun farkındasınızdır, Bay Redmond."

Sezonun olduğundan tamamen emin olan kadın söyledi.

miydi? Her mevsimde bir tane olması gerektiğini düşünüyordu. Ve daha fazlası yok muydu?

teklif edilen başlıklar? Öte yandan, Redmond'un serveti bir dizi unvanı gölgede bıraktı.

"Beni tavsiye edecek belli bir miktarım olduğunu duydum," dedi alçakgönüllülikle.

Dikkatli davranması gerekiyordu. İsteyeceği son şey Leydi Grace Worthington'ın iki yakalayıcının bir elmanın iki yarısı gibi olduğuna dair varsayımlarda bulunmasıydı.

Ama aynı zamanda *çok sayıda* kart destesi satmak istiyordu.

"Yine de, kaderin bir eş seçmesine izin vermekten daha romantik bir şey düşünebiliyor musunuz, Leydi Grace? Ve kader, kartın mecazi bir dönüşü değilse nedir?"

Tek duyduğu "romantik" kelimesiydi. İri peygamber çiçeği mavisi gözleri parladı.

"Kadere inanıyor musun o zaman?" diye nefes aldı.

Öyle miydi? Bu sözcük hemen aklına o lanet olası Çingene kızı, Martha Heron'u getirdi ve tüm benliği ondan uzaklaştı.

Kibarca küçümseyerek cevap vermek için ağzını açmıştı ki, balo salonunun çevresindeki bir hareket gözüne çarptı. Bu daha çok parlak saçların, sıvı, neredeyse ilkel bir zarafetin izlenimiydi. Daha ziyade yuvasına kaçan vahşi bir yaratığa, belki de bir tilkiye benziyordu.

Onun yerine "Evet," diye cevap verdi.

Ve valsın son notası çalınmadan hemen önce ağzı açık kalmış Leydi Grace Worthington'ı tek kelime etmeden terk etti ve balo salonunu hızla geçerek kafaları çevirdi, türbanlarının tüylerini dalgalandırdı.

Ancak eğlence düşünleri kısa sürede onun açtığı yolu doldurdu, tıpkı yer değiştiren suyun yapacağı gibi.

Bölüm 17

TOMMY, bir heykelin (Av Tanrıçası Diana'ya benzeyen bir heykel) yanında duvara yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, yelpazesi çenesinin altında durgun bir şekilde sallanıyordu ve sakince, sessizce Leydi Grace Worthington'dan nefret ediyordu.

Onda nefret edilecek pek çok şey vardı: Sanki kendini kraliçe sanıyormuş gibi altın sarısı başına taktığı taç; ya da balo salonundaki herkesin onun sadık tebaası olduğunu ima eden gülümsemesi; ya da o elbise - tıpkı bir çift göz gibi menekşe mavisi, ipek, son derece şık. Muhtemelen bir kraliçenin fidyesine mal olmuştu.

Öncelikle belinde duran eli yüzünden ondan nefret ediyordu.

Aslında gözlerini Leydi Grace'in belinde duran elden ayıramıyordu.

Kötü bir öpücüğün ardından hâlâ tam pragmatik gücüne kavuşamamış olan zihninin rasyonel derinliklerinde, tüm bunların saçma olduğunu biliyordu, çünkü Tommy, eğer bir tacı olsaydı seve seve başına bir taç takardı ve genellikle gülümsemekten yanaydı ve bir kıza "güzel" denilebileceği ve mübalağa ile suçlanmayacağı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Tabii eğer sarışınlardan hoşlanılıyorsa.

Onunla dans eden adamın -bu akşam *ikinci* kez- kesinlikle dans ettiği bildirildi.

Kesinlikle günlerini ve gecelerini onlara dokunarak geçirdi, eğer sadece sosyal olarak, eğer sadece valsler, makaralar ve benzerleri sırasında. Bunu zaten bilmiyormuş gibi davranmıyordu.

Buna tanık olmak ise bambaşka bir şeydi.

O da gülümsüyordu. Ve onun güzel sarışın bir kadına gülümsemesini izlemenin neden tuhaf bir şekilde kendi kalbine kazma saplamak gibi geldiğini bilmiyordu. Özellikle de adam ona gülümsediğinde çok rahatlamıştı.

Bu hafta salonda görünmemişti, bu da ona her zamanki gibi bir adamdan diğerine geçerek iltifat toplamak, cazibe dağıtmak, ruh hallerini hafifletmek kalmıştı. Kendisi hariç hepsi.

Ve bu bir işkenceydi. Ama onu izlemeyi *bırakamıyordu*. Gizlice.

Heykelin arkasından.

Ve Kontes Mirabeau'nun peruğu.

Kontes Mirabeau bu gece pudralı peruğu, yamaları ve uzun kollarıyla Güneş Kralı'nın sarayının bir üyesi gibi görünüyordu. İki elini bastonunun üzerinde birleştirdi, duvarın yanında boncuklarla süslü devasa elbisesinin sığabileceği uzunlukta bir bank buldu ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, müzik eşliğinde başını sallayarak olan biteni izledi. Bugünlerde kontesin balolardan tek istediği, neşe nehrinin kıyısında oturup olan biteni izlemektir.

Tommy'den kendisine eşlik etmesini rica etmişti, sadece bir eskort olarak... Tommy şimdi keşe daha iyi düşünseydi diyordu. Yelpazesini o kadar sıkı tutuyordu ki, neredeyse çubukları kırılacaktı. Sanki yırtıcı bir hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi kaçmak için alışık olmadığı bir dürtü duyuyordu ama o anda görünmez olmuştu. Genellikle mecazi tacı takan, gülümsemelerin alıcısı, ilginin bahşedicisi olduğu düşünöldüğünde bu ironikti. Sadece hiç kimse Thomasina de Ballesteros'u burada, parıltılı unvanlıların, Jonathan Redmond'un meşhur İlk Su Elmasları destesini süsleyecek kadınların ve salonunu ziyaret edip onun ilgisini kazanmak için kendilerini paralayan erkeklerin arasında görmeyi beklemezdi. Basit bağlamın dışındaydı. Ve elbisesi, en iyi elbisesi, tamamen sıradandı.

Onun, kaderinde olan bir kadınla dans edişini izledi.
evlendi ve nefes almak zorlaştı.

Ne istiyorsun? Jonathan ona sormuştu.

Bunun farkına varmanın utancı yanaklarını kavurdu. Onun dünyasının tam *anlamıyla* bir demimonde, arada kalmış bir dünya, aslında hiçbir dünya olmadığını çok iyi biliyordu. Hiçbir bağlamı *yoktu*. Bu balo salonundaki insanlara uymuyordu ve Londra toplumunun diğer katmanlarına da uymuyordu, tabii Şüpheli Meslekler Binası'nı bir katman olarak saymazsanız.

Ama uyum sağladı. Her yere uyabilirdi. Özgüvenini kullanarak kazanmıştı ve bu kaslı bir şeydi. O ise *doğuştan* böyleydi; bu onun doğuştan hakkıydı. Ve bunun karşısında, şimdi onu izlerken, zahmetsizce çekici, atılgan, çok erkek ve kendinden emin, aniden onu istediği için utanmış, değersiz ve saçma hissetti. Onu kurtarmak için hiç düşünmeden Ouse Nehri'ne dalmıştı. Soyadı sayesinde küçük bir kız için bir yer bulmuştu. Sonuna kadar sıradışıydı.

Peki o kimdi? Hayatta kalmaktan gurur duyardı. Ama *hayvanlar* hayatta kalmaktan memnundu. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı, ki bu da tam olarak hayvanların yaptığı şeydi. Jonathan Redmond ona bunun yeterli olmadığını her zamankinden daha keskin bir şekilde hatırlattı. *Bir yere ait* olmayı ne kadar çok arzuladığını.

Ne *istiyordu*? Yararsız bir şekilde, artık ne istediği hakkında daha çok şey biliyordu.
istememedim.

Hiçbir şeye, özellikle de bir şeye ya da birine *ihtiyaç duymak* istemiyordu. -Bunu yapamazdı. Ondan zaten çok şey alınmıştı ve acıya katlanmaktan, omurgasını dikleştirmekten, askerlik yapmaktan bıkmıştı.

Öpücüklerdeki tehlike de buydu. Ya da en azından ona verdiği türden. Öpücükler savunma katmanlarını sıyrıp atıyor ve içinde yaşadığı bina gibi temelleri çürük olan hayatını olduğu gibi gözler önüne seriyordu.

Beyaz tülbentler içinde sevimli bir grup genç kız utangaç bir tavırla kontese yaklaşp durarak kontesin elbisesi için haykırmaya başlayınca kıpırdandı.

"Madam, bu çok güzel bir elbise!" diye atıldı içlerinden biri.

"Mersi matmazel. Vous  tes tr s jolie ce soir aussi," diye cevap verdi kontes asil bir şekilde.

"Je pense que vos cheveux gros est tr s charmant."

Eğer Tommy yanılmıyorsa ölmeden önce ona çok az Fransızca   retmi ti- genç kız az önce kontese uzun saçlarını çekici bulduğunu söylemişti.

Kontes kıkırdadı.

Etrafında daha fazla   renci Fransızcası ve kıkırdamaları patlak verdiğinde, Tommy, yaralı bir yay gibi, nihayet  n odayı aramak için duvardan koptu.

Ka mıyordu. Sadece hareket ederken kendini daha rahat hissediyordu.

Londra'nın labirentinde karanlıkta yolunu bulabilen bir kız için ironik bir şekilde para çekme odasına giderken kayboldu.

Bunun basitçe daha fazla metafor olduğunu düşündü. Ya da böyle bir eve ait olmadığına dair daha fazla kanıt.

Ayak sesleri mermer zeminlerde yankılanıyordu ve sesler sadece yankıya d n  t   nde balo salonundan gittikçe uzakla t  nı anladı.

Bir  ift Fransız penceresine yaslanmış uzun ve alçak bir masayla kar ıla ınca durdu. Daha ileri gidemeyece i açıktı.

Hareketsiz kaldığında arkasında yankılanan ayak seslerini duydu. Döndü, refleks olarak saldırıya hazırlandı.

Onu gördüğünde dondu kaldı.

metreden fazla uzakta durmuyordu. Kalbi bir

bahar kuzusu gibi sıçradı.

Bir an için birbirlerine baktılar. Sonra a zının bir k  sesinden ba layıp yavaşça diğer k  sesine yayılan meraklı bir g l msemi belirdi.

İçindeki tüm gerginlik uçup gitmiş, kendine güveni tam bir çiçek gibi açmış ve adamın Leydi Grace gibilere verdiği gülümsemeyle kendisine verdiği gülümseme arasında dünya kadar fark olduğunu artık bildiği gerçeği karşısında şüpheleri solmuştu.

Leydi Grace'e verdiği gülümseme bir maskeydi.

Kadına verdiği kişi onu tamamen ortaya çıkarmıştı.

Üç uzun adımda onun önündeydi, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdi.

"Vay, vay, ," dedi usulca. "Eğer bu Bayan Thomasina de Ballesteros. Ve tabancam olmadan ben."

Birbirlerine gülümsemeden duramıyorlardı.

"Biliyor musun Tommy, son dans partnerim bana kadere inanıp inanmadığımı sordu. Sence ona ne demişimdir?"

"Ona iskambil desten için poz vermesini söyledin.

Bir ay kadar sonra kadere gerçekten inanıp inanmadığını anlayacağım."

"Mmm." Bu küçük iğnelemeyi küçük bir gülümsemeyle kabul etti.

"Beni burada bulmayı nasıl başardın?" Yarı karanlık boş koridoru işaret etti.

"Ben mi? Kıpırmızı saçlı bir kadının anlaşılmaz bir hızla hareket ettiğini gördüm,

Ben de bir sincabı kovalamaktan başka çaresi olmayan bir köpek gibi peşinden gittim. Kör bir içgüdü."

Birden konuşamayacak kadar nefessiz kalmıştı.

Tek söylediği "Kıpırmızı değil," oldu. Yavaşça.

Bunun üzerine sadece gülümsedi. "Neden buradasın, Tommy? O iğrenç ratafia'dan çok fazla içtiğimi ve halüsinasyon gördüğümü sanıyordum."

"Kontes Mirabeau nadir davetiyelerinden birini aldı ve gelmek istedi, ben de refakatçi olarak görevlendirildim. Yine de benim başımda durmama ihtiyacı yok gibi görünüyor. Kendi başına gayet iyi gidiyor."

"Ah? Nerede o?"

"Köşede, duvarın karşısında. Geldiğin yoldan geri dönüp başını kaldırırsan peruğunu görebilirsin. Bu gece Marie Antoinette gibi görünüyor. Çekilme odasına gitmek için onu bir an yalnız bıraktım. Yeterince mutlu görünüyor, değil mi? Genç hanımlardan birkaçı onunla Fransızca pratik yapıyor."

"Mutlu görünüyor," dedi ama hiç dönmedi. Sanki gözünü kırparsa Tommy'nin kaybolacağını düşünmüş gibiydi.

Bir sessizlik daha.

Bum, diye düşündü Tommy.

Aralarındaki havanın ısındığını hayal etti. Bunu neredeyse hissedebiliyordu, elle tutulur bir şey gibi, sıcak bir kadife gibi.

Gerçi sıcaklık sadece yanaklarından kaynaklanıyor olabilir.

Yanan bir fitili durduramazsın, diye düşündü.

Yelpazesini salladı. "Jonathan Redmond doğal ortamında," diye düşündü. "Bu, kardeşin Miles'ın hakkında yazacağı bir şey değil mi? Yerliler hakkında yazdığı gibi?"

"Bunu ona önereceğim."

"Peki, akşamlarınızı genellikle böyle mi geçiriyorsunuz? Varis alışverişi mi?"

"Ya da varisler tarafından avlanmak. Nasıl görmek isterseniz. En azından annemi mutlu ediyor."

Garip bir şekilde, sesi biraz samimi geliyordu.

Sempatik bir şekilde gıdıkladı. "Çirkin genç Leydi Grace Worthington ile iki kez dans etmek ne büyük bir fedakarlık olmalı."

Adam durakladı. Az önce istemeden ortaya çıkardığı şeyi fark ettiğini gördü: onu izliyordu.

Uzun bir süre.

"Bu doğru, biliyorsun," dedi, bir adım daha yaklaşarak. Kadın bir adım geri çekildi. "Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Duru mavi gözleri *çok* çirkin."

"Ve altın l leler evlilik piyasasında çok büyük bir yük. Annesi ona uygun bir e  bulma konusunda *umutsuzluğa* kapılmış olmalı."

Bir adım daha yaklaştı. Kadın bir adım daha geri attı.

"Sempatin gerçekten de merhem oldu, Tommy. Böylesine karlı ve iyi bir bu kadar yakın dans etmek, gerçekten başka türlü ifade edilemez -cömert- neredeyse dayanılmaz bir şey. Sana söylüyorum, bu saf bir hayırseverlik eylemi."

Şimdi gerçekten e leniyorlardı.

"Ne kadar acı çekiyor olmalısın!" dedi tutkuyla. "Yine de cennetteki yerinin garanti olduğuna eminim. Çünkü onun g l goncası dudakları * ok* göze batıyor."

"Evet. Lav ve ipekten yapılmış dudakları  pmeyi tercih ederim."

Adam ona tokat atmış olsaydı bile sessizlikleri daha ani, karşılıklı ve çok edici olamazdı.

Masaya  arpına kadar geriye doğru adım attı. Parmakları ağzına gitti; onları alt duda ının üzerine koydu.

Jonathan'ın gözleri onları takip . Ka larını hafifçe çattı; hızla onun gözlerini aradı.

Parmaklarını ve gözlerini hızla bıraktı.

Dünya tarihinde bundan daha garip başka anlar da olmuş *olabilir*. Ama Tommy buna bahse girmezdi.

Korkak olmadığı için gözlerini kaldırdı. Adam hâlâ onu izliyordu. Adamın gözünü kırpmadı ından oldukça emindi.

"Lav ... ve ... *ipek* ... Jonathan mı?" İnanılmaz bir sessizlik, titreme, bastırılmış bir ne e ve  a kınlıkla tekrarladı. "Yani... gerçekten az önce 'lav ve-' mi dedin?"

"Sus!" dedi, hayret ve utanç dolu bir kakhaha attı, bu kakhahanın içinde tuhaf bir azap vardı. "Ben de deh ete d  t m.  ylece a zımdan çıkıverdi.    t."

Her zamanki suç ortaklığı ve a ına oldukları a a ılamadan aldıkları zevk, şimdi dikenli ve tehlikeli bir şeyle yüklüydü.

Ve heyecan verici.

Keşke bu duygudan bu kadar *zevk almasaydı*.

Gözlerini onun kravatına dikti, böylece onun gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktı. Gözleri yine onu panikleten ve heyecanlandıran o sabit bakışlarla onu izliyordu.

Bir duvar gibi, diye düşündü. Saten kaplı bir duvar gibi hissettiriyor ve kalbinin benimkine çarptığında nasıl hissettirdiğini ve teninin ne kadar şaşırtıcı derecede pürüzsüz olduğunu ve o sedef düğmelerin arkasında, insanın tek bir parmağıyla mutluluğa giden bir yol gibi izlemek istediği kas tabakalarına oyulmuş bir göğüs olduğunu hatırlıyorum.

Yelpazeyle kıpırdanıyor, kendi rahatsızlığından ve düşüncelerinin pürüzlü akışından başka bir şeye işaret etmiyordu. İkisi de bir şey söylemedi.

Vın, vın, vın, yelpazesi avucuna çarptı. Adam kaşlarını çatınca durdu.

Şimdi balo salonuna dönmek için *mükemmel* bir zaman.

"Lav ve ipekten yapılmış dudakları öpmek rahatsız edici olabilir gibi geliyor, değil mi?" diye sessizliğin içine daldı.

"Oh, hiç de rahat değildi. Aslında çok ama çok rahatsız ediciydi. I

"Bir daha asla eskisi gibi olamayacağımdan korkuyorum."

Her zamanki çabukluğu. Ama bu kelimeler bir satranç taşı gibi ona doğru itilmişti.

Senin hamlen.

Duruşunda yeni bir şey vardı, bir tür yara gerginliği, dikkatli, bekleyen bir nitelik. Ve onun bu yeni ifadesine ... temkinli diyebilirdi. Jonathan daha önce hiç olmamıştı. Emin olmadığı bir ele yüksek bahis oynamış bir kumarbazın yüzüne benziyordu.

"Öte yandan ben," dedi, "hiç etkilenmedim."

Yüz hatları karardı. Sanki kız onun solar pleksusuna bir parmak saplamıştı.

Ama eğer ona zarar verseyse -ki bu imkânsız görünüyordu- kesinlikle olağanüstü bir hızla iyileşmişti.

"Oh, Tommy. Aradığın şeyi bulamamışsın. Bir toreador olmalıydın."

"Çok sıkıcı," diye devam etti ve tekrar hissetti, her ikisinin de çok parlak bir şekilde yaptığı bu dansa, renkleri daha parlak ve şampanyayı daha coşkulu yapan o şiddetli sevinç dalgasını. Kafasının içindeki işe yaramaz küçük sesin uyarısını bastırdı: *Ona yem atma, ona yem atma, ona yem atma*. "Boğalar en ufak bir teşvikte saldırır. Tıpkı erkekler gibi. Basit, tahmin edilebilir yaratıklarsınız."

"Çok doğru," diye mırıldandı sempatik bir şekilde. "Neredeyse senin kadar tahmin edilebilir ve basit."

Hmm. Bir sonraki söyleyeceğini düşündüğü şey değildi. "Bilmediğime eminim-"

"Etkilenmediğinizi söylerken yalan söylediğinizi mi? Tabii ki biliyorsun. Seni öpmem için beni kışkırtmaya çalıştığını? Bunu *ikimiz* de biliyoruz. Ama bana Yine de."

Ona usulca gülüyordu. Kollarından önce biri, sonra diğeri onu durduğu yerde kavradı. *Tokat, tokat*, avuç kızın arkasındaki masaya sertçe indi.

Oldukça ustaca hapsedilmişti.

Tam da bu şekilde, çok yakın ama dokunmadan, nefeslerinin salınımının senkronize olması için yeterince uzun süre kıpırdamadan durdular. Yine de hareket etmekten korkuyordu çünkü hareket etmek ona dokunmak demektir ve son birkaç saniye içinde bunu nefes almaktan daha çok istediğine karar vermişti. Kalbi göğsünde bir çift kastanyet gibi şakırdıyordu. Adamın nefesi yumuşak bir şekilde çenesine indi. İsterse onun kirpiklerini sayabilirdi. *Gözleri maviydi*.

Binlerce kilometre öteden bir balo salonunun cılız sesleri geliyordu. Vicdanının bir yerlerinden sağduyusunun az kullanılan sesi

hırıltılı bir uyarı.

Jonathan sonunda fısıltıyla, "Sana bir iki şey hissettirebilirim," dedi. Gelişigüzel. Sanki bir yaz günüymüş ve zamanı dolduracak bir şeyler arayan iki sıkılmış insanmış gibi.

"Bundan şüpheliyim."

Hafifçe, neredeyse acıyarak gülümsedi. Ve ellerini başının arkasını kavrayacak şekilde yukarı kaldırarak onu yavaşça hapishanesinden kurtardı. Büyük eller, emin eller. Baş onlara çok kolay eğildi.

Bir kaşını kaldırarak bir an için ona baktı: *Ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?*

Ve sonra dudakları onunkileri ezdi.

Bu sefer incelik yoktu. Daha çok istekli, zevk için karşılıklı bir rekabet, bir yiyip bitirmeydi. Hatırladığı kadar iyi olup olmadığını bilmek istiyordu, bilmesi gerekiyordu. Eldivenli parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onu sıkıca tuttu, ona açıldı ve ondan bir şeyler aldı. Ağzı sıcak satendi ve konyak tadındaydı; dilleri çarpıştı, sarmaş dolaş oldu, alay etti. Ve tıpkı bunun gibi, şok edici bir hızla, içinde arzu üzerine arzu inşa etti, ta ki ondan titreyene kadar. Bu dikenli bir ihtiyaçtı.

Kısmen kahkaha, kısmen inilti, kısmen de çaresizlik içeren küçük, melez bir ses çıkardı. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen, hayır. Bu kadar iyi olamaz.*

"Bir şey hissediyor musun?" Dudaklarına karşı mırıldanacak kadar uzun süre durdu.

"Oh," diye mırıldandı "Beni etkilemeye mi başladın?"

Kısa kahkahasını boğazında hissetti, çünkü ağzı oraya, çenesinin altında korunaklı olan o hassas yere gitmişti ve elleri, şaşırtıcı derecede cesur ve kendinden emin ve herhangi bir itirazda bulunamayacağı kadar hızlı bir göğüslerinin üzerinden aşağı kaydı. Göğüs uçlarının ipeğin üzerinden kalem ucu gibi dikildiğini fark ettiğinde durakladı ve başparmaklarıyla üzerlerine sert filigranlar çizdi. Damarlarından fişkıran sıcak zevk dalgaları neredeyse dizlerini büküyordu. Onun sarktığını hissetti; dizleri

Elleri onu dik tutmak için kılıcını kavradı ve birden kasık kasık kaynaştılar.

"Sana hissettirebilirim. Sana çılgılık attırabilirim. Seni boşaltabilirim."

Sesi kulağının yanındaydı. Boğuk, aceleci. Yarı cüret. Yarı yalvarış. O kadar lezzetli, pis, yanlıştır ve tehlikeliydi ki, gözleri neredeyse kararıyordu.

Ve ne kadar etkileyici bir ereksiyon sergiliyordu.

"Yapamazsın." Sesi kesik kesik, çiğ bir kabuk gibiydi. Bu hem bir meydan okuma hem de bir uyarıydı.

Bu sefer ikisi de gülmedi.

"Şimdi neredeyse oradasın." Söylediklerini vurgulamak için onu kalkmış sikine doğru daha sert bastırdı ve aldığı zevkle nefesi kesildi.

Bir kalp atışı kadar tereddüt. Ve sonra:

"Acele et," diye tıslayarak ısrar etti.

Sonra kısa bir kahkaha attı. Artık komplocuydular. Elleri kızın elbisesini hızla yukarı kaldırdı. "Gözlerini yüzümden ayırma."

Kadın emredileni yaptı. Gözleri birbirine kilitlendi ve parmakları Uyluklarında yine acıya ve şaşkınlığa benzer bir şeylerin titreştiğini gördü. Bu ifade onu neredeyse çözüyordu. Onu hissetmenin tadını çıkarmak için yavaşlamıştı. Elinde olmadan yapmıştı bunu.

Adamın ellerinin talepkâr olmasını bekliyordu ama ona dokunduğunda, kalçalarının arasında saklı ipeksi tenin tadını çıkardığını anladı. Parmaklarını bacaklarının arasına, kaygan ve sıcak olduğu yere kaydırды.

"Sen. Çok. Islaksın."

Boğuk kelimeler, sert nefesi, tenin üzerinde kor gibi aktı, yeni bir his dalgası ve neredeyse bükülüyordu.

Konuşamıyordu. Onu güçlkle duyabiliyordu.

Kendi nefesini. Başını geriye doğru savurdu ve gümüş bir aplikten yansıyan, kızarmış, yarı göz, çarpılmış yüzünü bir anlığına yakaladı. Parmakları neredeyse fazla becerikliydi; ne yaptığını bilen bir adamdı ve

görevinden sapmadı. Birkaç saniye içinde kalçalarını adamın parmaklarının hızlı ve sert hareketlerine karşı gıcırdatmaya başladı ve sonra zevk, içinde kükreyene, kontrol edilemez bir yangına dönüşene kadar arttı, arttı, arttı ve saniyeler sonra adamın kolu ağzını kapatmak için havalandı.

Çünkü çığlık attı, adamın muhteşem siyah paltosunun tertemiz koluna doğru. Ve boşaldı, gözlerinin arkasında beyaz yıldızlar patlıyordu.

Ve sonrasında vücudu titredi.

Parmaklarını onun üzerinde bıraktı, sanki bu onun da ödülüymüş gibi her nabzını ve titremesini hissetti.

Bir iki dakika içinde biter.

Sersemlemiş bir halde ona baktı. Adamın gözleri sıcak ve karanlıktı.

İkisi de sanki Ouse Nehri'nde bir mil yüzmüşler gibi nefes alıp veriyorlardı.

"Yeni hobimiz bu mu?" diye fısıldadı.

Acı dolu bir kahkaha attı ve sonra yüzünü ellerinin arasına alıp inleyerek sallarken, adam elbisesinin eteğini düzeltti ve gizlice bir cep mendilinden yararlandı.

Ellerini gözlerinden çekti ve neredeyse suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı.

Artık biliyordu. Hatırladığı kadar iyi değildi. Hayatı boyunca olabileceği kadar iyiydi. Daha önce hayal etmeye cesaret ettiği her şeyden daha iyiydi, ama daha da iyiye gidebileceğini hayal *edebiliyordu*. Örneğin, üzerlerindeki giysileri çıkarsalar ve o da üstüne çıkıp bunu bir denese. Bu son derece uygunsuz, beklenmedik ve oldukça korkutucuydu aslında, gerçi korktuğunu itiraf edecek biri değildi.

Onun yüz ifadesini doğru okumuştı. "Ben de en az senin kadar bundan hoşlanmıyorum." Bu yeni patlayıcılığı kastediyordu. Bir tür erotik ilişki başlatmışlardı.

Pandora'nın kutusu.

"Sen başlattın," dedi bir çocuk gibi.

Öfkeliydi. "Köprüden yelkenle geçmek için kıyafetlerimi yırtan ben değildim!"

"Erkekçe tutkularınızı alevlendirdim, mi? Kendini zor tutuyorsun?"

Nefesini içine çekti. "Tommy... gerçekten de herhangi bir erkeğin tutkularını alevlendiremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Bunun üzerine yavaşça ve çarpık bir şekilde gülümsedi, tamamen yumuşamıştı.

Birlikte sessiz ve kıpır kıpırdılar, çünkü balo salonunda yaşanan bir orgazmın ardından yapılan bir sohbet ve bu sessizlikte kadının tedirginlik hissi ağır basıyordu.

"Jonathan . . . Birimizin bunu söylemesi gerektiğini hissediyorum. Biz arkadaşız, değil mi?"

Garip bir şekilde hareketsiz kaldı. Sanki kendini hazırlıyormuş gibiydi.

"Biz arkadaş mıyız?" diye ısrar etti, şimdi daha aceleci ve endişeliydi.

"Evet. Tabii ki. Biz arkadaşız." Sesi şaşırtıcı derecede nazikti.

Rahatlayarak nefes verdi. "Çünkü... çünkü şu anda bir arkadaşla her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Hemen anladı. "Ve sen de arkadaşların

Kemikleri titreten bir orgazmın sancıları içindeyken diğer arkadaşlarının paltolarına çığlık atmak."

"Anladığım kadarıyla hayır. Hayır, öyle değil."

Ve Şimdi her ikisi de birbirlerine *gülümsüyorlardı* ve yine de onun yüzünde yeni bir kısıtlama, *çok fazla* zevk alma korkusu okuyordu. Ondan ne kadar çok *hoşlanıyordu*. Onunla birlikte hayat ne kadar canlı görünüyordu ve sıradan olan ne kadar baş döndürücü olabilirdi, dünya ne kadar güvenli görünüyordu. Ve neden kalbinin aynı anda hem kırıldığını hem de neredeyse şiddetle çiçek açtığını hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Tek bildiği, şu anda göğsünde bunun çok farkında olduğuydu, tıpkı bir öğlen güneşinin yandığının farkında olduğu gibi. O anda bir kalbe sahip olmak uygunsuz görünüyordu.

Jonathan boğazını temizledi. ". O zaman anlaştık. Biz arkadaşız, ve biz arkadaş gibi davranacağız. Ben senin saçını öreceğim. Sen de

Bana oyun cehennemlerinde, at yarışlarında, genelevlerde eşlik et-" "Jonathan."

Durdu.

Tommy ilk kez Jonathan'ın nüktedan olduğunu, çünkü nüktenin kasvetli olan her şeyi uzakta tuttuğunu, içine işlemesini engellediğini düşündü. Bir Redmond olmak kolay olmasa gerek.

Ve aniden ona karşı bir koruyuculuk dalgası hissetti. Hayatında hiç kimse onu korumamışken, onu korumaya gönüllü olan bu adama karşı. Keşke ne kadar olağanüstü biri olduğunu bilseydi. Babası nasıl aksini düşünebilirdi ki?

"Dostluğuna sahip olmaktan onur duyuyorum, Tommy."

Bunu basitçe ve ona Redmond'ların yüzyıllar boyunca yetiştirildiğini hissettiren hoş bir ciddiyetle söylemişti. Onun bunu kastettiğini biliyordu.

"Aynı şekilde Jonathan."

Bunu bir el sıkışma ile mühürlemek saçma olurdu ve ayrıca, o anda ona tekrar dokunmak için kendine güvenmiyordu.

O anda söylenecek başka bir şey yokmuş gibi görüldüğünden ve balo salonu Jonathan Redmond'un dans talep etmek için dönmemesi halinde geceleri mahvolacak genç kadınlarla dolu olduğundan, "Şey... benim için bir zevkti, Tommy," dedi. Sadece biraz ironiyle.

"Öyle değil mi? Teşekkür ederim." "Kemikleri titreten orgazm için" diye eklemedi, çünkü bu daha çok ima ediyordu ve o anki ruh haline uymuyor gibiydi.

Sadece başını salladı, eğlenen bir kaşını kaldırdı ve arkasını döndü.

Onun gidişini izlerken tuhaf bir paniğe kapıldı. Adamın sırtı -yakasının beyazı saçlarının karasıyla buluşuyordu-, eğer isterse onu kolayca alt edebilecek o geniş omuzları, birdenbire dokunaklı ve anlamlı göründü. Korktuğunu biliyordu. Onun hakkında hissettiklerinden, vücudunda uyandırdığı kargaşadan ve yine de tek gerçek güvenliğin ondan uzaklaşmak olduğunu biliyordu. Yine de.

Ağzını açtı. "İyi akşamlar" demek şüpheleniyordu. Onun yerine:

"Konyak ve saten!"

. . ortaya çıkan şeydi.

Şaşkınlıkla ağzını kapattı.

Jonathan yavaşladı. Yerinde dondu. Yüzünü ona dönmek için yavaşça geri döndü.

"Ne dedin sen-?" Ve sonra idrak yavaş yavaş yüzünü aydınlattı. Parmakları yavaşça kalkıp ağzına dokundu.

Ve gözlerine şiddetli bir ışık doldu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun. Ne demek istediğini biliyordu. Konyak ve saten ... onu öpmenin nasıl bir his olduğunu.

"Bu . . ortaya çıktı." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Çok utanmıştı.

Sessiz kaldı. Tamamen hareketsizdi. Yüz hatları gergin görünüyordu. bastırılmış bir duyguydu. Mavi-mor gözlerinden çıkan ve onu nefessiz bırakacak kadar yoğun olan o ışın dışında, adam bir heykel olabilirdi. Yüzünde bir şey arıyor ya da onu konuşmaya zorluyor gibiydi. Kızın yüzünde kırmızı renk dışında ne gördüğünü sadece Tanrı biliyordu.

Ve belli ki aradığını , çünkü sonunda ağzının köşesini alaycı bir şekilde kırıştırdı. Sanki kendine gülüyormuş gibi.

Ve küçük bir selam verdi.

Ve döndü ve gerçekten de arkadaşı olmayan kadınlarla dans etmeye gitti.

Bölüm 18

SABAH griydi, Jonathan'ın ayak parmaklarına kadar uyuyordu.

Kahvaltı masasına istediğinden daha erken geldi ve üç fincan en koyu kahve bile kanının yerini almış gibi görünen kurşunu azaltmaya yetmedi. Babasının çoktan orada olması ve onun yaşındaki herhangi bir adamın sahip olabileceğinden daha uyanık görünmesi yardımcı olmadı.

Ve sonra kahvenin neden işe yaramadığını anladı. Bu bir *akşamdan kalma*. Engellenmiş arzuların büyük ve kasvetli bir tıkanıklığıydı.

Arkadaş. Şu cinsiyetsiz kelime. Çok yazık. Bir bakıma da rahatlatıcıydı. Ama ciddiydi: Onun arkadaşı olmaktan onur duyuyordu. Aslında ona sadece hayranlık duymakla kalmıyordu. Ona layık olmadığından da şüpheleniyordu.

Ve daha önce hiçbir kadını bu terimlerle, sanki onu hak etmesi gerekiyormuş gibi düşünmemişti.

Babası boğazını temizledi. "İlk Suyun Karoları destesi hakkında duyduklarım da ne Jonathan?"

Jonathan'ın çatalı ağzının yarısına kadar dondu.

Hızla toparlandı, yumurtalarını yerleştirdi ve çiğnedi, sonra çatalı bıraktı.

Bir yandan, eğer babası bunu duyduysa, işlerini gerçekten de ustalıkla yapmışlardı.

"İlk Su Destesi'nin Elmasları hakkında ne duydun, baba?" "Ondan bir gelin seçmeye niyetliymişsin."

Şimdi Jonathan'a bakıyordu. Belki de daha fazla siyah göz için onu inceliyordu.

Jonathan tereddüt etti. "Ah evet. Şu söylenti. Bunu ben de duydum." Bir duraklama.

"Nereden duydun?" diye dikkatle sordu.

"Annenden."

"*Annemden mi?*" Neredeyse boğuluyordu.

"Vikont Worthington'dan duymuş." "Nasıl şeytan ..."

"Karisından duymuş."

Bunu kızından duyan Jonathan sessizce tamamladı.

"Vikont Worthington dün gece sizi balo salonundan kaçarken gördüğünü söyledi. Kızını dans pistinde yalnız bırakmışsınız."

Oh, bunu yapmıştı. Şimdi hayal etti. Jonathan gözlerini kapatmak istedi. Gerçekten de tek kusuru Tommy olmaması olan bir kızı terk etmek kötü bir davranıştı.

Ama Leydi Grace *yürümekten* hoşlanır. Neden, bu onun en sevdiği eğlencelerden biri. Bana söyledi! Kendi başına yürüyebilirdi. Bunu söylemesi cazip geldi.

"Bundan pişmanlık duyuyorum. Yaptığının kötü olduğunu kabul ediyorum. Ama ilgilenmem gereken acil bir mesele vardı."

"Çok fazla ratafia mı?" dedi babası kuru bir sesle.

"*Bir* fincan ratafia çok fazla ratafia, ama hayır."

Babası burada yarı gülümsedi. O da iyi bir gırtlak boşluğunu mızımız içkilerle harcamayı sevmezdi.

"Hayır, ama ... bu çizgide."

Babası, belki de kahvaltı ettikleri için bu sorgulama hattını sürdürmemeyi tercih etti.

"Kim bu Klaus Liebman?"

Babası küçük bir araştırma yapmıştı.

"Büyük hacimlerde mükemmel renkli görüntüler basma yeteneğini geliştirmiş yetenekli bir matbaacı."

"Peki sizin bu işle ilişkiniz nedir?" "Ben 'Klaus Liebman & Co.daki '& Co.'yum."

Babasının hareketsiz kalışını izlemenin haz verici duygusunu yaşadı. "Çalışıyor musun? . . *çalışıyor musun?*"

Bunu başka birinin söyleyebileceği şekilde söyledi, "Sen . . . zina mı yapıyorsun?"

"Tanrım, hayır. İşı Liebman yapıyor. Ben sadece fikir ve destek sağlıyorum." Para, dedikodu ve bağlantılar şeklinde.

Bir beyefendinin yapması gereken tek şey bu.

Babası bunu etti. Kızarmış ekmeğin tereyağı ve marmelatla sıyrılma sesleriyle dolu bir an geçti.

Jonathan babasının kârlar hakkında soru sormak için can attığını biliyordu.

Ve sonra Isaiah buna daha fazla dayanamadı.

"Kazançlar nasıl?" Babasının gözlerinde kısa bir heves parladı.

Tüm bunlara rağmen Jonathan'ın içinde bir şeyler babasının gerçek ilgisine doğru yükseldi. Yine de:

"Mütevazı."

Mütevazı çarpı yediydi.

Babası başını salladı, sanki beklediği buymuş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi.

"İlk Su Destesinin Elmasları saçmalığına geri dönersek... bu işiniz için bir reklam hilesi mi Jonathan?"

"Bunun etkili bir tanıtım olacağından şüpheleniyorum." Bir güç gösterisi ihtiyatlı, bu küçük ifade. "Dediğiniz gibi, beni tavsiye edecek 'belli bir miktarım' var ve ton, her zaman olduğu gibi, potansiyel evliliklerle ilgileniyor. 'Her gün düzinelerce güzel kız geliyor' dediğinizde, 'Doğru söylüyor' diye düşündüm. İnsanın bir eşte gerçekten ihtiyacı olan tek şey yakışıklılık, soyluluk ve tercihen bir unvan. Elbette bir güzel kız da diğerini aratmayacaktır! Ve sonra siz, geleceğim için her zaman kartın dönüşüne güvenilebileceğimi söylediniz. Size teşekkür etmeliyim. Fikirler gerçekten büyük sermayedir."

Gözlerini tam olarak babasına dikmedi. Ama ona en ustaca bakışını yöneltti.

Sonra da kahvesini yudumladı. Biraz gürültülü, çünkü mutlak sessizlik sınırlarını biraz yıprattı.

Isaiah tostuna yağ sürerken donup kalmıştı. Jonathan bıçakta kendini görebiliyordu. Bir bebek kadar masum.

Isaiah Redmond sonunda biraz buruk bir sesle, "Dinlediğini hiç düşünmemiştim," dedi.

"Karakterimin kaprislerinin seçimlerimi etkilemesi konusunda endişelenmenize gerek yok baba. Destede sadece kusursuz soyağacına sahip kadınlar temsil ediliyor. Ondokuzuncu Yüzyılın Ünlü İngiliz Fahişeleri destemizi Michaelmas'a kadar basacağız. Bir gelin seçmem gereken zamandan çok sonra."

Bu, tahmin ettiği gibi, ona kınayıcı bir bakış kazandırdı. "Böyle bir desteyi basmayacak kadar aile ismine saygı duyduğundan eminim Jonathan."

Her zaman, her zaman, her zaman aile adı.

Jonathan kısaca, "Bir şaka," dedi.

Babası *eskiden* güler miydi? Hatırlamak zordu. O ve kardeşlerinin hepsinde mizah duygusu vardı. Belki de Isaiah'a karşı bir savunma biçimi olarak.

"Lancaster Değirmeni ile ilgili bir gelişme var mı?" Jonathan kendisinden ziyade babasına işkence eden bir konuya geçmek istedi.

Babası iç geçirdi. "Greyfolk Dükü'nü iki hafta içinde Sussex'te ailemizle birlikte yemek yemesi için davet ettim. Mercury Kulübü'ne olası katılımını o zaman konuşuruz." "Sahibi değirmeni satma konusunda hâlâ kaprisli mi davranıyor?"

"*Sahibi* varissiz ve vasiyetsiz öldü ve değirmenin dağıtımını avukatın -yani Bay Romulus Bean'in- takdirine bağlı. Ve evet, ya son derece verimsiz ya da kasıtlı olarak kaprisli. Satın alma işlemlerini başlatmak için ihtiyaç duyduğu bilgilerin kapsamlı bir listesini talep ettim, ancak o talepleri bize tek tek iletmemde ısrar ediyor. Ancak Mercury Club'ın kendisinden gelen bir teklifi geri çeviremeyeceğini düşünüyoruz. "

Bekliyoruz.

Dünya aniden onun beklediği gibi davranmazsa Isaiah Redmond'a ne olur? Şansı yaver giderse, yakında bunu öğrenme fırsatı bulacaktı.

KONSES MIRABEAU bugün bir Mısırlı gibi giyinmişti, daha doğrusu kendi yorumuyla bir Mısırlı gibi. Koluna altın bir kolluk takmış ve gözlerine sürme çekmişti.

Tommy gözlerini sürmeyle boyayabilmeyi diledi, çünkü mavi Altlarındaki gölgeler biraz fazla belirgindi ve bazı şairler onu pohpohlamak için kullandıkları metaforlara bunları da dahil ediyorlardı.

Argosy'nin gözlerine yakışacağını düşündüğü mücevherleri tarif etmesini dinlerken göz kapakları inmeye başladı. Biraz sendeledi, sonra bir sıçrayışla kendini topladı, tam da Argosy, "Peridot, belki gümüş bir ayarla-" derken.

"Lord Argosy?"

"Evet?"

"Ben bir insanım. Benimle bir gibi konuşabilirsiniz." Bunu Argosy'yi açıkça şaşırtan bir aciliyetle söyledi.

Argosy gözlerini kırıştırdı. "Elbette. ... tabii ki ," dedi yatıştırıcı bir şekilde. Kadın nefesini tuttu. Umut dalgalandı.

"Yani, sen çok *güzel* bir insansın."

Ona doğru döndü ve sinsice uzaklaştı. Onu, en sevdiği kedisi hırlayan bir kaplana dönüşmüş gibi şaşkın bıraktı.

Fikrini değiştirdi ve topuklarının üzerinde dönerek ona döndü. "Benim için kendini köprüden atar mısın?"

"Ben ..." Gözlerini kırıştırdı. "Onun yerine sana bir köprü alamaz mıyım?"

İç çekti. Ve sonra ona acıdı. "Varsayımsal bir şeydi Lord Argosy. Benim adıma kendinizi tehlikeye atmanızı hiç istemem."

Yüzünde herhangi bir rahatlama ifadesi göremeden, zayıf bir gülümsemeyle onu terk etti ve kalabalığın içinde ilerledi. Tüm o erkekler onun ilgisini çekmeye hevesli değilmiş gibi davranıyorlardı. Oysa

Hoşbeşten önce şampanya içmek gibi bir şeydi bu, ama şimdi iştahını kaybetmişti.

Jonathan değildi ve bu onların başlıca kusuruydu.

Ama geceleri sessiz yatağında uzanırken gerçek onu sarsıyordu; onu istiyordu. Nefes almak istediğinden daha fazla. Karanlıkta kaskatı yatıyor, gözleri kapalı, onun ellerini tekrar vücudunda hayal ediyor ve kendi ellerini vücuduna koyuyordu, bunu yeniden yaşamak, kendini yatıştırmak, kendini uyandırmak ve ihtiyacı yakıp yok etmek için bir girişimdi.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Elbette doğru olanı yapmıştı. Bundan zevk almaktan başka kazanacağı bir şey yoktu. Ve kesinlikle kaybedecek çok şey vardı.

Sadece şımarık aristokratlar ve şairler tarafından solunmayan bir havaya ihtiyacı vardı.

Kontesin yanından geçerek odadan çıktı, gideceği yer güney salonunun sonunda ardına kadar açılmış pencerelerdi.

Sonra birden Lord Prescott köşeyi döndü.

Birden irkildi ve elini kalbinin üzerine götürdü. "Aman Tanrım, Lord Prescott, beni irkilttiniz."

"Bayan de Ballesteros, benimle konuşmayı reddediyorsunuz. Gözlerime bakmıyorsunuz. Yine de hediye kabul ettiniz, bu da bana umut verdi. Onu taktığınızı görmedim. Bunaldığınızı ya da hâlâ teklifimi düşündüğünüzü varsayabilir miyim? Bilmem gerek..." Elini beceriksizce uzattı ve sonra hafifçe kolundan aşağı çekti. Elini kaçırmamak için elinden geleni yaptı. "Aklından geçenleri bilmeliyim. Ya da umarım kalbini."

Prescott'tan ancak bir yere kadar kaçabileceğini biliyordu. Panik midesini düğümledi.

"Teklifiniz gerçekten gururumu okşadı Lord Prescott ve sizin de Cömert bir hediye," diye başladı nazıkçe. "Bu hediyeye bağlı bir koşul var mıydı?"

inciler?"

"Sadece onları giydiğinde, sadece ve sadece benim olacaksın." Oh.

Sadece *bu*.

"Gerçekten de anlayışlısınız ve sabrınız için size teşekkür etmeliyim. Ben İnciler geldiğinden beri biraz bunaldım ve kendimi biraz utangaç hissediyorum. Nezaketten uzak davrandıysam özür dilerim."

"İnanın bana, size her türlü nezaketi ve cömertliği gösteririm, Bayan de Ballesteros. En iyi modacılar emrinizde. Kendi arabanız. Emrinize amade hizmetçiler."

Teklif gerçekten de cömertti. Aslında bir adamın onun değerini pound cinsinden hesapladığını düşünmek nefesini kesmişti.

Çıplak ve uysal olduğu zamanki değeri idi.

Onun her tarafının kürkle, çıbanlarla ya da giysilerinin altında yanardöner pullarla kaplı olmadığını nereden biliyordu? Onu istiyordu çünkü herkes onu istiyordu. Talep üretimi hakkında biraz bilgisi vardı.

Ama adam çok zengin biriydi ve elbette kadının bir bedeli olduğunu varsayıyordu. Çünkü herkes öyle değil miydi?

"Korkarım çok kötü bir metres olurdum, Lord Prescott," dedi açıkça, umutsuzca.

Bunun üzerine hafifçe gülümsedi. "İspanyol kanı taşıdığın için bundan şüpheliyim. Annenizin oldukça yetenekli olduğunu duydum. Ve ben mükemmel bir öğretmenim."

Kıpırdamadan durdu. Sonra öfkeli bir kızarıklık kollarının arkasını yıkadı ve

Köprücük kemiğine kadar. Gözleri aşağılanmışlıktan yanıyordu.

Ve Prescott muhtemelen tüm bu renkleri çekici bir utangaçlık olarak yorumlayacaktır.

Hiç kimse, örneğin Leydi Grace Worthington'ın annesinin erkekleri memnun etme konusunda oldukça "yetenekli" olduğunu ima etmez. Ya da bu yeteneğin *ona* doğal olarak miras kaldığını varsaymaz. Bu da ne *demek oluyordu*? Hayır, Leydi Worthington şımartılmış, değerli bir mücevherdi, bir meta olduğu kesindi, ama büyük olasılıkla en yüksek teklifi verene gidecek biriydi,

O da bu şımartmayı devam ettirecekti. Hayatının geri kalanında güvenliği ve saygıyı bilecekti.

Buradaki tüm erkekler her şeye ve herkese sınıf ve bağlam merceğinden bakıyordu. Hiçbiri Tommy'yi olduğundan başka bir şey olarak hayal edemiyordu - hayranlık duyulacak, kur yapılacak ve rekabet edilecek bir nesne, ama kesinlikle bir hanımefendi değil.

Eğer Jonathan burada olsaydı. Doktor'u Jonathan'ın yumruğundan sallanırken hayal etti ve benzer bir şeyin ima için şu anda Prescott'a da olacağından şüphelendi. Teklif için.

Ama Jonathan'ın buna hakkı yoktu.

Buna *hakkı* yoktu.

Sanki yetenekleri hakkında imalarda bulunan oymuş gibi birdenbire ona öfkelenildi, herhalde herkesten daha iyi biliyordu. Onu öpüş şekli, onu arzulamasını sağlaması, onu gerçek benliğine kadar soyması, gecelerini uykusuz geçirmesine neden olması, ona ne olmadığını ve neye sahip olamayacağını hatırlatması nedeniyle ona öfkeliydi. Ve onun yokluğuyla günlerini kesinlikle renksizleştirdiği için. Bugün uzuvlarını kurşun gibi hissettirdiği için, çünkü o yokken yerçekimi daha cezalandırıcı oluyordu. Lanet olsun ona.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

On

u. Onu *göndermişti*.

Ve artık arkadaş olduklarına göre ona ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Sadece.

Ama bunu yaptığında onun gözlerindeki bakışı da hatırlıyordu. O dikkati, nefesini tutuşunu, gözlerindeki o sabit, temkinli yoğunluğu. Bir şey bekliyordu. *Konyak ve saten*.

Bunların hiçbiri yardımcı olamazdı. İçlerinden birinin mantıklı olması gerekiyordu.

Gözlerini uzun süre kapalı tutamadı, çünkü Prescott orada duruyordu, esmer, çelimsiz ve belki bir kuklayı andırıyordu, ama yeterince zengindi.

Giysileri çok güzel yapılmış ve üzerine düzgün bir şekilde asılmıştı.

Ve sonra sanki bir rüyadaymış gibi yavaşça kelimeleri söylediğini duydu. "Korkarım benim fiyatım daha yüksek Lord Prescott."

"İncilerden mi? Bir şehir evinden mi? Tarif ettiğim ödenekten mi?

Fiyatınızı söyleyin."

Durakladı ve garip bir şekilde sanki kendi cümlesini kuruyormuş gibi hissetti.

"Senin adından daha azı için satın alınamam."

Prescott'un onun ne dediğini anlaması bir an sürdü. Sonra ifadesi belli belirsiz değişti ve başı öne eğildi. Onu inceledi, değerlendirdi, yeniden değerlendirdi.

"Bunun senin oyunun olduğunu hiç fark etmemiştim, Tommy."

Bu bir suçlama değildi. Düşünerek söylemişti. Sanki onu aniden yeni bir ışık altında değerlendiriyormuş gibi.

"Bu bir oyun değil," dedi basitçe. "Şimdi, geçmeme izin verir misiniz?"

Adam kenara çekildi ve kadın pencerelere doğru ilerledi.

Bugün dünyada kafasını boşaltacak ya da onu rahatlatacak kadar hava yoktu.

daha iyi hissediyor.

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİNDE hava çiseliyordu, bu da onun ruh haline uygundu.

Tommy anahtarını Şüpheli Meslekler Binası'nın kilidine soktu ve aşırı bir duyguyla çevirdi, kapıyı iterek açtı ve arkasından kapanmasına izin verdi.

Sanki Rutherford içerideymiş ve gibi tüm bina titredi, ki öyle değildi.

Bir fincan çaya ve sıcak bir ateşe o kadar odaklanmıştı ki, kapalı kapının aşağıya doğru inen rüzgârında kendisinden uzaklaşan yırtık kâğıt parçasını neredeyse kaçıırıyordu.

Onu kovaladı, eğilip yerden aldı ve kendisiyle birlikte odalara taşıdı. Lambayı yeterince hızlı yakamıyordu ama elleri

Titriyordu, bu yüzden yavaş ilerliyordu. Sonra odaya ışık girdiğinde hemen kâğıtta bir mesaj olup olmadığını kontrol etti.

Bir tarafında Klaus Liebman & Co. şirketinin reklamının yarısı dışında hiçbir şey yoktu.

İroni.

Kâğıdı ters çevirdi ve işte oradaydı, karakalemle yazılmış küçük bir mesaj. Tekrar indirdi.

Kollarında farklı türden bir kızarma başladı ve gözlerini kapatıp küçük bir hosanna'ya daldı.

Sonra onu aldı, gözlerini kapadı ve öptü.

Çünkü bu özel mesaj ona kendi mesajını yazmak için bir bahane vermişti.

Jonathan'a gelen yığınla davetiyenin arasında basit bir katlanmış davetiye vardı

ve mühürlü bir kâğıt. Onu eline aldı. Üzerine karalanmış ismine aptal aptal baktı. Sonra mührü kırıp açtı ve kelimeleri yuttu. Sadece birkaç tane vardı.

Jonathan mesajı indirdi, tutulmuştu. Bir an için nefes almayı bıraktı.

Sonra yavaşça başını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı.

Haftalardır ilk kez güneş parlıyor olabilir miydi? Yemek odasının göz kamaştırıcı renklere doymuş gibi görünmesinin başka ne sebebi olabilirdi? Ve bu şarkı sesi miydi? Elbette bu, beyninde hapsolmuş "Bah, Bah, Kara Koyun "un ateş gibi yeniden canlanan tınıları olabilirdi.

Öte yandan, şarkı söyleyenin kalbi olması da mümkündü. Şairlerin kalplere ses telleri atfetme gibi talihsiz bir eğilimleri vardı. Şüpheliydi ama bir zamanlar olabileceğinden daha az şüpheliydi.

Ve nefes almak... nefes almak birdenbire yepyeni bir zevk oldu. Sanki bunu ilk kez yapıyormuş gibi. Hava şarap gibiydi. Mesajı okudu

Tekrar:

Tehlikeli bir şey düşünüyorum. Sana söyleyeceğime söz vermiştim.

Sen. Katılmak ister misiniz? Bugün gelir misiniz?

-Arkadaşınız, T

"Neye gülüyorsun Jonathan?"

Babasının sesi eğleniyor gibiydi.

Jonathan irkildi.

Babasının masada kendisiyle birlikte oturduğunu tamamen unutmuştu. Masada oturup aynı havayı soluyor olması bile ruh halini etkileyememişti. Babası da daha renkli görünüyordu nedense.

"Çok güzel bir gün," dedi sonunda basitçe.

Babası pencereye doğru döndü, dışarıdaki bulutları gördü ve belli belirsiz kaşlarını çattı.

Ama tekrar Jonathan'a döndüğünde, Jonathan'ın sandalyesi boştu ve onu terk etme hızından dolayı hâlâ biraz sallanıyordu.

Bölüm 19

Kapıyı çaldığında kadın kapıyı açtığında konuşmadılar.

Merdivenlerde ya da koridorda konuşmadılar.

Ve onu, ateşin çıtırdadığı ve küçük masanın ortasında bir demlik çayın durduğu odasına aldıktan sonra saçma bir şekilde uzun, çok garip bir an boyunca ikisi de tek kelime konuşmadı.

Sonunda usulca şöyle dedi. "Beni özledin mi, Tommy?" Kısa bir sessizlik.

"Birbirimizi *daha yeni* görmedik mi?" Sıkılmış gibi görünmeye özen gösteriyordu. Adam ona yavaş bir gülümseme verdi.

Sonra Jonathan "Yalancı" diye mırıldandı.

Gülümsedi ve aniden arkasını döndü ve her şeyden önce kıpırdanıyor gibiydi. Yanaklarında iki küçük renk lekesi belirmişti.

"İyi görünüyorsun," dedi kibarca. Bu komikti, çünkü ona hiç bakmıyordu.

"Elbette öyleyim. Neden bana şu anda hangi tehlikeli şeyi düşündüğünü ?"

Ve böylece Rutherford başının üzerinde gümbürderken Jonathan, Tommy'nin ne yapmak üzere olduklarını açıklamasını dinledi.

Bu tamamen delilikti elbette. Ondan daha azını beklemiyordu.

Çılgın, tehlikeli, aptalca. Quixotic.

Uzun bir sessizlikten sonra, gizlice yeni kurşun yaraları ya da başka izler olup olmadığını inceledi ve herhangi bir iz bulamayınca çok rahatladı, ağzından çıkan ilk soru "Göz bandı takmalı mıyım?" oldu.

Belli ki bunu yapmaya çoktan karar vermişti. "*Göz bandı mı?*"

"Ya da peruk?"

"Avukat gibi mi demek istiyorsun?"

Öfkeli bir şekilde iç çekti. "Tanrı aşkına. Ben babama benziyorum. En azından biraz. Anonim bir adam olduğu söylenemez. Azıcık zekâsı olan bir değirmenci benim kim olduğumu anlayabilir."

"Öncelikle, görmezden gelenler zeka parçacıklarıyla tanınmazlar, özellikle de bu. Ve bunu bir araya getirse bile yeryüzündeki hiç kimse ona inanmaz. Şöhretinizin doğası nedir Bay Redmond? Genellikle hangi bağlamda bulunuyorsunuz? Gördüğünüz gibi her şeyin bir faydası var, son zamanlarda biraz külfetli bulduğunuz itibarınız da buna dahil. Kılık değiştirmek mi istiyorsunuz?" diye sordu hoşgörüyü. "Kılık değiştirmene izin verilmezse surat mı asacaksın?"

Bir an soğuk bir sessizlik içinde ona baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilim," diye rahatça teklif etti. Bu tam anlamıyla bir tehditti.

Yüz hatlarını inandırıcı olmayan bir pişmanlık ifadesiyle düzenledi. "Bence her şey o kadar çabuk olacak ki -o kadar çabuk olması gerekiyor ki- kılık değiştirmeye gerek kalmayacak. Aslında, şu anki halinizle görünmenizin çok daha etkili olacağını düşünüyorum."

"Bu nasıl . . . ? Arzunun cisimleşmesi mi?"

Sadece gülümsedi ve yavaşça başını salladı, ama yanakları biraz daha pembe görünüyordu. "Bir *Centilmen* gibi, büyük 'G' ile."

"Peki ben fabrikayı teftiş ederken sen ne yapacaksın? sahibinin emriyle mi?"

Değirmen, ironik bir şekilde, babasının dünyadaki her şeyden daha çok istediği ve sahip için gün geçtikçe daha çok istediği bir yerdi. Greyfolk Dükü'nün istediği değirmen.

"Görmezden gelenin dikkatini dağıtmak."

"Peki bakanın dikkatini nasıl dağıtacaksın?"

"Oh, *lütfe*," diye neşeyle güldü.

Dikkatini dağıtıyordu. Buna izin verirdi.

Tommy'nin parasını alıp çenesini kapalı tutacağına güvendiği birinin kullandığı kiralık bir arabayla iki saat kadar süren yolculuktan sonra ortaya çıktı: güneşte parlayan, düzenli kırmızı tuğladan bir dev, ağaçlar ve çayırlardan oluşan güzel bir araziye yayılmış beş katlı, dar dikdörtgen pencereleri eşit aralıklarla delinmiş. Yeterince iyi huylu görünen bir bina. Bacalardan mavi gökyüzüne durmaksızın siyah dumanlar yükseliyordu. Nehir yanı başında parılıyordu. Binanın yüz metre kadar gerisinde çocukların yatakhane olması gereken bir bina vardı. Tommy ona her zaman kilitli olduğunu söylemişti. Her zaman kilitli ve korunaklı. Ve Jonathan'ın neredeyse iki katı yüksekliğinde bir duvarla çevriliydi.

Hiçbir çocuğun aşmayı umamayacağı türden bir duvar.

Babasının uğruna yaşadığı her şeyi temsil ediyordu: ilerleme, potansiyel ve kâr.

Muazzam kâr. Ve Jonathan kendi kanının da hızlandığını hissetti. ve parmak uçlarında bir karıncalanma başladı.

O da bunu en az onlar kadar net görüyordu.

Ancak çocukların alın teri ve kanıyla beslenen kârların lekeli olduğu kesindir.

Elbette çocukların kanıyla beslenmeleri .

Peki babası bunu biliyor muydu? Dük biliyor muydu? Umurlarında mıydı?

Çocuğun adı Charlemagne Wilkerson'dı. Kısaca Charlie. Sekiz ya da dokuz yaşındaydı, belki de daha küçüktü - kimse kesin olarak bilmiyordu, Tommy ona söyledi. Gözetmen tarafından birden fazla kez dövülmüş, kavgacı küçük bir çocuktur. Bethnal Green ıslahevindeki bağlantısına göre, Charlie bir yıldan kısa bir süre önce değirmen sahibine satılmıştı ve çöpçü ya da parçalayıcı olarak çalışıyordu, yani devasa, durmadan hareket eden çerçevelerin ve tekerleklerin altından fırça süpürgesiyle geçiyordu, makinelerin tekerleklerinin altında, küçük pamuk parçaları onları tıkayıp ticareti zamansız bir şekilde durdurmasını diye, ya da kopan pamuk parçalarını bağlamak için çerçeveler arasında koşuyordu.

Tommy, öpülerin kafa derilerinin yüzölmesini ya da tekerlekler tarafından ezilmelerini önlemek için genellikle vücutlarını düz bir şekilde yere atmaları gerektiğini açıkladı. Bu yüzden en küçükleri kullanılıyordu.

Birçok çocuğun kafa derisi bu şekilde yüzölümüştü.

"Bu yüzden dikkatini nasıl çektiğine dikkat et. Onu öldürebilirsin." Kızın bildiği şeyler karşısında alçakgönüllüydü.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Jonathan. Ancak bahsettiği "o", görmezden gelen kişiydi.

Bunu biliyordu ve boğucu bir gülümsemeye karşılık verdi. *Onun işi* Jonathan Charlie'yi fabrika katında bir yerde bulup çocuğu da yanına alarak binadan sıvışırken, Bay Tabthwaite adındaki iğrenç bir iş parçası olan bakıcıyı, büyülenmiş olmasa bile meşgul etmek için.

Ne ters gidebilir ki?

Neyse ki bir planı vardı. Ya da daha doğrusu iki planı.

İlki çılgınca bir plandı ama yine de işe yarayabilirdi. Bu ilham için küçük Sally'ye teşekkür etmeliydi.

İkinci plan tabancasını ve bolca koşup kaçmayı içeriyordu.

Ve bu çılgınca şeyi Tommy için mi yoksa kendisi için mi yaptığından ya da artık herhangi bir ayırım olup olmadığından emin değildi.

Tek bildiği, kendisinin ona hayran olduğu gibi onun da kendisine hayran olmasını istediğiydi. Onun için cesur olmak istiyordu.

"İyi günler, Bay Tabthwaite. Ben Edinburgh Doktorlar Koleji'nden Lord Ludlow, bu da asistanım Bayan Edwina Burns. Sanırım bizi bekliyordunuz."

Bunu belli belirsiz, kibarca buyurgan bir gülümsemeye tamamladı.

Adam ona doğru baktı. Gözlerinden biri çarpıcı bir şekilde diğerinden daha küçüktü ve her ikisinde de gerçekten zalim olanların o tuhaf, düz ışıksızlığı vardı. Kaşları yarım santim genişliğindeydi ve bir böceğin anteni gibi yukarı doğru asi bir şekilde kıvrılmıştı. Tabthwaite'in saçları tuhaf bir şekilde görkemliydi, özenle bakılmış kahverengi bir yele.

Jonathan'a makinelerin altında kafa derileri yüzülen çocuklar hatırlatıldı.

Tommy'nin gözlerinin de aynı yöne baktığını gördü.

"Lord Ludlow diye birini tanımıyorum." Tabthwaite bunu küstahlığa varan bir acelecilikle söylemişti ama gözleri mıknatıslanmış gibi Tommy'ye doğru kaymaya devam ediyordu. Tommy onu yakası ne kadar tehlikeliyse o kadar ağırbaşlı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Adam da karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Bir refleks. Erkekler Tommy'yi gördüklerinde böyle yaparlardı.

Jonathan tekrar konuştuğunda dikkatini zorla Jonathan'a geri çevirdi.

"Bay Romulus Bean, Esquire, şu anki işvereniniz ve maaşınızı ödeyen Bugünkü ziyaretimiz hakkında sizi bilgilendirecek. Kendisi tam bir verimlilik timsalidir, bu yüzden görevini yerine getirdiğinden eminim. Belki de aklınızdan çıkmıştır?" Keskin bir aristokrat tonuyla söylenen bu sözlerde hafif bir kınama kokusu vardı. "Bayan Burns, lütfen bunu not edin."

"Romulus Bean" ismi adamın omurgasını dikleştirdi. Boğazını temizledi.

"Ziyaretinizin amacı nedir Lord Ludlow? Değirmeni satın almak mı istiyorsunuz?"

"Bayan Burns," dedi Jonathan keskin bir ifadeyle . "Eğer siz Mr.

"Tabthwaite gazetelerimiz."

Tommy, pırıl pırıl mühürlerle süslenmiş, altlarına çok önemli imzalar atılmış, son derece net ve resmi görünümlü bir tomar belge çıkardı ve bunları şaşkınlıkla kabul eden Tabthwaite'in eline tutuşturdu.

"Majestelerinin emriyle, kamu güvenliğini ilgilendiren bir konu için buradayız. Ziyaretimiz burada çalışan Charlemagne Wilkerson adlı kızıl saçlı bir çocukla ilgili. Araştırmalarımız, onun Chrysanthia Pestis ya da Menekşe Vebası olarak bilinen bir veba türüyle yok olan bir İskoç köyünün hayatta kalan son üyesi olduğunu ortaya çıkardı. Siz bunu daha çok

kollywobbles gibi. Genç Bay Wilkerson kesinlikle bu hastalığın taşıyıcısı."

Adamların ikisinin de gözleri alarmla açıldı.

"Collywobbles . . . ama . . . ama . . . Collywobbles'ın sadece mide gerginliği olduğunu sanıyordum!"

Demek öyle oldu.

"Belki de bu kelime İngiltere'nin sizin bölgenizde bu anlama gelecek şekilde evrilmiştir," dedi Jonathan yumuşak bir sesle. "Sizi temin ederim ki durum oldukça ciddi, isim bir yana. Lütfen bana genç Charlemagne'ı fabrikanın hangi katında bulabileceğimi söyler misiniz? Karantina ve çalışma için onu binadan çıkarma talimatı aldım."

Tabthwaite kaşlarını çatı.

"Siz . Bay Tabthwaite, Bay Romulus Bean tarafından verilen bir emirle işbirliği yapmak konusunda isteksiz misiniz?" Jonathan bunu yumuşak bir sesle söyledi. Bu bir tehditti.

"Ben . . . Gidip Charlie'yi getireyim."

"Tüm saygımla, Bay Tabthwaite, burada kalmanız daha akıllıca olur. Eğer henüz soğuk algınlığı geçirmediyseniz, bir miktar maruz kalmış olmanıza rağmen kendinizi daha fazla riske atmamanız en iyisi olacaktır. Ben onu getirirken Bayan Burns çocuk hakkında sizi sorgulamak için geride kalacak. Birkaç yıl önce maruz kaldığım için bağışıklığım var ve hastalıklıların taşınması için gereken özeni biliyorum."

"Peki ya diğer çocuklar?" Bay Tabthwaite şimdi gerçekten telaşlanmıştı.

"Peki ya *ben*?"

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, efendim, onları izleme nezaketini gösterirseniz

belirtiler için. İsyen eğilimi erken belirtilerden biridir. Bu eğilim beynin ateşlenmesinden kaynaklanır."

"Bu Charlie! Bir çok gün çocuğun üzerinde bir sopa kırdım

Saklan. Bir keresinde onu bayıltmak zorunda kalmıştım."

Jonathan sustu. *Şimdi postunun üzerinde bir sopa kırıp seni bayıltmayı ne kadar çok isterdim.*

Bay Tabthwaite onun düşüncelerini sezmiş olmalıydı ki, bilinçsizce, sonsuz küçüklükte bir adım geri attı. Tamamen uydurma resmi belgeler demetini tutan elleri biraz titredi.

"Enfekte çocuğu dövmekle ilgili sorun," diye düşündü Jonathan, "hastalığın çocuğun derisinden yükselme ve en yakınındaki kişiye tutunma eğiliminde olmasıdır. Bu nedenle, erken bir ölüm için istekli olmadıkça, enfekte bir çocuğu bir disiplin biçimi olarak dövmeyi önermiyoruz. Ve inatçı bir çocuğa sopa vurmak gibi aşırı zorlamalar, gizli bir hastalığın ortaya çıkmasına neden olabilir. Başka bir deyişle, bir çocuğu döverseniz, hastalığa olasılığınız artar ve hastalık yetişkinleri çocuklardan daha çabuk öldürür. Şimdi, Charlemagne'ı hangi katta bulacağım?"

Adamın konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Tabthwaite bir tereddütten sonra, "Üçüncü," diye yutkundu. Yüzü artık griydi. "Merdivenler şu tarafta. O bir kızıl. Çilleri de var."

Jonathan kısaca başını salladı, sonra Tommy'ye döndü. "Bayan Burns, ben konuyu getirirken siz de burada kalıp sorgumuzu tamamlay mısınız?"

"Evet, elbette lordum," dedi sessizce, gözleri kısık.

Bu, Tommy'nin şimdiye kadar duyduğu en sadık sestti.

On beş dakikaya anlaşılmışlardı. On beş dakika boyunca onun dikkatini dağıtacak, sonra da arabaya dönecekti.

İlk zaferle birlikte kan ter içinde kalan Jonathan merdivenlere yöneldi.

DİN olağanüstüydü; hareket önce sersemletti, sonra büyüledi, sonra da şaşkına çevirdi. Hava toz ve yağlanmış makine kokusuyla boğulmuştu. Yüzlerce olmasa da düzinelerce çocuk, kadın ve erkek, sıra sıra dizilmiş devasa eğirme çerçevelerinin arasında vızıldayan arılar gibi hareket ediyordu. Tekerlekli çerçeveler büyük demir raylar üzerinde birbirlerine doğru ilerlerken ve sanki sürekli bir makaranın sancıları içindeymiş gibi tekrar geri çekilirken iğler dönen bir bulanıklıktı. Ve bu şekilde pamuk ipliğe, iplik de dokuma malzemesi haline geldi ve böylece İngiltere'deki herkes masa örtülerine, çarşaflarına ve iç çamaşırlarına sahip oldu.

Bu hale nasıl gelmişti? Küçük bir kızın emriyle "Baa, Baa, Black Sheep" şarkısını söyleyen ve şimdi bir pamuk fabrikasının gürültüsünden bir çocuğu çalmak üzere olan bir adam nasıl olmuştu? Cevap "Tommy" idi.

Çocuklardan biri öne atılıp germe ve bükmenin zorlamasıyla kopan iplik parçalarını hızla düğümlerken Jonathan nefesini tuttu. Şaşırtıcı derecede ustaca bir işti. Bir anlık yanlış bir hesapla tekerleklerin altında ya da hareketli çerçevelerin arasında ezilebilirdi.

Çocuğun parlak kızıl saçları vardı.

Jonathan henüz işçiler tarafından fark edilmemişti ve birçoğu tehlikeyi göze alarak işlerinden gözlerini kaçırıyordu.

Ama çocuk başını kaldırdı, onu gördü ve makinelerin ve diğer işçilerin arasından uçan bir sinek kuşu gibi fırlayarak ona doğru koştu.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Siz Bay Arkadaş mısınız? Tarafından gönderildi Tommy?"

"Charlie!" diye bağırdı bir adam sıranın diğer ucundan.

"Evet, Charlie. Şimdi gitmeliyiz. Çabuk." Jonathan onu elinden yakaladı ve geldiği yöne doğru çekti.

Merdivenlerin ilk katını yarılamışlardı ki şu sesi duydular başka bir baygınlık: "*Charlie!*"

"Buyur, şef." Charlie onu uzun bir geçide doğru götürdü, geçidin sonunda dar bir ahşap kapı vardı. Söзде nehre açılan kapı.

Jonathan kapı koluna doğru hamle yaptı. Lanet olsun. Lanet şey kilitliydi.

"Geri çekil, Charlie."

Jonathan nefes aldı ve sonra ayağını geri çekip tüm ağırlığını bir tekmeye verdi.

Bir gürültüyle çerçevenin içinde parçalandı ve ikisi de irkilerek sıçradı. Jonathan itti. Verdi.

Charlie sevinçli bir kahkaha attı.

Jonathan yıkımı acımasız bir memnuniyetle inceledi." Ve şimdi kaçıyoruz."

Değirmenle aralarındaki otluk ve çalılık genişliği Atlantik Okyanusu gibi uzuyor, büyüyor ve açılıyor gibiydi. Çocuk hızlıydı ama bacakları kısaydı ve Jonathan'ın her bir adımına karşılık o dört ya da beş adım atıyordu. Sonra Charlie durdu ve elini çekti.

İşte o zaman Jonathan küçük çocuğun her iki gözünde de sıyrıklar gördü. Bilekler.

Tommy'nin yara izleriyle hemen hemen aynı yerde. Karanlık bir kuşkuyla midesi tatsız bir şekilde bulandı.

"İşemem lazım. Şimdi." Charlie ellerini kalçalarına koydu ve Jonathan'a gözlerini kısarak baktı. Yaklaşık bir metre boyundaydı ve bir dövüş horozu kadar alıngan ve kabaydı.

Oh . . . Tanrım. Jonathan başını . "Pekâlâ, tamam o zaman. Olası bir çalı görüyor musun? Acele etmeliyiz, Charlie."

Charlie nehrin yakınındaki yırtık bir alıç ağacını işaret etti. Jonathan arkasını döndü.

Çocuk pantolonunu çözdü ve çalıya doğru dönerek nişan aldı. "Charlie ... bileklerindeki o yaralar nasıl oldu?"

"Beni zincirlediler, değil mi? Bileklerime ve ayak bileklerime bilezikler taktılar."

Jonathan'ın midesi sıkıştı. Sesini rahat tutmaya çalıştı. "Yap herkesi zincirliyorlar mı?"

"Sadece kaçanlar," dedi Charlie hazırlıksız bir şekilde. "Bir çiftçinin arabasına açıkken kapıdan hızlıca çıktım, onlar beni yakalamadan yola kadar geldim. Bacaklarım çok kısa." Acımasız bir teslimiyetle yere baktı. "Büyüdüğümde seninkilerden daha uzun olacaklar. Açık ara senden uzun olacağım. Bittim!" dedi sonunda, dönerek pantolonunun düğmelerini ilikledi.

"Mükemmel. Koşabilir misin, Charlie? Seni taşımamı ister misin?"

"Taşıyın! var, değil mi?" Nick küçümseyerek söyledi. "Ben bebek değilim, seni aptal koy. Kendi başıma yürüyebilirim. Ve sen kokuyorsun!"

"Kokuyorsun," dedi Jonathan.

Bununla gurur duymuyordu. Bu bir refleksti. Charlie buna homurdandı. "Sen *daha kötü* kokuyorsun."

Jonathan bu tür anlaşmazlıkların devam edebileceğini deneyimlerinden biliyordu.

Sonsuza dek.

"Yürümek istemen çok yazık Charlie. Seni bir at gibi sırtımda gezdirebilirdim."

Charlie ona döndü, gözleri kocaman ve inanmazdı. Sonra tekrar arkasını döndü ve başını iki yana salladı.

"Bedlam," diye mırıldandı, sanki görünmez bir seyirciye seslenir gibi kollarını dışarıya doğru açarak Jonathan'a yan gözle baktı. "Sen arasına aitsin. Bir at gibi! Yetişkin bir adam at gibi koşuyor," diye homurdandı. "Hepsini duydum, şimdi, duydum."

Jonathan omuz silkti.

Yürümeye devam ettiler. Charlie, Jonathan'ın bir adımına karşılık yaklaşık dört adım atmıştı. Şimdi sayıyordu. Hangisinin daha gürültülü olduğunu söyleyemiyordu -kalp atışları mı yoksa ayak sesleri mi?

"Dörtnala koşmak gibi mi?" Charlie çalışılmış bir rahatlıkla söyledi. "Dörtnala giderdim."

"Ve seni tekmeleyebilir miyim? Ve 'Hi-ya!' diye bağırabilirim. *Ya! Ya!*" "

"Hayır. Bağırıp çağıramazsın. Ve eğer beni tekmellersen, seni hemen atarım."

Ama Charlie büyük bir edayla, "Pekâlâ," dediğinde avuçları terlemeye başlamıştı. Belki bir denerim."

Jonathan çömeldi. "Kollarını *gevşekçe* etrafımda dola Boynuna. Dizlerinin altından tutacağım. ŞİMDİ!"

Şaşırtıcı bir şekilde, çocuk söyleneni yaptı, muhtemelen başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştı.

Ve Jonathan koşmaya başladı.
Charlie tahmin edilebileceği
gibi kükredi. "KÜKREMEK
YOK DEDİM."

Tanrım, sesi babası gibiydi.

Sırtına yapışmış pis kokulu, sevinçli ve dehşete düşmüş küçük bir çocukla, eşekarısından ürkmüş bir yarış atı gibi koştu ve çok geçmeden araba ve -ah, tatlı merhametli Mary- Tommy de göründü. Tommy, sanki daha hızlı gitmeleri için onları cesaretlendirmek istercesine endişeyle bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Ama onları gördüğünde kahaalalara boğuldu.

Neredeyse ona hırlayacaktı, ama dönüp Charlie'yi arabanın içine devirdi, Tommy'yi belinden yakaladı ve itiraz edemeden onu yukarı kaldırdı, sonra da kendini koltuğa geri attı.

Tavana bir yumruk indiren sürücü ağaçların arasından çıktı ve tekrar yola doğru yuvarlanmaya başladılar.

Ve kükreyen Jonathan oldu.

Bölüm 20

"*TOMMY!*" CHARLIE kollarına düştü ve yüzünü onun kirli saçlarına gömdü.

Ve Jonathan onların yüzündeki ifadeyi gördüğü anda, taş mücevherlerini onun için seve seve çalabileceğini fark etti.

Bu korkunç bir düşünceydi.

Tommy sonunda onu bıraktığında Charlie kendini dolgun koltuğun üzerinde geriye doğru attı ve hemen bacaklarını abartılı bir şekilde sallamaya başladı. Jonathan'ın çizmesine tekme attı.

Charlie'ye korkuyla baktı.

Bu da Charlie'nin sırtmasına ve tabii ki tekrar yapmasına neden oldu.

"Eğer beni bir daha tekmellersen Charlie, ben de seni tekmelemekte tereddüt etmem."

Charlie bacaklarını sallarken bir an durakladı, gözleri geniş ve büyülenmiş bir şekilde Jonathan'ın yüzüne sabitlenmişti. "Seni geri tekmelemekten çekinmeyeceğim," diye arsızca taklit etti.

Jonathan gözlerini kapadı ve yavaşça başının arkasını koltuğa vurdu. Üç kez.

"olsam gözlerini çok uzun süre kapalı tutmazdım. Bir şeyler yapabilirler," dedi Tommy.

Onları açtı. Onu öyle kontrollü ve ifadesiz bir bakışla sabitledi ki bir gülümsemeyle savaştı.

"Londra'ya dönüş kısa bir yolculuk," diye onu rahatlattı. "Zaman geçirmek için bir şarkı biliyorum. 'Baa, Baa, Kara Koyun ...' "

"Seni tekmelememi ister misin?" diye sordu yumuşakça. Kız ona gülümsedi.

Dikkatini tekrar çocuğa çevirdi. Charlie hâlâ gözlerini kırpmadan, biraz da hayranlıkla ve biraz da utangaç bir şekilde ona bakıyordu.

"Az önce söylediğini bir daha söyleyecek misin?"

"Seni geri tekmelemekten çekinmeyecek miyim? Çünkü yapmayacağım."

Charlie kelimeleri kendi kendine mırıldandı. Birinin onun zarif, keskin sessiz harflerini ve yuvarlak sesli harflerini, konuştuğu ve bu küçük çocuğa neredeyse Norveççe ya da Çince gibi gelmesi gereken o belirgin üst sınıf İngilizcesini şekillendirmesini izlemek komikti.

Charlie tekrar denedi.

"Çok iyi!" Jonathan kesin bir ifadeyle onayladı.

Çocuk zevkten kıvranmamaya çalıştı. "Bana süslü konuşmayı öğretecek misin?"

"Bir beyefendi gibi mi demek istiyorsun?"

Charlie kayıtsızca, "Elbette," dedi. Sanki, "Eğer demek istiyorsan," der gibiydi. Ama küçük çocuk artık hevesini bastırmaya çalışmıyordu. Keskin elf gözleri Jonathan'ın giysilerini inceliyor, bir hırsızın yapacağı gibi maliyetlerini hesaplamıyor, bir kahramana tapınır gibi bakıyor ve şüphesiz onları kendininkilerle karşılaştırıyordu. Kendisinininkilerle.

"Centilmen olmanın epeyce bir yanı var, Şarlman Efendi." Tommy'ye uyarıcı bir bakış fırlattı, belki o da bu "biraz "ın nelerden oluştuğuna dair komik fikrini söylemek isterdi.

Charlie, Jonathan'ı tekmelemek yerine topuklarını ritmik bir şekilde koltuğa vurmaya başladı. Her tekme doğrudan Jonathan'ın şakaklarına vurulmuş bir darbe gibi titreşiyordu.

Jonathan başını kaldırdı ve en iyi yatıştırıcı bakışını ona yöneltti.

Topuk sesleri hemen kesildi. Charlie'nin gözleri genişti ve belirsizdi ve tilkinin önündeki tavşan gibi donup kalmıştı.

"Teşekkür ederim, Efendi Şarlman," dedi Jonathan sert bir sesle. "İlk dersimiz olarak size şunu söylemeliyim ki, beyefendiler topuklarını koltuklara vurmazlar. Ve beyefendiler her zaman teşekkür ederler, söz konusu teşekkür işkencenin sona ermesiyle ilgili olsa bile. Ve kesin olan bir şey varsa o da bu vagondaki diğer yolcuların rahatsız olduğudur."

Charlie muhtemelen bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama işin özünü kavramıştı çünkü bulaşıcı bir şekilde sırtıyordu. "Pekala, Şef."

Jonathan iç çekti. "Bay Arkadaş, sana, Charlie."

Ama Charlie daha fazla gümbürdemedi. Neyse ki saniyeler sonra uyuyakaldı, ayaklarını otobüsün duvarına dayamış, başını Tommy'nin kalçasına dayamıştı.

Şalını nazikçe onun üzerine örttü ve bir kolunu omzuna koydu.

"Cephaneliğinizde oldukça korkutucu bir bakış var, Mr.

Redmond," dedi Tommy kısık bir sesle. "Sanırım birkaç saçımı beyazlattı."

Jonathan başını iki yana salladı. "Çok yorucu oluyorlar. Her zaman 'yapma!' ve 'kes şunu!' ve 'sessiz ol!' ya da 'konuş!' ... *tamamen* anarşik yaratıklar. *Hayvanlar* çok daha mantıklı."

"Çocuklar
mı?" "Başka
ne olabilir
ki!"

Violet ona nasıl da gülerdi.

Ama sonra Charlie'nin şalın altından çıkan sıska, çiğ bacaklarından birine baktı ve içi sıkıştı. Evet, onu tekrar çalacaktı.

Bir sessizlik oldu ve bu sırada sinirleri, tanınmayacak kadar gerilmedikleri zamanlarda normalde aldıkları şekillere bürünerek gevşedi. Tommy pencereden dışarı baktı, muhtemelen çoğunlukla görmeden. Uyuklayan Jonathan güneşin tenine verdiği ılık inci parıltısına, çenesinin o kedi yavrusu gibi sivri ucuna ve yanağının acı veren yumuşak eğimine hayranlıkla baktı.

kurcalayan soruyu sorup sormayacağına karar vermeye çalışıyordu. Ama başka seçeneği yoktu. İçinde bir ıstırap vardı. Bilmesi gerekiyordu.

"Bileklerinde ve ayak bileklerinde sizinkiler gibi yara izleri var."

Omurgası neredeyse belli belirsiz bir şekilde sertleşti. "Öyle mi?" Bunu dalgınlıkla söyledi. Belirgin bir ilgisizlikle pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Soruyu sormaya korkuyordu. Ama şimdi bir ivme kazanmıştı.

"Bir zincire mi vuruldun, Tommy? Bethnal Green'deki ıslah evi tarafından bir değirmene mi satıldın?"

Yavaşça ona döndü. Sanki onu dengelemek istercesine bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. Ve çok dikkatli ve ifadesiz bir şekilde "Evet" dedi.

Sessizdi. Birdenbire kulaklarında tiz bir uğultudan başka bir şey duyamaz oldu. Bunun, ayak bileklerinden zincirlenmiş kızıl saçlı küçük bir kızın görüntüsünü protesto etmek için çığlık atan vücudundaki her hücrenin sesi olduğunu düşündü.

Dövülmüş müydü?

Midesi bulandı.

Bilekleri ve ayak bilekleri bugün bile çok dar ve kırılğan görünüyordu. Yara izlerinin parlayan halkaları artık silikti. Ama her zaman, her zaman orada olacaktı. Şimdi onlara bakmamaya çalıştı. Yutkunmamaya çalıştı.

Nefes aldı, çünkü tek yapabildiği buydu.

"Bunu bilmek senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu onun sessizliği içinde.

Sesi sakindi.

"Çünkü bilmemi istemedin."

Ne anlama geldiğini düşünemeden söyledi. *Çünkü seni tanımak istiyorum.*

Artık çok geçti. Daha derine, daha . Tuhaf bir tür tarafından kuşatılmıştı. söz konusu o olduğunda yerçekimi. Ne kadar direnmeye çalışırsa kendini o kadar dolanmış buluyordu ve dolanmayı o kadar az umursuyordu.

"Ve bu, travma yüzünden sakat kaldığım için ya da utandığım için ya da konuşması tarif derecede zor olduğu için. Yüzündeki ifade yüzünden. Artık Eton'a giden çocukları zincire vurmuyorlar, değil mi?"

Biraz sertti.

Bir süre sonra ona, "Tabii ki hayır," dedi. "Sanırım bu sizin için biraz fazla oldu."

Bir hiçbir şey söylemedi. Sadece kızın sesini duyabileceği kadar uzun bir süre. kendi ses tonunda kendini beğenmişlik kokusu. Sadece sessizlik için yeterince uzun

fısıltılı bir azarlamaya dönüştü.

"Seni prangalar içinde hayal etmekten hoşlanmıyorum. Hayır," dedi sakın bir şekilde. Sessizce.

Elleri soğuktu; yüzü kaskatı kesilmişti. Bütün kanın yüzünü terk ettiğinden şüpheleniyordu.

İyi huylu ülke geçip giderken bir an birbirlerine baktılar. Hâlâ av köpekleri ya da ellerinde meşaleler ve dirgenler olan köylüler tarafından takip edilmiyorlardı. Bir çocuğu çalmak ne kadar kolay olmuştu.

Kimsenin istemediği bir çocuk. Çıra gibi tek kullanımlık. Tıpkı Tommy gibi.

"Jonathan ..." dedi usulca, aniden. Düşüncesizce öne doğru eğildi. Ve elini usulca onun dizine koydu. Şu anda hayal etmesi gereken şey için teselli veriyordu. Ve büyük ölçüde yaşadıklarından dolayı nasıl teselli ve teselli vereceğini biliyordu.

Bir nefes aldı ve içini çekti. Sonra kısa bir süre başını salladı. Kadın yavaşça elini çekti.

Haklı olarak birbirlerinin kollarında olmalıydılar ve adamın elleri kadının eteklerinin altından kayıyor olmalıydı.

Tekrar arkasına yaslandı. Böyle bir şey . Onlar *arkadaştı*.

"Nasıl oldu da o-" Takdir dolu bir el hareketiyle onun şahsını işaret etti. "-buna mı?"

"Bugün kadınlığın istisnai temsilcisi miyim? İlk kaçışımdan sonra beni yakaladıkları için zincirlediler. Sekiz yaşındaydım. Ama ikinci seferde beni yakalayamadılar. Kaçtım."

"Nasıl?"

"Bahçede bulduğum bir dalı özenle sivriltilmiş ve eteğimin dikişine saklamıştım. Yavaş yavaş karyolamın parmaklığına dayadım. Böylece beni zincirlediler ve zincirlendiğim süre boyunca zencefil şekeri kadar tatlı, uysal ve hatta dindar biriydim - gerçekten de yaptığım hatayı öğrenmiştim! Gerçekten de benim için en iyisi buydu! Bu tür şeyler. *Büyülenmişlerdi*. Ve o domuz ustabaşı beni büyük bir

yaptığım hatayı görmek için doğru anı bekledim. Kimse bakmıyorken. Ve onu bıçakladım."

Jonathan hikâyeden hem dehşete kapılmış hem de büyülenmişti. "Öldü mü?"

"Muhtemelen hayır," dedi kayıtsızca. "Onu kalçasından bıçakladım, ulaşabildiğim en yüksek yer orasıydı. Tabii bir kıymık bir şekilde içine girip enfeksiyon kaparak yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmediyse." Bu olasılık karşısında biraz neşelenmiş gibiydi. "Küçük bir kız gibi çılgılık attı ve *ben* de oradan bir örümcek gibi kaçtım. Ellerin beni tuttuğunu hatırlıyorum; ıskaladılar. Artık bölgeyi biliyordum ve köpekleri göndermiş olsalar da çok geç kalmıştım. Nehre doğru kaçtım. Beni bir daha hiç görmediler. Biraz uğraşmam gerekti ama Londra'ya döndüm - bir günlük yürüyüş mesafesindeydi ve yollar işaretliydi. Bir şekilde bana göz kulak olacak arkadaşlarım vardı ve onları nerede bulacağımı biliyordum - bugün yaşadığım binada. Biraz vahşileştim, elden ağza, çalabildiğim artıklarla ve bana uzatılan sadakalarla yaşadım."

"Ama yine de sesiniz bataklıkta büyümüş gibi çıkmıyor."

"Şey, değildim. Tam olarak değil. Annem bir keresinde Mirabeau Kontesi'ne iyilik yapmıştı ve o da bu iyiliğe karşılık vermek istemişti. Yaşadığım yeri öğrenince beni tuttu, annemin vermeye çalıştığı türden bir cila ve biraz eğitim almamı sağladı. Okumayı severdim ve benim için birkaç kitap buldu. Yerleştiğimi görmek isterdi, biliyorum. Ama sanırım aklında benim için anneminki gibi bir hayat var."

Söylenmemiş sözler, "Ama benim istediğim bu değil." Şehirdeki bir evde bir adamın kollarına koşan küçük bir kızın hayalini hatırladı.

"Yani ünlü Tommy de Ballesteros gerçekte bir kaçak. adalet."

"O zamanlar bana Thomasina Bell derlerdi. Ve evet, sanırım öyleyim. Beni yetkililere teslim edecek misiniz?"

"Bunun gibi başka gezilerde de sana eşlik etmem için beni zorlarsan edebilirim."

Yalan söylediğini bildiği için buna güldü.

Ama başka bir şey söylemedi.

"Hepsi aynı, değil mi?" diye düşündü. "Eğer bir değirmen sahibiyseniz ve yeterince paranız varsa, çalışma evlerinden bir avuç dolusu çocuk satın alabilirsiniz. Toplum onlarla *bir şeyler* yapmak zorunda, öyleyse neden onları pratik bir kullanıma sokmayalım?" Tüm bunlar çok alaycı bir şekilde söylendi. "Orada iyi bir hanımefendi olmayı öğreneceğime söz verildi ve bana bir kağıt imzalatıldı ve pazarlığı mühürlemek için bir şilin verildi. Ve bu sözde pazarlık onlara yirmi bir yaşına gelene kadar benim üzerimde hak sahibi olmalarını sağladı. Bu kararı verdiğimde sekiz yaşındaydım."

Düşüncesi bile dayanılmazdı.

"Bu yanlış." Sesi hırçın, kendi kulaklarında soyutlanmış gibi geliyordu. Ne kadar soluk kelimelerdi. Söylediği anda onları geri almak istiyordu. "Yasalar var..."

"Ama yeterli değiller ve yeterince iyi uygulanmıyorlar. Bu konuda ne yapacaksın Jonathan? Her değirmeni yok mu edeceksin?"

"Belki de."

Esprili bir şekilde ağzının kenarını kıvrırdı.

"Greyfolk Dükü gibi bir adamın etkileyebileceği türden bir şey," dedi. "Kanunların yapılmasına *yardımcı* olabilir. Böyle bir gücü, serveti ve konumu var. Birinin bunu *durdurması* gerekiyor." Sesi sessiz ama şiddetliydi.

Sonra kadının kanlı madalyayı tekrar tuttuğunu fark etti. İyi şans tılsımı mı?

Ona söylemesi gerektiğini düşündü.

"Tommy ... o değirmen satılık ve Greyfolk Dükü onu satın almak istiyor. Babam da öyle. Ama kimin alacağı konusunda son sözü avukat söylüyor ve görünüşe göre sadece onun bildiği karar verme kriterleri var.

onu. Şimdi babam Dük'ü Mercury Club Yatırım Grubu'na çekmeye çalışıyor, sanırım zenginlikleri ve nüfuzları birleşince sıradan bir avukatı etkilemeleri kaçınılmazdı," diye sözlerini tamamladı Jonathan kuru bir sesle.

Tommy bunu düşünceli bir şekilde dinledi. "Jonathan... sen ve ben her seferinde sadece bir çocuğa yardım edebiliriz. Ama Dük gibi biri... gücü, adı ve parasıyla... ah, Jonathan. Bir düşünsene. Ya ona anneme ve bana ne olduğunu anlattırsam... *kesinlikle* dinlerdi. Onu görmemek vicdansızlık olurdu. Korkak olmayı bırakmanın zamanı geldi." Madalyasına baktı.

Tanrım, "sen ve ben her seferinde sadece bir çocuğa yardım edebiliriz" sözlerinden nasıl da nefret ediyordu. Sınırlarından, gençliğinden ve hırslarının kaynakları tarafından nasıl da engellendiğinden nasıl da nefret ediyordu. Onu kötü niyetli doktorlardan ya da Ouse Nehri'nde boğulmaktan koruyabilirdi. Ama onun için tüm dünyayı değiştirecek gücü yoktu ve Dük ve babası gibi insanlar ... neredeyse kesinlikle bunu yapıyorlardı.

Ve muhtemelen yapmazdı.

"Sen tanıdığım en cesur insansın," dedi alçak sesle.

Bunun üzerine gözleri büyüdü ve sonra gülümsedi, yanaklarına güzel bir pembe renk geldi. Ve bir an için utanarak, kendini bu yeni ışık altında düşünerek arkasını döndü.

"Ve eğer dükle konuşmaya giderseniz Umarım toplantı istediğiniz gibi geçer."

"Yarın gideceğim," dedi sessizce. Kızın parmak eklemlerinin madalyanın üzerinde beyazlaştığını gördü.

Tommy'nin yanındaki Charlie uykusunda mırıldandı, yuvarlandı ve osurdu.

Jonathan içini çekti. "Bu kadar kararlı ve kokuşmuş birini kurtarmak zorunda mıydın?"

"Eminim her zaman nişasta, sabun ve defne romu gibi kokuyorsundur."

İkisini de bir anlık garip bir sessizlik içine soktu, nasıl koktuğunu aniden saydı.

"'Ve sadece sana özgü tarifsiz bir erkek iyiliği' kısmını atlamışsın. "

Gözlerini devirdi. Ama adam onun köprücük kemiğindeki kızarıklığı gördü.

Aklında o vardı. Tam orada, yüzeyde. Tabii ki öyleydi. Çünkü o da onunkindeydi. Daha açık bir ifadeyle, adam onun duyularının içindeydi. Ve büyük olasılıkla geceleri, hava karardığında ve yataklarında yalnız kaldıklarında, onun nasıl koktuğunu, saçlarının ellerine nasıl dokunduğunu ve ağzındaki konyak ve saten -konyak *ve saten!* Çünkü onun teninin hissini, avuçlarının altındaki ipeksi kayganlığını, vücudunun onunkine nasıl oturduğunu, ne kadar kıvrak olduğunu, ona dokunduğunda ne kadar vahşi, canlı ve aç olduğunu yeniden yaşadığını biliyordu. Ona yeterince dokunmamıştı, en azından hayal gücünün dışında hiçbir yere dokunmamıştı.

Ve onu bilmiyordu, ama o yaşarken ne yaptığını biliyordu.
Geceleri onu düşünüyorum.

Aslında, birini seçmeye hazırlanırken koyun yerine sarışın varisleri sayması gerekirdi.

Aralarındaki sessizlik artık farklıydı. Hem daha huzurlu hem de daha az. Yara izlerinin sırrının, geçmişinin konuşulmayan bu kısmının aralarında ince bir gerilim yarattığını fark etti.

Geriye kalan gerginlik adamın nasıl koktuğu, kadının onun nasıl koktuğunu nasıl *bildiği* ve bunlarla ilgili konuşulmayan her şeyle ilgiliydi. Ama bunu tartışmayacaklardı.

Çünkü onlar *arkadaştı*.

"Jonathan . . . Senin için yeni ve duyması zor olduğunu biliyorum. Ama başıma gelen her şey o kadar uzun zaman önceydi ki artık benim için neredeyse bir rüya gibi. Ve bu gerçekten birçok açıdan bir lütuf. Bu sayede artık hiçbir şeyden korkmuyorum, yapamayacağım çok az şey olduğunu ve istediğimi elde etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı biliyorum."

Gülümsemesi huzur vericiydi. Omurgası dikti.

Jonathan ona baktı ve fark etti: Buna inanıyor. Gerçekten inanıyor.

Oh, Tommy. Pek çok şeyden korkuyorsun ve bunun farkında bile değilsin.
Bunu onun hakkında bu kadar kesin olarak bilmek garip bir andı. Tommy çok zeki, çok bilgili ve çok alaycıydı. Bazen rahatsız edici bir şekilde ona hayranlık duyuyordu. Ama onda masumiyet kalmıştı: parmaklarını çenesinde gezdirirken yüzünde ifade, o ateş, özlem, şaşkınlık ve her şeye rağmen bir insan olduğu, birinin içinde kaybolabileceği ve incinebileceği korkusu. Ona babasını sorduğunda yüzünde beliren o belirsizlik, birine *ait* olma açlığı.

Tanıdığı en cesur insandı ama Greyfolk Dükü ya da kendi babası gibi, hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünya insan vardı. Korkması gerekenler. Bir buzdağının sahip olduğu kişisel olmayan yıkım gücüne kim ? Gerçekten de hiçbir fikri yoktu, çünkü

Varoluşu onu henüz onlara hazırlamamıştı.

"O zaman sanırım yapmak istediğin şeyin Britanya Adaları'nı fethedip kendini despot ilan etmek yerine çocukları kurtarmak olması hepimiz için en iyisi."

Ama bunu nazikçe söylemekten de kendini alamadı ve bu da kaşlarının hafifçe çatılmasına neden oldu.

"Bunu yapmak istemediğimi sana düşündüren nedir?" Homurdandı.

Ama eğer bunu yapmayı seçerse, ona yardım edeceğine dair korkunç bir şüphesi vardı.

Bölüm 21

JONATHAN, poz verme koltuğunda İlk Suyun Elmasları'nın oturmadığından emin olmak için Klaus Liebman & Co. şirketinin penceresinden içeri baktı.

Sonra kapıyı iterek açtı ve zil neşeyle çaldı. "Klaus! Sana bir asistan getirdim."

Klaus arkasını döndü, Charlie'yi gördü, gülümsedi ve Almanca coşkulu bir şeyler geveledi. Charlie büyülenmiş kocaman gözlerle ona baktı. Jonathan'ın tüm bunlardan anladığı tek kelime "kinder" idi.

"Almanca bilmiyor, Klaus," dedi Jonathan alaycı bir ifadeyle. "O bir İngiliz çocuk. Adı da Charlie."

"Özür dilerim. Seninle tanıştığımıza memnun oldum Charlie."

Selam verdi. "Bay Liebman'ı selamlayabilirsiniz."

Çocuk biraz küstahça da olsa yaptı. Jonathan'ın keşfettiği gibi, neredeyse her şeyi böyle yapıyordu.

"Bir süpürgeyi idare edebilir misin, Charlie?" Jonathan sordu.

"Bir süpürgeyi idare edebilir miyim?" diye homurdandı görünmez seyircisine. "*Tekerleklerin* altını fırçaladım, şef."

"Charlie," dedi sertçe. "Bir centilmen kendisine yöneltilen sorulara cevap verir. Tekrar deneyelim mi? Bir süpürgeyi idare *edebilir* misin?"

"Evet. Bir süpürgeyi idare edebilirim." Hâlâ küstahça ama en azından ikisinin gözüne.

"Teşekkür ederim. Mükemmel. Çay, çörek ve akşam yemeği için gine tavuğu ile başa çıkabilir misin?"

Çocuk sanki kızgın bir demirle yaralanmış gibi irkildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları Klaus ile Jonathan arasında gidip geldi.

Sonra onları hayrete düşüren bir şekilde yüzü buruştu ve acı acı ağlamaya başladı.

Jonathan, rahatsız bir şekilde omuz silkmiş olan Klaus ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

Ahh. Tommy'nin burada olmasını diledi.

Jonathan dizlerinin üzerine çöktü. "Charlie, Charlie, bana bak. Ne oldu? Sorun nedir? Bana anlatabilirsin."

Charlie sulu ve kederli gözlerle ona baktı. "Benimle alay etme, şef," diye yalvardı. "İyi olacağım. Oatcake gayet iyi. Gerisini söylemene gerek yok. Kalacağım, çalışacağım ve iyi olacağım."

"Seninle dalga geçmek mi?" Jonathan şaşkındı. "Charlie, bana ne demek istediğini söyle."

"Çay ya da çörek olmayacak."

"Olacak," dedi Jonathan kararlılıkla. "Ama bunu sana söyleten ne?" "Bizi değirmene götürmeden önce olacağını söylediler. Sadece yulaflı kek, şef, ve biraz süt. Nivver çayı. Nivver yağı. Asla hiçbir şey Başka. Benimle dalga geçme, şef. Yulaflı keki yiyeceğim."

Oh, Tanrım. Yalan üstüne yalan, yalan üstüne yalan bu çocukları istismar etmek için kullanılmıştı.

Jonathan başını kaldırıp Klaus'a baktı ve çenesiyle bir işaret yaptı. Klaus topuklarının üzerinde döndü ve yiyecekleri sakladıkları arka odaya doğru gözden kayboldu.

Ve Jonathan Charlie'yi düşündü. Ve bunu tekrar hissetti: o baş dönmesi hissi, çocukluğun gerçekten ne kadar tehlikeli bir durum olduğunun bilinci. Ve bu güvenme isteği... bu bir armağandı. Bir bakıma, bir çocuğun güveni, verildiği herkesi kutsardı.

Bunu istismar etmek ne kadar iğrenç bir suçtu.

Sen ve ben her seferinde sadece bir çocuğa yardım edebiliriz. Tommy'den bu sözleri duymaktan nefret ederdi.

Ama o haklıydı. Her seferinde bir tane yeterli değildi.

"Charlie ... beni dinle. Burada çalışacak ve uyuyacaksın ama kendine ait rahat bir yatağın olacak. Günde üç öğün ve daha fazla yemek yiyeceksiniz. Ekmek, peynir, çay ve şimdi de kek yiyeceksin.

ve tekrar. Klaus'u dinleyecek, onun dediklerini yapacak, bir centilmen olmayı öğrenecek ve asla aç kalmayacaksınız. Ve kriket oynamayı öğreneceksin." Jonathan bunu düşüncesizce eklemişti. Çünkü Charlie hızlıydı ve , hızlı küçük bir çocuğa kriket oynamayı öğretmek eğlenceli olmaz mıydı? "Bana inanıyor musun? Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Jonathan *bunun* doğru olduğunu umuyordu. Zaten asla büyük bir yalan söylemezdi. Önemli bir yalan.

Ve az önce söylediği her şeyin kutsal bir yeminle eşdeğer olduğunu fark etti. Bunları bu çocuğun yüzüne söyleyip de bir şekilde onun hayatının bir parçası olarak kalmamasına imkân yoktu.

Bu fikrin itici olmadığını fark etti.

Klaus elinde çay ve tepside peynir ve ekmeğe benzeyen bir şeyle çıkageldi.

"Yemek yiyeceğiz, mı Charlie, ve birbirimizi tanıyacağız? Ve O zaman sana burada bana nasıl yardım edeceğini göstereceğim." Jonathan Charlie'ye soru soran kaşlarını kaldırdı.

Charlie başını salladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve geçirdi. Ve kıkırdadı.

Jonathan iç çekti. "O tamamen senin, Klaus."

Bu devasa binanın ön kapısından içeri girmenin, gece yarısı ferforje kapıdan geçip arka tarafa dolanmaktan ve Fransız pencerelerinden içeriyi gözetlemekten çok daha fazla cesaret gerektirdiğini fark etmek garipti.

Tommy'nin avuç içleri eldivenlerinin içinde buz gibiydi. Kendine biraz cesaretini uyandırmak için salladı. Derin nefes alıp verdi ve sonra tekrar yaptı.

Omuzlarını dikleştirdi.

İnsan babasıyla ilk kez tanışmanın atletik bir olay olduğunu düşünür.

Eğer onu görürse.

Adını uşaağı söylediğinde en azından adamın merakını uyandıracığından şüpheleniyordu.

Sanki bir rüyadaymış gibi, elinin uzanıp tokmağı kavrayışını izledi.

Ve sanki bir rüyadaymış gibi, kapının tokmağına vurduktan sonra arkasını dönüp tekrar merdivenlerden aşağı *kaçmak* yerine kapının açılmasını beklerken izledi.

Kapı açıldığında biraz sıçradı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Uşak uzun boylu, gri, vurdumduymaz, omurgası bir gemi direğı kadar sert bir adamdı. Gözlerini Tommy'nin üzerinde hızla gezdirmesinden, onu nasıl bir yere koyacağı konusunda en ufak bir fikri olmadığı anlaşılıyordu. İyi giyinmişti ama gösterişli değildi. Gençti, ama yeni yetme değildi-aşına olabileceğı bir aristokrat.

Boğazını temizledi. "Greyfolk Dükü ile konuşabilir miyim acaba?"

Gözünü kırpmadı.

"Peki onu kimin çağırdığını söyleyebilirim?"

Elbette bir kartı yoktu ve bu, kâhyaya konumu hakkında kıyafetinden daha fazla şey anlatacaktı.

"İsterseniz ona Bayan Thomasina de Ballesteros olduğunu söyleyin. Ve "Annemin adı Carolina de Ballesteros'muş." "Lütfen

burada bekleyin."

Merdivenlerde durdu ve neyi daha çok istediğine karar veremedi: olmak eve girmesine izin verilmesi ya da gitmesinin söylenmesi.

Seçim hakkı elinden alınmıştı.

"Benimle gelir misiniz, lütfen, Bayan de Ballesteros." Kadın içerideydi ve kapı arkasından kapanıyordu.

Kâhya ona yol gösterirken başı sanki vücudunun üzerinde süzölüyormuş gibi hissetti.

Evin içinde dolaştı. Zenginlik, balmumu mumlar, keten tohumu yağı ve savurganca yakılmış odun kokuyordu. Işık, agresif bir şekilde

Üzerinde kimse oturmamış gibi görünen cilalı mobilyalar. Ev muhtemelen buna benzer düzinelerce salonla doluydu.

Girdap gibi dönen gri ve mavi halılarla kaplı, kalp durduran ihtişamlı bir odanın önünden geçerken başını iki yana salladı. Neredeyse tavana kadar yükselen beyaz mermer şöminenin üzerinde Dük'ün bir resmi vardı. Dük, annesinin metresi olduğu zamanlardaki gibi ince yapılı ve siyah saçlıydı. Yüzünde gururlu bir memnuniyet ifadesi vardı, sarışın güzel bir kadın elini omzuna koymuş, biri kız biri erkek iki küçük sarışın çocuk da dizlerine yaslanmıştı.

Ayağı takıldı. Sonra kâhya tek kaşını kaldırarak arkasına bakarken kendini düzeltti.

Kalbi boğazında, mermer bir merdivenden bir odaya götürülürken başını portreye doğru çevirdi.

"Bayan Thomasina de Ballesteros, Majesteleri." Uşak selam verdi, ve onu içeri aldı.

Bir gemi kadar büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Masanın içinde kendini görebiliyordu ve gördüğü şey omurgasını dikleştirmesine neden oldu.

Reverans yapmayı hatırlaması için bir an geçmesi gerekti.

Boş bir anında ayağa kalktı ve hafifçe eğildi. İsteksiz bir selamdı bu, sanki çok sınırlı sayıda selamı varmış gibi.

"Oturun, Bayan . . . de Ballesteros."

Onun sesini ilk kez duyuyordu. İspanyolcası -o "r "nin akıcı bir şekilde yuvarlanması- kusursuzdu. İspanya'da görev yapmıştı. Annesiyle İspanyolca konuşup konuşmadığını merak etti ve kalbi bu düşünceyle küçük bir sıçrama yaptı.

"Babamın sesi çok emredici ve serttir. Savaşta baruta maruz kalmış, biliyorsunuz. Üstün hizmet madalyası kazandı." Bunu arkadaşlarına ve tanıdıklarına söylediğini hayal etti.

Düşünceleri diğer odadaki portreye geri döndü.

Bunca zamandır bir ailesi vardı. Başka bir aile daha. Onun vardı.
kardeşler.

Ona baktı. Onun gerçek olması, artık onu hayal etmesine gerek kalmaması -ya da hayal edebilmesi- imkânsız görünüyordu. Gerçekten de yeşil gözleri vardı. Soluk, tam olarak onunkiler gibi değil ama yine de. Sert ve yakışıklı bir adamdı. Yüz hatları -çene, elmacık kemikleri, burun, dudaklar- temiz çizilmiş ve acımasızdı. Sanki hayat bir zamanlar sahip olabileceği tüm yumuşaklığı aşındırmıştı.

Ve sesin, karşı koyduğu soğuk rüzgâr kadar kişiliksiz olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Yavaşça, zarıfçe oturdu. Özenle giyinmişti. bastırılmış yaka, kahverengi bir pelisse ile kaplıydı, hepsi yine de rengini gururlandırıyor.

"Kızım çok güzel," derken adamın başka birine bunu söyleyebileceğini hayal etti.

"Kahverengi ona çok yakışıyor. Gözleri benim ama burnu annesinin."

Devasa masasının aynalı yüzeyinin üzerinden onu inceledi. Kesinlikle hareketsizdi. *Kıpır kıpır bir adam değil, diye düşündü* Tommy. Babam çok kontrollüdür. Bir durumu değerlendirir ve sonra-

Ve sonra adamın parmak eklemlerinin masasına yaslanmış bembeyaz olduğunu gördü. Yavaşça onun yüzüne baktı, kıpırdamadan durdu.

Ondan korkuyordu.

"Bana senin gözlerine sahip olduğum söylendi," dedi.

Ve bu sözler üzerine nefes almayı bırakır gibi oldu.

Ve yavaşça, gözlerinin önünde, yüzüne yüksek, öfkeli bir renk doldu. "Ne istiyorsun?" Sesi eşit ve soğuktu.

Elleri birbirine daha da sıkı kenetlenmişti. "Bana senin için isim verdi. Benim adım Thomasina." Sesinde hafif bir çaresizlik vardı şimdi. "Ne istiyorsun?"

"Seninle tanışmak istedim."

Ardından gelen sessizlik midesini kazana çevirmekten başka bir işe yaramadı. Adamın çenesinde bir çukur, bir gamze vardı. Birdenbire bu adamın granit yüz hatlarında herhangi bir şeyin çentik açmış olması şaşırtıcı gelmişti ona.

Arkasındaki saatin sarkacı çıldırtıcı bir kararlılıkla sallanıyordu. Sessiz birkaç dakikaya vurgu yapıyordu.

"Adınızı duydum, Bayan de Ballesteros. Anladığım kadarıyla bir tür fahişesiniz."

Yaşadığı şok bir an için zihnini bulandırdı. Bir an için yapamadı uzuvlarını hissetti. Sıcaklığın ensesine, köprücük kemiğine doğru aktığını hissetti.

"Korkarım yanlış bilgilendirilmişsiniz."

"Öyle mi? O halde dünyada nasıl bir yol izliyorsunuz?" "Ben bir yatırımcıyım." Bunu söyleyebildiğin için teşekkürler Jonathan.

Yavaşça ve tatsız bir şekilde gülümsedi. "Peki neye yatırım yapıyorsunuz? Sana para vermeleri için şantaj yaptığın ya da başka bir şekilde zorladığın zengin, saf adamların fonlarına mı?"

İrkildi. Bu onun stratejisiydi: Saldırmak.

Ve stratejisi cazibeydi. Onun gülümsemesi karşısında gülümsemek neredeyse imkânsızdı. Gülümsemesi yüzünü dondurmuştu, sanki bir kar fırtınasının içine girmiş gibi.

"Bunun sizin için bir sürpriz olduğunu biliyorum ama yemin ederim ki buraya sadece sizinle tanışmak istediğim için geldim. Ben babasız büyüdüm ve *eminim* merakımı anlayabilirsiniz ... ile tanışma arzumu ..."

Senin gözlerine, senin çenene, senin hareket tarzına sahip olup olmadığımı ya da kelimelerle aranda bir bağ olup olmadığını ya da benim yapabildiğim gibi senin de başparmağını sonuna kadar büküp bükemediğini ya da bende iyi olan her şeyin senin sayende olup olmadığını bilmek. Bu dünyaya bir aile tarafından bağlıymışım gibi hissetmek.

Ve hayatı boyunca hiç kekelememişti. Onu bir çocuğa indirgemişti. O da ofisine girmeden önce kim olduğunu hatırlayamadı. Böyle

onun gücüydü.

"Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim."

İşte o zaman öfkesi dizginlerinden boşaldı. Ve sıkılmış bir çeneyle konuştu.

"*Onu* terk ettin. Bizi terk ettin. O sevgi dolu ve hayat doluydu ve bana senin hakkında kötü düşünmemeyi öğretti. Onu *sevmiştim*. Ben yedi yaşındayken hastalandı ve yoksulluk içinde öldü ve beni yalnız bıraktı."

Bir fırtınanın içinde bağılıyor da olabilirdi. Sözleri, adamın kayıtsızlığının soğuk rüzgârına kapılmış gibiydi.

"Benim hakkımda *kötü* düşünmemeyi mi öğrettin? Bayan Carolina de Ballesteros ile bir iş anlaşmamız vardı ve artık onun hizmetlerine ihtiyacım kalmadığında bu anlaşmayı sonlandırdım. Benim hakkımda size ne öğrettiği beni ilgilendirmez."

Hizmet. Onun bakış açısına göre, annesi bu adama *hizmet* etmişti. Ben bir *hizmetin* sonucuyum, diye düşündü Tommy öfkeyle.

Onda hiç esneklik yoktu. Neredeyse fiziksel olarak zayıfladığını hissediyordu, sanki son on dakikasını kımıldamayan bir şeyi iterek, iterek ve iterek geçirmiş gibi soluk soluğaydı. Bir kıtaya, bir buzula. Koşulları kendisine uyacak şekilde şekillendirmeye alışkın bir adamdı. Koşullar muhtemelen genellikle onu memnun etme onuru için yarışıyordu.

Pantolonunu çatalından çıkardığını gördüm, seni pis .

İki kişi bakışma oyunu

oynayabilir. "Ona benziyor

muyum?"

Ve o zaman gördü: gözlerinin arkasını ısıtan bir anı titreşimi, bir bir seğirme, bir kararma, bir anı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Ona *benziyor* muyum?" Bu kez sıkılmış dişlerinin arasından söyledi. Madalyanın kolları avucuna battı.

O kibirli gülümsemelerden biri daha belirdi. "Bayan de Ballesteros, eğer bu gerçekten senin adın ya da kim olduğun-"

Aniden elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Adam sonsuz derecede irkildi. Elini uzatmaya devam etti. Elinin sağlamlığıyla gurur duyuyordu.

Dikkatle öne doğru eğildi ve baktı. Sonra gözlüklerini düzeltti ve baktı.

Adamın yüz hatlarındaki tanıma ve şaşkınlık ifadesini gördü. Ama ne kadar da kontrollü bir adamdı. Ya da belki de sadece duyguları artık esnek değildi; soğukluğa geri dönmekten başka çaresi yoktu.

Tekrar yavaşça arkasına yaslandı. "Bunu nereden buldun?"

Yavaş ve ağır bir şekilde söylenen bu sözler bile kulağa bir tehdit gibi geliyordu. "Aslında senden. Çünkü onu anneme verdin, değil mi?"

Çünkü onu bir zamanlar sevmiştin. Öyle değil mi? Ve o öldüğünde, o verdi Bana. Eğer bir şey olursa sana gelmemi söyledi-"

Hemen durdu. Gururu daha fazla bir şey söylemesini engelledi çünkü düşün bunu nasıl duyacağını çok iyi biliyordu.

Dük'ün gözlerinde alaycı bir parıltı belirmeye başlamıştı bile.

"Bayan ... adınız her neyse. Fırsatçı fahişelerin isteklerini yerine getirme işinde değilim. Para istediğiniz çok açık. Size asla para , çünkü tecrübelerime göre sizin gibiler sadece bir kez istemekle yetinmez. Eğer şantajı benzer bir şeye kalkışırsanız, sizi temin ederim ki işler sizin için çok kötü gidecektir. Kendi iyiliğiniz için beni *ya da* ailemi bir daha rahatsız etmek niyetinde olmadığınızı içtenlikle umuyorum. Şimdi, eğer eşyalarımı bana geri verirseniz."

Bu sözlerin her birini tokat gibi algıladı. *Fırsatçı.*

Fahişe.

Benim ailem. Bu iki kelimeye gurur ve sahiplenme. Cildinin acıdığını hissetti. Sanki değirmene bakan kişi

Onu.

Ağır bir sessizlik oldu. Aslında bundan oldukça memnundu, onu yenmişti. Belli ki madalyayı ona vereceğinden de aynı derecede emindi.

"O artık senin malın değil. Onu başkasına verdin. Elbette her zaman onu benden almayı deneyebilirsin."

Adamın biraz irkilmesine yetecek kadar ani bir şekilde ayağa kalktı. Aralarındaki masadan ona bakarak durdu ve adamın ne kadar çabuk hamle yapabileceğini hesapladı.

Ve onun yapmayacağını biliyordu.

"Hiç sanmıyorum. Savaşta düşmanlarıyla yüzleşen ve bunu kazanan kahramanın" -ve bunu onun önünde salladı- "benden bu kadar çok korkmasını ironik buluyorum."

Ve ona sırtını dönüp gitmeden önce reverans yaptı, çünkü Tanrı yardımcısı olsun, babasının onun bir köylü olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Bölüm 22

"JONATHAN, İYİ DEĞİL MİSİN, canım?"

"Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler anne."

"Sadece son birkaç dakikadır tadına bakmadan yemeğine bakıyorsun."

Jonathan irkildi. Gözlerini tabağına dikmişti.

Babası yukarı baktı, sağlığını kontrol etti ve tekrar aşağı baktı. Jonathan aniden babasının çocuklarını ne zaman aldığını hatırladı-

Jonathan, Lyon, Miles-balık tutuyorlardı. Jonathan ilk alabalığını yakaladığında babası çok sabırlı, çok titiz ve çok gururluydu. Ata binmeyi öğrenmek. Ateş etmeyi öğrenmek. Görgü kuralları ve davranışlar.

Isaiah'ın kim olduğuna bakılmaksızın, Jonathan en iyi yönlerinin çoğunu babasına borçlu olduğunu biliyordu. Hem doğrudan hem de dolaylı olarak, babası sayesinde olduğu kişiydi. İyi ya da kötü, sadece babasını değil, tüm ailesini hafife alıyordu.

Ve Tommy'nin kimsesi yoktu.

Şimdi yemeğine neden dokunamadığını biliyordu. Aslında onun adına gergindi. Çünkü dün dükle konuşmaya niyetlenmişti ve Jonathan bunun gerçekten gerçekleşip gerçekleşmediğini bilmemeye dayanamıyordu.

Elbette şimdi bile Dük'le sıcak anılara dalabilir ve ailesiyle birlikte sofraya oturup onları bağrına basabilirdi.

Bundan şüphe ediyordu.

Aslında *endişeliydi*. Dük'e sivri bir sopa göstereceğinden değil. Ama dük bir şekilde *ona* mecazi anlamda sivriltilmiş bir sopa saplamıştı. Bu da Jonathan'a son derece olası geldi, çünkü biliyordu ki

Dük gibi adamların tek bir kelimeyi nasıl bir silaha dönüştürebildiğini. *Droll*, mesela.

Tek başına yeterince katlanmıştı.

Ağızına birkaç lokma daha attı, annesinin yüzünü buruşturmasına neden olacak bir hızla çiğnedi ve ebeveynlerinden biri daha tek kelime edemedi, nezaketsiz bir aceleyle oradan ayrıldı.

Şüpheli Meslekler Binası'na vardığında nefes nefese kalmıştı. Kapıyı çaldı. İki kez. Sertçe. Ve bekledi.

Hiçbir şey olmadı. Kulağını kapıya dayadı. Duyabiliyordu. Kimse kıpırdamıyor.

Tekrar yaptı. Bu kez ısrarla, ritmik bir şekilde, yumruğuyla süslü bir vuruş yaptı.

Kapı açıldı. Ayağa kalktı.

"Kapıyı çaldığımı duymadın mı?" dedi yumuşak bir sesle.

"Özür dilerim," dedi garip bir tereddütten sonra. Kadın ona baktı ama adam onu gerçekten gördüğüne ikna olmadı. Adam kaşlarını kaldırdığında kadın kıpırdandı ve sonunda arkasını dönüp kapıyı açık bırakarak odasına yöneldi.

Onu içeri kadar takip etti. Ama kadının sessizliği devam etti. Boş, ağır bir sessizlikti bu, sanki bir sandalye ya da kayaydı, hiçbir zaman konuşma gücüne sahip olmamış bir şeydi.

O da konuştu. "Dük ile görüştünüz mü? Dük ile görüştünüz mü?" Kadın yeniden kıpırdandı. "Evet. Dük'le tanıştım."

Aynı düz, soyutlanmış tondaydı. Sanki belirli bir yöne doğru çok hızlı hareket ederse bir yarayı rahatsız etme riski varmış gibi kendini çok hareketsiz tutuyordu.

Ve sonra gülümsedi. Ama sanki yüzü donmuş bir kar yığınıydı ve ağzı bir kıvrım oluşturmaya zorlanamıyordu. Gülümsemenin tam bir saçmalığı.

Gerçekten çok endişe vericiydi.

Bundan sonra hangi soruyu soracağını ya da nasıl soracağını bilmiyordu. Duruşundaki hiçbir şey soruları teşvik etmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce. Muhtemelen çoktan cevabı biliyordu.

"Ne oldu ..." Ağzını büktü, kollarını iki yanında kavuşturdu ve tavana baktı. Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Şey, oldukça zarif bir şekilde, dikkatinizi çekerim, bana fırsatçı fahişeler hakkında ne hissettiğini söyledi. Para istediğimi varsaydı, bana hiçbir şey vermeyeceğini söyledi çünkü benim gibiler sadece bir kez istemekle asla tatmin olmazdı. Onu ya da ailesini bir daha rahatsız etmeyeceğimi içtenlikle umuyordu. Davranışları gerçekten çok zarif ve çok yakışıklı bir adam."

Ses çıkaramıyordu.

Canlanır gibi oldu; gülümsedi ve bu kez hüzünlü olmayı denedi ve çoğunlukla başardı.

"Ona madalyayı gösterdim." Elini çözdü ve eli orada ezilerek ölmüş bir şey gibi duruyordu. Sesi belli belirsiz meraklıydı, neredeyse eğleniyordu. Kendisiyle alay ediyordu.

Ona doğru baktı. O acı, boyun eğmiş, yarım gülümseme ciğerlerini düğümledi.

İçinde bir yenilgi vardı ve bu onu korkutuyordu.

Konuşmak için hâlâ nefes alamıyordu. Elli duygu onu Catherine Wheel'e bağlanmış bir şehit gibi sıkıştırmıştı.

"Aslında ona madalyayı gösterdim," diye tekrarladı, belli belirsiz, kuşkuyla. Ve kısa bir kahkaha attı. Çocukluğunun tılsımı, can simidi. Sadece unvanı sayesinde eşyaların ya da insanların anlamını ortadan kaldırabilen bir adam tarafından gücü elinden alınmıştı. İsteddiği zaman kullanmak ya da atmak için bir şeyleri ya da insanları *alabilen* biri. "Ama onu geri almasına izin vermezdim." Sonra çenesi yukarı kalktı. "*O zaman* yüzünü görmeliydin."

Sessiz kaldığı için kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Ve sonra gözlerinin önünde yüzü yavaşça kendi üzerine buruştu. Tersine açan bir gül gibi.

Ve yumruğu ağzına gitti. Oh
Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh
Tanrım.

Bir kadının ağlamasını izlemektense derisinin yüzülmesini ve sirkeye batırılmasını tercih ederdi.

Panik reflekti; kaçma dürtüsüydü. Şaşırtıcı nedenlerle ve şaşırtıcı zamanlarda çok sık ağladılar. Eğer size nedenini *söylerlerse* Tanrı onlara yardım etsin.

Hızla ondan uzaklaştı. Belli ki bu konuda sessiz kalmaya çalışacaktı. Ya da kurnazca.

Ve her şey bir anda köprüden nehre atlamak gibi oldu. Odayı geçtiğini hatırlamıyordu. Sadece ellerini kadının omuzlarına koyduğunu ve yüzünü ona çevirdiğini hatırlıyordu. Başını kaldırıp ona bakmadı, ellerini gözlerinden çekmedi; onun kendisini görmesini istemiyordu. Bu yüzden kollarını bir zırh gibi ona doladı ve dağılması için ona bir sığınak yaptı.

Adamın gömleğine sarıldı ve umutsuz, utanç dolu, neredeyse sessiz hıçkırıklarla ağladı. Her biri kalbine indirilmiş bir çekiç gibiydi.

Bunu da atlatacaktı. Bundan emindi. O sevmezdi
Bu özel yaranın nasıl iyileşeceğini düşündü. Dünyaya karşı daha da etkili bir kalkan oluşturmak için hangi parçasının üzerinde yara izi bırakmaya karar vereceğini.

Gizlice yanağını onun başının tepesine dayadı. O gür saçlar çok ipeksi, ince ve sıcaktı ve dar, solgun kısmı gülünç derecede solgun ve bir bingıldak gibi savunmasız görünüyordu. Sanki Thomasina de Ballesteros'un kırılabilceğinin kanıtı buradaydı. Bir yumurta gibi kırılabilceğinin. İnsan olduğunun.

O anda düke karşı hissettiği öfke neredeyse coşkuluydu. Neredeyse kutsaldı.

Haçlı seferleri işte böyle doğar, diye düşündü. Doğru ve yanlış, iyi ve kötü ve intikam alma ihtiyacı hakkında bu tür bir kesinlik ile.

İşte o zaman Jonathan şaşkınlık ve belli belirsiz bir ölümcül eğlenceyle battığını anladı.

Demek böyle bir hismiş, diye merak etti. Aynı anda korkunç hem de muhteşem.

Seni *sevmediği düşünülürse, bu biraz komik bile*. Bunun önemli olmadığını fark etti.

Kendisindeki kırılganlığın hiç farkında olmamıştı. Bugünden önce neredeyse yok edilemezdi. Şimdi kendini kadar kırılabilir ve hayal bile edemeyeceği kadar güçlü hissediyordu. Aşık olmuştu.

Artık düzenli nefes alıyordu.

Ve bir an için sadece ona sarıldı ve o da ona sarıldı. Bu, hayatının şimdiye kadarki en mükemmel anı olabilirdi.

Sonra gürültüyle burnunu çekti ve onun gözlerinin içine baktı. Gözleri özellikle kırmızı kenarları içinde parlak bir yeşildi.

"Ben hiç ağlamam," dedi sonunda şaşkınlıkla.

"Hatırlat da sana bir sözlük getireyim, böylece 'asla' kelimesine bakabilirsin. "

Güldü, güçlü bir koklama daha yaptı ve kesin gibi görünen bir iç çekti.

"Al bakalım. Biraz temizlenmen gerek."

Hem isteksizce hem de rahatlayarak onu yanından uzaklaştırdı ve cebinden bir mendil çıkardı. Baş harfleri, bu tür konularda titiz olan kız kardeşi Violet tarafından zarif bir şekilde işlenmişti: *JHR*. Mendili ona doğru itti.

"Teşekkür ederim." Onu inceledi, parmaklarının arasında gezdirdi ve inceliğine hayran kaldı. Sonra tekrar ona baktı. "Ve oh, gömleğine bak. Islak bir yama var. Birkaç hafta içinde seni ikinci kez ıslattım."

"Sanırım bu bizi ödeştirir."

Hafifçe kaşlarını çattı, şaşkıındı. Ve sonra adamın söyledikleri aklına geldikçe yüzünde memnuniyet verici bir dizi ifade belirdi. Öfke ve şok ve sonra, Tanrı onu korusun, her zamanki o kötü zevk. Sonunda göz kamaştırıcı bir kıızıl renge büründü.

"Jonathan! H.! Redmond!" diye azarladı skandal dolu bir sessizlikle. Ve gözyaşlarının son zerresini de yok etmişti.

Kız telaşla pencereye doğru baktı. Bu hoşuna gitmişti. "'H' ne anlama geliyor?"

"Horatio. Bunun için benimle alay mı edeceksin?"

"Elbette," dedi, bunu sormasına bile şaşırmıştı. Gözlerini sildi ve burnunu bir kez daha çalkaladıktan sonra ona uzattı.

"Sende kalsın. Şimdilik yeterince ıslak çarşafım var."

Bir an sessiz kaldılar ve bu sessizlik tahmin edilenden daha rahat bir sessizlikti.

"Böyle bir kız gibi davrandığım için özür dilerim," dedi tereddütle, mendili elinde evirip çevirerek.

"Bir gün mutlaka olacaktı."

Yine gülümsedi, kalpleri göğüslerden çekip çıkaran bir olta gibi yavaş ve çarpık bir gülümseme. "Sana çay ikram etmedim."

"Ve geldiğimden beri bu konuda kin tutuyorum. Yapacağım o."

"*Yapabilir* misin?"

Gözlerini devirdi. "Gerçekten çaresiz olduğumu , değil mi?"

Bir teneke çay buldu ve bir çaydanlığı suyla doldurup masanın üzerine koydu.

Ateş.

"Onu korkuttun, biliyorsun. Dükü." Bunu dikkatle söyledi. "Onun dünyası çok düzenli. Her şeyin kendi istediği gibi olmasına alışkıındır ve . . . sana saldırdı. Sana karşı hazırlıklı değildi."

"O zalim biri. Gerçekten korkunç bir adam. Nefret dolu şeyler söyledi."

". Ama unutmayın ki... hepimizin korkumuzu göstermek için farklı yolları vardır. Değişime uyum sağlama konusunda."

Ve babasını düşündü.

Jonathan, Dük'ün "zalim" ve "korkunç" olduğu konusunda hemfikir di. Ama onun umudunu tamamen elinden almak istemediğini fark etti.

Ve bazı açılardan onun için de bir umuttu, bir gün gerçekten bir babaya sahip olacağını düşündü. Dük belki de sihirli bir şekilde dönüşecekti.

Onun bunu düşündüğünü duyabiliyordu. Ve onun gözlerinin farkındaydı. her hareketini izliyordu.

Bir şey söylemek için kendini zorluyordu. Bunu hissedebiliyordu.

"Jonathan?"

"Mmm?"

"Bugün neden geldiniz? Özel bir nedeni var mıydı?" Döndü.

Nefesi kesilmiş gibiydi.

Çünkü senden uzak kalamadım. Çünkü yalnız başına acı çekmen fikrine katlanamadım. Çünkü seni seviyorum. Bunu söylerse ne olur? Bu düşünce boğazını bir yumruk gibi sıktı. Muhtemelen onu tamamen korkutup kaçıracaktı. Onun acımasına ve sonra da bir arkadaş olarak onu kaybetmeye dayanabilir miydi?

Ama bunu hiç söylememiş olsaydı, onun hayatında kalabilir ve onun mutlu ve güvende olduğundan emin olabilirdi.

Jonathan Redmond, şehit. Kimin aklına gelirdi ki? Hiç kimse.

Ya o onu seviyorsa? Şimdi

kim korkuyordu?

"Geldim çünkü Charlie'nin ne kadar iyi olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm.

Klaus'la ne yapıyorsun?"

Göksel bir ışık yüzünü aydınlattı. Nefes kesiciydi.

Ve Şimdi ona bakmak en tatlı Şekilde acıtıyor. Ona sadece kalbi kırıldığında mı dokunabileceğim? Onu sevdiğimi bildiğim için onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilebilecek miyim? Çünkü bu *kesinlikle* aşkın bir deneyim olurdu. Sevdiği biriyle *çıplak* olmanın nasıl bir his olduğundan bahsetmiyorum bile.

İstediğı zaman onun kendisini *istemesini* sağlayabilirdi, bundan emindi.

Ve belki de bunu ona hatırlatmaktan zarar , sadece birazcık.

Buna ne dersiniz? Tarihteki en kısa hüküm süren Őehitti. Çünkü Őehitlerin böyle bir niyeti yoktur.

"Teşekkür ederim Jonathan."

"ederim, Burden."

Güldü, Şapkasını ve paltosunu ona uzattı ve parmakları birbirine değdi. Ve an uzadı.

Ve düşündü *ki, devam et ve beni içine çek. Nişasta, sabun ve defne romu. İste beni. İste beni.*

"Ben Sussex'e gidiyorum. Özlememeye çalış."

O anda bir uzvunu koparmak gibi gelse de Şapkasını taktı ve gitti.

Bölüm 23

Tanıdık bir sahneydi: karlı bir masa örtüsüyle donatılmış uzun masa, ortasına dizilmiş, tepedeki avizeyle göz kamaştıran yanan mumlar, hizmetçiler ve uşaklar, Son Derece Zenginlerin Akşam Yemeği'nin bitmek bilmeyen makarası için dikkat çekmeden içeri girip çıkıyorlardı.

Isaiah her zamanki gibi baş köşede oturuyordu, ailesi de onun etrafında toplanmıştı. *Lyon* hariç ailesi onun etrafında toplanmıştı elbette.

Ardmay Kontu sağında.

Greyfolk Dükü onun solunda oturuyordu.

Jonathan iki haftadır Sussex'teydi, günlerini ata binerek, ailesini ziyaret ederek, geceleri Pig & Thistle'da dart üstüne dart atarak ve bir zayıflık anında Tommy'nin atladığı köprüyü ziyaret ederek, kıyıya geri dönmenin yolunu bularak, neredeyse Greyfolk Dükü'nün madalyasını alıp götürecektir suya bakarak geçiriyordu. O madalya için hayatını tehlikeye atmıştı ve o adam sadece birkaç kelimeyle onun içini boşaltmıştı. Ve şimdi Jonathan düke bakmamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Adamın ağır ve yakışıklı kafası bir o yana bir bu yana dönüyor, sanki bir lütfmuş gibi dikkatini çeşitli yemek yiyenlere veriyordu.

"Anladığım kadarıyla kendi işinize ortak olmuşsunuz, Mr. Redmond."

"Evet. Klaus Liebman & Co. Kart destelerimizi görmelisiniz. Onlar ... komik."

Masada şaşkın bir sessizlik oldu. Dük ona düşünceli bir şekilde baktı.

"mi? Sanırım genç bir adamın hobi edinmesi iyi şey. Görüyorum ki çürükleriniz iyileşmiş."

Jonathan neşeyle, "Çürükler yapar," dedi. "Majesteleri. İşle ilgili bir konuda fikrinizi alabilir diye merak ediyordum. Onlarca yıllık üstün deneyiminiz göz önüne alındığında."

Greyfolk başını salladı ve görüşmeyi kabul etti.

"Bizim için süpürme ve ayak işlerini yapması için genç bir çocuk tuttuk. Söyleyin bana, Majesteleri. Anladığım kadarıyla Lancaster Değirmeni ile ilgileniyorsunuz. Çocukların konusunda bir fikriniz var mı? Anladığım kadarıyla değirmende çalışanların neredeyse tamamı çocuklardan oluşuyor. Küçük olanlar."

"Verimli bir sistem olduğu açık. Benim bakış açıma göre oldukça mantıklı."

"Verimli mi, Majesteleri?"

Jonathan bıçağını aşırı derecede sıkı tutuyordu. Tommy'ye, *"Çok sıkı tutuyordum," dediğini* hayal etti. *"Elimden kaydı ve boğazına doğru uçtu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu."*

Dük başını eğdi. "Söyleyin bana, genç Bay Redmond... bir pamuk fabrikasının iç işleyişini biliyor musunuz?"

"Sadece belli belirsiz," diye yalan söyledi.

"Makineler öyle ki, sadece küçük çocuklar bakımına yardımcı olabilir. o."

"Öyle mi? Garip bir şekilde, bazı fabrikaların sadece yetişkinleri çalıştırdığını duydum. Öyle miydi?"

Ekselansları, çalışma evinden alınan çocuklara fabrikalarda karşılaşacakları koşullar hakkında yalan söylendiğinin farkında mısınız? Görünüşe bakılırsa, altı gibi küçük bir yaşta onlara ay vaat ediliyor ve ardından yirmi bir yaşına kadar kölelik yapacaklarını taahhüt eden bir kağıt imzalatılıyor."

"Maaş alıyorlar, Bay Redmond."

"Oh, pekala. Paraları ödendiği sürece sorun yok. Gerçi ..." Jonathan kaşlarını çatı. ". . . Anladığım kadarıyla üç kuruşluk şeker almaya yetecek bir ücret değil."

"Jonathan. Bu hiç de neşeli bir konuşma değil, canım," diye nazikçe azarladı annesi.

Violet, "Jonathan canım, et," diye teşvik etti. Bunu giderek artan bir hayranlıkla takip ediyordu. Bir şeylerin sona erdiğini hissediyordu.

Babası da dinliyordu. Hazır ve tetikte görünüyordu. Ama Jonathan ona pek dikkat etmemişti. Dük bu akşam onun dart tahtasıydı.

Jonathan'ın ses tonu saygılıydı. "Şey, Majesteleri, çocuklarınız var, değil mi? Anladığım kadarıyla fabrikada çalışan çocuklar bir an bile otursalar dayak yiyorlar. Günde on iki saatten fazla ayakta kalıyorlar. Neredeyse yiyecek hiçbir şey verilmiyor. Yaramazlık yaptıkları düşünülürse sopalanıyor ve zincirleniyorlar. Makinelerde sık sık saçlarını kaybediyorlar. Ya da hayatlarını.

"Jonathan ..." diye tekrar uyardı annesi.

Violet sinirli bir el hareketiyle annesini susturdu. Ağzı açık kalmış bir şekilde Jonathan'ı izliyordu.

Ve Jonathan şimdi sesini eşit ve tarafsız tutmak için mücadele ediyordu.

Dükün göz kapakları indirilmişti. Jonathan, Önemli'nin en sevdiği savunmalardan birinin can sıkıntısını etkilemek olduğunu öğrenmişti. Hiçbir şey bir plebi bundan daha çabuk söndüremez.

"Eğer bir işadamı olmayı düşünüyorsanız, bir gün kârı en üst düzeye çıkarmanın ve masrafları en aza indirmenin gerekliliğini öğreneceksiniz, Bay Redmond. Benim öğrendiğim gibi. Ve oldukça basit bir şekilde, istenmeyen yetim çocuklar verimli bir işgücü kaynağıdır. Ve birçoğu kesinlikle asi bir alt sınıftan olduğu için, gerekli disiplini aşılama için genellikle onları dövme gerekir. Eğer iyi bir şekilde kullanılmazlarsa, sokaklarda başıboş dolaşacaklar ve kısa süre içinde hapishanelerimizi doldurarak ülke ekonomisine katkıda bulunmak yerine bize pahalıya mal olacaklardır. Ve eğer dikkatsizlik sonucu hayatlarını kaybederlerse, onların yerini başkalarının alacağı da hayatın bir gerçeğidir."

Jonathan bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Haklısınız, elbette. Değirmenlerde çalışanlar sadece yetimler değil. Anladığım kadarıyla bazen zengin ve nüfuzlu adamların istenmeyen gayrimeşru çocukları da çalışma evlerine düşüyor."

Ve birden sessizlik tehditkâr ve karanlık bir şeyle doldu. Dük bir tuzağa düşmüştü ve bunun yeni farkına varıyordu.

Sandalyesinde yavaşça doğruldu ve Jonathan'ı esrarengiz, araştıran bir bakışla süzdü. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi.

Ve sessizlik devam etti. Kimse ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

tam olarak olmuştu, sadece önemli bir şey söylenmişti. Dükün gözlerinde hızlı ve vahşi bir duygu parıltısı gördüğünü sandı ama bu sadece gözbebeklerindeki titreme de olabilirdi.

Jonathan düke küçük, sıkı bir gülümseme verdi. Dükün yüzünde bir seğirme, bir kas gerilmesi olup olmadığını araştırdı.

Ve sonunda Dük ona yavaşça nahoş bir gülümseme verdi. *"Ne söylersen söyle, bana asla dokunamazsın. Asla bir dük olamayacaksın."*

"Eğer bu gerçekten doğruysa, bu çocukların barınması için çalışma evlerinin ve değirmenlerin var olması ne büyük bir şans. Yoksa sokaklarda ya da yasaların elinde daha vahim bir kaderle karşılaşabilirlerdi."

Jonathan ona baktı. İkisi de gözlerini kırpmadı. Jonathan düşünceli bir ifadeyle, "Şeytani piç," dedi.

Bir nefes yükseldi. Ahırdaki bütün kafalar havaya kalktı ve Jonathan'a doğru döndü.

Sonra düke doğru savruldu.

Violet haftalardır olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Belli ki badem ezmesi isterken biraz tartışma istemiş olmalıydı.

". . değirmenlerde çocukların çalıştırılmasına *itiraz* eden birinin size söyleyebileceği şey olduğunu sanıyorum. Bazı küçük reformların

bazı insanların itiraz etmesini bekliyorum. Böyle bir şey olduğuna dair söylentiler duydum."

Kimse kandırılmadı.

Jonathan kimsenin kandırılmasını *istemedi*.

"Jonathan." Babasının sesi soğuktu. Muhtemelen şu anda en küçük oğluna sopayla vurmak isteyecek bir adamın sesiydi. "Çocuk işçiliği yaygın bir uygulamadır."

Dük şimdi Jonathan'a bakıyordu. Gözbebeklerinde mum alevleri dans ediyordu. Bu etki tamamen yerindeydi. Jonathan onun cehennemde olmasını diledi.

"Öyle mi?" diye sordu dük buz gibi. Ve neredeyse hoşgörüyü. Ama Jonathan babası sayesinde bu taktiği de biliyordu.

"Ama eminim Bay Bean değirmeni size satacaktır," diye yatıştırdı Jonathan. "Tabii ki onun esrarengiz şartlarını yerine getirdiğinizde."

Onu yeneceğim, Tommy, Jonathan kendi kendine yemin etti. Beni öldürse bile.

"Elbette. Neden olmasın ki?" diye sordu dük boş boş. "Mercury Kulübü'nün teklifinden daha iyi bir teklif aldığını sanmıyorum, özellikle de benim adımın geçtiği düşünülürse. Sanırım sadece biraz verimsiz ve henüz teklifimizi cevap verecek kadar kapsamlı bir şekilde değerlendirmedir. Baban ve ben-"

"Anne?" Violet'in sesi küçük, tuhaf bir şeydi. Boğuk ve baygın. Yine de bir şekilde hepsi onu duydu, tıpkı insanların yabancı bir sesi duyacağı gibi, Kalabalığın ortasında bir uyarı sesi.

Hepsi ona döndü.

Yüzü renksizdi. Gözleri kocaman açılmıştı ve şok olmuştu. "Bir şey . Bir terslik var. Bence yapmalıyız ..."

Sonra başı geriye doğru eğildi ve sandalyesinden kayarak yere yığıldı.

Earl, kadın yere düşmeden önce ona doğru hamle yaptı. Gövdesini kaldırdı, ve beyaz boğazı adamın büyük ön kolunun üzerinden geriye doğru yükseldi.

Ve gergin yüzünü onlara çevirdi. "Doktoru çağırın." Doktoru çağırdılar.

Beş saat sonra papazı çağırdılar.

Ve Greyfolk Dükü'nü kasvetli ve sessiz bir şekilde Londra'ya geri gönderdiler. Ardmay Kontu salonda, yüzü duvara dönük, bir elini duvara dayamış bir pozisyon almıştı.

Ölüm.

Jonathan kanepeye yığılmış, ayaklarını bir tabureye dayamış, Violet'in daha geçen gün mavi bir şeyler örerek işgal ettiği boşluğa bakıyordu. Sigara içiyordu.

Birkaç saat önce kız kardeşinin çığlığını duymuştu, dizlerinin üzerine çöküp dua etmek ya da bir çocuk gibi ağlamak istemesine neden olan doğaüstü, tanrısal olmayan bir ses.

Sonra kapıyı kapattılar ve alt kattaki hiç kimse başka bir şey duymadı.

Bebeğin erken ve makat gelişli olduğu söylenmişti. Ancak kadınlar gerçeğin daha fazlasını biliyordu ve gerçek açıkça daha ağırdı.

Özellikle de uzun boylu sarışın papaz çağrıldığından ve O geldiğinde merdivenlerden fırladı.

Komikti. Hep birlikte düzenli olarak kiliseye gitmelerine rağmen Violet'in dindar olduğunu hiç düşünmemişti. Ölümler papazın elini tutmasını umursarmıydı?

Miles da Jonathan'ın yanına oturmuş, benzer şekilde çökmüştü. İkisinin karşısındaki sandalyede alışılmadık bir şekilde kambur duran Isaiah'a bakıyordu. Jonathan ağabeyine ne düşündüğünü sormak için can atıyordu. Miles, tüm kardeşlerin güç almak için başvurduğu kişiydi. Aşk evliliği yapmış olan Miles'ın karısı Cynthia Violet'in en iyi arkadaşıydı ama babasının oğlu için planladığı eşe uygun olmadığı için bu evde hoş karşılanmıyordu.

Miles'in da aşk hakkında aynı şeyleri düşündüğünü garanti ederdi.

Ve eğer Violet ölürse, Lyon burada olmadığı için kendini affedebilecek miydi?

Jonathan onu affedebilecek miydi?

Kimsenin ilgilenmediği ateşin alçak ışığında *Isaiah*'nın teni grimsi bir renk almıştı. İçindeki yaşam gücü tükenmişti. Kontrol edemediği tek şey buydu: Kontun varisinin kızını öldürüp öldürmeyeceği.

Bizi seviyor, diye düşündü *Jonathan*. Sevmeli. Neden bir vahiy gibi hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. *Şüphesiz* babası aşkı biliyordu. Bir zamanlar aşık olmuştu. Şimdi annelerini sevip sadece anne ve babasının bildiği bir gizemdi. Ya da belki sadece *Isaiah*'ın.

Isaiah'ın tek önemli şeyin sevgi olduğunu anlaması için çocuklarından birinin ölmesi mi gerekecekti?

Ve sonra *Jonathan* o korkunç Çingene kızın söylediklerini hatırladı.

Kalpleri kıracak.

Sandalyesinde kaykıldı ve gözlerini kapattı.

Yavaş bir ürperti karnını doldurdu. Oh, Tanrım. *Violet* ölürse kaç kalp kırılırdı?

Violet olmaz, diye düşündü *Jonathan* şiddetle. *Violet* yerine ben daha iyiyim. *Lütfen Violet olmasın.*

Böyle tahminler ne işe yarardı ki? Birden o Çingene kıza karşı aciz bir öfke duydu. Kehanetleri kargaşadan başka bir şeye yol açmıyordu. *Bilmenin* ne faydası vardı?

Jonathan kendini çoktan hasta etmişti ama yine de bir cheroot daha yaktı.

Sözsüzce bir tane *Miles*'a uzattı, o da sözsüzce aldı. Sonra tütün tabakasını babasına uzattı ve babası da bir tane aldı.

Ve sessizlik içinde sigara içtiler.

Kont hâlâ yüzünü duvara dönmüştü. Belki de dua ediyordur, diye düşündü *Jonathan*. Belki de *Violet*'le ilgili her anının tadını çıkarıyor, tespih taneleri gibi onları tekrar tekrar gözden geçiriyordur.

Ve yorgunluk içinde *Yonatan*'ın aklına bir dua gibi tek bir sözcük geldi.

Tommy, diye düşündü, iyi ve gerçek olanı çağırarak. *Tommy*. Bu kelime

Ŗu anda onun dünyasında aŖk. *Tommy*. Ve en karanlık anlarınızda aklınıza gelen kelimenin aŖk olduğunu sanıyordu. Bu Ŗekilde biliyordun. Ve belki de karanlık anların amacı buydu.

Papaz aŖaėıya, yanlarına indiğinde kalbi boğazına düğümlendi.

birden ayağa fırladı. Kont arkasını döndü. Ve

Jonathan onun yüzündeki ifadeyi ömrünün sonuna kadar unutamayacaktı.

Adam Sylvaine'de bir Ŗeyler vardı. Papaz odaya kendisiyle birlikte bir huzur getirmiŖti ve Jonathan korku, öfke ve yorgunluğunun kenarlarının yumuŖadıėını, k reldiğini hissetti, sanki adamın varlığı p r zli  yerleri dolduruyordu. Duanın bir ürünü müydü, yoksa baŖkalarının endiŖeleriyle yıpranmıŖ olmanın mı?

Peder Sylvaine hemen, "Anne ve bebek iyi," dedi. "Bir kızıınız var Lord Ardmay. Zor ve yakın bir Ŗeydi ve bir süre yatakta dinlenmesi gerekecek. Git ve g r-"

Ama Kont çoktan merdivenlerden çıkıp gözden kaybolmuŖtu.

Adam Sylvaine yüzünde hafıf bir gülümsemeyle onun gidiŖini izledi.

Redmond'un    adamı da nefes verdi. Babası yere yığıldı ve baŖını ellerinin arasına aldı.

Jonathan, papazın da yorgun olduğunu gördü. Ve o anda aklına geldi.

Papazın ölümlerle, doğumlarla, düğünlerle, sırlarla ve dertlerle ilgilenme iŖi Tommy'nin onaylayacağı türdendi. İyilik yapmak, küçük bir iyilik, her seferinde bir cemaat  yesi.

Onun hayranlık duyduğu bir adam olmak istiyordu. Onun kendisine hayran olduğu gibi. Onun kendisini cesur biri olarak görmesini istiyordu. Onun sayesinde ve onun için *daha iyi* olmak istiyordu.

Onun sayesinde daha iyiydi. Onu geri dönülmez bir Ŗekilde deėiŖirmiŖti.

Ve kendini en değerli hissettiği anların onun sayesinde olduğunu fark etti. Küçük bir çocuğu teselli ederken. Ya da o ağlarken ona sarılmak.

Bir şeyleri önemsemelisin, demişti Violet ona, öfkeyle. Ve şimdi onun ne demek istediğini mütevazı bir netlikle anlıyordu.

Önemsemenin dereceleri vardı. Ve kalbinin derinliklerinde Tommy olmasaydı, bütün bir hayat boyunca kazılmadan bırakılabilirdi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Rahip Sylvaine'e. Çünkü birinin bunu söylemesi gerekiyordu.

"Yardımcı olduysam ne mutlu bana," diye yanıtladı Rahip Sylvaine basitçe. "İçki?" Jonathan sordu.

Babası yavaşça ona baktı, bu alışılmış bir uyarıydı. Biri sözde düşmanlarını beslemez ve sulamaz, bu ifadenin anlatmak istediği şeydi.

Jonathan'ın umurunda değildi. Adam Sylvaine bir Eversea kuzeni olabilirdi ama gecenin köründe kız kardeşi için dua etmek üzere yatağından fırlamıştı ve yardım edip etmediğine bakılmaksızın Jonathan adama bir içki veremezse *lanetlenenecekti*.

Ve dahası, hayal edilebilecek en imkânsız kadınla evlenmişti, Pennyroyal Green ve Greater Sussex'teki bir lejyon kadının hayallerini yıkıyordu. Ve Jonathan şimdi bunun nasıl bir cesaret gerektirdiğini anlıyordu.

Adam'ın tereddüt ettiğini gördü. "Teşekkür . Brandy, eğer varsa." "Her şeyimiz var."

Adam Sylvaine sırttı. "Sanırım bu gecedен sonra herkes her şeyden biraz isteyecek. Hepinizi tebrik ederim."

Bölüm 24

TOMMY salondaki gürültü denizinin ortasında bir ADAYDI. Bariton sesler sosyal ritimler içinde yükselip alçalıyor, gülüyor, eğleniyor, tartışıyordu. Oradaki insanların arasında niyetle değil, içgüdüsel olarak sürükleniyor, esintideki bir yaprak gibi sohbetin gelgitlerini takip ediyordu. Gülümsemeleri ve yorumları reflekti. Etkilemeye hiç çalışmıyordu. Kimsenin bunu fark ettiğini de sanmıyordu.

Görüntü parçaları tekrar tekrar ona geri döndü: Jonathan'ın yüzü Sussex'e gitmek üzere yola çıktığında, sanki onu ezberliyormuş, onun da kendisini ezberlemesini istiyormuş gibi ona bakıyordu. Sanki onu son kez görüyormuş gibi. Gömleğinin içine ağladığında sırtındaki elleri, şefkati ve gücü. Çenesini başının tepesine dayadığında, çenesine gizlice dokunuşu. Mendilini alıp küçük Sally'nin ağzının kenarındaki bir kırıntıyı temizlediği an. İçgüdüğü savunmasız olanı korumaktı. Bu anları sanki bir hazine sandığındaki mücevherlermiş gibi inceledi, her an göz kamaştırıcıydı.

Çünkü ona dair sahip olduğu tek şey buydu; onu haftalardır görmemişti. O da

Onu gözleriyle yuttu ve sonra görünüşe göre onu tamamen terk etti.

"Bayan de Ballesteros."

Argosy'nin sesi birden daha keskinleşti. Bu da onun adını muhtemelen birden fazla kez söylediğini fark etmesine neden oldu.

Kaşlarını kaldırarak biraz şaşkınlıkla ona döndü. Adamın yeni uçağı hakkında heyecanla anlattıklarını dinlemiş ve ardından bir şey hakkında iltifat almıştı. Hatırlayamıyordu.

Argosy nazikçe, "O burada değil," dedi.

Ve bir anda midesinin dibi göründü. Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde adama bakıyordu ve bu bile başlı başına bir lanetti.

"Bağışlayın beni Lord Argosy, ama ne yaptığınızdan emin değilim. . ."
Sesi çok zayıftı. Bunu duydu ve neredeyse irkiliyordu.

"Redmond Sussex'te. Ya da en azından Londra'ya döndüyse bile ben onu henüz görmedim."

Gergin bir kahkaha attı. "Bağışlayın beni Lord Argosy, ama ben hala-"

"Yanımdaki yere bakıp duruyorsun, sanki orada duran birini bulmayı bekliyormuşsun gibi ve onu görmediğinde, yüzün ışığını tamamen kaybediyor."
"

Nutku tutulmuştu. Argosy'nin onu ilk kez bir insan olarak gördüğünü hayal edin. Eğer bu mümkünse duyguları gerçekten de şeffaf olmalıydı ve bu asla mümkün olamazdı.

Aralarındaki sessizlik tuhaf bir hal aldı. Yine de söyleyecek bir şey bulamadı.

Küçük bir yarım gülümsemeyle onu kurtardı. "Redmond'dan daha kötüsünü bulabilirsin."

Oldukça ikna edici bir gülümseme üretebildiğini fark etti. "I
Bence yanıyorsunuz, Lord Argosy."

"Yanılmıyorum," dedi kolayca.

Hâlâ doğru düzgün cevap veremeyecek kadar şaşkıındı. İkisinin arasına şimdiye kadar yaptıkları konuşmaların hepsinden daha dürüst bir sessizlik çöktü. Argosy ona bakarken, o da terliklerine baktı. Ve sonra göz kamaştırıcı düğmelerine baktı, küçük yüzünün düğmelerde yansıdığını gördü. Sanki denizmiş gibi gözlerini ayırmadan salona baktı.

"İlk aşkımı Jonathan'ın kardeşi Miles'a kaybettiğimi biliyor musun?" dedi sonunda. Sohbet eder gibi. Bir parça melodram olmadan.

Koyu renk gözleriyle kendisini izleyen Argosy'yi inceledi.
Sempatî. Alaycılığa benzer bir şeyle.

"Elbette ben de sizin aşkınız değilim Bay Argosy," dedi nazikçe.

Durakladı. Ne cevap vereceğini düşünüyör gibiydi. Herkesin standartlarına göre muhteşem yakışıklı bir adamdı ve muhtemelen yaşlandıkça daha da yakışıklı olacaktı ama yine de onu hiç etkilememişti.

"Hayır," diye itiraf etti bir süre sonra. "Ama insan bazen romantizm duygusunu, onun potansiyel acısı olmadan yaşamak istiyor ve siz, Bayan de Ballesteros, şampanya gibi sarhoş ediyorsunuz."

Ah, şu kelime. *Acı*. Bu cümleden ona sıçrayan şey buydu. Onu korkutmuştu. Onun deyimiyle "romantizm "den ayrılmaz gibi görünüyordu. Az önce tuhaf bir iltifat ve bir gerçek söylemişti. Kadın onun için hoş bir oyalanma, anestezi, unutmanın bir yoluydu. Buradaki pek çok erkek için de öyleydi ama muhtemelen bunu arzu sanmışlardı. Tıpkı Prescott'un yaptığı gibi.

Her nasılsa Argosy'nin ifadesi onu aşağılamamıştı. Gerçeği, yanılsamayı sevdiğinden daha çok seviyordu.

Argosy'nin romantizm ve aşkın iki farklı şey olduğunu anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Ona göre aşk, siz bir adamın gömleğine kayıplarınızı ve aşağılanmanızı ağlayarak anlatırken sizi saran sıcak kollardı. Aşk, sizi ailenize bağlayan bir metal ve kumaş parçasını almak için kendini Ouse Nehri'ne atan bir adamdı.

Bu farkındalıkla birlikte göğsüne bir ışık dolmuş gibiydi. Yeni keşfettiği bu gerçeğe baş başa kalmak için gözlerini kapatmak istedi.

Jonathan'ın onu sevdiğini bilip bilmediğini merak etti.

Ya da bilse bile, ne fark ederdi ki? Onun bu yüzden mi ortadan kaybolduğunu merak etti.

Kendini toparladı. "*Aşkın* sizi bulacağı gün gelene kadar flört yeteneğinizi geliştirmenize yardımcı olabildiğim için çok mutluyum Lord Argosy."

Kelimeye verdiği ayrımı fark edip etmediğinden emin değildi. O Sanki o günün geleceğinden şüphe ediyormuş gibi güzel ağzının kenarını kırıştırdı. "Her şeye rağmen, eskiden olduğu gibi birbirimizden keyif almaya devam edeceğimizi umuyorum, Bayan de Ballesteros."

"Doğal olarak. Teşekkür ederim, Bay Argosy. Ve biliyorsunuz ki ... konusunda oldukça yanılıyorsunuz. Bay Redmond konusunda."

İkisi de yalan söylediğini bilse ve Argosy onun yalan söylediğini bildiğini bilse bile söylenmesi gerekiyordu. Bu onun yüksek sesle itiraf edebileceği ya da edeceği bir şey değildi.

"Evet. Tıpkı senin onunla hiç ilgilenmediğinden emin olduğum gibi." Bunun üzerine yavaşça gülümsememeye çalıştı ve başaramadı.

Ve küçük bir sessizlik daha oluştu.

"İltifatlarınızın en iyisi *olduğunu* bilmek sizi memnun eder mi?" diye yatıştırdı.

Bunun üzerine gülümsedi, biraz yumuşamıştı. "Sana teşekkür borçluyum. ilham kaynağı."

Boş bardağını parmak uçlarında döndürdü ve gözlerini ondan kaçırdı.

"Bay Redmond sizin ne kadar iyi bir arkadaşınız olduğunu biliyor mu?" Sesi alçaktı.

"Öyle. Onun bu açıklanamaz ihtiyacına tahammül etmek için yapabileceğim tek şey bu olsa bile.

para kazanmak. Bunu anlıyorum."

"Anladığım kadarıyla, bir ..."

Uzun boylu, iri yarı bir adam odaya girmişti. Vücudundaki her kas gerildi. Prescott ona doğrudan bakmadı, hemen değil. Belki de onu henüz görmemişti. Prescott'un orada bulunan diğerleriyle konuşmasını, kontese karşı saygılı ve çekici davranmasını izledi.

Şimdi kaçması gerekiyordu.

"Lord Argosy, izninizle?"

Ve on beş dakika boyunca babasının Ouse Nehri'nde sallanan kampanya madalyası gibi, Prescott'un ulaşamayacağı bir yerde sohbetten sohbete sürüklendi durdu. Ama onu yaklaşan bir fırtına gibi farkındalığının sınırlarında hissediyordu. Herhangi bir yıkım niyetinde olduğundan değil. Sadece Lord Prescott'un bir şeylerle dolu olduğu çok açıktı.

Duygusal havasını çok değiştirecek bir tür haber, bir *niyet*.

Potansiyel cinsel gücü hakkında başka öneriler olmamasını umuyordu.

Bir kadın tuvalete gitmeden ancak bu kadar şampanya içebilirdi. Eğer içerse, odadan çıkması gerekecek ve Prescott onu köşeye sıkıştıracaktı. Ama her ikisini de bir dakika daha erteleyebileceği bir zaman geldi.

Ve tahmin edilebileceği gibi, o tuvaletten dönerken, Lord Prescott, su dolabını kontesin misafirlerinin kaynaştığı yerden ayıran küçük salonun gölgelerinden çıktı.

"Bayan de Ballesteros. Biraz konuşabilir miyiz?"

Ondan bir metre kadar uzakta durdu. Kollarının ulaşamayacağı bir yerde. "Lord Prescott. En azından bu sefer üzerime atlamadınız."

"Asla korkutmak istememiştim. Umarım beni affedersiniz. Sizinle yalnız konuşacak bir an bulmak çok zor."

Buna ne dersin? O zaman planım işe yarıyor.

"Kısa keseceğim," dedi. "Geçen gün söylediklerinizi dikkatle düşündüm, Bayan de Ballesteros. Servetim büyük olduğu ve ailemin istekleri beni kısıtlamadığı için istediğim gibi evlenebilirim."

Ailemin gereksinimleri tarafından kısıtlandım. Jonathan Redmond'ı oldukça iyi tanımlayan bir ifade. Ve bir aristokratın ailesinin istekleri tarafından kısıtlanmaması çok sıra dışıydı.

Sonra "evlenmek" kelimesi zihninde düğümlendi. Olmak üzere olduğunu hissettiği şey onu aniden felç etti.

"Ve eğer zevklerden pay almam için gereken şey benim adımsa Bayan de Ballesteros, benimle evlenmeyi kabul ederseniz çok memnun olurum."

Kulaklarında bir uğultu vardı. *Evlen benimle, evlen benimle, evlen benimle.*

Kelimeler zihninde yankılanıyor, ikiye katlanıyor, yankılanıyor gibiydi. Bayılacağım, diye düşündü. Bu kesinlikle imkânsızdı. Hayatında şu ana kadar yaşadığı onca şey arasında, neredeyse bir yabancı olan bir Vikont'tan gelen teklif buna neden olan tek şey olmamalıydı.

Ona bir adım daha yaklaştı.

Refleksif bir irkilmeyi gizleyemedi.

Sonuçlar zihnini arılar gibi sarmıştı. Leydi Prescott olacaktı. *Leydi*. Emrinde sonsuz fonlar, bir araba, hizmetçiler, güzel giysiler, bir harçlık olacaktı. Sonsuza dek bu eski unvanın soy ağacının bir parçası olacaktı; muhtemelen portresi yapılacak ve Prescott'un şehirdeki evinin ya da taşradaki evlerinden birinin şöminesinin üzerine asılacaktı, Prescott kendinden memnun bir ifade takınacak, eli onun omzunda duracak, çelimsiz çocukları dizlerine yaslanacaktı. Hatta Prescott'u, çocuk işçiliğini sonsuza dek ortadan kaldırmak için siyasi nüfuzunu kullanmaya bile ikna edebilirdi.

Artık çürük, gümbür gümbür bir binada yaşamak yok. Artık elden ele, günden güne yaşamak yok.

Artık özgürlük yok, heyecan yok, tutku yok, aşk yok.

Ve o anki rahatlık ve güvenliğin tek bedeli bu adamın yanında yatmak ve hayatının geri kalanında onun tarafından dokunulmaya ve ona dokunmaya boyun eğmekti.

Mirasçılarını doğurmak için.

Öncelikle kralın birçok patavatsızlığı hakkında dalkavukluk ve nükteleri paylaştığı bu yabancıyla evlenmek. Onu neredeyse hiç tanıımıyordu. Adamın da onu hiç tanımadığı kesindi.

Artık kendi hızlı ve panik nefes alışını duyabiliyordu.

Bir adam ona teselli verebilir ve ağlaması için kollarını açabilirdi.

Bu adam ona sonsuzluk teklif etti.

Ve eğer Prescott bir ay önce sormuş olsaydı. Gece yarısı Greyfolk Dükü'nün evinin önünde Jonathan Redmond'la karşılaşmasından bir gün önce sorsaydı ...

Ah, ama o artık farklı bir kadındı. Bir öpücük bunu değiştirmişti. Ve bir balo salonu orgazmı.

Prescott'a buna değdiğini düşündüren neydi? Sormak için can atıyordu. Ne özellikle *onunla* ilgili miydi? Güzelliğinin farkındaydı ama o tonlarca güzel kadınla doluydu ve hepsi de o baloda Jonathan Redmond'la dans etmiş gibi görünüyordu. Argosy'nin anlattığı onun fantezisi miydi? Bütün zengin erkeklerin paylaşıyor gibi görüldüğü diğerlerini kazanma arzusu mu?

Keşke Jonathan ve Klaus'un işine yaptığı yatırımın karşılığını şimdiye kadar almış olsaydı.

"Lord Prescott." Sesi titriyordu. Boğazını temizledi. "Teklifiniz beni onurlandırıyor ve alçaltıyor. Gerçekten çok etkilendim, gururum okşandı ve çok şaşırdım. Teklifinizi değerlendirmek için sizden biraz zaman rica ediyorum."

Nefesini verdi ve başı şaşkınlıkla geriye gitti. Ve sustu, onu düşünürken. Görünüşe göre yine beklenmedik bir şey yapmıştı.

". Ama bir daha sormayacağımı aklınızda bulundurun, Bayan de Ballesteros. Size adımı ve unvanımı teklif etmenin gerçekten bir onur *olduğunu* ve itibarımı riske atmayacağını açıklamama gerek olmadığını biliyorum. Cevabınızı bir ay içinde bekliyorum. Elbette bu süre diğer tekliflerinizi değerlendirmek için yeterli olacaktır."

Ona baktı. Evet. Lord Prescott'u hafife almıştı. Ya da daha doğrusu, onu tam olarak tahmin edememişti. Bu yüzeyin altında kaynayan, istediğini elde edeceğinden emin bir başka adamdı. Çünkü muhtemelen hep elde etmişti.

Bu kadar önemli bir karar için bekletilmekten memnun değildi.

Tommy, gücü elinde tutan adamların hepsi birbirine benziyor, diye düşündü. Biri satın alınamadığında şaşırıyorlardı.

Çenesini yukarı kaldırdı.

"Teşekkür ederim, Lord Prescott. Bana olan arzunuzun belirli bir tarihte sona ereceğini bilmek çok yardımcı oldu."

"Tıpkı bir kadının arzu edilirliliği gibi. Herkesin içinde sen bir kadının çiçek açmasının sonsuza dek sürmeyeceğinin tamamen farkındayım. Çocuk doğurma yeteneği de öyle."

Tehditler! Ne kadar romantik.

"Hatırlattığın için teşekkür ederim. Geçici olarak aklımdan çıkmış."

Başını salladı, biraz gülümseyerek onun küçük iğnelemesini onayladı. "İyi günler, Bayan de Ballesteros. Duyguları olmayan bir adam değilim ve sanırım teklifimin kesinlikle ikircikli karşılanmasının etkisinden kurtulmak için şimdi ayrılmalıyım."

Bunun üzerine biraz gülümsedi.

"İyi günler Lord Prescott. Belki de çiçeklenmemi korumak için ben de emekli olmalıyım."

Selam verdi ve muhtemelen uşaktan şapkasını ve paltosunu almak üzere yanından ayrıldı.

Onun gitmesini beklemek için bir köşeye çekildi. Bu olaydan sonra salona geri dönemezdi. Gözlerini kapadı ve o anda başka bir şey ya da herhangi birini düşünmemek için bilinçli bir şekilde yüze kadar saydı.

Ve o da, o da, kaçtı, veda etmeden , hoşçakal demeden, ve fırladı onun üzerine

Kimse onu takip etmeye, bulmaya, gerçek onu tanımaya çalışmasın diye eve giden labirent gibi bir yol.

Bölüm 25

Jonathan nihayet onu yalnız görmesine izin verdiğinde Violet'in söylediği ilk şey **"Badem"** ezmeli ahududular için teşekkür ederim," oldu.

Durakladı. "Sayıklıyor musun?" diye fısıldadı.

Zayıf bir kahkaha attı. Güzel kız kardeşi sanki Ouse nehrinin dibinde sürüklenmiş gibi görünüyordu. Nemli, beyaz, bitkin ve çukur yanaklı. Ama gözleri parlıyordu ve içinde bir ışık vardı. Bir tür özel neşe. Düşünün, huzurlu bir Violet. Bunu yapmak için onu neredeyse öldürmek gerekmişti.

"Gerçekten iyi misin, Vi?"

"Evet, iyiyim ya da birkaç gün hareketsiz kalıp insanların beni beklemesine izin iyi olacağım, ama şimdilik benim hakkımda bu kadar yeter."

Benden bu kadar. Onun hayatı boyunca söylediğini hiç duymadığı sözler.

Artık anne olduğu için farklı hissedip hissetmediğini soracaktı ama soruyu cevaplamayı tercih etti.

Suçlu olan bebek, beyaz bir koza içindeydi ve çay keki büyüklüğündeki yumruklarını sallayarak küçük gıdak sesleri çıkarıyordu. Minicik bir burnu ve ağzı olan bebek, neredeyse bir kuru pasta kadar şekilsizdi. Son derece ciddi mavi gözleri ona bakıyordu. Kalın siyah saçları tepesindeydi.

Aşağıya baktı. "Ben senin Jonathan amcanım."

Bir yumruğunu maraca gibi salladı ve bir din adamı gibi ciddiyetle ona baktı.

O küçük, sallanan yumruklardan birini geçici olarak parmağına götürdü ve o da bir anemon gibi parmağını tuttu.

"Adı ne?" diye sordu usulca.

"Ruby. Ruby Alexandra."

Ruby yeni ellerini denerken ve onun parmağını sıkarken Jonathan, "Hoşuma gitti," diye cevap verdi.

"Ah," diye nazikçe takıldı ona.

"Kendini çok özel hissetme," dedi Violet. "O herkesi sıkıştırır."

Hafifçe güldü. Ruby'nin parmağını tutmasına izin verdi. Teni ne kadar ipeksiydi. Bebek olmak ne kadar tehlikeli ve şaşırtıcı bir şeydi. Violet ve Kont'un bir aslan ve dişi aslan gibi ebeveynleri olacağından şüpheleniyordu. Bu çocuk güvende olacak ve şiddetle sevilecekti. *Kalpleri kıracak.*

"Dün gece çocuklar ve değirmenler hakkında söylediklerin neydi Jonathan? Sayıklıyor *musun* diye merak ettim. Sesin oldukça coşkuluymuştu. Neredeyse bir şeyi önemsiyormuşsun gibi. bir şeyi *önemsiyor gibiydin.*"

Sanki bu daha önce hiç yaşamadığı bir durummuş gibi. Sesi dayanılmaz derecede eğlenmiş gibiydi.

Cevap vermedi. Cevap veremedi. Ve Ruby'ye hayranlıkla bakmak istedi. Daha doğrusu onu merakla inceledi, çünkü doğruyu söylemek gerekirse Ruby daha çok kozadan henüz çıkmamış bir şeye benziyordu.

"Senin en sevdiğin amcan olacağım," diye söz verdi.

Violet sadece onu izledi ve bilerek gülümsedi. "Bu bir kadın," diye açıkladı. Ve sonra aklına bir düşünce geldi. "Yüce Tanrım, bu Olivia Eversea değil, değil mi? Ama Landsdowne ile yürürken görülmüş."

Bunun üzerine homurdandı. Ve soruyu duymazdan geldi. Ama Olivia Eversea'yı anlamıştı. Neredeyse ... neredeyse ona iyi dileklerde bulunacaktı. Kardeşine sessiz bir mesaj gönderdi: *Lyon, her . Kadının Landsdowne'la birlikte dışarıda yürüyor.*

Kardeşi değildi ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Vi?"

"Mmm."

"Ölmediğine sevindim."

"Ben de seni seviyorum Jonathan," dedi.

"Ben Londra'ya dönene kadar hayatta kalacağına söz verir misin? Orada hemen yapmam gereken bir şey var."

"Elbette," diye esnedi.

Ona inanmıştı.

Ruby'nin k burnuna hafifçe dokundu, çünkü bir düğme gibiydi ve nasıl dokunmazdı ki?

Sonra Violet'in yanağına bir öpücük kondurdu ve oradan ayrıldı.

THUD, THUD, THUD.

Rutherford odanın bir ucundan diğetine yürürken Tommy yüzünü buruşturdu. Londra son zamanlarda her zamankinden daha gürültülü görünüyordu. Ama belki de bunun nedeni Prescott'un teklifinden beri sinirlerinin yıpranmış olması ve düşüncelerinin neredeyse hiç durmayan bir kakofoni halinde olmasıydı. Kontes Mirabeau'nun ona ödünç verdiğı korkunç bir romanı okumaya çalıştı ama başaramadı ve onun yerine küçük ormolu saatinin sallanan sarkacına baktı. Belki bir nebze olsun sakinleşmek için bylenebilirdi.

Faydası yoktu. Jonathan tarafından kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu bildiğı için neredeyse pişmanlık duyuyordu, çünkü şimdi tek istediğı buydu. Onu rahatlatacak tek şey buydu.

Kapısı alındı. Acil bir kapı. Neredeyse yerinden sırayacaktı.

Süslü bir tane. Uzun ve karmaşık bir tane.

Kanepeden fırladı ve eteklerini düzeltti, koridordan geçip merdivenlerden indi ve gözetleme deliğinden baktı.

Gerçekten de orada duran uzun boylu figürü yanlış anlamak mümkün değıldi.

Sadece ikinci düğmesinden kravatına kadar görebiliyordu. Kapıdaki tüm kilitleri kırdı ve kapıyı onun için açtı.

Dilsiz bir sessizlik içinde, birbirlerinin duyuları üzerindeki sarhoş edici etkisini özümseyerek durdular.

Onu gördüğünde yüz ifadesi önce irkildi, sonra kendinden geçti ve sonra Rahatlamıştı. Sanki bir an onun tamamen hayal ürünü düşünmüştü.

Tuhaf bir şekilde solgun ve biraz gergindi. Şapkasını başından çıkardı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu kibarca. de konuşmayacak gibi görüldüğünde.

Geri adım attı. "Ben ... evet. Tabii ki. Biraz demli çay içebilirmiş gibi görünüyorsun. Ya da belki bir viski."

"Çay harika olurdu." Sesi yıpranmıştı. Sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Kadın onu odasına götürdü ve adam da sessizce onu takip etti.

Nerede *vardı* Sen, o araniyor içinTalep, ne zaman a Viscount bana evlenme teklif ediyor ve çürüyen çiçeklerim konusunda beni uyarıyordu?

Hiçbir şey söylemedi. Sessizliğin ve gerginliğin konuşmasına izin verdi. Onu.

Gördüğü kadarıyla tıraş işini biraz üstünkörü yapmıştı ve Gözlerinin altı gölgelenmişti. Ama ona gizlenemez bir şiddetle bakıyordu. O buna niyet de diyebilirdi.

Sanki hedefin kalbiymiş gibi.

Sonunda nefesini kesti.

Sesini buldu. "Ben Çay yapacağım."

"Tommy bekle."

Durdu.

Ama başka bir şey söylemedi. Hareketsiz kaldı, sanki daha önce hiç görmemiş gibi odalara baktı. Oturmadı.

"Jonathan ... bir sorun mu var?"

"Amiss . . . Öncelikle beni tebrik etmelisiniz. Yeni bir yeğenim oldu. Aslında ilk yeğenim. Adı Ruby."

İçinde sevinç kabardı. Kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve yeni bir

Bebek tek kelimeyle bir hediye idi.

"Tebrikler! Tanrım, erken geldi, değil mi? Güzel mi?"

"Bir miktar siyah saçla kaplı bir solucana benziyor. Çay keki büyüklüğünde yumrukları olan küçük, bağırان bir solucan. Daha doğrusu, biraz çörek gibi görünüyorlar. Burnu düğme gibi." Kendi burnunu işaret etti.

Artık onu çok iyi tanıyordu. "Ah, yani başka bir deyişle güzel."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Güzel gözleri var. Mavi olanlardan. Sanırım güzel bir kız olacak. Anne babası da çirkin değil."

"Mavi gözler için mükemmel bir renk tonu," dedi usulca.

Göz kırptı. Ve ona yavaşça gülümsediğinde dizlerinin bağı çözüldü.

"Biliyorum," dedi.

Güldü, aniden ağırlıksız kaldı ve onun yanında olmanın mutluluğu onu acıya yakın bir şekilde şişirdi.

Kısa bir sessizlik daha geçti. Bu sırada adam ona niyetle bakmaya devam etti.

"Peki annesi nasıl?" diye sordu.

Ve burada o kadar uzun süre sessiz kaldı ki endişelenmeye başladı. "Papazı çağırdılar."

Oh, hayır. Oh, Tanrım, hayır. Kız kardeşi olmaz. Violet olmaz.

Zeminin ayaklarının altında hareket etmeye başladığını hissetti, sevdiği birine bir şey olmuş olabileceğine dair gerçek bir dehşet hissetti.

Ve şimdi onun bunu yüksek sesle söylemek istemediğini anlıyordu. Bu her şeyi çok gerçekçi kılıyordu.

Düşüncesizce ona doğru bir adım attı.

"Ve o bir *Eversea*, papaz da onların kuzeni, aslında. Onun öleceğinden bu kadar emindiler. Çok kötüydü, Tommy. Gerçekten çok kötüydü."

Sesi çığ bir cızırtı gibiydi.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Oh, Jonathan. Ve o ..."

"O yaşamaya devam ediyor," dedi aceleyle, vurgulayarak, sanki ne kadar güçlü söylerse o kadar doğru gibi. "Aslında gelişmeye başlıyor. I

Kısa süre içinde beni tekrar rahatsız etmeye başlamasını bekliyorum." Nefes verdi.

"Tanrı'ya şükür."

"Evet, bir ilgisi olabilir."

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. Kendi kalbinin bildiği kadar, kız kardeşine bir şey olmasının onu nasıl harap edeceğini de biliyordu. Ve onun acısına nasıl dayanamayacağından emin değildi.

Nasıl olmuştu da birkaç hafta içinde onun mutluluğu bir şekilde kendisinininkinden ayrılmaz hale gelmişti?

Bir sessizlik oldu.

"Oturmalısın Jonathan," diye nazikçe denedi. "Biraz ... görünüyorsun."

"Kötü kullanılmış mı?" Belli belirsiz gülümsedi. "Ah, evet. Kız kardeşin doğum sırasında neredeyse ölürken, beyaz yüzlü adamların arasında oturup Tanrı'yla pazarlık etmekten başka bir şey yapmamak çok zor bir iş. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim." Hafif bir acılık kokusu var.

"*Asla* böyle düşünme," dedi alçak sesle. "Keşke ne kadar önemli olduğunu bilseydin. Ne kadar *iyi* olduğunu. Ne kadar gerekli olduğunu. Seni seven insanlar için."

Bana. Bana. Bana.

Bu son sözleri yüksek sesle söylemedi.

Ama o duydu.

Tanrı bilir ne kadar süre sessiz kaldılar. Değerlendirdiler, düşündüler, birbirlerini izlediler.

"Onsuz bir dünya hayal edemezdim. Bu imkansızdı." Sesi soyutlanmıştı.

Bunu söyleme şeklinden, bir şekilde, konuştuklarının kendisiyle de ilgili olduğunu anladı.

Kalbi küt küt atıyordu.

"Ve tek düşünebildiğim, Tommy, ... tüm bu çocuklar, sanki hiçbir önemleri yokmuş gibi bir kenara atılmış, bir fabrikaya yakıt sağlamak için çıra gibi kullanılıyorlar. Sanki o kadar vazgeçilebilirlermiş gibi. Ve ne olduğunu düşündüğünüzde

... ve Sally'nin nasıl bu gamzeye sahip olduğunu ve Charlie'nin nasıl bu kadar hızlı olduğunu ve ... nasıl ... *bir insan* nasıl ..."

Durdu. Hızlı bir nefes aldı ve içini . Duygularını dengeledi.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "*Hepsi* önemli."

"Hayat kısa, Tommy. Kısa ve tehlikeli. Biraz senin gibi." Şaşkın bir kahkaha attı.

"Tommy . . ." Uzun bir nefes aldı. "Yeter. Buraya söylemeye geldiğim bir şey var."

Slam. Slam. Slam. Kalbi gümbür gümbür atma konusunda Rutherford'la yarışabilirdi.

Ya hangi kelimeleri kullanacağına karar veriyor ya da cesaretini topluyor gibiydi.

Bekledi. Bir şeyin eşiğinde.

Ve sessizlik uzadı.

Nefes aldı ve kendini dengelemek için nefes verdi.

"Sana ilk dokunduğumdan beri her gece teninin hissini hayal ettim."

"Jonathan ..." dedi usulca, irkilerek.

"Ve senin seraz saçlarının çıplak bedenimin üzerinde gezindiğini hissetmenin nasıl bir şey olabileceğini." Ona iki adım daha yaklaştı.

"Bu cerise değil. ."

"Sorrel o zaman," dedi sabırsızlıkla. "Ve sanırım Umarım ..."
Durakladı. "Umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur."

Konuşulmayan çok şey vardı ve onu suçlayamazdı. "Aşk" büyük ve korkutucu bir kelimeydi.

"Hayır."

Adam tamamen hareketsiz kaldı. "Hayır," diye devam etti usulca. "Altında çıtır çıtır çıplak yatmanın nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmedim, bacaklarım

sana sarıldım. Teninin benimkinin yanında nasıl hissedeceğini merak ederek bir dakika bile uykusuz kalmadım."

Gözlerini kapattı, başı geriye düştü ve büyük bir rahatlama iç çekişi omuzlarını aşağı yukarı hareket ettirdi. Gözlerini tekrar açtı ve orada gördüğü ifade neredeyse dizlerini büküyordu.

"Tommy . . ." Sesi bir suskunluğa dönüşmüştü. "O zaman söyle bana... bunun için değilse neden hayattayız?" Bir şey -yorgunluk, duygu- sesini çatlattı.

Bu binanın dışındaki parmaklıklara yürüdüğü an gibiydi. Yere bakma, Tommy. Ayaklarına bakma. Nasıl bu kadar tehlikeli bir şekilde dengede durduğunu merak etme. Sadece yap.

Ona kendinden başka bir şey sunmamıştı. Ne bir gelecek, ne de sonsuza kadar.

Hiçbir zaman kolay yolu seçmemişti. Güvenlik onun doğasında yoktu. Ve eğer aşk ikisinin de söylemeye cesaret edemeyeceği kadar tehlikeliyse, bu da sorun değildi.

Ona yaklaştı ve başının geriye düşmesine izin vererek baş döndürücü yüksekliğe, onun yüzü olan güzel manzaraya baktı.

Elleri kızın boğazında gezindi ve başını okşadı. "Bunun için. Biz bunun için yaratıldık," diye fısıldadı.

Ağzı onunkine dokunmadan önce.

Dudakları birbirine karıştı. Ve yavaş yavaş, öpücüğü onu çözdü. Önce yavaş, sonra derin, çok derin, sonra neredeyse çaresiz. Bunu varlığının her katmanında hissetti, ta ki onun tarafından yaratıldığından emin olana kadar.

Geri çekildi, başını onun göğsüne gömdü ve sağa sola salladı. "Jonathan ..." Sesi titriyordu. Hâlâ bir mırıltı. Hâlâ bir uyarı.

Ama adamın elleri elbisesinin bağcıklarındaydı ve kadın onu durdurmadı.

Sesi kulağının dibindeydi, bir büyü gibiydi, o kadar yakındı ki kendi kalbinin sesi bile olabilirdi ve onun emirlerine uymamak için çaresizdi. "Bana her gece beni düşünmediğini söyle. "Her gece beni düşünmediğini söyle.

Benim tadımı. Beni hissetmek. Kokumu. Bana, benim gibi musallat olmadığınızı söyleyin."

"Perili mi? Bir an bile," diye mırıldandı, adamın ilk düğmesini açarken. "Gülüştünle değil. Gülüştünden değil. Kalçalarının o pantolonun içinde nasıl görüldüğünden değil."

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "Senin bir yalancı olduğuna hep biliyordum," diye mırıldandı. işi bitmiş ve korsajını omuzlarından aşağıya doğru itmişti; ağzı, tüylerini diken diken omuzlarının eğiminde gezindi.

İkinci düğmeyi açtı. Sonra ellerini gömleğinin içine soktu ve ah, ona dokunuyor olmanın verdiği muhteşem rahatlama. Elleri adamın pürüzsüz ve sert kaslarının, kıvrılmış saçlarının ve muhteşem sıcaklığının üzerinde kaydı. Yanağını onun göğsüne yasladı ve kalp atışlarını dinledi. Parmaklarını, pantolonunun düğmelerine giden kasların arasındaki dikişten aşağı doğru sürükledi. Adamın nefesi kesildiğinde karnının sıçradığını hissetmekten, ellerinin onun etrafında sıkılaştığını, omurgasından usulca yukarıya, ensesine doğru sürüklendiğini ve bir sıcaklık izi bıraktığını hissetmekten yoğun bir zevk aldı. Onun meme ucunu yaladı.

Zevk vermek için bir yeteneği olduğundan şüpheleniyordu. Ama sadece zevk almak istediği bir erkek için.

"Seni akla gelebilecek her şekilde becereceğim," diye fısıldayarak söz verdi ve kadının korsesini aşağıya doğru çekti.

"Mükemmel," diye mırıldandı. Adamın gömleğini pantolonundan çekti. "Sağ taraf yukarı, baş aşağı, yanlara doğru, oturarak, ayakta. Sen üstte.

Sonra ben üstte."

"Harika bir plan." Gömleği omuzlarından düştü. Oh, omuzları. Uçsuz bucaksız görkemli kıvrımları. Birini yalamak için sabırsızlanıyordu. "Geriye, ileriye. Yatakta, masada, kanepede."

Durakladı ve tüm törenle elbisesini başının üzerinden kaldırdı. bir açılış. Yere düştü.

"Ya sonra?" diye fısıldadı.

"Ve sonra her şeyi tekrar yaparız." Hiç

bitmeyen bir hikayeydi!

Ve sonunda tamamen çıplak olduklarında, biraz

Şaşkın. Seçenekler sonsuz olduğu ve kendisine bir ziyafet sunulduğu için nereden başlayacağını bilemeyen bir adam gibiydi.

Bu yüzden kollarını ona doladı ve vücudunu ona doğru bastırdı ve sonunda ten tene olmanın mutluluk verici şokuyla keskin nefes alışından karnının zıplamasını hissetti. Göğsünün ortasına yumuşak ve sıcak bir öpücük kondurdu, sonra biraz daha aşağıya bir öpücük daha kondurdu ve öpücükleri ellerini karnından aşağıya, sonra kalçalarından aşağıya kaydırarak takip etti, alay etti ve sonra şişen sikini avuçladı ve önce nazikçe okşadı, sonra yumruğunun içine aldı.

Nefesi tekrar kesildi; başı yumuşak bir iniltiyle geriye eğildi ve elleri kadının omurgasında oynadı.

"Durma," diye fısıldadı.

O da tekrar yaptı. Elleri kışını kavradı ve ağzını tekrar alırken onu kendine doğru bastırdı ve oh, bunun zevki.

"Bir yolu atladım," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

"O da ne?" "Çabuk ol."

Şimdiye kadarki en iyi fikri.

Adam onu kaldırdı, kadın bacaklarını adamın beline doladı, sonra kollarını adamın boynuna doladı ve adam onu yatağa taşıyıp aşağı indirdi. Yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

Bir saniye kadar daha aşağıya baktı, kel bir şekilde ona hayranlıkla baktı, gözleri karanlık ve meraklıydı. Kızın yüzünü kızartacak kadar uzun. Sanki bu anı unutmak istemiyormuş gibi.

Elini uzattı ve onu aşağı çekti.

Oh, ona dokunmanın ve onun tarafından dokunulmanın akıl almaz büyüü. Onun vücudunu kendi vücudunun uzunluğuna karşı hissetmenin şaşırtıcı ayrıcalığı. Sonunda tenin, parmak uçlarının, dudakların gerçek amacını anlamıştı. Onun her santimini, her çukurunu, her eğimini tatmak istiyordu ama bunun için daha sonra zamanı olacaktı. Şimdilik birbirlerine sarılmış, uzuvları birbirine dolanmış, adamın güzel, kocaman, kalkık siki kadının karnına dayanmış, öpüşüyorlar, ellerinin açgözlülükle dolaşmasına, amaçsızca keşfetmesine izin veriyorlardı ama her vuruş, her dokunuş, her öpüş, her nefes onu ateşliyor ve tahrik ediyordu. Adamın elleri kızın göğüsleriyle doldu ve kız soluk soluğa kalana, kamburlaşana, *yalvarana* kadar meme uçlarını okşadı. Kadının boyuna doğru kaydı ve birini ağzına alıp nazikçe ısırıldı.

Bir bacağına adamın kalçasına attı ve adam da onunla dalga geçerek sikini kadının ıslak, ateşli ve ona duyduğu ihtiyaçla şişmiş olduğu yere kaydırıldı.

"Oh, Tanrım, Jonathan. *Şimdi, şimdi, şimdi.*"

Adam onun üzerinde durdu ve kadın bacaklarını adamın etrafına doladı. Birleşme anının tadını çıkarmak istemiyordu. İncelik istemiyordu. Onun istediği şeyi istiyordu ve bu da amansızca, tamamen sahiplenilmektir. Adam içine daldıkça onun altında kavisler çiziyor, bacaklarıyla onu kendine çekiyor, daha da derine inmesini sağlıyordu. Adamın bakışlarının ne kadar karardığını, ne kadar sertleştiğini ve neredeyse dayanılmaz olan zevke karşı gözlerini nasıl kapattığını keyifle izledi.

"Jonathan ... *lütfen ... çabuk ...*"

Yalvarmasına gerek yoktu. Beyaz kalçaları hızla çarparak onları sarsıcı bir boşalmaya doğru sürükledi. Ve kollarında titreyen Jonathan'dı ve o titrerken boğazında boğuk bir çığlık olan adı.

SONRA sessiz, gevşek ve bitkin yatıyorlardı. Saçındaki tüm tokaları çıkarmış ve yastığın üzerinde dalgalanana kadar taramıştı.

"Russet," diye mırıldandı kendi kendine.

"Hayır," diye mırıldandı yine.

Uykulu bir şekilde parmaklarını onun saçlarına doladı.

"Hiç kimse beni senin öptüğün gibi öpmedi," dedi.

"Çok oldu mu?" Sesi durgundu. Ona göre bunun bir önemi yoktu. Bunu anlamıştı.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Seni öpmenin bildiğim tek yolu bu. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibiydi." "Ne demek istiyorsun?"

Düşünceli bir şekilde başını geriye eğdi. "Shakespeare ne demişti ... Bir kadın ve sonsuz çeşitlilik hakkında bir şey mi?"

Güldü. "Shakespeare'i iyi kavramışsın, Oxford'lu çocuk. Yanlış kıza soruyorsun."

"Ama bu . Seni öpmek ... seni öpmek kendi dünyasıdır."

Onun ne demek istediğini biliyordu. Bunu söyleyebilmesi onu çok etkiledi ve hiçbir şey söyleyemedi. "Çok öpüştünüz mü ..."

"Siz gelene kadar hiçbiri sayılmadı."

Şok olmuştu. Ona bakakaldı. Sonra saçının bir tutamını yüzüne çekti, duygulandı ve şaşkına döndü.

Yavaşça soydu. Uzun bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı.

Gözlerini ona dikti. Sanki derin bir şey söylemek istiyormuş gibi kaşları çatıldı. Kadın nefesini tuttu.

"Şimdi geriye doğru mu?" diye sordu.

"Sevişmemizi bilaro oyunu gibi mi anlatacaksın?" Adam güldü.

Tanrım, onun gülüşünü nasıl da seviyordu.

Güm, güm, güm. Üst katta Rutherford odanın içinde yürüdü.

Tommy düşündü, buna ne dersin? Sonunda binaya kendi gümbürtümü ekledim.

Bölüm 26

Birbirleriyle lüks bir şekilde yattıkları İKİ SAATİN SONUNDA, Tommy daha fazla şey keşfetmişti. Örneğin, kalçalarının nasıl fevkalade, şok edici derecede sert olduğunu. O kadar ata binmenin lezzetli bir yararıydı bu.

Kadının eli aşağıya, aralarına doğru ilerlerken, adam iyimser bir tavırla ellerini biraz daha açarak kadını aralarındaki şişlikle ilgilenmesi için cesaretlendirdi.

"Kalçalarında harika kaslar var," diye mırıldandı, elini kalçalarının arasından geçirirken.

"Bu doğru. Dikkatli olsan iyi olur. Eğer onları çok çabuk kapatırsam kazara bileğini bir dal gibi kırabilirsin."

Güldü. İçlerinde, ata binmenin saçlarını aşındırdığı o soluk pürüzsüz yere bir öpücük kondurmak için eğildi. Adamın sikinin seğirdiğini ve biraz sıçradığını gördü.

"Kalçalar iyi hoş ama sanırım daha yukarılara çıkmaya niyetlisin." Sesi dikkati dağılmış gibiydi. Bu erotik bir sestti. Zevkten aklını kaçırmasının başlangıcıydı. "Belki de bir haritaya ihtiyacınız vardır."

"Sabırlı ol," diye emretti, ama eğilip onu şımarttı ve sikinin başını yavaşça ağzına çekti. Sonra diliyle izini sürdü ve dudaklarını daha sert bir şekilde üzerinde kaydırды ve yumruklarıyla takip etti.

İnledi. "Oh, Tanrım. Tanrım, ben şanslı bir adamım."

Dudaklarını önce yavaşça, sonra hızla onun üzerinde gezdirirken elleri saçlarına dolandı ve adam artık boğuk boğuk nefes alıyordu.

"Bana binmeyi , değil mi?" diye sordu kibarca. "Çok nazıksın," diye mırıldandı. "Ama tabii ki."

Gemiye tırmandı ve adamın sikinin üzerine eğildi ve Oh Tanrım ... yarı iç çekti, yarı inledi zevk ile . hissetti onu

Parmak uçlarından ayak tabanlarına kadar her yerde. Başı geriye gitti, gözleri kapandı. Yani. İyi.

Adamın iri elleri kadının sırtına uzandı ve gözleri kilitli bir şekilde yavaşça birlikte hareket ettiler. Her biri diğerine meydan okuyor, bir duraklama, yavaş bir kayma ile alay ediyordu. Ritmi onun belirlemesine izin verdi. Yavaş ve sonra dur. Bir yükseliş, bir duraklama, sonra bir düşüş. Şehvetli bir işkence. Boynundaki kordonlar gerildi ve göğsü kadınıninkine çarparken başı geriye doğru savruldu. Kadın tekrar yükseldiğinde inledi. Boğazını ter kaplamıştı ve gözleri artık siyahtı. Kadın, terin köprücük kemiğine ulaştığı yeri yaladı.

"Lütfen, Tommy. Merhamet et. İhtiyacım var ... *lütfe* ... TANRIM."

Adam yukarı doğru kıpırdandı ve kadın merhamet etti. Onunla sertçe buluştu ve birlikte sallandılar, şimdi birleşme çılgınlığı, meme uçları göğsünün bir yıldırım hissi patlamasıyla sürtüyor, parmakları omuzlarını pençeliyor, küfür ederken ve onu daha sert, daha sert, daha derin ve daha derin, ta ki onun adını bir kükreme yapana kadar.

"*Tommy!*" Başı geriye düştü ve ürperdi.

Ve paramparça olurken uzun ve sessiz çılgınlığını adamın boğazına gömdü. DÖRT SAAT SONRA *onunla* ilgili bir şeyler keşfetti.

Mesela:

"Şeftali gibi bir kışın var," dedi bir yanağını hafifçe ısırırken. Karnı üzerine uzanmış, başı koluna yaslanmış, doymuş bir haldeyken omurgasından aşağıya doğru öpücükler kondurdu. Omurganın dibindeki küçük tatlı girintiyi yaladı ve kadın kıpırdanıp iç çekti. Parmaklarını uyluklarının arasından geçirdi, nazikçe, hafifçe, oradaki tüylü kılları izledi, ta ki kadın tekrar iç çekene ve uylukları daha geniş açılana kadar.

Parmaklarını bacaklarının arasından, kaygan ve saten gibi pürüzsüz olduğu yere doğru kaydırarak onu zorladı ve tekrar içeri ve dışarı kaydırды.

Yumuşakça inledi ve kalçalarını yukarı

kaldırdı. "Hoşuna gitti mi?" Sesi gergindi.

"Lütfen durma." Bir dua ettiyse eğer.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye yumuşak bir sesle emretti.

Kadın ona itaat etmek için vücudunu yukarı kaldırdı. Adam sırtüstü yattı ve başını bacaklarının arasına soktu, elleriyle kıcını kavradı ve sonra ağzına götürdü.

Ve dilini kızın ıslaklığı boyunca sertçe itti.

Meryem Ana. *Şok*. Enfes *şok*. Tomurcuğunda şimşekler çakarken aldığı zevki tısladı. Tıslama çaresiz bir cinsel iniltiye dönüştü. "Oh, Tanrım. Oh, lütfen . . . Jonathan."

"Yine mi?" diye

mırıldandı. Kadın

neredeyse inliyordu.

Tekrar yaptı, bu sefer daireler çizdi, sonra hafifçe emdi. Ona doğru koştu Baş, bunun mutluluğu; neredeyse düşüyordu. Adam onu sıkıca tuttu.

Ziyafet çekiyordu, dili ipeksi, becerikli, ısrarcı, bir vahiydi, onu ulaşılabileceğini hiç hayal etmediği bir zevkle deliliğin eşğine sürüklüyordu. Kulaklarında okyanus gibi kendi nefesini ve yapabileceğini hiç hayal etmediği zevk ve cesaretin hayvani seslerini duydu. Ve sonra adam sertçe emdi ve hisler alevler gibi üzerine aktı.

Kız çığlık çığlığa salıverildiğini haykırırken, adam altından sıyrıldı, döndü, kalçalarını kavradı ve sikini kızın içine doğru yönlendirdi ve kızın içine derinlemesine gömüldü. Geri çekildi, sonra tekrar sertçe sürdü, kalçalarını tekrar içine çekti, onu daha derine ve daha derine götürdü, vücutları sertçe çarpıştı, parmakları bir kez daha hissedene kadar, şaşırtıcı bir şekilde, varlığının dikişlerine karşı şişen zevki hissedene kadar tezgahı tırmaladı. Adamın nefesinin uğultusunu ve her zamankinden daha hızlı dalarken çaresiz bir mutlulukla inlediğini duydu. Ve sonra adam hareketsiz kaldı. Boğuk bir çığlıkla boşaldı. Ve saniyeler sonra o da boşaldı, düşünülemez, neredeyse dayanılmaz zevkten neredeyse ağılıyordu.

Çok iyi. Sonsuz, sonsuz derecede iyi. Ona asla ama asla doyamayacaktı.

Adam kadının yanına çöktü ve onu doygun, kemiksiz ve iyice zevk almış bir halde kollarının arasına aldı. İkisi de ter içindeydi ve gevşekti.

"Baş aşağı ," diye mırıldandı. "Yani senin için." Onun için baş aşağı olmanın ne anlama geldiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Yedinci saate doğru ikisi de uykuya daldı, Tommy yarı yarıya onun üzerine uzanmış, kolunu ona dolamıştı.

Horladı.

Ondan önce uyandı ve başını onun göğsüne yaslayıp dinledi. Onun yumuşak horlamasını. Karnındaki hafif gurultuyu. Kalbinin sabit atışını.

Çok . Çok, çok şanslıyım.

Onu sevdiği için çok ayrıcalıklı. Çünkü .

Onun da kendisini sevdiğini biliyordu.

Bunun ne anlama geldiği konusunda endişelenecek ya da gelecek.

Şimdilik sadece bu adam ve onun kalp atışları ve uyurken nefesinin yükselip alçalması vardı.

Bölüm 27

JONATHAN, ailesinin St. James Meydanı'ndaki evine iki hafta boyunca dönmedi.

White's'a gitmedi. Operaya, balolara ya da tiyatroya gitmedi ve birkaç akşam yemeği davetini de kaçırdı.

Kesinlikle kuaföre gitmedi.

Geceleri nerede uyuduğunu kimseye söylemezdi. Gizliliğe duyduğu büyük ihtiyaçtan dolayı değil. Seks ve mutluluk seli içinde, birilerinin bilmek isteyebileceğini unutmuştu.

Sadece yiyecek almak için dışarı çıktı. Sonra Covent Garden'daki köhne binadaki küçük yuvasına döndü ve orada Tommy ile hayat hikâyelerini paylaştı, sevişti, uyudu ve biraz daha sevişti.

Ve daha önce *mutlu* olduğunu düşünmüştü. Bu tamamen farklı bir şeydi. Yönetemediği anarşik bir şey, mantıksız ve muhtemelen uzun vadede savunulamaz bir şey. Elbette bir hayaldi, çünkü bunu tonun içinde yaşadığı hayata aktarmanın hiçbir yolunu göremiyordu. Ama elinden geldiğince uzun bir süre boyunca düşünmek değil, sadece hissetmek istiyordu.

İki haftanın sonunda Jonathan, Bond Caddesi'ndeki Klaus Liebman & Co. şirketine uğradı.

Klaus ve tezgâha yaslanmış olan Argosy Wyndham, Jonathan'ın belki de bir kez dans ettiği yakışıklı Bayan Elizabeth Francis'i çizdi, hepsi dönüp ona baktı.

"White'ın Bahis Kitapları'nda 'Jonathan Redmond yaşıyor mu?' diye kim yazıyordu?" Argosy sonunda kuru kuru konuştu.

"Bahis Kitaplarında mıyım?" Jonathan hala hoş bir rahatlık hissediyordu gerçek hayattan mutlulukla.

"Geçen hafta boyunca Bahis Defterlerini *domine* ettiniz. Bir başkası da kardeşiniz Lyon Redmond ile birlikte ortadan kaybolduğunuza dair bahse girdi. Bir Eversea'nın sorumlu olup olmadığı konusunda çok tartışma oldu."

Oh, Tanrım. Babasının bunu gördüğünde ne düşüneceğini ancak hayal edebilirdi. Sadece "Lyon" adı anılmakla kalmamış, birileri bunu yaparken Eversea düşmanlığının korlarını da dürtmeyi akıl etmişti.

Şüpheli Meslekler Binası'ndan çıkmaması gerektiğini *biliyordu*.

Argosy dikkatle, "Bir bahis var Jonathan," dedi. Bu Argosy'nin ses tonuydu. "Bir dakika benimle gelir misin?" Argosy onu arka odaya çağırdı.

Argosy'nin yüz ifadesi alamet gibiydi. "Ne?" Jonathan sinirlenerek, "Ne?" dedi.

"Biliyorum, Redmond."

"Ne biliyorsun ki? En iyi at etinden ve yüz sterlinlik eldivenlerin nereden alınacağından başka?

"Bunca zamandır Tommy de Ballesteros ile birlikte olduğunu biliyorum."

Jonathan yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. "Sana bunu söyleten ne?

Argosy eğleniyordu. "Yüzünü görmelisin, Redmond! Merak etme. Seni dışarı çağırmayacağım. Duvardaki yazıyı görebiliyordum. En azından benim için hiç de esrarengiz *değilsin*. Ve hiçbir kadın *yatırım yapmakla* bu kadar ilgilenmez."

"Kadınların nelere ilgi bilsen şaşırırsın Argosy." O dikkatle, gizlice arkadaşının ihanete uğradığını hissettiğine dair kanıt arıyordu. Ama Argosy kalbi kırılmış biri için oldukça iyimserdi, çünkü Cynthia Brightly'nin kalbini kırması üzerine tam da böyle bir gösteri yapmıştı.

"Başka kim biliyor?"

"Kimsenin *bildiğini* sanmıyorum. Benden başka, çünkü sen de itiraf ettin. Ama sana söylemek istediğim şey buydu. Kitaplarda ikiniz hakkında bir bahis var. Sen ve Tommy."

"Tanrım! Kim bahis oynadı? Ve neden?"

"Sorun şu ki, *ikiniz* de tam aynı zamanlarda Londra'da ortadan kayboldunuz. Bu tesadüf White's'ta dikkatini çekti ve Harry Linley birkaç birayı fazla kaçırmıştı ve ikinizin nereye gittiğine dair bir soruyu yanıtladığına karar vererek Edmund Rickburn ile bahse girdi. Linley'nin bu bahsi nasıl kazanmayı planladığı beni aşıyor."

Jonathan çabucak düşündü. "Babamı White's'ta gördün mü?"

Bir tereddüt. "Evet. Daha doğrusu White'ın evinde görülmüş. Greyfolk Dükü ile derin bir tartışmaya dalmış."

Jonathan içini çekti, şapkasını çıkardı ve arkasına yaslandı. duvar. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Bu Isaiah'ın Bahis Kitaplarını okuduğu anlamına gelmiyordu. Ya da fesat dedikoduları duyduğu veya ciddiye aldığı anlamına da gelmiyordu. Ama babasının bilmek istediği şeyleri keşfetmek için kendi yöntemleri vardı.

Lanet olsun.

"Peki bir yer?" Argosy kayıtsızca girişimde bulundu.

Jonathan tehlikeli bir şekilde ona baktı.

"Neye benziyor?" dedi kırılmış bir nezaketle. Çok iyi biliyordu ki Ne demek istediğini.

Argosy bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Korkunç." Ve Jonathan yavaşça gülümsedi.

"Oh, evet. Korkunç olduğuna eminim. Yaptığın tüm o kuvvetli sevişmeler yüzünden iyice zayıflamışsın. Bir parça peynir ister misin?"

Jonathan güldü. Sonra içini çekti. "Siparişlerin ne durumda olduğunu görmek için defterlere bir göz atsam iyi olacak."

"Ne yapacaksın Redmond?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç aşık olmamıştım."

"*Aşk mı?*" Argosy kelimeyi boğarcasına söyleyince şok oldu. "Cynthia'ya olan aşkımı mı kastediyorsun?"

Jonathan'ın sabrı kalmamıştı. "Tüm saygımla, Argosy, bu değildi Aşk. Güven bana, gerçekleştiğinde anlayacaksın."

Aslında Tommy'nin son iki haftadır gitmeyi tamamen unuttuğu salonun günü değildi ama Jonathan Bond Sokağı'na, Klaus Liebman & Co. şirketine gittiğinden ve Kontes Mirabeau da o sabah kendisine uğrayıp uğramayacağını soran bir not gönderdiğinden, Tommy neşeyle yola çıktı.

Ev, konukların olağan gürültüsü olmadan çok sessiz görünüyordu. Tommy daha sonra bu sessizliğin bir alamet olduğunu düşünecekti. Bu biraz kötü bir fırtınadan hemen önce kuşların sessizliğe bürünmesine benziyordu.

Gülümsedi ve kontesin yanaklarına kondurduğu öpücükleri kabul etti; kontes şaşırtıcı bir şekilde son moda giyinmişti, başına bir türban sarmıştı, üzerinde bir tüy yükseliyordu, elbisesi erik rengi ipekti.

Kontes kulağına fısıldadı, "Seninle tanıştırmak istedi canım, çok zengin ve önemli bir adam olduğu için bunu yapmanın senin yararına olacağını düşündüm."

Kontes Mirabeau kendinden memnundu. Kaşlarını yukarı kaldırdı ve kendini odadan dışarı attı.

Tommy hareketsizdi.

Ve döndü.

Sandalyeden ayağa kalkan yaşlı bir adamdı, olağanüstü yakışıklı bir adamdı, insanın bir an nefesini tutmasına neden olacak türden bir varlığı vardı.

Ve soyut şeyler. . boyu, kendini tutuşu, omuzlarının duruşu, onu selamlamak için sandalyeden kalkarken vücudunun dikleşmesi - ürkütücüydü. Jonathan'ı otuz yıl sonra görmek gibiydi. Onun gibi, ama yine de onun gibi değil.

Salam verdi. "Bayan de Ballesteros, sanırım?"

"Bay Isaiah Redmond, sanırım?"

Bu onu şaşırttıysa bile, hiçbir belirti göstermedi. *Onun da gözleri yeşildi.*

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz diye merak ettim. Oturur musunuz?
benimle? Uzun sürmez."

Odaya temkinli bir şekilde girdi, gözleri onu bir kurtmuş gibi işaretliyordu. Artık onun türü hakkında biraz daha fazla şey biliyordu. Dünyanın taşınmaz güçlü adamları. Yapıcılar ve yıkıcılar.

Onun karşısındaki sandalyeye usulca oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Beklentiyi ona döndü. *Nefes al, Tommy.*

"Anladığım kadarıyla oğlumu kendine sevgili edinmişsin."

Kelimeler onu zıpkınladı.

Tekrar nefes alabilmesi için bir an geçmesi gerekti ve adamın bunu fark ettiğinden emindi. Çünkü o her şeyi fark eden biriydi. Ve Jonathan'ı korumak ya da inkâr etmek için artık çok geçti.

"Korkarım ilişkimizin doğasını yanlış anladınız, Bay Redmond." Sabit sesiyle gurur duyuyordu.

"Oh, bundan şüpheliyim."

Bu tür şeylerde çok tecrübeliydi. Onu oldukça kolay okumuştı. "Sizi ne ilgilendiriyor acaba?" diye sordu kibarca, neredeyse ilgisizce. Ellerinin zaten nemli olduğu düşünülürse, soğukkanlı ses tonuyla gurur duyuyordu.

Durakladı. Ya etki yaratmak için ya da gerçekten düşüncelerini toparlıyordu.

"Bir aileniz var mı, Bayan de Ballesteros? Bir anne, bir baba, kardeşler? Sevdiğiniz ve karşılığında sizi seven insanlar?"

Ve böylece mızrağı büktü. Bir şekilde onun kimsesi olmadığını biliyor olmalıydı. Dük'le konuşmuş muydu? O biliyor muydu?

Şimdi kısa bir süre nefes alıyordu. Yanaklarının ısınmaya başladığını hissedebiliyordu.

Kızın sessizliğinin bir yanıt olduğundan emindi.

"Çünkü bunu yapmazsanız, ailesinin Jonathan için ne anlama geldiğini ya da kendisinin ailesi için ne anlama geldiğini anlayabilir misiniz bilmiyorum. Ve eğer uygunsuz bir evlilik yaparsa, değer verdiği her şeyden mahrum kalacak; evinden, ailesinden, geçmişinden, mirasından. Sadece bu da değil, zengin ve itibarlı genç bir adama tanınan olağan ilerleme ve bağlantı fırsatları, kendi sınıfından başka bir sınıfla evlenirse ondan mahrum kalacaktır. Eninde sonunda sefil olacaktır. Belki ilk başta öyle olmayacaktır ama sonunda öyle olacaktır. Sizi temin ederim. Jonathan gibi biri bildiği her şeyi öylece terk etmez."

Tommy'nin tırnakları gittikçe daha derin bir şekilde avucuna batıyor, öfkesini dizginlemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Kadın hayretle ona baktı.

"Oğlunu hiç tanımıyorsun," dedi yavaşça, şaşkınlığının belli olmasına izin vererek. "Onu çok küçümsüyorsun. Ve yakında bir gün buna pişman olabilirsin."

Yeşil gözlere sahip olan tüm erkeklerin piç olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ses tonunda bir şey vardı - buz, kendine olan mutlak güveni durakladı. Bir an için merakla onu inceledi. Jonathan haklıydı. İşte babası gibi bir adam daha, diye düşündü. Onun dikkatini çekmeye değmezdi. Duygularının bir anlık yükselişine bile değmezdi.

"Oh, bundan da şüpheliyim," dedi sonunda, yeterince kolay bir şekilde. "Buraya sana bunu söylemek için geldim. Eğer oğlumu önemsiyorsan, onu görmeyi reddedecek ve onun için tasarlanmış olan geleceğe gitmesine izin vereceksin. Gelecek parlak ve mutlu olmak için bir şansı var ve eğer onun mutluluğunu istiyorsanız, gitmesine izin verirsiniz. Çünkü sizinle birlikteliğine devam ederse, kız kardeşinden, erkek kardeşinden, annesinden, hakkı olan mirastan ve doğuştan gelen hakından mahrum kalacaktır. Bu kesinlikle tartışılmaz, Bayan de Ballesteros. Bunun olmasını sağlayacağım. Ve inanın bana, bunun böyle kalmasını sağlayacak güce sahibim."

Nefes almak artık daha zordu. Onun gibi adamlardan nasıl da nefret ediyordu. İnsanlara zorbalık yapmak, dünyayı kendi istedikleri gibi şekillendirmek için para kazanan adamlardan.

O, tahtadan yukarı doğru uzanan meşhur asi çiviymi ve adam onu tekrar yerine çakabileceğini düşünüyordu.

"Başka bir oğlunuzu daha tehdit etmediniz mi Bay Redmond? Benzer mi? Söyleyin bana, bu akşam masanızda yemek yiyecek mi? Onu yarın ya da ertesi gün ya da bir sonraki gün göreceğiz misiniz? Yoksa gerçekten de tamamen ortadan kayboldu mu?"

Isaiah Redmond'a yavaş yavaş öfke aşılmasını izledi. İnce ama belirgin ve büyüleyiciydi. Ve onun öfkesinin soğuk ve acı bir şey olduğunu görebiliyordu. Öfkesini asla çirkin bir şekilde kaybetmezdi. Kasları sertleşti, çenesi gerildi ve gözleri kül grisine döndü.

Ve o anda, onun gibi birini öfkeliendirecek gücü sevdi. Çünkü onu öfkeliendirmenin tek yolu zayıflıklarını bilmektir. "Sen olmaz bkz. a penny . Jonathan'ınAİLE Para, Bayan de Ballesteros. Yine de endişelenmeyeceğim. Sizin gibi kadınlar her zaman kendi ayakları üzerinde dururlar. Sadece bir baba olarak oğluma karşı beslediğiniz sevgiye hitap etmem gerektiğini düşündüm. Sizinle bir geleceği yok ve onu incitmeden hemen serbest bırakmalısınız. Çünkü her şeyden önce, onu bu şekilde görmek istemem.

incindim."

Evet. Eminim amacın sadece fedakârlıktır, diye düşündü Tommy.

Çenesini yukarı kaldırdı. Bu adamın önünde ağlamayacağım, öfkeli bile dökmeyeceğim.

"Benim için endişelenmemekte haklısınız Bay Redmond. Jonathan'ın kısa bir süre sonra destesinden bir gelin seçecek olması sizin için bir şans değil mi? Çünkü iyi ailelerin kadınları birbirinin yerine geçmez mi? Biri diğerine çok benzer ve beklentileriniz karşılandığı sürece onun mutluluğu garantidir. Siz memnun olduğunuz sürece o asla incinmeyecektir. Ve içiniz rahat olabilir. Ben hiçbir iskambil destesi için poz vermedim."

Belli belirsiz gülümsedi. "Birbirimizi anladığımıza sevindim, Bayan de Ballesteros."

Tekrar ayağa kalktı ve meraklı bir an için ona baktı. Sanki onu ezberliyormuş gibi.

Sonra başını eğdi ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Ve o öğleden sonra, Jonathan merdivenleri hızla çıktı, içeri girdi, şapkasını fırlattı ve kravatını gevşetti.

"Üstte sen varsın!" diye neşeyle ilan etti ve ona doğru hamle yaptı.

Adam onu kollarının arasına alıp elleriyle poposunu kavrayınca kadın gülmekten kendini alamadı. Bacaklarını adamın beline, kollarını da boynuna doladı ve adam arkaya doğru kanepenin üzerine çöktü.

"Öp beni," dedi fısıltıyla, kız pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken, o da elbisesini sıyırıp çoraplarının üstünden kalçalarının hassas iç kısımlarını okşarken öptü. Ağzı sıcak ve tatlıydı, afyon gibiydi. Onda bir vahşet, yeni bir aciliyet vardı.

Ve kadın ıslaklığını ona doğru kaydırды, alay etti ve adam gözlerini kapattı, boynunun akorları bunun zevkiyle gerildi.

"Benimle dalga geç," diye fısıldadı.

Ve öyle de yaptı. Onun üzerine kaydı ve yavaşça, çok yavaşça üzerinde hareket etti. Uzun bir zevk iniltisi onu sürükleyene kadar. Alnı boncuk boncuk terleyene kadar. Ta ki kendisi bile zorlukla dayanana kadar. İçindeki sıcak, dikenli zevkle oynadı; ve sonra onun zevkiyle oynadı.

Dilini kulağına daldırıp kıvrımlarında gezdirdi ve adamın iniltisi neredeyse çaresizlikten kaynaklanan kısa bir kahkahaya dönüştü.

"Yeterince işkence gördün mü?" diye fısıldadı.

Adam kadının kalçalarını kavradı ve onu teşvik etti. Birlikte sallandılar, sert ve öfkeli, saniyeler içinde kendilerine ait olacağını bildikleri olağanüstü zevk için acımasız ve açgözlü.

Ve ıgıllıkları birbirine karıştı

"Bum," diye fısıldadı. Başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Adamın nefesi kendininkine karışırken ggşünün her değerli iniş çıkışını hissetti.

Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Bir erkek ocuğununki gibi yumuşacıktı. Parlak koyu renk.

Saçları, her şey bir yana, onu ağlatacaktı.

Adamın kollarından sıyrıldı, elbisesini düzeltti ve ellerini kucağında sıkıca kavuşturarak onun , kanepeye oturdu.

Ve ona bakmadı.

Adam ona baktı, gözleri sevişmekten hâlâ hlyalıydı, kızın hareket edebilmesine bile şaşırmıştı.

Cesaret için nefes aldı. Ve sonra ona döndü. "Jonathan ... sana söylemem gereken bir şey var." Onun gözleriyle karşılaştı.

Gözleri hlyalıdan temkinliye döndü. Onu yakından inceledi.

Kız cesurca onun incelemesine dayandı.

Ve sonra gözleri kısıldı. "*Babam*," diye tükürdü. "Babam seninle konuştu." şok olmuştu.

"Nasıl yaptın-? Hayır."

"Bana *yalan söyleme*, Tommy. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu onun yapabileceği bir şey. Ve Isaiah Redmond tarafından kandırılmış birinin bakışını biliyorum. Ne dedi o lanet olası? Seni benden uzak tutmaya mı çalıştı?"

şimdi pantolonunu bağlıyordu. Hareketleri hızlı ve sarsaktı, öfkeliydi.

"Jonathan," dedi usulca. "Onun hakkında ne düşünürsen düşün... o haklı.

Benden nefret edeceksin. Çünkü benimle kalırsan seni sevdiğin her şeyden koparacak ve sen de içinde yaşadığın toplumdan kopacaksın. Bildiğiniz ve sahip olabileceğiniz fırsatlardan."

"*Seni seviyorum*."

Oh, kelimeler. Değerli kelimeler. *Onu seviyordu, onu seviyordu.*
Gözlerini kapattı.

"Beni seviyorsun, Tommy. Sevdiğini biliyorum.
Söyle." "Ne fark eder ki Jonathan?" "Söyle!"

"Jonathan . . ."

"Bunu yapma, Tommy. Henüz yapma. Henüz değil."

"Peki ne zaman? Leydi Penelope Moneystacks ile evlenmeden bir gün önce mi?"

Hayır, bunu şimdi bitirsek daha
iyi olur." "Çünkü
korkuyorsun."

Ona inanamayarak baktı. Ve şimdi öfkeliydi.

"Korkarım çok haklısın! Bana ait diyebileceğim kalıcı bir şeye sahip olamamaktan, annemin hayatını yeniden yaşamaktan, senin başka biriyle evlenmeni izlemekten, geceleri yanında başka birinin uyuduğunu bilmekten! Korkuyorum! Benden nefret etmenden korkuyorum çünkü sevdiğin diğer her şey sana yasaklanmışken beni seçersen. . . . Gördüğüm kadarıyla, incinme şeklimi ben seçiyorum ve bu yolu seçiyorum. Şimdi, daha sonra değil. Şimdi, gururum sağlamken ve önümde başka seçenekler varken."

Hareketsiz kaldı.

"Başka hangi seçenekler var?" Sesi alçak ve gergindi.

Kelimelerin ona saplanmış bir hançer gibi olacağını bilerek nefesini içine çekti. "Lord Prescott bana evlenme teklif etti."

Bu sözleri bir darbe gibi algıladı. Boş bir şok geçirdiğini, irkildiğini görebiliyordu. Adam başını salladı. "*Prescott?* Ama ..."

"Çünkü o beni *istiyor* Jonathan. Tıpkı senin istediğin gibi. Ve görünüşe göre ödemek istediği ve ödeyebileceği bedel de bu."

Haberin onun içinde yankılandığını anlayabiliyordu.

"Prescott. İncileri sana Prescott verdi."

İnkâr etmedi.

"Karşılığında ona ne verdin?"

"Değersiz Jonathan," dedi. "Ona hiçbir şey vermedim ve bunu sen de biliyorsun.

Ama burada önemli olan onun ne istediği."

"Ne istediği mi?"

"Bunu bir düşün. Eğer beni seviyorsan, her gün benim gibi yaşamamı mı tercih edersin?"

Şu anda bu binada ya da bir ölçüde emniyet, konfor ve güvenlik içindeyim. -Kız kardeşiniz ya da Leydi Grace Worthington gibi birinin her zaman sahip olacağı şeylere? Neden ben de sahip olmayayım?"

"Onunla evlenmek istemiyorsun." "Tabii ki istemiyorum, seni göt!"

Ve bu her ikisini de şok etti.

Ama şimdi öfkeden, boşunalıktan ve korkudan ağlamak üzereydi. "İşte bu kadar. Diğer seçeneğim. Tabii servetimizin yarın gelme ihtimalini saymazsak. Ama henüz bir servetimiz yok, değil mi Jonathan?"

"Hayır," dedi. "Ama yapacağız. Yapma bunu, Tommy. Şimdi olmaz. Şimdi yapmak zorunda değilsin."

"Ona bir karar vermem için bana ay sonuna kadar süre verdi."

Gözlerini kapattı. "Tanrı'nın annesi."

Ve sonra nefesinin altında şiddetli bir şekilde küfretti. Kadın irkildi.

"Jonathan ... bunu bir düşün. Bu şekilde, sevdiğin diğer her şeyden kopuk yaşamak ister misin? Sonsuza dek böyle yaşamamı ister misin? Sen istiyor musun?"

Buna dayanamadı. Haşlanmış gibi hareket ediyor, öfkeyle giyiniyor, kollarını gömleğinin kollarına sıkıştırıyor, kravatını babası için bir ilmik olmasını istermiş gibi düğümlüyordu.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Gözleriyle onu yutuyordu.

"Babam kazanmayacak, Tommy. *Ben* kazanacağım." Bunu sessizce, eşit bir şekilde söyledi. Kanlı bir yeminin inancıyla titriyordu. "İstediğim her şeye sahip olacağım."

Ve sen de öyle olacaksın. Sadece bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermelisin. Ve beni gelecekte korktuğundan daha çok sevip sevmediğine."

Öfke dolu bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Korku. Bununla suçlanmaktan ne kadar da nefret ediyordu. Ama şimdi, onu kaybetmenin acısından duyduğu korku diğer tüm düşüncelerden daha ağır basarken, bu kararı vermeye hazır değildi. Çünkü buna katlanamıyordu.

"Şimdi gitsen iyi olur," dedi nazikçe. "Şimdi gitmene ihtiyacım var."

Gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında yüz ifadesi neredeyse ona, "Hepsini geri alıyorum. Gitme. Gitme. Beni asla bırakma."

Hareket etmedi. Kapalı bir yumruk gibi gergindi.

Onun yerine, "Atacak bir şey mi arıyorsun?" diye sordu.

Atacak bir şey bulamadı. Ancak tekmeleyecek bir şey buldu.

Kapı. Sert. Çıkarken.

Bölüm 28

Sonraki günlerde Jonathan sanki hiç ayrılmamış gibi St. James Meydanı'ndaki Redmond konağına döndü. Kahvaltı masasındaki tüm kibarlık ve gevezelik ondaydı.

Babası hiç soru sormadı. Jonathan'a bir ya da iki uzun, sorgulayıcı bakış fırlattıysa, onu isyan ya da kalp kırıklığı belirtileri için değerlendirdiyse, Jonathan sadece iyi niyetle gülümsedi.

Kazanamayacaksın, baba. Ben kazanacağım.

Marmelatı babasına uzatırken, sabah tıraş olurken, akşam başını yastığa koyarken tek düşüncesi buydu. Soluduğu havadaydı.

Davranışları o kadar kusursuzdu ki, Yeşaya oradaki işleri denetlemek için tekrar Sussex'e gitti.

Jonathan siparişlerin gidişatını görmek, kalıpları gözden geçirmek ve kitapları incelemek için matbaaya sık sık uğruyordu. Erkekler ve kadınlar tüm takımlarda sadece *kendi suretlerinin* yer aldığı kart desteleri sipariş etmeye başlamışlardı. Bunlar tekil siparişler olduğu ve benzersiz kalıpların hazırlanmasını gerektirdiği için, Klaus neşeyle fahiş bir ücret talep ediyordu. Ah, Londra'dan geçen zengin gösteriş damarından kazanılacak para.

Jonathan'ın kendisi de özel bir deste yaptırdı.

"Ona hemen ihtiyacım olacak Wyndham. İlk Su Güvertesi Elmasları hazırlanana kadar."

Sonra bir bilim adamı renkli anatomik illüstrasyonlar içeren bir kitap yayınlamak istedi ve Klaus'un aklına bir olasılık geldi. Bundan kısa bir süre sonra bir yayıncı Klaus'u Miles Redmond'un ünlü Güney Denizi Günlükleri'nin renkli resimli sınırlı baskılarını yapmakla görevlendirdi. Klaus iki matbaa daha kurdu ve Bethnal Green ıslahevinden William adında genç bir adam olan başka bir yardımcıyı makul bir ücretle işe aldı.

tüm ekstra işler. Ama Charlie hızlı, zeki ve ve yakında süpürme ve ayak işlerinden daha fazlasını yapabilecekti.

Ve uyanık olduğu her anda, attığı her adımda Jonathan sessizce bir amaç için kaynıyordu.

Ve son ipek kargosuna yaptığı yatırım *nihayet* karşılığını verdiğinde -ilk yatırımın neredeyse üç katı- Jonathan Redmond resmen ve ailesinin parası dışında zengin olduğunu fark etti. Mütevazı bir şekilde, evet.

Kesinlikle *Isaiah Redmond* zengin değil. Henüz değil.

Ama hepsi onundu.

Parayı Tommy'nin yatırımını geri ödemek için kullandı. Zengin değildi ama artık seçenekleri vardı ve aslında başından beri istediği de buydu.

Ve onun rahat ve güvende olmasını sağlayan kişi olduğu için şiddetli bir memnuniyet duyuyordu. Eğer artık ırıadan yapılmış bir binada yaşamak istemiyorsa, buna kesinlikle ihtiyacı yoktu. Eğer unvan sahibi bir adamla evlenmek istemiyorsa, buna da gerek yoktu.

Eğer evlenmek istemiyorsa, *de* gerek yoktu.

Payını hesabına yatırdı ve ona sadece bunu söylemek için bir mesaj gönderdi.

Ve ekledi:

Seçenekler istediniz. Artık çok seçeneğiniz var.

Not: Acele bir şey yapmayın. -J

Bir aşk notu sayılmaz. Ama yalvarmayacaktı. Eğer ona güveniyorsa, Londra'yı terk etmek ya da bir vikontla evlenmek gibi aptalca bir şey yapmazdı.

Sonra da bir avukatı ziyarete gitti.

ROMULUS BEAN, ESQUIRE.

Tabela hafif bir esintiyle sallanıyordu. Ofisleri, Isaiah Redmond ve Greyfolk Dükü'nün uykusuz geceler geçirmesine neden olan bir adam için oldukça mütevazı bir yerdeydi.

Jonathan bir nefes verdi. Merdivenleri tırmandı ve kapıyı açtı. Küçük bir ofisti, seyrek ve zarif bir şekilde döşenmişti, kusursuz bir şekilde düzenliydi.

Bay Romulus Bean masasının başındaydı ve tıpkı ofisi gibi, gözlükleri burnunun ucuna kadar kaymış, kalan birkaç saç teli bir gemi enkazının kurbanları gibi kafasına yapışmış, kompakt ve temiz bir adamdı.

Sal.

Jonathan eğildi. "Lütfen rahatsız ettiğim için beni bağışlayın Bay Bean, ama benimle konuşmak için biraz vaktiniz olacağını umuyordum."

Bay Bean gözlüklerini düzeltti ve Jonathan'a baktı. Belli ki kıyafetini, aksanını, duruşunu onaylıyordu. "Benim adım Jonathan Redmond."

İşte o zaman yüz hatlarında bir ironi belirdi. "Bay Isaiah Redmond ile bir akrabalığınız var mı? Bay Isaiah Redmond?"

Nazikçe söyledi. Ve ilginç bir şekilde yansımasızdı. Söyleyiş şekli Jonathan'ın babası hakkında hissettiklerini akla getirdi.

"Evet, ama burada olduğumu bilmiyor. Tamamen kendi adıma buradayım."

"Lütfen oturun Bay Redmond. Sorunuzun mahiyeti ?"

Jonathan adamın masasının karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Anladığım kadarıyla Lancaster Pamuk Fabrikası'nın satışından sorumlu avukat sizsiniz."

"Gerçekten de öyleyim."

"Satın almak istiyorum."

Bay Bean, sanki biri bir kubbe düşürmüş gibi sessizliğe gömüldü.

Sonra yavaşça, dalgınca, masasının üzerindeki bir bardak suyu parmaklarıyla yavaşça başladı. Bir o yana bir bu çeviriyordu. Bir o yana bir bu

"Mülkle ilgilenen birkaç alıcı var Bay Redmond. Can Bana teklifinizin niteliğini anlatır ? Belki de mülkle ilgili planlarınızı?"

Uzun süren sessizliği sırasında Bay Bean'in nazik davranmaya ve onunla dalga geçmeye karar verdiği çok açıktı. Bir an için bile

Jonathan'ın sermayesi vardı.

"Bir kısmını nakit olarak, bir kısmını baskı işimden yüzde pay olarak ödemeyi ve geri kalanı için de ödeme yapmayı öneriyorum. Kazanç beyanlarımı ve gelecekteki kazançlarımın doğru bir tahminini sağlayabilirim."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ödemeler." Bay Bean kelimeyi nazikçe söyledi. Sanki ödeme yapmak gibi avamca bir şey yapması gereken biriyle hiç muhatap olmamış gibi. Ama anlayışsız değildi. Jonathan'a yol göstermek için saate bakmayı çok isteyen ama doğuştan kibar olan bir adamın bakışlarına sahipti.

"Planlarım arasında ya çocuk işçi çalıştırmaya tamamen son vermek ya da köklü değişiklikler yapmak var. İlk girişimim, orada çalışan çocukları yaşam boyu sürececek meşru bir meslekte eğitmenin yollarını bulmak, onlara ev veya çıraklık bulmak ve yetişkinleri işe almak olacak."

Sonra Bay Bean sandalyesinde yavaşça arkasına yaslandı. Hareketsiz kaldı.

Düşünceliydi.

"Kızlar bile mi?" Sesi şimdi kırılmıştı. "Tabii ki."

Bay Bean tekrar öne eğildi. Dudaklarını kendi üzerine katladı. Su bardağını boş boş çevirmeye yeniden başladı. Jonathan'ın sinirleri gittikçe geriliyordu. Uzanıp elini Bean'in elinin üstüne koyarak onu durdurmak istedi.

Artık çok geçti. Sonunda sallanıp devrildi ve her yere su fışkırdı.

Jonathan geriye doğru sıçradı.

Bay Bean ayaklarına vurdu. "İyi gökler, ben özür dilerim, Mr.

Redmond! Bu sadece ..."

"Lütfen endişelenmeyin. Sadece su."

Jonathan bir mendil çıkarıp Bay Bean'e uzattı, o da yüzü kızarmış ve utanmış bir halde bir süre sessizce mendilini özenle sildi.

Jonathan'ın mendilini düzgünce dörde katladı. "Islattığım için özür dilerim..." Gözlüklerini tekrar burnunun üzerine kaldırdı. Başparmağını mendilin köşesinde gezdirdi.

Yavaşça yukarı baktı. Yüz ifadesi tuhaftı.

"Benim için bir şey yapar mısınız, Bay Redmond?"

Bana değirmeni satarsan seni dudaklarından öperim. "Bu ne olabilir?"

"Şöyle mi diyeceksin?"- boğazını temizledi ve mırıldandı-" 'Bırak onu, seni

kokuşmuş piç!' Oldukça öfkeli bir ses tonuyla?"

Jonathan gözlerini kırptırdı. "Yalvarırım... madem ısrar ediyorsun. 'Bırak onu...' " Durdu.

Çünkü o zaman *biliyordu*.

"Bu *sensin!*" diye aynı anda bağıldılar. Neşeyle.

"Beni o haydutlardan kurtardınız!" Bay Bean kendinden geçmişti.

"Sen Plum & Pear'ın dışında şu adamlar tarafından kuşatılan adamdın.

. . kokuşmuş piçler!"

"Berbat kokuyorlardı!" Bay Bean mutlulukla

söyledi. "Güçlü bir şekilde!"

"Bana mendilini verdin! Her tarafım kan oldu!"

Jonathan sessizce, büyük bir törenle kolunu sıvadı. "Ve küçük, güzel bir bıçak yaram var. Bayanları etkiliyor."

Bay Bean yaraya hayranlıkla baktı, sonra arkasına yaslanıp gülümsedi ve merakla başını salladı.

"Bu çok garip bir şey Bay Redmond, ama değirmeni bazı kişilere satma konusundaki isteksizliğimi gizlemedim ve bu sizin de belirttiğiniz nedenlerden kaynaklanıyor. Bu değirmen benim için ahlaki bir yük. Çocuk işçi çalıştırılmasından nefret ediyorum. Ve çocuklara daha insanca davranılmasının, bir şeylerin değişmesinin tek yolu tutkulu, etkili bireylerin daha güçlü yasalar için mücadele etmesidir. Merak ediyorum" - öne doğru eğildi - "parlamentoya aday olmayı düşündünüz mü Bay Redmond? Büyük bir desteğiniz olacağından kuvvetle şüpheleniyorum. Bir politikacının cesaretine sahip görünüyorsun. Hayatımı kurtarmak

mükemmel bir hikaye oluşturuyor - karakteri oldukça açıklayıcı, sizce de öyle değil mi? Redmond adının büyük bir nüfuza sahip olduğu kesin ve inkar edilemez bir varlığınız var."

"İnkâr edilemez bir varlığı" vardı, değil mi?

Sandalyesinde arkasına yaslanıp Bay Bean'i inceleme sırası Jonathan'daydı.

"İ

beni tavsiye edecek belli bir miktarım olduğu söylendi."

Gözlerini kapattı. Fikir, zihninin kuyusunda bir kobay gibi parıldayarak dönüyordu.

Ve biliyordu, sadece biliyordu, her zaman yaptığı gibi, bu fikrin parlak ve doğru. Ve içini tuhaf bir huzur duygusu kapladı.

"Sanırım, Bay Bean... az önce çok önemli bir şey söylediniz." "Muhteşem.

Bir sonraki seçimde sizi desteklemek için sabırsızlanıyorum, Mr.

Redmond."

Jonathan sırtıttı.

Ve bir süre şaşkın, keyifli bir sessizlik içinde oturdular.

"Pekala," dedi Bay Bean sonunda, parmaklarını şıklatarak. "Bu çok tesadüfi oldu. Kurtarıcıma teşekkür etmek için nasıl bir fırsat beklediğimi bilemezsiniz."

Jonathan arkasına yaslandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Söyleyin bana, Bay Bean... kendinizi ne kadar minnettar hissediyorsunuz?"

Bölüm 29

İlk Su Destelerinin Elmasları'nın mağazalarda yerini almasından önceki gece, yüzlerce ton üyesi için uykusuz bir geceydi.

Wyndham'a poz veren tüm genç hanımlar, Leydi Grace Worthington'ın seçilmemesi ve kendilerinin seçilmesi için dua ederek, gerginlikten kaskatı kesilmiş bir halde tavanlarına bakıyorlardı.

Leydi Grace Worthington bütün gece uyanık kalarak kaç deste satın alacağına karar vermeye çalıştı, çünkü öne çıkacağından emindi. Yüzünü Almack's'ta ve İngiltere'deki tüm güzel evlerde hayal ederek zevkle kendine sarıldı.

Ve düzinelerce genç adam White'ın Bahis Defterleri aracılığıyla destede yer alacak genç kadınlar üzerine oynadıkları bahisler için endişeleniyordu. Ve Redmond'un kimi seçeceğini, eğer gerçekten de söylediği gibi seçtiyse.

Şafak sökmeden hemen önce Charlie, Klaus ve Klaus'un yeni yardımcısı William, şafak öncesi karanlığında arabayı yüklemeye başladılar. Londra'nın dört bir yanındaki mağazalara, özellikle de Burlington Arcade'e yapılacak teslimatların mağazalar açılana kadar bitirilmesi gerekiyordu.

Ve her biri merak ediyordu: Jonathan Redmond gerçekten bir iskambil destesinden gelin seçer miydi?

Tommy de Ballesteros, Şüpheli Meslekler Binası'nda da gözünü kırpmamıştı ve bunun tek nedeni Rutherford'un bütün akşam evde kendisiyle aynı boyda olması gereken bir kadın misafiri ağırlıyor olması değildi. *Ritmik* gümbürtüler. Bunu hayal etmemek için kendini zor tuttu ve sonra kendini kıskanç, yalnız, acı verici derecede üzgün ve korkmuş hissetti.

Çünkü bugünün, Birinci Su Destesi Elmaslarının mağazalara teslim edileceği gün olduğunu biliyordu.

Ve Jonathan Redmond'ın güverteden bir gelin seçeceği söylenen gün.

Yuvarlanıp nefes aldığıında, yastığında hâlâ hafifçe onun kokusunu duyabiliyordu. Ya da öyle hayal etti. Bu onu dikleştirdi ve yatağının en ucuna oturup ayın panjurlarına gönderdiği çizgileri hayranlıkla seyretti. Sanki yatıştırıcı bir akıntıymış gibi ayaklarını onların içine soktu.

Yatıştırılmaya ihtiyacı vardı. Bugün onun için de önemli bir gündü. Çünkü Jonathan ve Prescott hakkında bir karara varacaktı.

Pennyroyal Green'e gitmek üzere Londra'dan ayrılacağını ailesine önceden haber vermemişti. Sadece eve kadar at sürmüş, havanın serinliğini, dörtnala gitme fırsatını, görevini planlamak ve tadını çıkarmak için zamanın tadını çıkarmıştı.

Redmond House'a vardığında atından atladı, dizginleri seyise verdi ve merdivenleri hızla çıkarak eve girdi, ceketini ve şapkasını bekleyen uşağa teslim etti.

Sadece aynada saçlarını düzeltmek ve çizmelerinin tozunu almak için durakladı ve sonra mermer merdivenleri ikişer ikişer çıkarak babasının kütüphanesine gitti.

Babası, kahverengi ve krem rengi bir sığınak olan kütüphanesindeki kocaman, parlak masasının başına oturmuş, uzunlamasına yayılmış belgelerin üzerine eğilmişti. Jonathan gri başının tepesinde incelmış bir nokta görebiliyordu. Bir an için dokunaklıydı. Isaiah Redmond yok edilemez değildi. Herkesin eninde sonunda yaptığı gibi o da kenarlarından yıpranacak, buruşacak, toza dönüşecekti.

Bunu bilmek Jonathan'ın kararlılığını daha da pekiştirdi.

Bir an kıpırdamadan durdu, büyük pencerenin ışığıyla aydınlanan babasını izledi, korunmasız, dalgın, belli belirsiz kaşlarını çatarak. Muhtemelen hâlâ

Romulus Bean'in değirmeni kendisine satmayı neden hâlâ reddettiğini merak ediyordu ama endişelenmiyordu; istediğini elde etmenin bir yolunu bulacaktı, çünkü her zaman bulmuştu.

Jonathan açık kapıya vurdu ve babası başını kaldırdı.

Şaşkınlık gözlerinde titreşti. kısa süreli bir tedirginlik anı izledi.

"Pekala! Senin için ne yapabilirim Jonathan? Beni bir kadın yapmak için mi geldin?"

Bana bir iskambil destesinden gelin çektiğini söyleyerek yaşayan en gururlu adam olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bugün gerçekten de belirlenen gün," dedi Jonathan sakın bir sesle.

babam biliyordu. "Ama bu onuru senin yaşamak isteyebileceğini düşündüm. Bu fikre sen ilham verdiğin için."

Elini ceketinin içine soktu ve kâğıt destesini çıkardı.

Eliyle işaret etti.

Babasının *bunu* beklemediği belliydi. Şaşkınlıkla ona baktı. "Jonathan . . . Dürüst olmak gerekirse ..."

Jonathan davet edilmeden babasının masasına doğru yürüdü ve bir sandalye çekti. Babası sanki Jonathan'ın kartlarının onları lekelemesinden korkuyormuş gibi belgeleri hızla topladı, ama Jonathan bir tanesinin üstünde yazılı kelimeleri görmeden önce değil: "Lancaster Değirmeninin Satın Alınması için Mercury Kulübü Teklifi."

Jonathan kâğıt destesini babasına doğru itti.

"Devam et, baba. İlk kartı çevir. Çünkü gelinim o olacak."

Babası bakışlarını kaydırarak saate bakıyormuş gibi yaptı.

Arkasından uzun bir iç geçirdi, kaşlarını kaldırdı, en üstteki kartı özenle aldı ve ters çevirdi.

Kupa Kızı masanın üzerinde duruyordu.

Sessiz kaldılar.

"Güzel renkli baskı, öyle değil mi?" Jonathan ikna etti. Babası hiçbir şey söylemeyecek gibi görüldüğünde.

"Gayet iyi," dedi Isaiah dalgınca. Görüntü onu perçinlemiş gibiydi.

Jonathan gök gürültüsünün babasının yüzünde yavaşça toplanmasını izledi. Elleri titredi. Çenesi granite dönüştü.

Babası yavaşça ona baktı.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Her kelimesi soğuk bir öfkeyle kazınmıştı.

"Adı Thomasina de Ballesteros. Ama sen bunu zaten biliyorsun, çünkü onunla küçük bir konuşma yaptın. Ve işte orada, tam orada"- Jonathan karta dokundu-"tam altta küçük harflerle basılmış. Onunla evleneceğim. Ve sen de onu seveceksin. Çünkü onu seviyorum."

Babasının ağzı öfkeyle titriyordu. Bir an önce Sonunda kelimeler ortaya çıkabildi ve çiğ çiğ kazındılar. "Ne *cüretle* -"

Jonathan elini kaldırdı. "Tekrar ediyorum: Onu seveceksiniz. Onu bu eve kabul edeceksin. *Ve* Cynthia Brightly'nin bu eve girmesine izin vereceksin. Ve onu da seveceksin, çünkü ben onu seviyorum, Miles onu seviyor ve Violet onu seviyor. Çünkü ailenizde kargaşaya ve bölünmeye neden olan *sizsiniz*, Baba. Kendinizi mutlu etme çabalarınızla kendi mutsuzluğunuza neden olan *sizsiniz*. Çocuklarınızın değil. Sizsiniz. Hayatta önemli olan tek şey sevecek insanların olmasındır. Şüphesiz, içinizde bir yerlerde bunu biliyorsunuz."

Babasının çenesi düşmüştü.

Ve sonra hızla tekrar kapattı. Ve sözleri kurak bir tıslama olarak ortaya çıktı.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl *cüret* edersin?" Jonathan'ı çocukken dehşete düşürecek bir ses tonuydu bu. "Eğer bu kızla evlenirsen bir daha kalem alamayacaksın-"

"Ve harçlığım ile ilgili olarak," diye devam etti Jonathan, sanki babası tek kelime etmemiş gibi, "son iki yıldır bana ödenen paranın tamamını hesabında bulacaksın. Bir yıl içinde servetimi ikiye katladım.

yıl. Gelecek yıl bunu üçe katlamak niyetindeyim. Nedenini merak ediyorsanız, Lancaster Değirmeni'nin artık *bana* ait olduğunu söyleyebilirim. Dün avukat Bay Romulus Bean ile oturdum ve bunu resmileştirdik. Ayrıca Northampton'daki pamuk fabrikasının hisselerinin bir kısmını satın almak için Bay Bean ile görüşüyorum. Sizden bir kuruş daha *istemeyeceğim*. Ancak kendi yatırım grubumu kuracağım için sizinle yatırım fırsatlarını görüşmekten mutluluk duyacağım. Grubun ilk önceliklerinden biri Miles'ın bir sonraki keşif gezisi için finansman bulmasına yardımcı olmak."

Babası tüm bunları sanki "Şaka yapıyorsun" der gibi dinledi.

Jonathan iç çekti. "Sormak için Bay Bean'e yazmaktan çekinmeyin, ama tapu bende-" Babası söz konusu olduğunda bir korku ceketi olan paltosundan çıkardı ve ona doğru kaydırıldı. "İşte burada."

Babası belgeyi yavaşça kendisine doğru sürükledi ve gözlerini belgeye dikti.

Tekrar Jonathan'a baktı, yüzü artık tamamen okunamaz haldeydi.

Jonathan avucunu üzerine koydu ve tekrar eline aldı. "Şimdi onu geri alacağım, olur mu? Bunu bana neden sattığını biliyor musun? Şansa bakın ki, onu bir sokak kavgasında birkaç hayduttan kurtardım. Bir oyun cehenneminin hemen dışında. Elbette, önceki yatırımlarım sayesinde benim de param vardı, yoksa Bay Bean benimle konuşma zahmetine bile girmezdi. Son iki yıldır ipek ve benzeri mallara yatırım yapıyorum. Size söylediğim gibi."

Babası, sanki aniden kırılğanlaşmış ve paramparça olacağından korkuyormuş gibi, sandalyesinde yavaşça doğruldu. Jonathan'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Ve birçok açıdan, elbette, yapmamıştı.

Jonathan babasının *bu* hatayı bir daha yapmayacağını garanti ederdi.

"Sizi neşelendirebilecek bir şey var: Thomasina'nın babası aslında bir düğ." O sırada Isaiah'nın yüzünde bir şeylerin titreşimi vardı. Umut ya da şaşkınlık. Daha çok "düğ" kelimesine verilen refleksif bir tepkiydi belki de,

Babasını ve kralın Redmond'ların ve Everseas'lerin önünde sürekli sallandığı ve hâlâ ulaşılamayan bir unvana olan açlığını biliyordu.

"Ancak kimseye söyleyemezsiniz. Gayrimeşru bir kız."

Jonathan biraz fazla eğleniyordu.

"Ve sanırım size zaten çocuklarımız olduğunu söylemem gerekiyor. Yüz kadar. Bir bakıma öyle."

Babası yavaşça gözlerini kapattı. Dudakları dua eder gibi kıpırdadı.

"Son bir şey daha, Peder. İyi tarafımda kalmak isteyebilirsin, Çünkü çocuk işçiliğini ortadan kaldırmak için parlamentoya adaylığımı koyuyorum. Ve kazanmaya niyetliyim. Kendinize geldiğinizde ve iyice düşündüğünüzde benimle gurur duyacağınızı umuyorum. Elma ağaçtan uzağa düşmez, bu tür şeyler. Ve elbette tüm bunları kendi yararınıza çevirebileceksiniz."

Isaiah'ın yeşil gözleri tekrar açıldı. Elleri masasının üzerinde düz bir şekilde duruyordu, sanki dünya hareket ediyordu ve o da onu sabit tutmaya çalışıyordu.

Jonathan ayağa kalktı. "Ve oh ... bunu fark etmiş olabilirsin, ama bu değil İlk Su Güvertesinin Elmasları. Özel bir baskı. Çekmeyi düşündüğüm tek deste."

Jonathan babasına göz kırptı ve Kupa Kızı'nı cebine geri koydu. Sonra sandalyesini geriye kaydırıp ve odadan çıktı.

Kısa, şok edici ve nokta atışı. Jonathan bu yeteneğini Dart.

Ama tabii ki bunu ilk olarak babasından öğrenmişti.

ISAIAH bir an daha sersemlemiş bir halde oturup kapıya baktı.

Sonra uzun bir nefes aldı ve güvertayı doğru çekti.

Ellerinin titrediğini görünce dehşete kapıldı.

En üstteki kartı çevirdi. Karo

Kızı.

Gözlerini dikti: Bu özel hükümdarın yeşil gözleri, küçük çekik siyah kaşları, kızıl saçları ve başını eğen muhteşem bir eğimi vardı. Gururlu, gizli bir gülümsemesi vardı.

Belirgin bir yüz.

Dikkatle, yavaşça bir tane daha çevirdi.

Maça Vale'ydi.

Şimdi titreyen elleriyle tuttu ve inceledi. Şövalye pantolon giymişti ama skandal yaratacak şekilde; açıkça bir kadındı. Kızıl saçları ensesinde düğümlenmişti; zarif bir profili, olağanüstü uzunlukta kirpiklere sahip iri, çekik yeşil gözleri vardı.

Bir kart daha çevirdi.

Ve bir tane

daha. Ve bir

tane daha.

Her bir mahkeme kartında, , şu resim yer alıyordu
Thomasina de Ballesteros.

Bölüm 30

DAHA SONRA, BROADSHEETS bunu "Burlington Arcade Stampede" olarak rapor edecekti. Ertesi gün, kurdele parçaları ve ağ parçaları - belki de bonelerden ya da elbiselerin kollarından koparılmış- bir eldiven ve hatta bir terlik tüccarların yardımcıları tarafından süpürüldüğünde, olaydan sonra yaşananlar hala devam ediyordu. Genç bir bayan ayak bileğini burktu ve dışarı taşınması gerekti. Bir diğeri bayıldı, ama bu sadece dramatik bir durum da olabilir.

Herkesin kesin olarak bildiği tek şey, öğütücü, huzursuz, genellikle iyi yetiştirilmiş, parlak giyimli kalabalık, Diamonds of the First Water destelerini kapmak ve önceden sipariş ettiklerini almak için mağazalara akın etti, ancak herkesin sürpriz bir şekilde iki farklı destenin teslim edildiğini gördü.

İlk Suyun Elmasları desteleri yırtılıp açıldı, didik didik edildi, sevinç çığlıkları ve protesto feryatları yükseldi. Şiddetli tartışmalar ve ağlama nöbetleri patlak verdi, bahisler kazanıldıkça veya kaybedildikçe para el değiştirdi.

Ve korkunç bir olayda, Leydi Grace Worthington İlk başta güvertede kendini bulamadığında tekrarlanamayan bir şey bağırdığı söylenir. İlk kelimenin "F" ile başladığı, ikincisinin ise "Cehennem" olduğu fısıldanıyordu.

Ve sonra kendini güvertede buldu ve bakakaldı, sakinleşti ve büyülendi.

"Peki ya Redmond? Redmond nerede?" çığlıkları yükselmeye başladı.

Daha fazla bahsin sonuçlandırılması gerekiyordu.

Tüccar sessizlik istedi.

"Anladığım kadarıyla Bay Redmond seçimini resmi olarak Sussex'teki evinde özel bir törenle yapacak. Ama siz onun seçimini bu *çok* sınırlı sayıdaki destede bulabilirsiniz."

Tüccarlar tezgâhlarının arkasında duran diğer desteleri işaret ettiler ve çok geçmeden o desteler de ortadan kayboldu.

Hepsi güverteyi şaşkınlıkla karıştırırken sessizlik çöktü. Sonra mırıldanmalar başladı.

Sonra bir sessizlik, her birinin içine bir farkındalık çöktü.

"Ama o sarışın bile değil!" Leydi Grace Worthington uludu. Ya da öyle söylendi.

Ve sonra aşırı uyarılmaya yenik düştü, güzelce bayıldı ve bahiste para kaybeden ve Leydi Grace'in ayak bileklerine bakmayı bir teselli olarak gören iki kan tarafından taşınması gerekti.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü Tommy kapının çalındığını duyunca irkilerek uyandı.

Anlaşıldığı üzere uzun bir vuruş. Karmaşık bir şey. Kalbi kafesten fırlayan bir kuş gibi sıçradı.

Yataktan fırladı, kollarını pardösüsünün içine soktu ve yalınayak merdivenlerden aşağı, koridora doğru koştu ve sonra aniden durdu.

Kapısının altından bir mesaj -kağıt üzerine yazılmış, düzgünce katlanmış ve kırmızı balmumuyla resmen mühürlenmiş bir mesaj- atılmıştı.

Parmak uçlarında durdu ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Orada kimse yoktu.

Birkaç santim açtı ve dışarı baktı.

Loş, pek de hoş kokmayan bir Londra sokağından başka bir şey yoktu. Bir kedi ya da fare bile geçmiyordu.

Kapıyı kapatıp kilitledi ve aniden arkasını dönerek geri döndü. Sonra mesajı yavaşça kaldırdı. Başparmağını mührün üzerinde gezdirdi -içine bir şey bastırılmıştı, bir tür mühür- ama karanlıkta okuyamadı.

Kalbi, ayak seslerini bastıracak kadar yüksek sesle çarparken, onu yavaşça gıcırdayan merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı, tekrar odalarına taşıdı. Ateşin yanına çömeldi ve gözlerini dikti.

Kırmızı balmumunun içine harfler bastırılmıştı:

JHR.

Titreyen parmaklarıyla izini sürdürdü. Onun kalbi de olabilirdi. Ne yazık ki içinde ne olduğunu okumak için onu kırması gerekiyordu.

Parmağını şefkatle altından geçirdi ve bir kâğıt yaprağını açtı.

Mektup yoktu. Giriş yoktu. Sadece numaralandırılmış bir liste gibi görünen bir şeydi ve JHR kadar uzun, karanlık ve cesur bir elle yazılmıştı.

1. Yirmi adım yürüyün ve kırmızı ışıklı binadan sola dönün.

Kapı.

2. Kırk adım düz gidin ve sağa dönün.

3. Merdivenlerden ikinci kata çıkın, üç kez arkanızı dönün, burnunuza dokunun, sonra yirmi adım ileri gidin.

Ve böyle devam etti.

Sonra kahkahalara boğuldu ve ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, kalbi şarkı söylüyordu. Canavar! Neyin nesiydi bu?

Aşağıya doğru atladı:

22. Arabaya ulaştığınızda, binin ve durana kadar arabada kalın.

İçeride zaman geçirmenize yardımcı olacak bir piknik yemeği bulacaksınız.

İçindeki hediyenin paketini açmak da zaman geçirmenizi sağlayacaktır.

Kendini köprüden Ouse Nehri'ne attığında bir kadının bu kadar çabuk soyunduğunu hiç görmediğini söylediği gibi, muhtemelen bir kadının bu sabahki kadar çabuk giyindiğini de hiç görmediğini söylerdi. Ama kadın *dikkatlice* giyinmişti. Onu üç haftadır görmemişti, gerçek bir sonsuzluk. Muhteşem görünmek istiyordu.

Kapıyı arkasından kilitledi ve onunla tanıştığı ikinci gece yarısı onu yönlendirdiğine çok benzeyen labirent gibi bir yolculuğa çıktı.

Dar sokaklardan aşağı, merdivenlerden yukarı, bir keresinde tekrar yapmak için iki kat geri döndü. Yol boyunca bir aylak gibi gülümsedi.

"Selamlar, Tommy!" Jasper ona ara sokaktan geçerken seslendi. Adam duvara yaslanmıştı.

"Selamlar, Jasper!"

Labirent olsun ya da olmasın, Jonathan'ın ona ihtiyaı olduğunda yolunu nasıl da zahmetsizce bulduğunu dūřındı. Tıpkı onun sırlarını zahmetsizce ortaya çıkardığı gibi. Ama bunun tek nedeni onun sırrını bilerek doğmuş olmasıydı. O onundu ve o da onun. Tıpkı her kilit için bir anahtar olduğu gibi.

Sonunda, Drury Lane'de, birbirine uyumlu dört güzel grinin çektiği yepyeni, tertemiz bir arabaya benzeyen bir şey buldu.

Sürücü arabanın yan tarafına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. göğsünde, ışıl ışıl.

Gemiye binmesine yardım etti.

"Sadece birkaç saatliğine seyahat edeceğiz, madam. Lütfen rahatınıza bakın."

Koltuklar iyi yaylanmış bulutlar gibi olduğundan bunu yapmak zor olmadı; i çekerek koltuklara yerleşti. Karşısında mesajında bahsettiği sepet duruyordu. Eliyle yokladı, içinde çay kekleri, ekmek ve peynir, bir şişe çay vardı. Ah! Ve işte oradaydı.

Kurdeleye sarılmış küçük bir paket.

Titreyen elleriyle açtı. Bu bir anahtardı.

Bir süre şaşkınlıkla ona baktı. Sonra onu avucunun içinde sıkıca kapattı ve bir zamanlar babasının madalyasını tuttuğu gibi tuttu.

YOLCULUğUNUN BİR SAATİ GEçMİşTİ, yollar tanıdık gelmeye başlamıştı ve nereye gittiğini biliyordu, sadece biliyordu. Lancaster Değirmeni'nin alçak kırmızı tuğlaları göründüğünde şaşırmasa da kalbi çarpmaya başladı.

Değirmen şimdi sessizdi, akşam için kapalıydı, alacakaranlık Arkasında leylak rengi ve mavi bulutlar, sanki değirmenin kendisi bir şenlik için süslenmiş gibi

Parti.

Şoför ona yardım etti.

Ve mesafenin geri kalanını yalnız gitmesi için ona başıyla işaret etti.

O kadar sessizdi ki, nehrin değirmenin arkasında hareket ettiğini duyabiliyordu. Ağaçlarda kıpırdayan rüzgârı duyabiliyordu. Yolda yankılanan kendi ayak seslerini duyabiliyordu.

Kapıya bir kağıt yapıştırılmıştı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

ANAHTARI KULLANIN

Gülerek, nefes nefese, elleri titreyerek ve biraz da beceriksizce anahtarı kilide soktu ve çevirdi.

Kapıyı hafifçe itti ve kapı gürültüsüzce açıldı. İyi yağlanmış menteşeleri onayladı.

İçerideki sessizlik yankılanıyordu. Zayıf mağaranın içine baktı; hiçbir canlı kıpırdamıyordu. Devasa makineler uyuklayan bir canavar sürüsü gibiydi. Bütün çocuklar akşam için yatakhanedeydi. Alacakaranlık parçaları dar dikdörtgen pencerelerden içeri süzülüyordu.

Yere dizilmiş bir dizi yanan lamba, gözetmenin ofisine doğru bir çeşit yol oluşturunuyordu.

Bir şey hışırdadı; geriye doğru bir adım attı. Ayaklarının altında yere yapıştırılmış başka bir kâğıt parçası vardı. Çömeldi ve okudu:

Yirmi adım sola gidin ve kapıyı açın. Lambaları takip edin.

Sanki yüksek bir telde yürüyormuş gibi adımlarını ölçtü. Başı dönüyor, titriyor, sersemliyor, umutlanıyor ve heyecan verici bir şekilde korkuyordu. *Ayaklarına bakma Tommy*, diye uyardı kendini. İmkansız başarımanın yolu, onu sanki dünyadaki en mümkün şeymiş gibi yapmaktır.

Yirmi adım sonra kendini gözetmenin ofisinin kapısına bakarken buldu.

Titreyen nefesini içine çekti, parmaklarını kapı koluna doladı ve yavaşça çekerek açtı. Oda bir çift lamba tarafından loş ama sıcak bir şekilde aydınlatılmıştı.

Jonathan masada oturmuş, uzun bacaklarını masanın üzerine çaprazlamıştı. Kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Sanki buranın sahibiymiş gibiydi. Gerçekten de çok rahattı.

Bir an boyunca sadece birbirlerine baktılar. O ilk şiddetli sevinç ve arzu dalgası her ikisini de yıkayana ve her ikisi de nefeslerini tutup akıllarını yeniden toplayana kadar birbirleriyle asla konuşamazlardı.

İlkini yakaladı.

"İyi zaman geçirmişsin. Beni görmek için acelen mi var, Tommy?" Omuzlarına çekilmiş ipek bir şal gibi yumuşak bir sesle.

Ama hafif titremeyi fark etti. Ve çok rahat bir şekilde başının arkasında kavuşturulmuş gibi görünen kollarındaki gerginliği.

O zaman onun geleceğinden emin olmadığını anladı. "Az önce seni görmedim mi?" dedi usulca. Can sıkıntısı numarası yapıyordu.

Gülümsemedi. Ayağa kalktı, bacaklarını zarıfça aşağı çekti. ve yavaşça ona doğru geldi. Sanki o da yüksek bir telde yürüyormuş gibiydi.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"İşte sana söyleyeceklerim, Tommy." Sesi hâlâ yumuşaktı. Onun sesini yeniden duymak ne büyük bir zevkti. Aşkın sesini. "Seçenekler istemiştin, Tommy. Senin için iki seçeneğim var."

Elini ceketinin cebine attı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Elinde biraz sallandı. Bir nefes aldı ve verdi. Sonra kâğıdı ona uzattı.

"Bu değirmenin tapusu. Sizin adınıza. Kısacası, bu değirmen artık size ait, eğer isterseniz."

Şok içinde bocaladı.

Birdenbire uzuvlarını hissedemez hale geldi.

Ondan yavaşça aldı. Kâğıt titreyen parmaklarının arasında sallandı. Gözlerini bir duygu seli kapladı ve okuyabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Ama okudu. Loş sessizlikte, Jonathan tamamen hareketsiz dururken, okudu.

Ve adamın söylediklerinin doğru olduğunu gördü. Ona baktı.

"Ama ... nasıl ... ?"

"Satın aldım. Ve onu satın alabilmemin nedeni dolaylı olarak sizin sayenizde oldu. Elimde başka bir senet var - avukata iki tane hazırlattım - bu tamamen farklı bir şey söylüyor. Değirmenin bana ait olduğunu söylüyor. Sana bundan sonra bahsedeceğim. Çünkü seçiminiz burada devreye giriyor. Öncelikle bilmeni isterim ki, Tommy ... dün bir deste iskambil kağıdından bir gelin seçtim."

Geriye çekildi. Ve şimdi şok avuçlarını ve midesinin çukurunu yavaşça buzlandırdı. Omzunun üzerinden bakmayı arzuladı. Kaçmak için can atıyordu. Ama şimdi burada kapana kısılmıştı.

Elbette ... bu değirmen bir özür ya da verilen hizmet için bir teşekkür değil miydi? Bu zalimce bir oyun muydu?

Ve şimdi panik nefesini daraltıyordu.

"Desteden kimi çektiğimi görmek ister misin?" diye sordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ona baktı. Soğukluk yerini ateşli bir sıcaklığa bırakmıştı. Yanaklar. İyiydi. Katlanamayacağı hiçbir şey yoktu. Omurgasını dikleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı ve avucunu uzattı.

Ve kadın rahat bir nefes alırken sağ cebinden bir kart çıkardı.

Avucunun içine yerleştirdi.

"Şuna bak, Tommy." diye emretti. Görünüşe göre hiç . O da baktı.

Sonra daha dikkatli baktı.

Kupa Kraliçesiydi. Yeşil bir elbise giymişti, gözleri canlı bir yeşildi ve yuvarlak gri çerçeveliydi, küçük sivri bir çenesi ve narin kaşları vardı.

En dikkat çekici olanı ise saçlarıydı.

"Bakır rengi saçlar ve her şey," diye fısıldadı.

O yapamadım bkz. o aracılığıyla onu

Gözyaşları. "Copper!" o merakla boğuldu. "Evet."

"*Parlatılmış* bakır," diye zaferle süsledi, hâlâ fısıltıyla konuşuyordu.

Sarsılarak güldü. "Evet!" diye fısıltıyla da olsa onayladı. "Ama ... nasıl ..."

Bugün konuşabildiği tek kelimeler bunlar gibi görünüyordu. "Bir güverte sipariş ettim, Tommy. Wyndham zaten senin

portresini . Bir yıl boyunca onu gece gündüz çalıştırdım.

birkaç gün. Ve o destedeki tek kişinin sen olduğundan emin oldum. Sadece bu da değil, Thomasina de Ballesteros destesini Burlington Arcade'den satın alabilirsiniz."

Sonra toparlandı ve bir kahkaha attı. "Umarım muazzam bir kâr elde ederiz."

"Biz" kelimesini duydu.

Adam aniden hareketsiz ve uyanık hale geldiğinde bunu nasıl duyduğunu anladı.

İçinde barındırmaya cesaret edemediği bir umutla *yaşayan* bir adam.

Bunu daha fazla erteleyemezdi. En iyisi ona söylemeye geldiği şeyi söylemekti.

"Jonathan ..." dedi tereddütle. "Bu Korkarım benim de sana söylemem gereken bir şey var."

Canavar birkaç dakikalık işkenceden sağ çıkabilirdi. Hak ettiği tek şey buydu.

Adamın yüzünün bir anda nasıl grileştiğini ve gerginleştiğini görünce neredeyse acıyacaktı. *O beni seviyor. Beni seviyor. Beni seviyor.* Bu düşünce bir hosanna ve coşkuydu. Ve onu incitmekten hiç zevk almadı.

Yine de küçük bir tiyatro ikisini de öldürmezdi. İşkenceyi çabucak bitirecekti.

"Pekâlâ. Bana ne söylemen gerekiyorsa söyle," diye sertçe emretti. Hâlâ gergin, kesik gözlü ve gri yüzlüydü. Etinden bir kurşun çıkarılmaya hazır bir adam gibiydi.

"Gözlerini kapat ve elini uzat."

Adam da onun gibi tereddüt etti. Sonra cesaretini toplayarak nefes aldı ve elini uzattı.

Ve yavaşça, büyük bir törenle inci dizisini onun avucuna döktü.

Gözlerini kırıştırdı. Onlara baktı ve belli belirsiz kaşlarını çatı. "Ben yani ... nedir ..."

"Parayı hesabıma yatırdığınızda, hepsini Exley & Morrow'dan onları geri almak için kullandım. Yarın onları Prescott'a iade edeceğim."

Ve yüzünde beliren aydınlanma muhteşemdi. "Bana inandın," dedi yavaşça. "Bana güvendin."

"Elbette sevdim. Bu ve seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum."

Sözlerinin aşk tanrısının oku gibi adamın içine girdiğini gördü. Gözlerini hızla kapattı, sanki bir duygu saldırısına karşı hazırlanır gibiydi. "Hallelujah" olabilecek bir şey mırıldandı.

Sonra sanki bu sözlerin ardından onu görmemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini tekrar açtı.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Kimseye söyleyebileceğini hayal bile edemeyeceği o büyülü ve güçlü sözcükler.

Ve bakın, bunları söylediğinde Jonathan Redmond'un yüzüne ne yaptı. Ne kadar alçakgönüllü bir güce sahipti.

Kendini topladı ve yavaşça memnun bir şekilde . "Elbette seviyorsun Bana. Nasıl yardım edebilirsin ki?"

Sonra onu aniden kollarının arasına aldı ve onu anlamsızca öpmek için eğildi.

Ve sonra duyuları tekrar toplandı ve dokunulabilecek her yerde onun dokunuşu için haykırdı.

"Ve benimle evlenecek misin?" diye sordu. Dilini kulağına götürmeden önce bunu kulağına mırıldandı. Kızın nefesi kesildi ve başını çevirerek dudaklarını adamın boğazına bastırdı. Kalp atışları ne kadar da hızlı atıyordu. Onun için. *Onu seviyordu.*

"Seninle evleneceğim," diye nefesini tuttu.

Çünkü adam ellerini usulca göğüslerinin üzerinden onları avuçlamıştı ve kadın vahşilik dalgasının kendisini ele geçirdiğini hissetti.

Onu tekrar öptü ve elleri elbisesinin dantelleri üzerinde çalışmaya başladı.

"Mükemmel. Çünkü daha önce de söylediğim gibi seni seviyorum Tommy ve sensiz gerçekten yok olabileceğimi düşünüyorum."

"Evlenirsek baban ölür mü?"

Bir kakhaha attı. "Sesin biraz umutlu geliyor. Ama asla korkma. Babam da seni sevecektir."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Gömleğinin düğmeleri üzerinde çalışmaya başlamıştı.

"Çünkü ona yapacağını söyledim. Oh, ve yapacak. Çünkü sen ve ben, , sevgili Tommy, çocuklarımız ve çocuklarımızın çocukları, bir gün sadece İngiltere'nin çoğuna sahip olmakla kalmayacağız. Bu değirmenden başlayarak. Bu değirmen *bizim*. Çocuk işçilerle ilgili yasalarla başlayacağız. Size nasıl olacağını anlatayım."

Onu masanın üzerine kaldırdı ve eteklerini sıyırdı, ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Pantolonunun düğmelerine uzandı ve onları skandal yaratacak bir hızla açtı.

"Çocuklarımızın çocukları mı?" diye fısıldadı.

"Güzel, parlak, korkusuz, kavgacı, cesur, bakır kafalı çocuklarımız.

Onlardan en az on tane olmalı. İyi bir otoriteye sahibim."

Gerçi bakıma zaten yüzlercesi vardı, tıpkı onun babasına söyledi. İngiltere'nin dört bir yanındaki fabrikalarda yardımlarını bekliyordı.

Düşünsene. O Çingene kız *haklıydı*.

"On mu? O zaman başlasak iyi olur." Tommy pratik biriydi.

Ve böylece -İngiltere'nin geleceği için elbette- başladılar. Ve *saatlerce* bitiremediler.

Sonsöz

Pennyroyal Green'de bir boyun tutulması salgını vardı.

Genelde Pennyroyal Green cemaati Pazar ayinleri sırasında gözlerini nereye dikeceklerine karar vermekte zorlanmazdı; ne de olsa insan ne söylediğine bakmaksızın Rahip Sylvaine'e bakmak *isterdi*

-Hayal edilebilecek en beklenmedik kadınla yaptığı son evlilik bile onun sıraları doldurma yeteneğini azaltmamıştı.

Ancak Rahip Sylvaine'in altı Pazar üst üste cemaatinin dikkatini çekmek için bir rekabeti vardı.

Nefes nefese, sessizce, hayranlıkla donmuş bir halde herkes dinledi ve izledi. Isaiah Redmond en küçük oğlu ile Thomasina de Ballesteros'un evlilik ilanları okunurken ne gözünü kırpmış, ne irkilmiş, ne de gülümsemişti. (Neyse ki Tommy hakkında henüz Londra'dan Sussex'e dedikodu rüzgârları esmemişti). Diğerleri ise güzelliği ve duruşu nedeniyle İspanyol kraliyet ailesinden *olması gerektiğini*, aksi takdirde Isaiah Redmond'un bu evliliğe asla izin vermeyeceğini düşündüler. Çünkü Isaiah Redmond'un sırtı dik, bakışları odaklanmış, yüz ifadesi hafifçe ilgili kalmış ve itiraz etmek şöyle dursun, bir kası bile kıpırdamamış ya da kaşlarını kaldırmamıştı.

Ayrıca Jonathan ya da Tommy'ye bir kez bile bakmadı. Onlarla konuşmak şöyle dursun. Anne Fanchette Redmond da bakmadı, gerçi insan dönmek için boynunun titrediğini hissediyordu. Ama o bir anneydi ve çocuklarına bakmak mücadele edilmesi zor bir içgüdüydü.

Cemaat üyeleri *nereye* bakacaklarını bilemiyorlardı.

Jonathan sessiz babasını ve meraklı bakışları temkinli bir ustalıkla savuşturdu -şüphecilik Isaiah Redmond için bir sanat biçimiydi ve insan adamın elinde ne olduğunu asla tam olarak bilemezdi- ve

Çünkü aşk onu gelecekle ilgili kaygıların nüfuz edemeyeceği bir yenilmezlik balonuyla kaplamıştı. Tommy kasaba halkının meraklı bakışlarına bir kraliçe gibi katlanıyordu ve eğer evlilik ilanları okunurken gizlice onun elini babasının madalyasını kavradığı gibi kavrarsa, Jonathan parmaklarının birbirine dolandığı yere bakıyor, hayretler içinde kalıyor, onur duyuyor ve tanıdığı en cesur insanın cesarete ihtiyacı olduğunda *ona* başvurduğu için minnettar oluyordu. Yapmak için doğduğu şey buydu: onun güvenliğini sağlamak. Hayatının her günü onun güvenini hak etmek için çabalayacaktı.

Bu haftaların üçünde Jonathan ve Tommy, Miles ile birlikte kaldılar. Redmond ve karısı Cynthia, Miles'ın yakınlarda kiraladığı bir Sussex malikanesinde yaşıyorlardı, ancak Jonathan zamanının çoğunu Londra ile Lancaster ve Sussex arasında paylaşıyordu.

Dördüncü hafta boyunca, bir cumartesi günü son derece erken uyanan bir cemaat üyesi -yani Bayan Sneath- Jonathan ve Tommy'nin soluk altın sarısı sabah ışığında kiliseden çıkışına tanık oldu, onları Bay Miles Redmond ve karısı Cynthia, Ardmay Kontu ve karısı eski Bayan Violet Redmond ve göksel yakışıklı Lord Argosy izledi.

Ancak, Bay Isaiah Redmond tarafından not edildi ve çok tartışıldı.

Ya da Fanchette Redmond tarafından.

Bu da kasabada bir hafta daha sohbetin fitilini ateşledi. Jonathan'ın evlendiği haberi köyde yayıldığında, bir düğün gösterisinden mahrum kalmanın hayal kırıklığı büyüktü, çünkü bu olay hakkında önceden tek bir kelime bile edilmemişti, ama popüler genç Bay Redmond'un hiç bu kadar muhteşem yakışıklı ve *mutlu* görünmediği ve gelininin, dinsiz adı olsun ya da olmasın, güneşin kendisi gibi, bir melek kadar güzel görüldüğü ortaya çıktı ve Bayan Sneath bu hikayeyi Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nin haftalık toplantısında o kadar iyi anlattı ki

Anlattıktan sonra mendil ve nakışların çoğu uygunsuz bir şekilde nemlendi.

Bugün kilisedeki heyecan devam etti.

Cemaatin boynu, Redmond'dan Redmond'a, Redmond'dan Redmond'a rüzgar gülü gibi bir o yana bir bu yana savrulmamak için çaba sarf etmekten titriyordu. Çünkü Violet Redmond'un yeni bebeği, Rahip Sylvaine'in ilk dersi okumasından sonra vaftiz edilecekti ve geleneksel iki vaftiz annesi ve bir vaftiz babası yerine, küçük çocuğun *bir* vaftiz annesi -Bayan Cynthia Redmond- ve iki vaftiz babası olacak gibi görünüyordu: Bay Miles Redmond ve Kont'un gemisinin ikinci kaptanı Lavay adında, neredeyse dayanılmaz derecede gösterişli, sarışın, her zamankinden daha tehlikeli görünen bir beyefendi. Elbette Violet Redmond, sağ salim evlendikten sonra bile biraz tartışma yaratmaktan kendini alamayacaktı.

Jonathan'ın da kafasını kırbaçlama isteğine karşı bağışıklığı yoktu.

Cemaat de öyle, ama bunu gizlice, bakışlarla yapmayı başardı. Gözleri iki erkek kardeşinin arasına sıkışmış olan Olivia Eversea'ya takıldı. Olivia bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü gözleri ona doğru kaydı; bir an için bakıştılar. Tommy gibi Olivia da davalarına tutkuyla bağlıydı. Lyon'un kalbini kırdığı ve Lyon'u kendinden uzaklaştırdığı iddia edilen Olivia. Ve Jonathan'ın aklına haince bir düşünce geldi: Lyon onu hak ediyor muydu? Olivia'yı harekete geçiren neydi? Kardeşini Jonathan kadar özleyiyor muydu?

Dantellerle süslü minik Ruby ağzını açıp cemaatten sempatik gıdaklamalar ve kıkırdamalar çıkaran bir feryat kopardığında bakışlarını başka yöne çevirdi. Birden kafasında Çingene kahkahalarının anısı yankılandı: *on çocuk, on çocuk, on çocuk ...*

Biraz gerilmiş olmalıydı, çünkü Tommy onun elini sıktı ve ağzının kenarı seğirerek bir gülümsemeyi bastırdı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Jonathan zamanını Pennyroyal Green, Lancaster ve Londra arasında geçirmişti. Tommy'nin ve Bay Romulus Bean'in ve hatta bu süreçte askere alınmış olan ama daha sonra

Yapacak bir şey verildiğinde şaşırtıcı derecede işe yarıyordu, en küçük çocukların neredeyse hepsi için sevgi dolu evler ve mükemmel çıraklıklar bulma konusunda ilerleme kaydetmişlerdi ve onlar için yetişkin yedekleri işe almışlardı; elbette daha yüksek bir maliyetle, ama Jonathan artan karla maliyeti karşılayabileceğinden emindi. Ayrıca Tommy'yi Violet'le de tanıştırmıştı. Violet Tommy'ye önce sevindirici bir şaşkınlıkla, sonra da hayretle baktı, çünkü Jonathan'ın ani nişanlanması son derece beklenmedik ve hoş bir tartışmaydı. Sonra kendini topladı ve soğuk, mağrur bir sessizliğe ve yine de yüksek sesle konuşan bir bakışa dönüştü: *Kardeşim için yeterince iyi olduğunu bana kanıtla.*

Böylece Tommy ve Violet bir süre birbirlerine şöyle bir baktılar Jonathan bakarken kedilere karşı temkinli. Ta ki:

"Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir," demişti Tommy sonunda dürüstçe ama temkinli bir şekilde; çünkü Violet gibi bir kız kardeş *istemek* için insanın biraz deli olması gerekirdi. Ve anneliğin yüce gönüllülük ve yumuşaklık kazandırdığı ve hâlâ duygusal şeylere biraz ağlamaya meyilli olan Violet (ki bu onu çileden çıkarıyordu, çünkü şiddetle sadıktı ama *hiç* de duygusal değildi) Tommy'yi kollarının arasına aldı. Jonathan bu kadar farklı iki kişilik arasındaki dostluğun her zaman bu kadar zahmetsiz ve baş döndürücü olacağından kuşkuluydu, ama bu bir başlangıç için yeterliydi.

Ancak babası ve annesi haftalardır onunla konuşmamıştı. Babası Thomasina de Ballesteros kartını teslim ettiğinden beri.

Jonathan onlardan tam olarak kaçmamıştı. Ve en azından onlar da Jonathan'dan kaçıyor gibi görünmüyorlardı. Ama sessizlik oldukça üstü kapalı bir şekildeydi. Violet ve Kont'un vaftiz töreninden sonra babası ve annesiyle birlikte kahvaltıya davet edildiklerini biliyordu. Benzer bir davetin Jonathan ve Tommy'ye ya da kardeşi Miles ve karısı Cynthia'ya yapılmamış olması oldukça dikkat çekiciydi. Çünkü Cynthia da Redmond'ların evinde hoş karşılanmıyordu.

Küçük Ruby Alexandra, tahmin edilebileceği ve anlaşılabileceği gibi, yazıya batırıldığında şaşkın bir öfkeyle kükredi. Jonathan yeğenine, annesinin bir talibiyle tartıştıktan sonra kendisini bir kuyuya atmakla tehdit ettiği zamanı anlatmayı dört gözle bekliyordu.

İşte o zaman bir refleksle annesine ve babasına doğru baktı ve Tommy'nin babasının eline uzandığı gibi annesinin de babasının eline uzandığını gördü. Jonathan iki evli insan arasında mutlak bir sessizlik içinde ne kadar çok şeyin aktarılabilceğini anlamaya başlıyordu.

Sadece o anda anne ve babası arasında tam olarak ne konuşulduğundan emin değildi.

Sonra ayın sona erdi ve herkes ayağa kalkarak salondan çıktı. Kilise.

Tam o sırada gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı.

Endişe verici bir hızla kasabaya giden yol çamurlu bir çorbaya dönüştü ve kiliseye yürüyerek giden tüm cemaat üyeleri sağanak yağışı beklemek için yolun karşısındaki Pig & Thistle'ın sıcak kollarına sığındı.

Geride kilisenin önünde şaşkın şaşkın duran sessiz bir Redmond kümesi bırakarak. Jonathan, Tommy, Miles ve Cynthia soğuk ve berrak sabahta kiliseye yürürken, babası, annesi, Violet ve Kont Redmond'ların arabasıyla gelmişlerdi.

Bir an için sessizlik davul gibi çalınacak kadar gergindi.

Sonra babası döndü ve Jonathan'a sanki daha dün konuşmuşlar gibi hitap etti.

"Neden hanımları arabaya bindirip eve geri götürmüyoruz? Eğer yağmur devam ederse dördü de yağmur altında yürümekten kurtulacaktır."

Bayanlar. Yani Cynthia, Violet, Tommy ve anneleri.

Ve Jonathan'ın bir an için nutku tutuldu. Miles da öyle, kaşlarını kaldırması dışında.

Söz konusu hanımlar nefeslerini tutmuş gibi görünüyorlardı. "Neden olmasın?" dedi Ardmay Kontu yumuşak bir sesle.

Ve böylece sessiz, şaşkın, gözleri fal taşı gibi açılmış dört hanım ve bir bebek usulüne uygun olarak arabaya bindirildi ve araba uzaklaştı.

Arkasında sessiz adamlardan oluşan bir dörtlü bırakarak.

"Şimdi geri yürüyebiliriz," diye düşündü Jonathan. "Ya da ... Pig & Thistle'da dart oynayıp bekleriz."

Babası ona döndü. Yüzü okunmaz haldeydi. Sonra ağzının bir köşesi seğirdi. "Dart o zaman," dedi babası.

"Ben kazanacağım," dedi Jonathan bir an sonra, dayanamayarak. Bir tereddüt.

"Belki," dedi babası bir süre sonra rahatlıkla. "Belki de değil." Belli belirsiz ama gerçek bir gülümsemeyle.

Jonathan'a göre mükemmel bir cevaptı.

Ve hepsi Pig & Thistle'a doğru yola çıktılar.

"PAKET SİZİN İÇİN, efendim."

Greyfolk Dükü kapıda bekleyen uşağa baktı ve Thomasina ile Jonathan'ın bir gece yarısı onu seyrettikleri kütüphanedeki en sevdiği sandalyenin girintisine kalçalarını yerleştirirken eliyle onu işaret etti.

Kâğıda sarılı küçük paketi aldı ve mektup açacağıyla ipi kesti.

Ortaya çıkan ilk şey katlanmış bir aptal kâğıttı. Açtı ve okudu:

İhtiyacım olduğunda bu bana cesaret verdi. Umarım size de ne kadar cesur olabileceğinizi hatırlatır.

Doku katmanlarını ayırdı ve bir an için şunları gördüğünde durdu Kırmızı.

Ve dikkatlice, cömert yuvasından madalyasını kaldırdı.

Yazar Hakkında

San Francisco Körfez Bölgesi doğumlu JULIE ANNE LONG aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Akademik kariyerine Gazetecilik okuyarak başladı, ta ki Yaratıcı Yazarlığın özgür hayal gücü ve aşırı gelişmiş kapris duygusu için daha uygun olduğunu fark edene kadar. Rutubetli, yapış yapış kulüplerde gitar çalmak nihayet "cazibesini" yitirdiğinde, Julie bir grupta olmanın en iyi yanlarını, yani drama, tutku ve asi saçlı erkekleri romanlarına dahil edebileceğini ve aynı zamanda tarih ve araştırma sevgisini de tatmin edebileceğini fark etti. O zamandan beri kitapları RITA®, *Romantic Times* Reviewer's Choice, Holt Medallion, Bookseller's Best ve Quill gibi sayısız ödüle aday gösterildi ve eleştirmenlerin onları tanımlarken "göz kamaştırıcı", "parlak" ve "elden bırakılması imkansız" gibi kelimeler kullandıkları biliniyor. Julie'yi www.julieannelong.com, www.julieannelong.typepad.com veya www.myspace/julieannelong adreslerinde ziyaret edebilirsiniz.

özel bilgileri için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin
adresinizde
HarperCollins'in favori yazarları.

JULIE ANNE LONG'un
romanları için övgüler

"Sıcak, esprili ve muhteşem!"

SUZANNE ENOCH

"Regency tarihi romanları korosunda öne çıkan taze bir ses olan Julie Anne Long, ustalıkla örülmüş mizahı, güçlü ve inandırıcı karakterleri ve gerçekten zengin ve duygusal bir çözümle sürüklüyor. Lezzetli ve keyifli!" KAREN

HAWKINS

Julie Anne Long tarafından

Bir Gece Yarısı Oldu

Kötü Niyetli Kontes İtiraf Bir

Ediyor Bir Dük İçin Ne

YaptımMarkizin Nasıl

Kazanıldığını

Teslim

Olduğumdan Beri

Bir Kontu Öptüm

Başka Hiçbir Sevgiliye Benzemez

Zevkin Tehlikeleri

*Next month, don't miss these exciting
new love stories only from
Avon Books*

Bir *Gelin* Nasıl Öldürülür z Bir N I Yazan:
Sophie Jordan Annalise Hadhy balayında evinin yan
tarafına atıldığında, yeni düşes kocasının sadece çeyizini
istediğini biliyordu. Nett k'rdead. kurtarılmayı asla
beklemiyordu-özellikle de münzevi kont Owen Crawford
tarafından. Owen onun iyileşmesine yardım edecektir ama
kendi şeytanları tarafından eziyet edildiği için onu uzun
süre elinde tutamayacağını bilmektedir. Ne yazık ki bazı
arzular karşı konulamayacak kadar güçlüdür... Bazı yaralar
sadece aşkla iyileşebilir.

Aşk M Diğer *Set* tarafından Caroline Linden
Dört başarısız sezonun ardından Joan Bennet evliliği *tamamen*
bırakmayı düşünür ve Tristan Burke ile tanıştığında, bu
vikontun ona yardım edebilecek mükemmel erkek olduğunu
anlar. Bir eş Tristan'ın aklındaki son şeydir, ancak Joan'ın
ağzını ya da o modası geçmiş kıyafetlerin altında yatanları
düşünmeden edemediğinde, Tristan aniden en eski gerçeğe
yüzleşir: zıt kutuplar çeker!

H Margo Maguire tarafından @na}rs
Savaşçı Lachann MacMillan için sevgisiz politik evlilik,
topraklarını ve klanını korumak anlamına geliyorsa pazarlığa
değerdir. Ancak nişanlısının siepsisler'ı Anna MacIver'la
tanıştığında, sadakati teste tabi tutulur.
Şimdi, klanın geleceği tehlikedeyken, Lachann ve Anna
aşkın almaya değer bir risk olup olmadığına karar
vermelidir.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive

* A * w o kmeV pi476 u'+6w.

REL 0713

'7'deki bu unutulmaz hikayeler bir saniye sürer
satın almak ve size saatlerce okuma keyfi vermek için!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve neler
sunabileceğimizi görün.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

AVON IM PULSE

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR GECE YARISI OLDU. Telif hakkı © 2013 Julie Anne Long'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı TEMMUZ 2013 ISBN: 9780062118080

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-211807-3

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

